

Giới thiệu Einstein Phì Và Trang Phú Quý

Một chuyện tình hay trong tác phẩm Einstein Phì Và Trang Phú Quý của tác giả trẻ Hạ Thu đã mang đến cho bạn đọc cái nhìn thú vị về dòng truyện ngôn tình hiện đại hiện nay.

Ban đầu, cậu và ta đều là chó. Bỗng một ngày, cậu trở thành người như triệu thị quý nữ, ta vẫn là chó.

Ai cũng đều cho rằng đây là một câu chuyện hot đây bi thương? Vậy thì mấy người đã sai rồi... Bởi vì, đó là một câu chuyện siêu siêu bi thương đó!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lúc ta thấy chị chủ ôm một con Harry nhỏ, ta đã giơ chân lên định vuốt nó, bởi vì hình ảnh này khiến ta nhớ lại, lúc còn là người, ta cũng từng nuôi một con Husky giống y đúc con chó nhỏ kia, chỉ trừ màu lông ở lỗ tai có hơi khác một chút.

“Nhà họ Tưởng không muốn nuôi, em thấy tội quá nên ôm về.” Nhà họ Tưởng gì kia hử là hàng xóm sát vách của đôi vợ chồng trẻ này.

Anh chủ vừa đẩy mắt kính vừa nói, “Layla vừa mới sinh không lâu, có lẽ sẽ không chào đón một đứa khác ngoài con của nó đâu!” Layla là mẹ của ta, một con chó lông vàng cực kỳ xinh đẹp.

“Không sao, bé Harry này đã ăn đồ ăn của chó được rồi!” Chị chủ nhìn một đám chó con vây quanh Layla, nở nụ cười hiền lành, sau đó nghiêng đầu thấy ta đứng nép một góc, có lẽ là trông rất cô độc đáng thương bèn ôm chú chó Harry kia tới, thả xuống trước mặt ta, “Đây là bạn mới, hi vọng hai đứa sẽ thành bạn tốt của nhau!” Chị chủ vừa dứt lời, chú chó Harry kia đã hất xì một cái thật to vào mặt ta.

Ta trừng Harry một cái: nể mặt cậu và ta có dáng dấp giống nhau, ta sẽ tha thứ cho cái tội vô lễ của cậu một lần!

Tháng trước, trong một đêm mưa giật gió rền, Layla, mẹ của ta, đã sinh ra năm đứa con lông vàng bọn ta. Ta là anh hai, cũng là đứa yếu nhất trong bọn. Nguyên nhân đầu tiên là ta không phải đối thủ của các anh chị em khác trong cuộc chiến giành dinh dưỡng hồi trong bụng mẹ. Trong bụng đã giành không lại, vậy thì sau khi sinh ra cũng đừng nghĩ tới chuyện sẽ chiến thắng.

Vấn đề là không phải chỉ ‘chiến đấu’ với các anh chị em. Lúc trước ta cũng dũng cảm xông lên nhưng Layla lại hất ta ra, rất bài xích việc ta đến gần, qua mấy lần như vậy, ta đã không dám xông tới nữa.

May mắn là chị chủ có tấm lòng lương thiện, thấy Layla không cho ta tới gần, bèn dứt ta uống sữa dành riêng cho chó, mùi vị còn ngon hơn sữa (chó) mẹ nhiều. Cái này người ta thường nói là khi Thượng Đế đóng mắt một cánh cửa, thì nhất định sẽ mở ra một cái cửa sổ cho bạn! Thượng Đế thật tốt, trách sao Ngài lại có nhiều tin đồn như vậy!

Về việc tại sao Layla lại bài xích ta như vậy, anh chị chủ cũng rất khó hiểu. Ta cả gan suy đoán, có thể là vì Layla cảm nhận được ta không phải là con của nó một cách chân chính, nên mới hành động như vậy. Có lẽ anh hai ‘thật’ kia quá yếu, không chịu nổi sức ép trên đường từ bụng mẹ ra ngoài, nên ta mới có cơ hội chiếm lấy cái thân xác này. Cụ thể thế nào ta cũng không biết, bởi vì lúc ta có ý thức thì Layla đã sinh xong được mấy ngày rồi. Khi đó ta vẫn chưa tiếp thu được việc mình đã bị biến thành một con chó, suốt ngày buồn rầu suy tư về tương lai, về nhân sinh, không, đúng hơn phải nói là ‘cầu sinh’ mới đúng.

Đúng như dự kiến của ta, qua mấy ngày ở chung, Harry kia cũng không thể dung nhập vào đàn mẹ con Layla, mặc dù bị cô lập vẫn không nhiệt tình dán lên làm thân. Dần dần/lênlequyđ.đnlôn Dần dần ta đã bị phong cách lạnh lùng cao quý của nó thuyết phục, quyết định nhận nó làm tiểu đệ, cho nó từ nay về sau đi theo ta ‘kiếm ăn’, vì dù sao ta cũng có kinh nghiệm bị kỳ thị hơn nó. Một con chó lông vàng có kinh nghiệm bị kỳ thị, nhận một con Harry làm đàn em, không có gì là không thể.

“Nhóc! Ta thấy mặt cậu hồng hào, hai mắt có hồn, là một tài năng đáng giá bồi dưỡng, sau này theo anh đi!” Nói xong, ta nhìn nó với ánh mắt vô cùng chân thành. Bọn ta nhìn nhau chừng ba mươi giây, ta cho là ba mươi giây này đã đủ để nó yêu ta, bị hấp dẫn bởi khí chất đặc biệt của ta, không ngờ nó lại xoay người bước đi không chút do dự. Cao ngạo như ta làm sao chịu nổi ghê lạnh như vậy? Cả hai đều là dân bị kỳ thị, chẳng lẽ không nên đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau?

Vì vậy ta cho ra kết luận: nó đang xấu hổ! Thật là một thằng nhóc đáng yêu!

“Cậu là người ngoài, không đi theo anh, chắc chắn sẽ bị bắt nạt chết! Từ nay về sau anh sẽ là anh hai của cậu, dù gì anh đã là một con chó có chứng minh thư, còn cậu vẫn chưa, tạm thời không có hộ khẩu, cứ quyết định như vậy đi!” Anh hùng chân chính là người vào lúc đối phương xấu hổ kiếm được cách cho đối phương tự nhiên trở lại, ta là anh hùng có phẩm tính cao thượng không chấp nê những điều nhỏ nhặt!

Để Harry tin tưởng ta đủ sức đảm nhiệm vai trò anh hai, lúc chị chủ cho uống sữa, ta cắn bình sữa chạy tới trước mặt Harry, đặt bình sữa ngay bên cạnh

móng vuốt của nó, rồi ra hiệu bằng mắt, ý bảo nó đừng khách sáo.

Chị chủ nhận ra ý đồ của ta, nói, “Harry không uống sữa, nó lớn thảng hơn em, nên chị sẽ chuẩn bị cho nó một phần thức ăn mềm. Yên tâm đi, nó không bị đói đâu!”

Đồ ăn cho chó ngon hơn sữa nhiều!

Harry không tiếp nhận ý tốt của ta, chờ ta uống sữa xong, chị chủ cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn cho Harry, đặt trước mặt nó. Làm anh hai, ta nghênh ngang vẫy đuôi đi tới, cúi đầu hít hà, thật là thơm, chẳng lẽ đồ ăn cho chó thật sự ngon hơn sữa nhiều?

“Đề anh thử độc giùm cậu. ...!” Ta lừa Harry với vẻ mặt hết sức nghiêm túc, đẩy nó qua một bên, cúi đầu, cẩn thận ăn một chút, không hề có chút cảm giác tội lỗi nào. Mũi vị có hơi khác một tẹo so với tưởng tượng của ta, nhưng quả là không tệ.

Mấy người biết đó, ăn một thứ hoài sẽ ngán đúng không, đối với ta, đồ ăn cho chó là món mới so với sữa, cảm giác ăn ngon hơn rất rất nhiều lần. Vì vậy, ta lại nếm thêm một ngụm nữa rồi mới đặt sang một bên để Harry ăn. Ta vừa nhai nhóp nhép phần trong miệng vừa nói với Harry, “Không có độc đâu! Yên tâm ăn đi!” Harry nhìn ta một cái, ta nghĩ nó đang biểu đạt lòng cảm kích với hành động thử độc vĩ đại của ta, nhưng sau này mới biết, ánh mắt kia không phải là cảm động, mà là đang muốn nói: ngu ngốc! Hiển nhiên, ngay lúc này ta không hề biết sự thật đau lòng đó.

“Anh hai rất thích Harry ha!” Ta nghe chị chủ vừa tưới hoa vừa nói với anh chủ như vậy. Ta kiêu ngạo bước tới trước mặt Harry, dùng đầu đụng đụng nó. Harry bị ta đụng vào, nghiêng đầu nhìn sang. Ta nói: có nghe chị chủ nói không? Dù vậy, cậu cũng không được kiêu ngạo, bởi vì cậu là đàn em của anh đây, anh mới chăm sóc cho cậu như vậy! Để tiếp tục thể hiện sự che chở của anh với cậu, anh quyết định, mỗi lần cậu ăn cơm, anh đều sẽ giúp cậu thử độc trước! Không cần cảm động lắm đâu!

Harry nghe xong, lại tiếp tục vùi đầu ăn phần của nó, không một lời đáp lại.

Ta cảm thán: một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, sao lại bị cảm chứ!

Mông của ta bỗng nhiên bị chân sau của Harry đạp một cái. Ta cảm thấy Harry không có gan lớn tới mức dám đánh anh hai, cho nên, hành động này được ta lý giải là: sự cố ngoài ý muốn.

Ta lắc lắc mông nhắc Harry: sau này chú ý một chút! Nếu không, những con chó khác mà biết hành vi không lễ phép của cậu sẽ nói cậu không có gia giáo, tức là gián tiếp chửi anh hai của cậu là anh đây đó, biết không?

Harry nghe xong, lại nhìn ta một hồi, cái nhìn đó tràn đầy kính nể, kính nể sự chín chắn, thông thái của ta!

Harry không nói lời nào, ta cảm thấy rất bình thường. Bởi vì mấy đứa em kia của ta cũng chỉ biết a ê này nọ, hoàn toàn không thể nói lưu loát được như ta, tính ra Harry cũng chẳng lớn hơn bọn nó mấy ngày, nên cũng có thể hiểu được. Nhưng ngay cả a ô uống uống gì đó Harry cũng chẳng nói, chỉ từ một điểm này, ta cho là nó đã đủ tư cách làm đàn em của ta. Đàn em của ta nên như vậy, trầm mặc, tinh táo, như một bức tượng.

Cứ như vậy, ta và Harry ở chung như hình với bóng đã được một tháng. Từ lúc ban đầu hờ hững càng về sau Harry đã biết chờ ta thử độc xong mới ăn. Đây là thói quen tốt ta đã bồi dưỡng cho nó. Chị chủ thấy ta thích, vào lúc ta được một tháng tuổi đã bắt đầu không cho ta uống sữa nữa, thử đút ta ăn đồ ăn mềm đó. Lúc nào chén của ta và Harry cũng đặt cùng nhau. Kể từ khi có chén riêng của mình, ta không thử độc giùm Harry nữa. dienalndan.len/linhquys.don Lúc ăn cơm bọn ta sẽ mặt đối mặt, so xem ai ăn nhanh hơn. Lần nào cũng là ta ăn xong rồi, Harry thì vẫn còn thông thả nhắm nháp. Sau vô số lần chiến thắng, ta bỗng cảm thấy thật cô độc, cần được bại!

Mỗi lần nhìn bọn ta ăn, chị chủ thường sẽ cảm thán một câu, “Trời ạ! Anh hai, em nhìn mình kia, hắt hết đồ ăn ra đất thế này! Em phải học tập Harry đi, nó chưa từng làm rơi một hạt nào ra đất hết!”

Nghe vậy, để không trở thành đặc biệt, ta vội nói với Harry, “Cậu mau hắt một viên ra ngoài đi, nếu không anh sẽ bị chị chủ nói là không ngoan đó!”

“Em nhìn Harry đi, lần nào nó cũng ăn rất gọn gàng, mặc dù em ăn nhanh, nhưng cứ làm đồ đầy đất như vậy. ...” Đúng lúc này, một viên đồ ăn từ trong chén của Harry bay cái bụp ra ngoài, đập xuống đất.

Ta co giật khóe mắt, không biết phải nói gì: người anh em à, anh bảo cậu hắt một viên thì cậu hắt một viên thật à?!

Thôi, kệ đi! Thế này cũng đủ chứng minh Harry với ta là nói gì nghe vậy rồi!

Ta ngược đầu nhìn chị chủ với đôi mắt lấp lánh, thấy không, Harry cũng làm đồ đồ ăn đó!

Chị chủ bó tay, không trách ta ăn dơ nữa! Hi hi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ăn cơm xong, ta và Harry nằm dưới cửa sổ phơi nắng, ánh nắng ấm áp khiến ta đột nhiên cảm xúc dâng trào.

“Lúc cậu mới tới anh chỉ vừa được nửa tháng tuổi, nay anh đã hơn hai tháng tuổi rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh, đúng không!” Ta vừa nói vừa dùng móng đung đung Harry.

Harry vẫn trước sau như một, không hề để ý ta. Nó có vẻ u buồn, nhưng ta lại chẳng biết nó đang u buồn vì chuyện gì. Rất có thể là do bị người chủ trước vứt bỏ nên Harry không muốn làm bạn với con người, hoặc thậm chí là một con chó như ta nữa. Nỗi đau quá khứ khiến nó mắc chứng tự bế.

Sự u buồn của Harry khiến ta cảm thấy nó rất ‘nghệ sĩ’, kiểu ‘nghệ sĩ’ này là loại hình ta luôn hướng tới, bởi vì ta cũng muốn trở thành một người có ‘máu nghệ sĩ’. Nhớ năm đó, lúc ta mười sáu mười bảy tuổi, cũng hay viết một vài đoạn văn về những nỗi ưu thương người đời khó mà hiểu nổi. Giờ một kẻ đã trải qua biết bao tang thương như ta, lại không cách nào biến những tang thương kia thành ‘văn nghệ’ được nữa rồi. Bởi vì thiếu niên ngày nay đã không còn là thiếu niên xanh mướt năm đó nữa. diẽn.đàn/lekquys/đôn. Tâm hồn của ta đã từ thiếu niên xanh mướt trở thành ông cụ tóc bạc, thậm chí ngay cả tư cách trở thành ông cụ tóc bạc cũng không còn nữa, ta đã thành một con chó. Nghĩ vậy, ta thờ dài ngoao ngán, thành công trở nên u buồn giống Harry.

Harry nghiêng đầu nhìn ta, trong mắt có chút xiu khó hiểu, có thể là vì lần đầu tiên thấy ta biểu hiện điềm tĩnh như vậy. Ta đành hi sinh mớ ‘văn nghệ’ mới chớm của mình, nói chuyện phiếm với nó, “Bé Ba và bé Bốn đều được nhận nuôi rồi, cảm thấy thế giới không còn ồn ào như trước nữa rồi đúng không?”

“Không hẳn....”

Có tiếng! Ta cảnh giác nhảy dựng lên, nhìn xung quanh, gâu gâu gâu gâu....

“Ai? Ai đang nói đó?” Ta hùng hổ hét lên, sau đó nghiêng đầu bảo Harry, “Harry mau núp sau lưng anh! Đừng sợ! Anh sẽ cắn chết nó! Gâu gâu gâu!” Giọng của ta nghe rất phô trương.

Sau khi ta biết không phải ai xa lạ mà chính là Harry nói thì vui mừng nhìn nó, khích lệ, “Bé câm! Không ngờ cậu lại nói được! Nhất định phải ăn mừng một trận mới được! Trời đất ơi, anh kích động quá!” Bỗng nhiên có cảm giác như cây bé bị nhà mình lớn lên, mở miệng kêu pa pa vậy!

Lúc ăn cơm, ta cắn một viên thức ăn cho chó, chuẩn bị thả vào chén của Harry, xem như phần thưởng cho nó. Nhưng ta vừa tới gần, Harry đã đá chén nó ra xa mấy bước. Ta cho là mình hoa mắt, bước lên hai bước, Harry lui về sau hai bước, lúc này ta mới biết là thật. Ta thả viên đồ ăn vào chén mình lại, cảm động nói với Harry, “Harry, cậu không cần như vậy đâu! Có điều, tâm ý của cậu anh nhận, anh sẽ ăn sạch đồng này để không phụ lòng của cậu!” Thật là một bảo bối tri kỷ!

Bởi vì vui vẻ nên ta muốn ăn nhanh một chút để còn đi chơi với Harry, do đó không hề thấy được vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm của Harry sau khi nghe thấy lời ta.

Từ trước tới giờ, ta thân thiện nhìn mấy em trai em gái được bạn bè của chị chủ nhận nuôi, lại quên mất rồi sẽ có ngày ta và Harry cũng được nhận nuôi. Hiện tại, trong nhà chỉ còn lại Layla, ta và Harry. Mặc dù ta và Layla không có tình cảm thân thiết gì, nhưng ta lại rất lưu luyến anh chị chủ, chủ yếu là vì hài lòng với sự chăm sóc tận tình của hai người họ. Họ có kinh nghiệm nuôi thú cưng, lại có tổ chất, có giáo dục, đối xử dịu dàng, không la mắng bọn ta, có thể nói là hai người chủ tốt hiếm có. Còn Harry, ta khó có thể tưởng tượng được, nếu xa ta, nó phải đối mặt với thế giới hiểm ác này như thế nào? Nó ngây thơ đáng yêu, còn ít nói đến mức gần như câm, không có ta.... nó làm sao sống nổi?!

Dĩ nhiên, bản thân ta cũng rất không nỡ rời xa nó!

Để có thể tiếp tục sớm chiều làm bạn với Harry, ta quyết định phải dùng bộ não có IQ cao ngắt ngưỡng của mình giải quyết vấn đề khó nhằn này.

Một tuần sau, có một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi mang theo quà và con trai tới. Người phụ nữ đó nói chuyện với chị chủ một hồi. Sau đó, chị chủ dẫn người đó và con trai tới trước mặt ta. Cậu con trai chừng mười lăm tuổi, ngồi xổm xuống định sờ đầu ta. Ta lập tức chạy tới trước mặt Harry, ép nó nằm xuống, nói, “Yên tâm, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau! Anh sẽ nghĩ cách cho họ nhận nuôi cả hai chúng ta, như vậy chúng ta lại có thể vui vẻ chơi đùa với nhau rồi!”

Chị chủ thấy ta như vậy bèn nói, “Chị xem đoạn clip em gửi chưa? Anh hai có hơi bướng bỉnh một chút! Còn bên cạnh là bạn nó, hai đứa thân lắm!”

Người phụ nữ gạt đầu một cái, cười híp mắt nói, “Nó rất hoạt bát! Con chị thích lắm, cứ hồi chị mau tới nhận anh hai về, ngay cả tên cũng nghĩ xong luôn rồi!”

Chị chủ cười nói, “Sao con bé nhà chị không tới luôn?”

“Chủ nhật con bé có lớp học thêm nên không đi theo được.”

Cậu bé không giận việc ta bỏ chạy, lại đi tới trước mặt ta và Harry, vui vẻ lôi di động ra bắt đầu chụp ta và Harry, “Mẹ, hai đứa nó dễ thương quá! Chắc hẳn chị hai sẽ rất thích!”

Người phụ nữ đưa cái lồng dành cho thú cưng cho cậu con trai, nói, “Con bỏ vào đi, xong rồi mình đi đón chị hai về luôn!”

“Dạ!” Cậu con trai cắt điện thoại di động vào túi, vươn tay muốn ôm ta.

Ta vội vàng lật người, dùng bốn chân ôm chặt lấy Harry, biểu đạt ý không thể chia lìa, giả bộ yếu ớt ngao ngao mấy tiếng. Có lẽ do ta diễn quá thật, nhất thời cậu bé không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Harry lại đẩy ra ta!

Nó không muốn ta phải khó xử! Nó thật lương thiện!

Ta vừa bò vừa lẩn qua, quần lấy Harry như một con bạch tuộc, cảm xúc dâng trào, nói, “Không! Tuyệt đối không! Anh nhất định sẽ không bỏ cậu một mình đâu! Cậu không cần phải giả bộ, anh biết cậu cũng không muốn rời xa anh mà!”

“...” Harry bình tĩnh nhìn ta không nói lời nào. Nhất định là nó đã bị hành động của ta cảm động tới mức sắp khóc, chỉ là cố nhịn không cho lệ nóng trào ra thôi!

Cậu con trai nghiêng đầu nhìn mẹ mình, giọng nói lộ vẻ không nỡ, “Hai đứa nó thương nhau như vậy...”

Ta hợp thời gâu gâu hai tiếng, khiến cho không khí biệt ly càng thêm bi thương.

Người phụ nữ thấy vẻ năn nỉ trên mặt con trai, bèn nói với chị chủ, “Chú chó Harry này có người nhận nuôi chưa em?”

Chị chủ lắc đầu nói, “Bé Harry này là của nhà hàng xóm, bị bỏ rơi nên không có giấy tờ gì hết, vì vậy trước mắt vẫn chưa có người nhận nuôi!”

Mắt cậu con trai sáng lên, vui vẻ nhìn ta và Harry nói nhỏ, “Hai đứa có thể ở chung với nhau rồi!”

Ta vui sướng nói với Harry, “Chúng ta có thể tiếp tục bên nhau rồi!”

Hình như người phụ nữ vẫn còn hơi do dự, nhưng thấy con trai vui vẻ như vậy, đành nói với chị chủ, “Vậy chị có thể dẫn cả hai đi luôn không?”

Chị chủ vui mừng nói, “Dĩ nhiên là được rồi! Em còn đang lo không biết phải sắp xếp cho Harry thế nào đây, nếu vẫn không có ai nhận nuôi em định sẽ để nó ở đây luôn, giờ chị chịu nhận cả hai thì còn gì bằng nữa! Huống chi, hai đứa nó luôn quấn quýt, hẳn là cũng không muốn tách ra đâu!”

Ta gật đầu không ngừng, đúng vậy, đúng vậy, bọn ta rất thân thiết! Ta vui sướng không kiềm được, dùng đầu cọ cọ cổ Harry. Cậu con trai thấy lại lấy di động ra chụp liên tục. *diễn/đàn/leke/luys.đôn* Nói thật, ngay cả ta nhiều khi soi gương còn bị vẻ dễ thương của mình mê hoặc nữa là, cho nên ta rất thông cảm cho hành động điên cuồng lúc này của cậu con trai.

Ai bảo bọn ta đáng yêu quá làm chi!

Chó vàng bọn ta là đáng yêu bẩm sinh, lúc nhỏ dễ thương không ai bằng, lớn lên lại đẹp trai ngời ngời, ai dám tranh chứ!

Trời sinh thiên cốt!

Được rồi, ta thừa nhận, hiện giờ Harry cũng rất đáng yêu, rất dễ thương. Chỉ là không đáng yêu bằng ta thôi...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chủ mới đặt tên cho ta là Phì Phì, thật khó có thể tiếp nhận cái tên này, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn. Ta gâu gâu hai tiếng bày tỏ kháng nghị, chủ mới lại nhận định rằng ta đang hờn hờ tiếp nhận tên mới. Trời ạ!!

Tên mới của Harry là An An, so với tên mình, ta cảm thấy cái tên An An thật sự là quá tuyệt vời. Chủ mới nói bởi vì ta trông mập phì nên gọi Phì Phì, nếu là vì lý do đó thì ta thà được gọi là Ụt Ụt hay Ừn Ừn gì đó còn hơn. Về phần Harry, tên An An là vì nó luôn rất an tĩnh. Điều này thật sự đã cho con chó có tính tình hoạt bát như ta một kích hết sức nặng nề. Nhớ lúc xưa, vừa sinh ra mấy ngày, ta gầy nhất bọn, thon thả nhất bọn, để đuổi kịp tốc độ trưởng thành của các em, ta mới phải ăn thành một đĩa mồm mồm dễ thương như bây giờ chứ bộ.... Chẳng lẽ chủ mới đang nhắc khéo ta ăn quá nhiều?

Tóm lại, ta và An An đã ở nhà mới được một tuần, thích ứng rất tốt. Bọn ta chưa biết bà chủ mới tên gì, nhưng đã biết tên của cô con gái và cậu con trai nhờ nghe bà chủ gọi lúc ăn cơm. Tên ở nhà của cậu con trai là Kỳ Kỳ, học sinh cấp hai, còn cô con gái là Trùng Trùng, lớp mười hai.

Bình thường, ông chủ ăn sáng xong sẽ đi làm, trưa ăn cơm ở công ty, chiều về ăn cơm, thỉnh thoảng có tiệc xã giao thì thôi luôn. Kỳ Kỳ và Trùng Trùng cũng tương tự, trưa ăn cơm ở trường, bữa nào có lớp học thêm thì ăn tối ở ngoài. Căn cứ quan sát của ta, tạm thời chưa thấy bốn người này có sở thích kỳ lạ nào, vợ chồng hòa thuận ân ái, cô con gái về nhà là chui tọt vào phòng không ra, cậu con trai thì tính tình lương thiện, chăm sóc ta và An An rất tận tâm.

Trong lúc mọi người đi học đi làm, bà chủ vội việc nhà, ta và An An là nhân nhả nhất. Cuối tuần Kỳ Kỳ sẽ dẫn bọn ta đi loanh quanh tản bộ trong công viên dưới chung cư, tối sẽ chơi với bọn ta một lát rồi mới đi ngủ. À... Thật ra, bình thường là chọc ghẹo ta, còn An An thì đứng một bên nhìn trò vui. ... Bởi vì An An quá an tĩnh, dù Kỳ Kỳ có dụ dỗ cách mấy nó cũng cứ thờ ơ với xung quanh, ta nhìn không nổi đành phải bấm bụng gánh vác công việc đem đến niềm vui cho mọi người, tránh để cả nhà chủ mới lại ghét bỏ chúng ta không biết điều, hết ăn lại nằm, lười biếng thành tánh, mà đuổi bọn ta ra cửa thì thê thảm lắm.

Ấy da, ra xã hội lẫn lộn kiểm ăn, an tĩnh như An An là không được rồi, rất dễ bị ‘thất sủng’. Ta chỉ cần tưởng tượng tới cảnh bọn ta bị ghét bỏ, bị bỏ đói bỏ lạnh là đã không chịu nổi rồi. Vì vậy ta phải đảm đương việc chăm lo cho An An, để nó được hạnh phúc. Đó là bổn phận của một đàn anh phải làm. Nhưng ta không định nói cho An An biết, bởi vì ta muốn nó có một cuộc sống vui vui về và không có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì, chỉ muốn làm một vị anh hùng thầm lặng, vô tư hi sinh!

Từ sau lần An An nói được hai chữ kia, nó lại khôi phục trạng thái trầm mặc không nói, có lúc ta nói nó đang già bộ cao thâm, nhưng vẫn nghĩ tính cách của nó có vấn đề là do từng bị tổn thương. diễn.đàn/leenasquys.đỏm Nghe chị chủ cũ nói, chủ trước của An An là đôi vợ chồng trẻ có một đứa con trai ba tuổi, lúc đầu đứa bé kia rất thích An An, qua một hồi lại không thích nữa, đôi vợ chồng kia thấy vậy bèn đổi một con chó cho con trai họ chơi, bỏ rơi An An. Nếu không nhờ chị chủ của Layla phát hiện ôm về, đoán chừng trên đời này lại có thêm một chú chó lang thang tội nghiệp.

Thật là một đứa bé đáng thương!

Hôm nay là chủ nhật, Kỳ Kỳ lại đeo dây dắt bọn ta ra cửa, rồi đi thang máy xuống lầu tản bộ.

Ta đã lâu không được xuống lầu chơi nên rất hưng phấn, hít sâu mấy hơi rồi mới nói với An An, “Lại được đổi gió rồi!” Bởi vì ta biết An An sẽ không đáp lại, nên cứ tiếp tục tự nói tự đáp, giờ móng chọc chọc An An, giục nó, “An An, chạy đi! Nhanh lên nào...”

An An lườm ta một cái, không thèm đáp, nhưng vẫn đuổi theo, thậm chí còn vượt qua ta nửa cái đầu.

Kỳ Kỳ thấy bọn ta chạy, cũng từ đi bộ đổi thành chạy bộ xem như rèn luyện thân thể. Ba bọn ta cứ thế chạy mấy vòng quanh khu chung cư.

Bọn ta đang chạy, đột nhiên có một con chó Samoyed choai choai xông ra từ bụi cỏ đối diện. Ta thấy nó có vẻ đáng yêu chỉ mỉm cười nhìn lướt qua một cái rồi thôi, không quan tâm tới nữa, thấy An An sắp vượt, vội vàng tăng tốc, sau khi vượt qua được An An rồi thì há hê quay lại nhìn nó cười to.

Ha ha, thắng cậu rồi!

Ta thấy mặt An An căng thẳng, nghĩ là nó tức giận, đang định quay lại an ủi để nó đừng đổi, đừng nản chí, lần sau nhất định có thể vượt qua ta. Dĩ nhiên an ủi chỉ là an ủi. Có điều, ta chưa kịp nói thành lời thì đã bị một bàn chân lớn đè bẹp đầu xuống đất.

A!

Ta cố ngược mắt nhìn lên, con Samoyed trông như thiên thần kia đang nhìn ta với ánh mắt hung ác, khiến ta sợ tới mức tròn tròn mắt. ... Tình huống gì đây?!

Trời ơi! Nó xem ta không khác gì một trái banh, giờ vuốt đá ta sang một bên.

Ta vội lật người lại, phát hiện trước mặt xuất hiện một cái mông thật tròn, là An An! Ta núp sau lưng An An, nghiêng đầu nhìn con Samoyed to hơn bọn ta gấp mấy lần kia, thầm oán: ý lớn bắt nạt nhỏ, thật không lẽ phép! Chó nhà ai vậy? Đã không có dây cũng chẳng có người trông nữa chứ!

Quên nói, An An lớn tuổi hơn ta cho nên hình thể cũng to hơn ta một chút, khiến ta cảm giác rất an toàn, và rất cảm động, thật là không ngờ vào thời khắc mấu chốt An An lại xuất hiện! Quả nhiên là nó vẫn quan tâm ta, chỉ là không giỏi thể hiện thôi (sau này khi càng hiểu An An hơn ta mới biết, không phải nó không giỏi thể hiện mà là không thèm để ý ta đó thôi! Hu hu!)

Thật ra con Samoyed này cũng không to lắm, chỉ là to hơn hai bọn ta thôi, cho nên lúc đầu ta mới bị dọa sợ, lúc này thấy nó và An An mắt đối mắt, ta vội xen vào, kêu ăng ẳng hai tiếng.

Muốn gì? Ai sợ ai! Bọn tao không sợ mày đâu!

An An thấy ta cố ý khiêu khích khiến tình hình càng trở nên gay gắt thì nghiêng đầu liếc ta một cái, cảnh cáo ta yên lặng. diễn.đàn/llleq.úydoddon. Ta vội lui về sau, không nói nữa. Trong lòng lại oán thầm: tính ra ta vai vế lớn hơn An An, và lại khắp quanh đây chó người gì ta đều biết hết sao phải chịu cảnh cáo của nó chứ? Hơn hết, ánh mắt vừa rồi của thằng nhóc này rất lạnh lùng và cứng chặc, không có chút ngây thơ nào đúng với lứa tuổi hết, đứng đối diện với con Samoyed kia vẫn rất có khí thế.

An An và con Samoyed nhìn nhau một hồi, đột nhiên con Samoyed nháy nháy mắt, xoay đầu vọt đi.

Từ nãy tới giờ Kỳ Kỳ vẫn đứng sau lưng bọn ta không can thiệp, có lẽ là do nghĩ rằng bọn ta đang đùa nhau, nên thấy con Samoyed kia chạy mất bèn an ủi, “Có thể là nó chạy đi tìm chủ rồi, dù sao cũng cùng một chung cư, sau này sẽ có cơ hội gặp lại, chúng ta đi dạo tiếp thôi!”

An An xoay người, lướt qua ta. Ta đuổi theo chân nó, vui vẻ gọi, “An An ~ ~ ~”

An An mặc kệ ta.

Ta tiếp tục hôn ha hôn hờ gọi tên nó.

Rốt cuộc An An cũng chịu đáp lại, giọng nói vô cùng mất kiên nhẫn, “Cái gì?”

Ta nhìn An An với vẻ khiếp sợ, An An đã phát ra câu thứ hai! Ta kích động nhào lên, định bỏ vào người An An, nhưng bị nó phát hiện ý đồ, vội né sang một bên khiến ta chập chững, gập đầu một miếng cỏ. Ta nhỏ đất và cỏ trong miệng ra, tiếp tục theo sát An An, không biết xấu hổ lớn tiếng yêu cầu An An gọi ta một tiếng ‘anh hai’, quên mất cảm ơn việc vừa nãy nó đã xông ra giúp ta. Mặc dù An An lớn hơn ta một tháng tuổi, nhưng về tuổi tâm lý thì ta dư sức làm anh hai của nó, cho nên để nó kêu ta một tiếng anh hai ta chẳng thấy có gì áy náy hết.

Dọc đường đi An An lại chẳng phát ra một câu nào nữa. Đúng là bất An An nói chuyện còn khó hơn cả trăm lần việc trứng sô độc đắc! Nó thích làm chó cắn tỏi vậy sao?

“Có điều, An An nhà chúng ta mặc dù là bé câm, nhưng thời khắc quan trọng vẫn là một chú chó có thể nhờ cậy được...” Ta nhìn bóng lưng An An, tự lẩm bầm, không thể không thừa nhận, ngay khoảnh khắc An An xông ra chắn trước mặt ta, ta đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai ngời ngời của nó.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Buổi tối, ta và An An nằm trong ổ. Cửa sổ phòng khách không treo rèm, có thể nhìn thấy bầu trời đêm bên ngoài. Tối nay cực kỳ nhiều sao, đẹp khó nói thành lời. Ta nghiêng đầu, nhờ ánh trăng thấy An An đang nhắm mắt, dùng móng vuốt vuốt nó, không biết nó đã ngủ hay chưa.

“An An...” An An không thèm để ý đến ta giống như trong dự kiến. Ta giờ chân đạp nó một phát. Không để ý ta, hai phát, không để ý ta, ba phát... An An nhấc chân đạp ta một cái thật mạnh, có thể nói là vô cùng hung ác, khiến ta văng vào một góc của ổ chó, xa tới mức có thể nhét thêm một con chó nữa vào giữa bọn ta luôn! Sau đó nó lật thân, đưa lưng về phía ta, ngủ tiếp.

Ta thở dài, thật là một đứa trẻ bướng bỉnh, tiếp tục ngắm sao.

Có lẽ do ban ngày ngủ nhiều, lúc này ta không hề thấy buồn ngủ tí nào.

Ta vẫn nhớ mình tên Giang Ôn, cha mất sớm, mẹ tái giá lúc còn rất nhỏ, có một em trai cùng mẹ khác cha, nhưng chẳng liên quan gì lắm bởi vì ta ở với bà nội từ nhỏ. di,"ễn.đàn.lê,q;muý,đ",ôn Lúc ta học đại học năm ba thì bà nội qua đời, sau khi tốt nghiệp đại học, không còn gì vướng bận nữa, nên quyết định ở lại Phượng Châu làm việc, công tác hơn hai năm, quen không ít bạn bè chung chí hướng. Trong công tác ta hòa đồng với đồng nghiệp, trong cuộc sống cũng chẳng có gì ưu sầu. Về phần đã chết như thế nào thì ta thật sự không thể nhớ nổi, hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ là ngày đó ta lái xe chở một người bạn đang say rượu, hẳn là đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Thật ra có tai nạn xe cộ không ta không rõ lắm, giờ nghĩ lại, không phải ta đụng người ta thì là người ta đụng ta thôi, chẳng biết người bạn ngồi ở ghế phụ kia ra sao rồi. Nhưng phải nhấn mạnh một điều là ngày đó lúc đi gặp mặt bạn bè, ta biết mình phải lái xe nên không dám dính một giọt rượu nào hết.

Không uống rượu, lại lái xe rất đúng luật, vậy tại sao lại xảy ra tai nạn? Việc này muốn tra cũng dễ, chỉ cần tìm mấy tờ báo trong mấy ngày gần đó đọc tin tức là biết ngay thôi.

Hiện tại ta quá lùn, quá nhỏ, quá vô dụng, chưa đụng được mấy vi tính của Kỳ Kỳ. Chờ lớn lên chút nữa ta sẽ lên mạng tra thử, chỉ cần xác định người bạn kia bình an vô sự là được. Đoán chừng thân xác ta đã sớm tan thành mây khói, nên chẳng còn trông mong gì nữa, chỉ có thể tiếp tục sống dưới thân xác một con chó thôi.

Thần thờ một hồi ta lại nghĩ đến chuyện xảy ra lúc tản bộ, giờ nhớ lại hành động của An An, lòng ta vẫn thấy rất áy náy, ta ngẩng đầu nhìn An An ở phía đối diện, lặng lẽ dịch thân, sát lại gần nó. Đứa nhỏ không khiến người ta bớt lo này, nằm cạnh nó ngủ thật ngon.

Không khí yên tĩnh tốt đẹp.

Một đêm ngon giấc. Lúc ta mở mắt ra, chỉ còn một mình ta trong ổ. Ta nghe thấy tiếng của bà chủ, nghiêng mặt nhìn sang, phát hiện bà chủ đang trộn thức ăn cho chó, trong nhà không có người, trời đã sáng choang, hẳn là ai cần đi làm thì đã đi làm, ai cần đi học thì đã đi học hết rồi. Bà chủ chuẩn bị xong hai phần thức ăn, bắt đầu đi dọn dẹp phòng ngủ của Kỳ Kỳ. Trùng Trùng đang thời kỳ trưởng thành, rất xem trọng riêng tư, nên bà chủ đã bị Trùng Trùng nói hai lần, không để vào phòng dọn dẹp giúp nữa. Trùng Trùng sẽ tự bỏ quần áo dơ cần giặt vào cái sọt đặt trước cửa phòng. Kỳ Kỳ lại khá ngoan không thèm để ý mấy chuyện này nên không sao. Ta thấy bà chủ vào phòng Kỳ Kỳ, bèn bò ra khỏi ổ, chỉ mới lết một bước, bệnh lâm biếng đã trở dậy không muốn động dậy gì hết, ừ ừ nhìn An An đang an tĩnh ăn sáng ở cách đó không xa.

“An An...” Ta gọi An An một cách yếu ớt, ý muốn nó cầm chén qua giùm.

An An ngẩng đầu nhìn ta, không nói. Ta nhìn nó, nhớ ra nó chẳng phải là một đứa sẵn sàng giúp ta mọi lúc mọi nơi. Thôi vậy, ta lắc lắc móng vuốt ý bảo nó tiếp tục ăn đi. di.đànlllkeq"Lquysdodon. Ta huy động bốn chân, lết từng chút một tới chén cơm, chỉ hai mét thôi đã tiêu hao hết cả sức lực trong

người. Ta đang chuẩn bị vui đùa vào chén thì bị an An ngăn cản, nó nói, “Vào nhà vệ sinh rửa mặt súc miệng trước đi, cậu tím quá.” Về mặt ghét bỏ của nó như muốn nói: cậu thật sự khiến tôi không cách nào ăn nổi.

Thật là mặt trời mọc ở đằng tây! An An chịu mở miệng! Nhưng vì đã có kinh nghiệm lần trước, ta chỉ thoáng kinh ngạc một chút, tự lắm bầm, “Đây là câu dài nhất cậu nói với anh từ trước tới giờ đó! Xem ra năng lực ngôn ngữ của cậu đang phát triển không ngừng, quả nhiên ăn đồ ăn cho chó không phải là thừa. Thấy cậu như vậy anh rất vui! Dựa theo nghiên cứu của chuyên gia, nếu khả năng ngôn ngữ của trẻ nhỏ kém phát triển, phải thông qua giao tiếp để kích thích. Cậu có thể học được nhanh như vậy, anh cảm thấy có hơn phân nửa là do công của anh. Khả năng nói của anh có thể tính là tiêu chuẩn nhất trong các con chó cùng lứa rồi, không phải nỗ lực, bốn đứa em của anh lúc được nhận nuôi chỉ mới biết ê a một vài câu ngắn đơn giản thôi, không thể nào so với anh được!” Ta liền thoáng không ngừng, càng nói càng kích động.

An An có thể nói chuyện nhanh như vậy, nhất định là do ta đã kích thích nó.

Bỗng nhiên An An giờ chân lên đạp xuống. Ta đập mặt vào chén. Thức ăn văng ra khắp sàn. Lúc ta ngẩng đầu lên, An An và chén của nó đã cách ta cực xa.... Ta nhìn An An với ánh mắt thương tâm. “Trên đời này, khoảng cách xa nhất là cậu ở phía đông ăn cơm, anh lại ở phía tây....”

“Tôi cho là cách xa cậu một chút có thể giúp tôi không bị mớ ghèn trong mắt cậu làm cho mất ói, nhưng không ngờ cách xa như vậy, chúng vẫn hiện lên rất rõ ràng trong tầm mắt của tôi.”

“Trời! Cậu có thể nói dài như vậy luôn à?! Có điều, baby à, câu này của cậu thật không văn nghệ một chút nào! Mục tiêu của chúng ta là thanh niên văn nghệ thời đại mới, không phải thanh niên thô tục thời đại mới!” Chờ lớn lên hẳn thành đàn ông thô tục cũng không muộn, thừa dịp còn nhỏ thì cứ để thương đi.

Kết cục.... ừ thì, An An đánh ta một trận.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Phì Phì, mau tới đây! Đừng chạy lung tung, chúng ta sắp đi rồi! Em xem, An An ngoan biết bao nhiêu!” Kỳ Kỳ vừa nói với ta, vừa chỉ tay vào An An đang nằm trong lòng Trùng Trùng. Sau đó, Kỳ Kỳ đi vào phòng ngủ lấy đồ, ta xông ra khỏi phòng tắm. Khốn kiếp, đã nói là chơi trốn tìm (chớ khinh bỉ bọn ta chơi trò ấu trĩ, làm chó thật sự rất nhầm chán!), chờ cả ngày An An không tới bắt ta không nói, ra khỏi phòng tắm lại thấy An An đang được Trùng Trùng ôm, đứng là đồ thấy sắc quên nghĩa, thấy sắc quên nghĩa!

“Không phải đã nói sẽ chơi trốn tìm? Sao cậu không đi tìm anh?” Ta nói xong, nhảy dựng lên muốn nhìn mặt An An. Nó từ trên cao liếc xuống, ánh mắt giống như đang nhắc nhở: tôi chưa hề nói sẽ chơi một trò ấu trĩ như vậy với cậu.

Ta lập tức nổi điên, nhảy nhót muốn nhìn thẳng vào mắt An An, vừa nhảy vừa vu oan cho An An, “Đồ háo sắc! Không được ‘ăn đậu hũ’ của thiếu nữ! Chúng ta phải làm thanh niên tốt!”

An An chưa kịp nói gì thì Trùng Trùng thấy ta đang nhún lên nhún xuống như một cái lò xo, nói, “Phì Phì, em béo quá rồi, chị ôm không nổi đâu, để Kỳ Kỳ ôm em xuống!”

Quả là họa vô đơn chí! Những lời này chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, ta lập tức cảm giác đau thấu tim gan, ruột đứt từng khúc! Ta lao đảo lùi về sau, bên tai dường như nghe thấy tiếng cười khê của An An, dám cười anh?! Thiên sứ nhỏ Trùng Trùng sao chị có thể nói em như vậy chứ?! Em không mập chút nào, chỉ là có chút thịt thôi mà!

Trùng Trùng thấy ta lùi về sau, nói tiếp, “Ha ha, trông em cứ như một quả bóng đang lăn qua lăn lại ấy!”

Ta nhìn Trùng Trùng với ánh mắt đau đớn, An An đã quay mặt đi không nữa nhìn thẳng. Các người....

Kỳ Kỳ không hề biết đã xảy ra chuyện gì, đeo ba lô chạy ra khỏi phòng ngủ, ôm lấy ta, lắc lắc hai cái rồi nói, “Nặng quá! Đi, chúng ta xuống lầu thôi!”

Mệt tim quá, lúc mới quen thì kêu người ta là bé dễ thương, chơi chán rồi giờ kêu người ta là bé phì phì, bé mập mập....

Lượng tâm của mấy người để đâu rồi!

....

Kỳ nghi Quốc Khánh, cả nhà đi cắm trại. Ông chủ lái xe, Trùng Trùng và Kỳ Kỳ ôm An An và ta ngồi ở ghế sau. Bà chủ là người cuối cùng lên xe, thắt dây an toàn xong nghiêng đầu dặn hai con nhớ thắt dây an toàn, sau đó quét mắt về phía ta đang nằm trong ngực Kỳ Kỳ, trầm tư một lát mới nói với ông chủ, “Hình như Phì Phì lại mập? Như vậy được không anh? Có nên hạn chế lượng ăn của nó không?”

Ta cảm thấy hôm nay hoàn toàn không phải ngày đi chơi mà là ngày cả nhà ngược đãi ta bằng ngôn ngữ, người sau càng ác hơn người trước! Hạn chế lượng ăn?! Quá tàn nhẫn! Ờn, ừn, ừn, ừn, ừn Ta cảm thấy ta ăn không hề nhiều tí nào, ta và An An ăn có hơn kém nhau bao nhiêu đâu, bằng nhau đấy chứ! Sao lại độc ác với ta như vậy?! Khóc! Vốn một ngày ăn có mấy lần như vậy đã quá đáng lắm rồi giờ còn muốn hạn chế lượng ăn nữa, tin dữ này khiến trước mắt ta tối sầm, nghi lập tức hôn mê luôn cho rồi.

Lúc này, giọng của ông chủ vang lên, “Nó còn nhỏ, mập một chút cũng không sao, chờ nó lớn một chút nếu vẫn mập như vậy thì hẵng hạn chế lượng ăn cũng không muộn.” Đúng vậy, đúng vậy! Ta vô cùng đồng ý, gật đầu lia lịa.

Chủ gia đình vừa lên tiếng, đề tài này lập tức được bỏ qua, ta cúi đầu, âm thầm thở phào một hơi. Ta ngẩng đầu nhìn An An, hừ, cũng chẳng gây hơn ta bao nhiêu, chỉ có thể nói là cân đối hơn thôi. ... cao hơn ta một chút.

An An đang nhắm mắt, hình như nhận thấy tầm mắt nóng bỏng như tia X của ta, hí mắt nhìn lại. Ta giờ móng vuốt chào nó, “Hi, anh muốn nói với cậu. ... Đây, anh còn chưa nói xong, mau mở mắt ra! Không biết kính trọng anh hai gì hết!”

Chắc là ta nói nhao nhao quá dữ, An An đành phải mở mắt ra một lần nữa, vung móng vuốt tới, ấn đầu ta xuống đuôi Kỳ Kỳ, ý bảo ta câm miệng. Trùng Trùng thấy vậy nói với Kỳ Kỳ, “Em nhìn kia, hai đứa nó chơi vui thật!”

Cái gì gọi là bọn ta chơi thật vui chứ, rõ ràng là nó đang bắt nạt ta! Nhìn kiểu gì vậy?!

Chờ An An thu hồi gong cùm rồi, ta tức giận ngẩng đầu nói với nó, “Sao cậu có thể đối xử với anh hai như vậy? Cậu quên mất anh đã yêu thương cậu thế nào sao? Anh giúp cậu không phải khổ, không phải lo, không phải sống đâu đường xó chợ, không phải sống không nơi nương tựa. ...” Ta nhớ đã từng đọc đoạn văn kia trên một trang web nào đó, rất thích hợp dùng vào lúc này. Nói một hồi ta cũng bị chính lời của mình cảm động tới mức sắp lệ nóng chảy mắt nhưng An An vẫn lạnh lùng ấn chặt đầu ta xuống đuôi Kỳ Kỳ một lần nữa, không cho ta mở miệng. Ta kêu ư ử giãy giụa, bỗng hiểu ra, An An là đang biết lỗi. Ôi, sao ta chậm tiêu quá, An An sống nội tâm, chắc chắn sẽ không có khả năng dù là răn dạy cũng mở miệng thành văn được như ta. Ờn, ừn, ừn, ừn, ừn Nhất định là nó đang xấu hổ, nên không thể làm gì khác hơn là thể hiện bộ dáng xấu hổ cho ta xem, để ta đừng nói nữa.

Ha ha, ta thật thông minh!

Được rồi, không nói nữa.

Quả nhiên, An An thấy ta không nói mấy lời khiến nó xấu hổ là lập tức buông móng vuốt ra, xoay mặt, không để ý tới ta.

Ta lắc lắc đầu, xoa xoa lỗ mũi vừa bị ấn đau, cũng nhắm mắt lại, nghi ngại dường sức để chờ tới chỗ cắm trại sẽ ăn uống thỏa thích một bữa!

....

Chỗ cắm trại là một nơi kế núi gần sông, cây cối sum xuê, ưu điểm là ít người hơn mấy nơi chuyên dành cho cắm trại, ngoại trừ một nhà sáu người bọn ta, cũng chỉ có một vài gia nữa thôi.

Ta và An An được Kỳ Kỳ, Trùng Trùng thả xuống đất. Ta đạp chân trên bãi cỏ lạnh lạnh, cảm giác cái nóng trên người tiêu đi không ít, thoải mái lăn vòng trên đất rồi đứng dậy chạy đi tìm Chương Nguyệt, bà chủ của ta, nhờ ông chủ ta mới biết được. Ông chủ thích gọi vợ mình là A Nguyệt hoặc Chương Nguyệt. Còn tên ông chủ là Vương Gia Vượng. Chương Nguyệt giống chồng mình, thích gọi thẳng tên, không thích gọi mấy kiểu như anh yêu ơi này nọ. Bà chủ nói mỗi lần gọi sến như vậy sẽ nổi da gà khắp người, không được tự nhiên.

Vương Gia Vượng đậu xe bên cạnh một gốc cây to, bắt đầu lôi đồ ra. Chương Nguyệt ngồi trên ghế xiên thịt và cánh gà đã ướp gia vị đầy đủ vào từng xiên. Trùng Trùng thấy ta và An An không chạy loạn, cũng ngồi xuống phụ mẹ xử lý đồ ăn. Vương Gia Vượng thì lo dọn than nhóm lửa, xong xuôi mới kêu Kỳ Kỳ phụ dọn lều, tổng cộng là hai cái.

Dựng lều xong, hai cha con xách cần câu ra hồ câu cá. Qua một hồi, thịt nướng chín gần hết. Mùi thơm kích thích tuyến nước bọt khiến ta chảy nước miếng không ngừng. Nhưng tôn nghiêm của đàn ông bắt ta phải biểu hiện dè dặt. Ta đứng bên cạnh An An, nuốt nước bọt một cái, ý đồ dùng nói chuyện để dời đi sự chú ý.

“An An, cậu muốn ăn không?”

An An không nhìn thịt nướng. Nó nhìn bầu trời xa xăm. Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, không khí trong lành, ta nhìn theo tầm mắt của nó, thường thức phong cảnh xung quanh. Một lát sau ta nói với nó bằng giọng thấu hiểu, “Cậu thật thông minh, biết dùng ngắm phong cảnh để dời đi ham muốn ăn thịt nướng của mình!”

An An nghiêng đầu liếc ta một cái, không lên tiếng.

An An không nói lời nào, ta cho là nó đã chấp nhận, cười hi hi về mặt: anh biết cả rồi, nâng móng vuốt đẩy nó một cái, giữa hai ta không cần phải dùng lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ta không đợi An An, chạy vội tới trước mặt Kỳ Kỳ, có lúc dè dặt quá sẽ không ăn được thịt! Kỳ Kỳ thấy ta tới, lấy ra một chiếc đĩa nhỏ, thả xuống một tí xíu, thật sự chỉ là một tí xíu thịt không có ướp gia vị, hình như đã chuẩn bị sẵn, ăn không nóng lắm, chỉ ấm ấm, lâu rồi không được ăn thịt, dù không có gia vị, chỉ nướng vàng óng ánh, dù chỉ có một miếng nhỏ xíu... cũng khiến ta thỏa mãn tới mức sắp khóc!

Chương Nguyệt thấy ta ăn xong còn giương mắt nhìn miếng thịt trong tay, bèn kêu Trùng Trùng đồ thức ăn kèm lạp xưởng dành riêng cho chó đã chuẩn bị sẵn ra, còn nói với Trùng Trùng và Kỳ Kỳ, “Đừng cho hai đứa nó ăn thịt, để quen mùi rồi sau này sẽ không chịu ăn thức ăn cho chó nữa đâu!”

Trùng Trùng lấy chén dành riêng cho ta ra, đồ lạp xưởng đã cắt nhỏ và cháo để lạnh vào, khuấy khuấy, đặt trước mặt ta, sờ sờ đầu ta nói, “Ngoan ngoan ăn cơm nha!”

Chó có rất nhiều thứ không thể ăn, ta biết, cho nên thấy bọn họ cẩn thận như vậy cũng không trách, đó là biểu hiện của việc có trách nhiệm với thú cưng, cho nên ta không tiếp tục dùng ánh mắt khát vọng nhìn chăm chăm vào thịt nướng nữa... Mặc dù rất muốn ăn, rất rất muốn ăn, rất rất rất muốn ăn.

Ta lặng lẽ ăn cháo trộn của mình, thật ra mùi vị cũng không tệ lắm. Ta tự an ủi mình.

Ăn một lát, ta ngẩng đầu lên, thấy An An đang đứng im bên bờ hồ, bèn nghĩ chờ ăn xong rồi gọi nó cũng không muộn, có thể lúc này nó chưa muốn ăn.

Ta gần ăn tới đáy chén, lại ngược lên, thấy An An đi xuống hồ. Hôm nay trời quá nóng, ăn xong Sta cũng muốn đi bơi! Nghĩ vậy, ta tăng nhanh tốc độ, ăn sạch sẽ đồ ăn trong chén. Kỳ Kỳ đổ cho ta thêm nữa chén sữa dê nữa. Sau khi liếm hết sữa dê, ta hấp tấp chạy đi tìm An An.

Ta chạy tới bờ hồ, phát hiện An An vừa rồi vẫn đứng ở đây giờ đã không thấy đâu. Ta nhìn ra mặt hồ tìm bóng dáng An An, vẫn không thấy!

Đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng vừa thấy An An chạy xuống nước, chẳng lẽ đã lên bờ rồi? Ta nhìn lại phía Kỳ Kỳ, nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, vẫn không thấy bóng dáng An An, sau đó ngó xuống mặt hồ lần nữa thấy cái bóng của mình, chợt nghĩ, chẳng lẽ An An chìm trong hồ?

An An bị chìm, An An không biết bơi?!

Lòng ta nóng như lửa đốt, vội nhảy vào hồ, huy động cả bốn chân đập nước, thỉnh thoảng vùi đầu xuống nhìn xung quanh xem có thấy An An không.

Lúc ta nhấc đầu lên, nghe thấy tiếng kêu lo lắng của Kỳ Kỳ, “Phi Phi, đừng bơi xa quá, mau về đi...” Hiện giờ trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ: An An bị chuột rút, chìm trong hồ. diểm/đàn/lêq.ms,quý,đôn Tìm ta đập cực nhanh. Ta quét mắt khắp hồ thấy có một chỗ nổi lên bóng nước liên tục, mừng như điên, dốc sức bơi qua chỗ đó.

Tới nơi, An An tròn tròn mắt nhìn ta. Ta vươn móng vuốt túm lấy An An, sau đó dùng miệng cắn lưng nó kéo vào bờ.

Ta vất vả lắm mới kéo được An An vào bờ, nằm lăn ra thở dốc một hồi mới có sức nhìn xem An An thế nào.

“Cậu không biết bơi thì nhảy vào hồ làm gì? Không biết tự lo cho bản thân gì hết! Nếu cậu có mệnh hệ gì anh phải làm sao? Chỉ có một mình anh, cô độc lắm biết không?! Nếu không nhờ anh bơi giỏi thì hôm nay cậu đã chết đuối trong hồ rồi đó, biết không hả?!” Ta phê bình An An một tràng.

An An vô cùng bình tĩnh nghe xong, nhìn ta nói, “Ai nói tôi không biết bơi?”

“Vậy cậu chìm trong đó làm gì, muốn tự sát à?!” Tất nhiên ta không tin lời An An, cười nhạo nó.

“Tôi nghĩ lẳng lặng.”

“Lẳng Lẳng là ai?”

“...”

“Anh biết rồi, cậu chìm trong nước nghĩ về Lẳng Lẳng đúng không! Sao, thậm chí một người tên Lẳng Lẳng? Nó thuộc giống gì? Mới bây giờ đã biết yêu rồi ha? Muốn anh làm quân sư cho không?” Ta lật người lại nói với An An.

Nét mặt của An An, phải nói thế nào đây, thật sự rất khó miêu tả bằng lời. Ta quan sát thật cẩn thận, dường như có thể thấy được trong mắt nó mấy từ sau: cậu là cái đồ điên. ... Cùng với: tôi muốn cách xa cậu một chút để bình ổn lại cảm xúc. Không hề có vẻ xấu hổ!

Thật không khoa học!

An An không đợi ta tiếp tục biểu đạt sự hăng hái của mình đã lật người cách ta thật xa, thấy ta muốn sắp lại thì lập tức cự tuyệt, “Cậu để tôi yên tĩnh một lát...”

Ta lắc lắc nước trên người, chìm trong ánh nắng trời ấm áp, toét miệng cười, nhiệt tình nói, “Biết đâu anh có thể nghĩ kế cho cậu...” An An kiên nhẫn nói, “Cậu nên an phận ở lại đây thì hơn...” An An còn chưa nói xong, ta đã chạy đến trước mặt nó, thân mật dùng đầu cọ cọ nó. Sau đó, nó dè dặt ta xuống

đất!

Ta sững sờ tròn to hai mắt nhìn An An.

“Mặc dù tôi không hề muốn tự sát, nhưng cũng cảm ơn vừa rồi cậu đã nhiệt tình bơi ra cứu tôi, nói thật, tôi rất cảm động, có điều cũng không thể vì vậy mà ngăn được việc tôi muốn đánh cậu...”

Mợ nó chứ...

Ta lại bị An An đánh cho một trận.

Ta hỏi An An tại sao lại đánh ta. Nó nói tại vì ta ngu quá không cách nào chịu được. Ta không tin! Hẳn là nó lại đánh trống lảng đây!

Trùng Trùng và Kỳ Kỳ nhìn bọn ta nói, “Vừa rồi chị còn lo Phi Phi không còn sức bơi về nữa kia!”

Ta đuổi móng vuốt ôm lấy An An, nói, “Thiếu niên, đừng mạnh động!”

Kỳ Kỳ đáp lời Trùng Trùng, “Chúng ta ăn tiếp thôi, để hai đứa nó phơi nắng rồi tự chơi đi, có An An ở đó em rất yên tâm.”

Ta nghe vậy rất không phục, “Kỳ Kỳ nói không đúng tí nào, rõ ràng là anh đang chăm cậu, không để cậu gặp nguy hiểm! Kỳ Kỳ đang trông mặt mà bắt hình dong! Vừa rồi nếu không có anh thì cậu còn yên lành đứng đây được sao?”

Ta bị An An đẩy ra xa. An An không đợi ta bò dậy đã ấn ta xuống đất tiếp, đè chặt không cho ta ngo quậy. dm'iền.đàn/lee,quýdodoon Ta vẫn tiếp tục nói, “Cậu có biết cái gì gọi là ‘trông mặt mà bắt hình dong’ không? Câu này có nghĩa là chỉ dựa vào hình dáng bên ngoài mà phán đoán phẩm chất của một con chó đó!”

“Thật sự tôi chưa từng thấy một con chó nào ngu như cậu!”

“Cậu dám nói anh như vậy?!” Ta thẹn quá thành giận hét lên.

“Cậu đúng là đồ ngu...” An An dùng giọng điệu khẳng định nói lại một lần.

“Anh yêu cậu biết bao nhiêu, sao cậuỡ nói vậy?! Cậu có còn xứng đáng với tình cảm của anh hông?” Ta bi thương nói, chỉ thiếu dùng nước miếng bôi mặt để tăng thêm phần thâm.

An An giật giật khóe miệng, hình như có chút mệt mỏi, không thèm để ý tới ta nữa, thả lỏng bốn chân, nằm ườn trên cỏ, thở dài một hơi, nhìn không trung.

Ta thấy An An hình như là mệt thật, nên không diễn trò nữa, yên tĩnh lại. Thật lâu sau, ta nén không nổi tò mò hỏi, “Rốt cuộc Lăng Lăng là ai? Nói cho anh biết đi...”

Chỉ có tiếng gió thổi xào xạc, An An không thèm để ý ta.

Một lát sau, ta nghiêng thân nhìn nó, nghiêm trang nói, “Anh chọc cậu chơi thôi, anh biết ý cậu là muốn được yên tĩnh một mình, mặc dù không biết cậu bị sao vậy, nhưng vừa rồi đúng là hù anh mém chết!”

An An không động, chỉ há miệng nói một câu, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn bè tốt, là anh em tốt, anh lo lắng cho cậu là chuyện đương nhiên!”

“Lúc cậu không phát bệnh, trông cũng rất bình thường...” An An thản nhiên nói.

“Ừ... Như vậy.... Cậu thật sự không yêu thầm một em chó nào tên là Lăng Lăng thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Buổi tối ta và An An ngủ trong lều hai mẹ con Chương Nguyệt. Lều khá lớn, ngoài chỗ ngủ còn trống ra một khu rộng rãi, bọn ta nằm ở đó. Vốn là một trái một phải tựa như hai ông thần canh cửa, nhưng đêm khuya yên tĩnh, ta lết dần lết dần đến bên cạnh An An, nằm sát nó. Ấy da, tối lạnh quá....

Ta vừa lết qua, An An đã tỏ vẻ muốn xích ra thật xa. Ta vội vàng quần lên người nó như bạch tuộc, nói, “Anh lạnh!” Thật ra có mớ lông trên thân nên

cũng không phải lắm, nhưng ta không nói vậy chắc chắn An An sẽ không cho ta nằm chung, ta lại không thích cách nó quá xa.

“Tôi nóng. ...” Ai ngờ An An lại phủ phàng như vậy, thậm chí còn bỏ sang một bên khác ngủ.

Mặc dù hai thân xác có khoảng cách nhưng ta cảm thấy trái tim của bọn ta vẫn đang ở cạnh nhau!

Ta xông qua chỗ An An, nói một cách lăm lăm, “Chúng ta ở đây có trách nhiệm vô cùng quan trọng đó là bảo vệ cả nhà, cậu biết không?!”

An An ngẩng đầu, nhìn Chương Nguyệt và Trùng Trùng đã ngủ say, sau đó nhìn ta chăm chăm, có lẽ là sợ ta cứ cắn nhai mãi, rốt cuộc vẫn đồng ý để ta nằm bên cạnh nó. Nhìn thấy ta, nó cười đi qua, bốn móng vuốt bầu nó thật chặt, giả bộ bị lạnh, sau đó ngọt ngào nói, “Anh biết ngay là cậu không bỏ mặc anh mà!”

Sau đó, An An đánh ta, bảo ta im miệng, nó nói mấy lời của ta nghe thật buồn nôn.

Trời đất chứng giám, tất cả những lời ta nói ra khỏi miệng đều xuất phát từ tận trái tim, không hề gian dối, thật như vàng bốn số chín!

Tình cảm phong phú hơn người bình thường một chút thì phải ngày ngày bị đánh? Thế giới thật vô tình!

Sáng ra, hiếm khi ta dậy sớm một lần, phát hiện An An đang ôm ta. Ta nhớ rõ rằng tối qua ta ôm lưng An An ngủ. Có điều nằm trong lòng An An ngủ rất thoải mái vì vậy ta không dám động, sợ nó tỉnh lại đập cho ta một cái. Ta đưa mắt nhìn xung quanh, hình như ta là người đầu tiên thức.

Còn sớm, ngủ thêm một lát nữa thì hơn.

Lúc ta thức dậy lần hai thì trong lều chỉ còn lại một người là ta, không, chó.

Ta chui ra khỏi lều, đi về phía hồ nước, vừa đi vừa nhìn trái nhìn phải, không thấy An An.

Ta đứng bên bờ hồ, nhúng mặt vào nước. Hình như mới bây giờ, mặt trời vẫn chưa lên cao, nước rất lạnh, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ của ta sau khi tiếp xúc với nước lạnh lập tức tỉnh hẳn. Nhìn thấy mặt nước, ta vẫy vẫy đầu, nhúng móng vuốt vào nước, bắt đầu rửa sạch mặt và mắt. Xong xuôi, ta đứng một lúc, muốn đợi cho khuôn mặt đang ướt chèm nhẹp khô rồi mới đi tìm An An tiếp.

Ta bỗng ngửi thấy mùi cháo thật thơm, bụng của ta như lập kêu không ngừng. Chịu hết nổi rồi, phải đi ăn cơm thôi!

Ta vội vàng chạy tới trước mặt Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ đã chuẩn bị cháo cho ta và An An, nhưng không để ta ăn ngay, nói còn nóng lắm.

Ta lặng lẽ đứng bên cạnh, chờ cháo nguội, sau đó hỏi Kỳ Kỳ, “An An đâu?”

Tất nhiên, Kỳ Kỳ nghe không hiểu tiếng. Kỳ Kỳ cho là ta đòi ăn bèn trấn an, “Đừng vội, chờ xíu nữa thôi! Anh đặt phần của An An ngay bên cạnh, em đừng có ăn đó, nếu không An An không còn gì mà ăn đâu!” Ta nhìn chén của An An, lượng không nhiều lắm, nhìn lại của ta, quả nhiên vẫn là của ta nhiều hơn một chút, ha ha, thật là vui! Nhưng lời Kỳ Kỳ khiến ta không hài lòng chút nào!

Ta là cái loại chó thừa dịp không có mặt An An là ăn lung tung sao? Đánh giá ta quá thấp rồi!

Kỳ Kỳ hỏi, “Tối hôm qua ngủ có ngon không?” tất nhiên cũng không có ý chờ ta trả lời, tiếp tục nói, “Hôm qua hai em ngủ sớm quá không có cơ hội ngắm sao, anh và ba ba ngắm hồi lâu mới ngủ đó, chỗ này thật sự rất đẹp dù là đêm hay ngày!” Có vẻ Kỳ Kỳ rất hài lòng về lần đi cắm trại này.

Ta thừa dịp Kỳ Kỳ không chú ý, cúi đầu, lén liếm một miếng cháo.... A.... còn nóng lắm!

Nhưng mà đói quá!

Hình như phần của An An được múc trước, thôi ăn phần của nó trước vậy, dù sao nó cũng không ở đây, không biết được!

Ta vừa đưa đầu tới chuẩn bị liếm một hộp đã bị An An đột nhiên xuất hiện dùng móng vuốt đánh bay. Ta bùm mặt khóc lóc, “Anh thôi giùm cho mau nguội, sao lại đánh anh?!” Mọi nó, ta thật là lạnh trí!

“A, vậy mà tôi cứ tưởng là cậu muốn ăn phần của tôi.”

“Sao có thể?! Anh không phải cái loại chó đó!”

“À.” An An tỏ vẻ không tin lời ta.

Ta nói một cách hiền ngang, “Chỉ là hiểu lầm!”

“Thôi còn phải le lưỡi ra?” Lúc An An nói câu này ta thấy hình như trong mắt nó có ý cười, có thể là ảo giác của ta, dù sao giọng nó vẫn lạnh lùng như trước.

“Đừng! Không tin anh làm mẫu cho cậu coi!” Sau đó ta le lưỡi hà hơi vào chén cháo của An An.

“Quả nhiên cậu không giống với chó thường.”

“Anh đã thành công trong việc gây sự chú ý với cậu?” Ta vô cùng hưng phấn với lời khích lệ của An An. Theo như diễn tiến trong tiểu thuyết tình yêu thần tượng thì đây là những lời không thể thiếu của nam chính!

Sau đó, An An đáp lại một câu, “Ngu khác hẳn chó thường.”

“...” Kịch bản không phải như vậy.... Ta như bị hất một bồn nước lạnh, sụp vai nhìn An An.

Tóm lại, ta phát hiện, An An là một con chó rất sạch sẽ. Nó không ghét ta, chỉ là nó thích sạch thôi, ừ, là vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau khi cả nhà đi cắm trại không bao lâu, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, lá cây từ xanh chuyển thành khô vàng dường như chỉ trong nháy mắt, rụng xuống xào xạc. Cuối tháng mười hai, Phương Châu xuất hiện trận tuyết lớn, ta nằm ì trong căn phòng ấm áp, chẳng muốn đi đâu hết. Trời lạnh thế này, vui mình trong sofa xem tivi là chuyện hạnh phúc tới nhường nào, dĩ nhiên, nếu có kèm đồ ăn vặt và nước có ga thì càng hạnh phúc hơn nữa.

Vì đây là trận tuyết đầu tiên của năm nên Kỳ Kỳ rất hưng phấn, vác ba lô vọt vào nhà như một làn khói, mặt và cổ đầy tuyết, cất ba lô xong, lại đeo bao tay và mũ, kêu ta và An An đi ra ngoài chơi.

“Phì Phì, An An! Đi thôi! Chúng ta xuống lầu chơi tuyết!” Tuyết bắt đầu rơi từ trưa, lúc này đã đọng thành một lớp rất dày. Bên ngoài là một mảnh trắng xóa, cây cối bị tuyết trắng bao phủ hết như những tượng đá điêu khắc, tạo cảm giác vô cùng nghệ thuật.

Ta vốn không muốn động nhưng thấy An An đứng dậy bước ra cửa trước, tự nhiên làm bật lên sự lười biếng quá mức của ta, đành phải nhảy dựng lên, đuổi theo An An.

Đến tầng trệt, ta thừa dịp An An không chú ý, muốn đánh lên nó, quét chân một phát, hất bông tuyết bay tứ tán. di>ễn.đàn/lên,quý.đô"n Ta cứ tưởng bông tuyết sẽ bắn tung tóe đầy thân An An, nào ngờ nó đã bình yên vô sự đứng ở bên trái của ta từ lúc nào chẳng biết. Sau đó An An nhân lúc ta chưa kịp phản ứng, hất chân một cái thật mạnh khiến bông tuyết bắn tung tóe đầy đầu đầy mặt ta. Kỳ Kỳ thấy vậy, cười ha ha, nắm một quả cầu tuyết, ném mạnh lên đầu ta. Quả cầu tuyết vỡ tan như một đoá hoa.

Man mát lạnh lạnh, không biết là hương hoa gì xen lẫn trong bông tuyết, rất thơm, ta hút hút chớp mũi, vui vẻ gia nhập vào cuộc chiến.

Lúc đầu Kỳ Kỳ và An An hợp lại đánh ta, sau biến thành ba người hỗn chiến, cuối cùng là ta và An An hợp nhau đánh Kỳ Kỳ. Kết cục, cả ba cười tới mức không dừng được, nằm vật trong tuyết thờ hồn hèn.

Trước khi về nhà, ta đánh lên thành công, khiến cho An An dính một thân tuyết sau đó vọt đi như một làn khói tới chỗ cầu thang lên lầu, rồi mới quay đầu le lưỡi với nó.

An An thông thả run run thân hất hết tuyết xuống, chậm rãi đi tới, nói, “Cậu không cảm thấy cái đuôi của cậu có gì đó là lạ sao?”

Ta đang hưng phấn quá mức nên không thèm nhìn đuôi, lắc đầu nói, “Không! Không thấy gì lạ hết, có gì lạ à?” Ta vừa nói xong, Kỳ Kỳ nói xen vào, “Phì Phì, cái đuôi của em đông cứng ngắt rồi kìa.... Ha ha, trông chẳng khác gì một thanh kiếm ánh sáng hết!”

Ta quay đầu nhìn lại, vầy vầy đuôi, quả nhiên là cứng ngắt. Lúc này ta mới cảm thấy đau, oán trách An An, “Sao cậu thấy mà không nói sớm cho anh biết!”

An An ô một tiếng, thần nhiên nói, “Tôi thấy cậu đang mãi mê chơi, không đánh lòng lên tiếng cắt ngang niềm vui của cậu!”

Trả thù vô cùng trắng trợn! Đồ xấu xa!

Ta không cam lòng nâng đuôi lên tiến lại gần An An, chuẩn bị cho nó cảm thụ một chút cái đuôi như cột băng của ta. di ;ễn.đàn/lê,quoy,đôn An An nhìn thấu sự nhỏ mọn của ta, nói, “Tốt nhất cậu đừng cử động lung tung, cứng thế này nếu va chạm mạnh sẽ đứt lìa thành hai mảnh bây giờ. Lúc đó không chừng cậu phải đổi tên gọi là thỏ rồi. ... Ha ha ha ha.”

Tiếng cười của An An khiến ta run rẩy toàn thân, lạnh cả sống lưng, lập tức không dám cử động tí nào.

Kỳ Kỳ vào thang máy trước, ta theo sau An An. Khi thang máy khép lại, ta lắp bắp hỏi An An, “Anh không nhúc nhích, đợi nó tan ra là được rồi chứ gì?”

Chỉ cần không đụng vào thì nó sẽ không gãy đúng không?” Nếu như bị gãy... Sẽ không có chuyện mọc lại một cái mới như thần lùn đâu, cho nên ta phải cẩn thận một chút!

Ta nghe An An ừ một tiếng, mới thở phào một hơi.

Về nhà, nhờ không khí ẩm áp, lớp băng trên đuôi ta rớt cuộc cũng hòa tan, nhờ vậy tảng đá vô hình đè nặng trong lòng ta mới coi như biến mất. Ta nghe Kỳ Kỳ thì vui vẻ kể cho Chương Nguyệt nghe, “Vừa rồi cái đuôi của Phi Phi bị đông cứng, nó sợ tới mức không dám cử động tí nào, cứ như là sợ sẽ bị gãy mất! Mẹ xem, con đã lên chụp lại nè! Buồn cười lắm luôn! Ha ha ha...” Chương Nguyệt nghiêng đầu nhìn màn hình di động của Kỳ Kỳ, ta không biết trong đó ta như thế nào, có điều chắc chắn là sẽ không được tuần tú như bình thường rồi.

Chương Nguyệt cười đến mức híp cả mắt, “Phi Phi thật đáng yêu! Con cho chị xem thử đi! Nó đúng là hồn nhiên như một đứa bé!”

Không vui tí nào! Nói vậy chẳng khác nào nói ta ngu?!

Ta đã nói mà, sao có thể dễ dàng gãy được chứ!

An An lại chọc ta!

Ta nhận ra sự thật phũ phàng, ăn cơm xong hung hăng đi tìm An An chuẩn bị quyết chiến, lại phát hiện nó đang nằm trong ổ. An An thấy ta tới bèn cười dịu dàng nói, “Hôm nay tuyết rơi, tôi sẽ rất lạnh, tôi lót thảm ở dưới, khí lạnh sẽ không thấm lên.”

Ta bị ánh mắt và nụ cười của An An mê hoặc, cảm giác như đang ngâm mình trong lọ mật, hung hăng hỏi tội gì đó đã quên mất không còn một móng hào hứng nhảy vào ổ, vừa vỗ vỗ chỗ bên cạnh vừa vẫy đuôi nói với nó, “Chúng ta ngủ chung sẽ không lạnh!”

An An vẫn nở nụ cười nhìn ta, không nói một lời.

Một lát sau, ta cảm thấy móng lạnh lạnh, rất mát! Cái quỷ gì vậy? Ta hốt hoảng nhảy dựng lên, bay ra khỏi ổ, liên tục lui về sau.

Thì ra An An đã kéo miếng băng trên ban công bỏ vào trong ổ, ta xón xác đặt móng xuống không thấy lạnh tới mức cụp đuôi mới là lạ. Ta tựa vào ổ, thấy An An còn cười, đầu lòng muốn chết, hỏi, “Tại sao cậu lại đối xử với anh như vậy?”

An An thu lại nụ cười, lạnh lùng nói với ta, “Tôi không hiểu cậu đang nói gì. Tôi chưa kịp nói hôm nay tôi sẽ dùng mền là cậu đã nhảy vào ổ của tôi rồi. ... Tôi còn đang muốn hỏi cậu có ý gì đó.”

A, quên nói, sau khi bọn ta được một tháng tuổi, cái ổ lúc trước hình như đã hẹp lại, nên bọn ta đã tách ra ngủ riêng từ tháng trước...

Ấy da, vừa rồi ta cứ ngỡ là An An mời ta ngủ chung với nó...

Ta ho nhẹ một tiếng, muốn tìm lại chút thể diện, lăm bằm, “Tự nhiên để băng trong ổ làm gì... Thiệt là!” Ta vừa nói vừa dùng đuôi trấn an cái móng bị kích thích của mình.

An An dùng chân hất cục băng ra khỏi ổ, nói, “Vừa rồi đứa nhỏ nhà hàng xóm qua chơi ném vào.”

Ta không vui, chạy về ổ của mình nằm, bỗng nhiên muốn khóc.

Hiểu lắm ý người ta, quê quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9-1

Qua tết, chẳng mấy chốc là đến Nguyên Tiêu. Hôm đó Kỳ Kỳ dẫn bọn ta xuống lầu đốt đèn Khổng Minh. Ở đó có rất nhiều nhóc choai choai dẫn theo thú cưng giống bọn ta.

Ta đứng bên cạnh An An nhìn Kỳ Kỳ và Trùng Trùng đốt đèn Khổng Minh.

Đèn Khổng Minh đang đưa bay dần lên trời cao, ta ngược đầu nhìn theo. Đột nhiên bên tai ta vang lên tiếng động lạ. Ta nghiêng đầu nhìn sang thì thấy một con chó Rewby đang lè lưỡi bầu lấy chân một cô gái, rồi không ngừng đưa cái móng của nó, cọ cọ chỗ đó. Bên cạnh có ba bốn người thấy vậy cười ha ha ra tiếng. Cô gái kia cũng cười to đẩy con Rewby qua một bên. Rewby kia hậm hực ôm cột đèn tiếp tục đưa móng, khiến tiếng cười càng ngày lớn hơn.

Hình ảnh đẹp tới mức ta không dám nhìn.

Ta thu hồi tầm mắt, vô cùng đau đớn nói với An An, “Con Rewby kia đã làm mất mặt cả loài chó rồi!”

An An chỉ ừ một tiếng, có vẻ không để ý lắm. Ta đã sớm quen với việc An An chẳng hứng thú với bất cứ thứ gì, nên cũng chẳng ngạc nhiên lắm, tiếp tục nhìn Rewby kia. Đúng là cảm thú! Cả cái cột đèn cũng không tha! Ta bỗng nhớ ra lần trước có nghe chủ của con Rewby đó nói, nó thì cả thú bông và tay vịn ghế sa lon cũng không bỏ qua nữa là, cứ đụng tới là cọ thôi. Trời ạ!

Ta tiếp tục ngưỡng đầu nhìn đèn Không Minh giờ đã thành một điểm sáng nhỏ trên trời, bên tai là tiếng cười của mọi người và tiếng kêu của bọn thú cưng.

Bỗng nhiên ta bị va một cú thật mạnh. Ta lập tức bật dậy, phát hiện con Rewby kia đã mò tới đây từ lúc nào, giờ đang lè lưỡi muốn đề lên thân ta! Mợ nó!!

Ta vội vàng trốn sau lưng An An, nhưng con Rewby đó cứ hưng phấn đuổi theo ta, nhào nhào tới, một đời trong sạch của ta chẳng lẽ sẽ bị hủy bởi con Rewby này?

Rewby và ta, lấy An An làm trung tâm, bắt đầu chạy vòng vòng xung quanh. Ta không muốn bị một con chó sàm sỡ, nên vừa chạy vừa la làng, “Tránh xa tao ra! Không được tới đây! Mày không hiểu lời tao hả?!” Một hồi, ta sợ tới mức vừa chạy vừa gào khóc.

Kỳ Kỳ và Trùng Trùng đang chú tâm vào đèn Không Minh, ta nhớ hai người nói mua tới năm sáu cái, hiện giờ mới thả có hai cái, đợi đốt hết tới cứu thì ta đã sớm bị sàm sỡ xong luôn rồi!

Đúng lúc ta mệt mỏi nằm bẹp xuống, thì An An mới chịu nâng móng vuốt nhỏ lên đập xuống chân con Rewby, sau đó phát ra một tiếng uy hiếp từ trong cổ họng. Con Rewby lập tức cụp đuôi vọt còn nhanh hơn chuột, chỉ chớp mắt đã biến mất tăm.

Ta vô cùng mệt mỏi, muốn tựa vào thân An An nghỉ ngơi, nhưng nó phản ứng rất nhanh, ta còn chưa kịp dựa vào đã tránh ra, khiến ta dựa hệt té trên đất. Mặt đất lạnh lẽo, cách một tầng lông vẫn lạnh thấu xương. Ta đột nhiên cảm thấy cái tết này thật đây chua xót, nước mắt lập tức thi nhau rơi xuống. Lúc này, không ngờ An An lại đi tới, cúi đầu nhìn ta, hỏi, “Khó chịu ở đâu hả?” Về mặt của nó hơi mất tự nhiên.

Ta vốn rất cảm kích việc An An cứu ta, nhưng nghĩ lại, nó thấy ta chạy trốn lâu như vậy mới thêm cứu bèn bắt mẫn hừ một tiếng, “Cậu đang quan tâm anh?”

An An nhìn ta, kiên nhẫn hỏi lại một lần. Lửa giận trong người ta nhanh chóng tiêu tan, âm ức lắng đầu. An An nói tiếp, “Không sao thì mau đứng lên đi, mặt đất lạnh lắm!”

Sau khi ta chắc chắn là An An đang quan tâm ta, thì lập tức đứng lên lắc lắc lông, mớ chua xót lúc nãy cũng đã biến mất, đi đến gần nó hỏi, “Có thấy lạ không?”

An An dường như biết cảm xúc của ta đang không ổn định, không hề hững với ta như thường ngày, đáp, “Cái gì lạ?”

“Tại sao con Rewby kia và cả con Samoyed lần trước đều khác hai chúng ta?”

“Khác chỗ nào?”

“Suy nghĩ... Chúng không có lý trí... Không thông minh như chúng ta! Hơn nữa, hoàn toàn không thể nói chuyện với chúng!”

“Đừng tưởng rằng cậu dùng cái giọng nghiêm chỉnh này là tôi không hiểu cậu đang vòng vo tự khen mình thông minh.”

“Ha ha, bị cậu phát hiện rồi! Có điều mấy câu này là anh trải qua quan sát thật lâu mới phát hiện ra đó!”

“Có thể là do chúng ta biết nhau từ lâu... Không phải lúc trước Layla cũng có thể nói chuyện với cậu sao?” An An nghiêm túc trả lời ta, xem ra nó cũng cảm thấy như vậy.

“À, cũng đúng! Xem ra chỉ số thông minh của chúng ta cao hơn hẳn những con chó khác. Chỉ số IQ của anh không chừng là như cấp bậc của Einstein trong thế giới loài người đó...” diễb;n.đàn/lê"q;kuy,đôn Ta vui vẻ nói, “May mắn là cậu thông minh giống anh, nên chúng ta không gặp khó khăn trong việc giao tiếp với nhau, bằng không chỉ có một mình Einstein-Phi anh đây, chẳng phải là rất cô độc sao?! Có lẽ cậu có thể nói chuyện với anh cũng là nhờ anh quá thông minh, bởi vậy trong vô thức chỉ số thông minh của cậu cũng được nâng cao theo. Không biết cậu còn nhớ không, lúc cậu mới tới, chắc chắn, không nói một lời nào, tựa như bé ngốc, còn giờ cậu có thể giao tiếp bình thường, hẳn là nhờ anh hết!” Càng nói ta càng hưng phấn, cảm giác mình rất có lý.

An An trầm mặc không nói, kệ ta tự biên tự diễn, sau đó nâng móng vuốt lau mấy giọt nước mắt vừa mới chảy khỏi mắt ta, nói với giọng điệu ghét bỏ, “Chỉ chút chuyện nhỏ vậy cũng khóc được?”

An An cố tình chuyển chủ đề?

Dù là cố tình chuyển chủ đề, thì đề tài này của An An cũng vô cùng hợp ý ta. Nó đang quan tâm ta, an ủi ta,

Vui quá!

Chưa xót trong lòng ta tới nhanh đi cũng nhanh, tự ta cũng không nhớ tới việc đã từng khóc nhè nữa. d;liền.đàn.lêqunlys,đôln'n Thật ra ta khóc không vì phải chật vật chạy trốn con Rewby, mà là vì việc khác. Ta rất hoài niệm lúc làm người, làm chó mặc dù cơm áo không lo, nhưng cũng không vui vẻ hơn so với lúc làm người bao nhiêu. Cho nên ta mới luôn tìm cách chọc An An, khiêu chiến khả năng chịu đựng của nó, bắt nó chơi với ta, nhằm phân tán những ý tưởng không mấy vui vẻ và những vướng vẩn về cuộc sống trước kia.

Làm người, mặc dù sẽ gặp phải rất nhiều việc bất đắc dĩ nhưng ít nhất có thể làm những điều mình thích. Làm chó, dường như chỉ có thể dựa vào người khác, thoát nhìn không buồn không lo, lại không khiến ta cảm thấy tự tại.

Có lúc ta nghĩ nếu ông trời đã để ta thành chó tại sao lại không lấy luôn những kí ức của kiếp trước đi, như vậy ta sẽ vui vẻ sống như một con chó bình thường, không phải lo nghĩ gì.

Có thể con Rewby kia sống còn vui vẻ hơn ta nhiều, tối thiểu lúc nó ôm cột điện, nụ cười của nó là thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9-2

Hôm Nguyên Tiêu ta bỗng nhớ ra một chuyện phải làm. Mấy ngày sau lúc Kỳ Kỳ, Trùng Trùng đi học, Gia Vượng đi làm, Chương Nguyệt xách túi đi siêu thị mua đồ, trong nhà chỉ còn lại ta và An An, ta biết cơ hội đã tới.

Ta chạy vào phòng Kỳ Kỳ, đẩy cánh cửa chỉ được khé hờ ra, thấy laptop của Kỳ Kỳ nằm trên giường. Quả thật trời cũng giúp ta! Ta nhảy lên giường, dùng móng vuốt mở máy ra, nhấn nút khởi động. Trong lúc chờ máy khởi động, ta bỗng thấy An An vốn đang ở phòng khách chơi lại đứng trước cửa phòng từ lúc nào không biết. An An thấy ta sử dụng laptop trông rất thuần thục thì khóe miệng co giật có vẻ hơi kinh ngạc. Ta coi phản ứng của An An là tán thưởng trí thông minh cực cao của ta, hả hê cười một tiếng.

Màn hình sáng lên, ta dùng móng vuốt điều khiển con chuột, nghiêm túc nói với An An, “Anh đã nói với cậu rồi, anh là Einstein-Phi, là một con chó cả mấy vì tính cũng biết xài, ngầu không?” Nói xong, ta tập trung tinh thần mở trang tìm kiếm lên, cẩn thận đánh từng chữ vào khung tìm kiếm, không rảnh để ý tới An An nữa.

Ta đánh vào từ khóa về tai nạn xe cộ ngày đó, chẳng mấy chốc đã tìm thấy tin tức liên quan.

Ngay ngã tư Đồng Quan thuộc Phụng Châu xảy ra tai nạn xe cộ, chiếc Chevrolet đụng vào chiếc Bentley vô tội.

Hai người điều khiển xe đã tử vong ngay trên đường tới bệnh viện, hai người ngồi ở ghế phụ một bị thương nặng một bị thương nhẹ.

Khi ta đọc thấy chiếc Chevrolet do ta lái đụng vào chiếc Bentley khiến người lái tử vong lòng ta vô cùng áy náy. Hôm đó ta không uống rượu nhưng người bạn ngồi bên cạnh lại uống không ít. d;liền.đàn.n.lê,qum;ý,đômn Trong clip tin tức, chiếc Chevrolet bị mất khống chế, đánh võng giữa đường, đến ngã tư thì tông vào chiếc Bentley đang đứng chờ đèn đỏ ngay lối đi bộ. Ta đoán có lẽ là người bạn kia uống say gây rối dẫn tới tai nạn chết người này. Vốn ta muốn xem xem người bạn kia có bị sao không, giờ đột nhiên cảm thấy bị thương nhẹ đúng là quá hời cho cậu ta.... Người ta một chết một bị thương nặng kia.

Ta thờ dãi, tâm tình nặng nề. Đùng lúc này, nệm giường chợt nhún một cái, An An nhảy lên. Ta định đóng trang tin thì bị An An ngăn lại. Nó nhìn màn hình, rồi nhìn ta.

Không biết người bị thương nặng kia có thoát con nguy kịch chưa?

Ta sợ An An phá hư laptop của Kỳ Kỳ, bèn khép laptop lại nói với nó, “Chúng ta ra ngoài chơi đi, không được đụng lung tung vào đồ của chủ.”

An An nói, “Cậu đừng.”

Quá đáng! Ta tưởng tượng trán mình đang nổi lên ba vạch đen, lửa An An bằng một cái có rất tệ, “Laptop của Kỳ Kỳ chưa tắt, nên anh lại tắt giùm thôi.”

“Cậu tắt giùm sao không nhấn vào nút tắt.”

Trời ơi, có cần kỹ tới mức đó không?! Thật là khó lừa! Ta đành mở máy ra lại, nhấn nút tắt máy, vừa khép máy lại vừa nói, “Vừa rồi anh quên! May nhờ có cậu nhắc. Anh tìm cả buổi mới biết chỗ nào là tắt máy đó.” Ta cố tỏ vẻ là rất cảm ơn An An.

“Thừa nhận mình lén vọc laptop của chủ rất khó sao?”

“....”Ta mất mặt, la lên, “Dám nói chuyện với anh hai như vậy đó hả?!”

An An nay đã được bảy tháng tuổi, thân hình có biến đổi rất lớn, dù ta có vỗ ngựa chạy theo cũng đuổi không kịp, vì giờ nó đã ba mươi ký. Ta nghe Chương Nguyệt nói, giống Harry có hai chủng nhỏ và lớn, An An mới bảy tháng đã ba mươi ký thì chắc chắn là thuộc chủng to con. điennn.đnnlân/"lê, quý, đư,,,ôn Còn ta, sáu tháng rưỡi, đứng bên cạnh nó trông chẳng khác nào chim nhỏ nép vào người. Cho nên lúc ta nói ra câu kia thật sự chẳng có chút thuyết phục nào. Ngày trước hai đứa xem xem nhau, bắt nó kêu ta anh hai không thấy áp lực, giờ thì chỉ nhìn nó đã có áp lực rất lớn rồi. Hồi xưa ngày nào ta cũng hành động như là anh hai thực sự, dần dần không dám nữa, chỉ ngẫu nhiên mới dám nói một vài câu phô trương thanh thế.

An An không tiếp tục dây dưa, xoay thân nhảy xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ. Ta cũng nhảy xuống đuổi theo sau, thầm nghĩ: chẳng lẽ ta đã nói sai cái gì nên An An mới không thèm để ý đến ta?

Ta theo sát móng An An, nói, “Được rồi, anh thừa nhận là anh lén vọc máy tính của Kỳ Kỳ, được chưa? Tại vì anh tò mò quá, lần sau nhất định sẽ không lén chơi, sẽ rủ cậu chơi cùng, được không?”

Ta vừa đi vừa nói, đầu bỗng đụng vào móng An An, bởi vì nó đột nhiên dừng lại. Lỗ mũi ta đau nhói. Ta vầy vầy đầu, nói với An An, “Mông cậu cứng quá!”

“Cậu không phải là chó.” An An chột nói.

Ta sững sờ, ý gì?! Ta bỗng liên tưởng đến câu người ta thường dùng để mắng chửi người khác: mày không phải là người!

Ta hỏi, “Sao lại mắng anh?”

“Tôi nói cậu không phải là chó, bởi vì cậu biết dùng máy vi tính, biến chuyển kênh tivi tới tiết mục yêu thích, biết bỏ rác vào thùng rác, biết xoay mặt đi lúc con gái thay quần áo, biết rửa mặt rửa móng. ... Tóm lại hành vi của cậu không có chút nào giống chó cả.” Giọng của An An rất tỉnh táo, vừa nói vừa nhìn ta bằng ánh mắt dò xét.

Hà. ...

“Rốt cuộc anh đã biết vì sao trong một đồng chó, chỉ có hai chúng ta là có thể giao tiếp bình thường với nhau. ...” Ta sững người nhìn An An nói.

Bởi vì cả hai bọn ta đều có linh hồn của con người! Nếu nói theo cách của của nghĩa vô thần thì là có lỗi suy nghĩ của con người!

Ta đắm chìm trong niềm vui sướng, ngay khoảnh khắc này ta cảm giác mình đã có đồng bạn! Thì ra không phải chỉ có một mình ta chiến đấu! Trời ơi, con sắp điên rồi!

Ta xông tới cạnh An An, nhào lên người nó, chắc chắn là không bỏ nhào thành công, nhưng vẫn không làm giảm được niềm vui đang ngập tràn toàn thân ta, “Cậu cũng không phải là chó! Đúng không? Đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 10

Kể từ khi biết An An cũng là người, ta hưng phấn thật lâu, loại cảm giác đó, giống như là một con chó độc thân sau bao nhiêu ngày sống giữa một đám chó có đôi có cặp ân ái rồi cuộc tìm được nửa còn lại của mình, từ đó về sẽ không thấy cô đơn nữa. Vì vậy hể rảnh rỗi là ta lại nhìn An An bằng ánh mắt ‘thâm tình’. Thật ra ta như vậy là có nguyên nhân đáng hoàng. Ta muốn hỏi thăm nguyên nhân chết của An An, nhưng mấy lời này nghe không may tí nào, nên do dự hồi lâu vẫn chưa mở miệng.

Hôm nay, ta thật sự chịu hết nổi rồi, quyết định đi hỏi An An.

Hành động này khiến ta vô cùng hối hận về sau, giống như vắt hết óc suy nghĩ để đào hố, rốt cuộc lại tự chôn mình, rất rất bị thông!

Hôm nay đúng dịp hiếm hoi lắm bà chủ mới đi chơi với bạn một lần, trong nhà chỉ còn ta và An An. Ta nằm đối mặt với nó, nói, “An An, anh có việc muốn hỏi cậu. ...”

Trong mắt An An có chút phòng bị. Ta ho nhẹ một tiếng, hỏi, “Thì là, cậu. ... cậu vì sao mà chết?”

An An nghe xong ánh mắt khôi phục về bình thường, trả lời ngắn gọn nhiều ý, “Tai nạn giao thông.”

Mắt ta sáng lên, nháy nháy vài cái, nhìn An An nói, “Thật là trùng hợp!”

An An liếc ta một cái không nói. Ta tiếp tục cảm thán, “Anh cũng bị tai nạn giao thông! Sau đó hai ta đều thành chó, rất có duyên, đúng không?!”

Ta thấy khoe miệng An An co quắp một cái, lập tức ý thức được, tựa hồ làm chó cũng không phải việc gì đáng hưng phấn cho lắm, bèn thu bớt cảm xúc biểu hiện quá lộ liễu, hỏi tiếp, “Cậu say rượu lái xe à? Hay là lái xe lúc mệt nhọc, ngủ gục?”

An An lắc đầu.

Ta cảm thấy An An là người sống rất biết ‘giữ mình’, không phải cái loại sẽ lái xe lúc say xỉn hay buồn ngủ. Chẳng vì lý do gì hết, nhưng ta tin tưởng chắc chắn là vậy.

An An nghĩ một hồi mới nói, “Tôi cũng không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì, nhaoáng lên một cái đã hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó vẫn chưa có cơ hội đi tìm hiểu.” An An muốn tra? dư, iễn.đàn/lê"q, quý, đ/ ôn Ta rất hiểu tâm tình của An An, bởi vì ta cũng giống vậy. Chẳng trách lúc mới tới An An cứ lẳng lặng một mình không muốn nói chuyện với ai. Ta nhớ khi mới tỉnh lại, phát hiện mình biến thành chó cũng u buồn một thời gian đấy thôi, mặc dù không dài như An An.

“Vậy cậu còn nhớ mình tên gì không? Nhà ở đâu? Lúc trước làm nghề gì?” Ta tò mò hỏi một đồng. Vì chán quá mà, chỉ có thể kiếm chuyện nói cho bớt chán thôi.

An An gật đầu một cái, đứng dậy đi về phía phòng Kỳ Kỳ. Ta theo sát nó, hỏi, “Cậu muốn dùng laptop của Kỳ Kỳ tra tin tức về tai nạn xe hôm đó? Nói thiệt cho cậu biết, cái ngày cậu nói anh không phải là chó, là ngày anh đã lên mạng tìm hiểu về vụ tại nạn xe của anh, bởi vì anh đã mất hết ký ức về khoảng thời gian đó.”

An An không trách ta lừa hấn, hỏi lại, “Vậy cậu đã tìm được chưa?”

Ta trả lời, “Được rồi. Mặc dù đúng là anh đã lái xe gây tai nạn, nhưng anh không hề uống rượu. Hôm đó anh chở bạn về nhà, hấn là tên kia say khướt gây rồi lúc anh đang lái, nên mới xảy ra cố sự. Anh cũng là người bị hại!”

An An nhảy lên giường. đi ễn.đnp;àn/lê, quý, đôn Ta nhảy theo, nhìn An An thuần thục mở máy tính, rồi dùng hai móng vuốt đánh chữ, dĩ nhiên không linh hoạt như mười ngón tay người, nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn ta nhiều.

Ta vốn là quần chúng vây xem, chỉ muốn ngó coi chuyện của An An là thế nào, nhưng sau khi thấy An An đánh từ khóa, tìm đã bắt đầu hồi hộp, có dự cảm chẳng lành. ...

Giống ngày....

Giống tên đường. ...

À....

Tuyệt quá....

Nếu ta có dị năng đảo ngược được thời gian thì tốt quá rồi. ... Ta hứa dù có bị kẻ dao vào cổ cũng sẽ không hỏi An An đã chết như thế nào.

“Sao cậu lại quý?”

“Như vậy thoải mái hơn. ...” Giọng ta vô cùng yếu ớt, tâm tình vô cùng phức tạp.

Có lẽ An An cho rằng ta lại nổi cơn điên, đã tập mãi thành quen với bệnh thần kinh có tính gián đoạn của ta nên không truy hỏi nữa, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình laptop nói, “Cậu bị bạn hại, còn tôi là bị xe khác hại.”

“Tên lái chiếc xe kia thật là không có lương tâm! Bây giờ người vô trách nhiệm nhiều quá đi!” Ta la lớn. An An liếc ta một cái, quan sát ta hồi lâu mới nói, “Cậu thế này sẽ khiến tôi nghĩ rằng cậu chính là người đã lái chiếc xe đó đấy.”

Ta vốn chỉ quý hai chân trước, nghe xong, lập tức đổ mồ hôi lạnh cả đầu, hai chân sau cũng quỳ rạp theo, cười khan nói, “Ha ha, đùa gì đó! Rõ ràng là cậu lớn thàng hơn anh, nói gì cũng là cậu chết trước anh mới đúng!” Khó hiểu, bọn ta gặp chuyện cùng một lúc tại sao An An lại lớn tuổi hơn ta?

An An thần nhiên nói, “Tôi chỉ thuận miệng nói chơi vậy thôi.”

“Ha ha về sau đừng dọa người như vậy được không. ... Cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy đâu!” Ta nâng móng vuốt lau mồ hôi, phát hiện hoàn toàn không có chút ướt nào hết mới nhớ ra chó không có tuyến mồ hôi, đâu ra đổ mồ hôi lạnh đầy đầu mà lau chứ.

An An tắt máy, nói, “Cậu trông như là rất vui khi được làm chó?”

Ta bật thốt lên, “Ai nói?! Anh cũng buồn lắm chứ bộ? Mỗi khi đêm khuya thanh vắng, anh đều vát tay lên trán ưu thương!”

“Thật sao? Tôi thấy tối nào cậu cũng ngủ rất sớm, rất say....”

“Hả.... Thì anh tiếp tục ưu thương trong mơ!”

An An khép laptop lại, nhảy xuống giường. Ta nhắm mắt theo đuôi. An An nghiêng đầu nhìn ta nói, “Tật xấu mới?”

Ta quỳ rạp bốn chân trên đất lết theo sau An An, ý đồ giảm bớt cảm giác áy náy trong lòng, nhưng không thể nói nguyên nhân thật sự cho An An nghe, vì sợ rằng nó sẽ giết chết ta trong cơn giận dữ mất. Ta giả vờ lộ vẻ mặt hưởng thụ nói với An An, “Như vậy thoải mái, cảm giác như đang bay!”

Hiển nhiên An An không thể hiểu nổi hành động của ta, nhưng nó biết ta có bệnh điên, nên chỉ liếc ta một cái đầy khinh bỉ rồi trở về phòng khách.

Từ đó về sau, ta, Einstein-Phi, cam tâm tình nguyện trở thành đàn em của An An.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11

“Đề anh!” Ta thấy bà chủ đã chuẩn bị đồ ăn xong, không đợi An An đứng dậy, lập tức xông tới như tên lửa, dùng mũi đẩy cái chén của An An tới chỗ nó, không làm rơi một viên nào. An An nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ, có lẽ là An An cho rằng ta lại có tật xấu mới, thích quỳ bốn chân trên đất, và thích giúp nó lấy com.

Thật ra là ta đang muốn chuộc tội thôi. ...

Bà chủ vẫn đứng bên cạnh chưa đi, thấy hành động ân cần của ta, kinh ngạc nói nhỏ, “À, mình chỉ đi ra ngoài một chuyến từ sáng tới chiều về đã cảm giác Phi Phi khác hẳn rồi? Siêng năng hơn nhiều, vốn cực kỳ lười biếng nay lại lấy com giúp An An lấy. ...” Ông chủ vừa đi làm về đang kéo cà vạt ra khỏi cổ áo, nghe vậy nói, “Trưởng thành, hiểu chuyện hơn chứ sao! Dù sao hai đứa cũng sống chung từ nhỏ đến lớn mà!”

Ta gật đầu liên tục. Ông chủ nói quá đúng! Lời của ông chủ giúp ta không phải tìm cớ cho sự bất thường của mình nữa. Ta cố tỏ vẻ xấu hổ liếc An An, giục nó, “Nhanh ăn đi! Ày da, anh cảm giác anh đang có một đồng nhiệt tình dùng mãi không hết, cậu cứ để anh giúp đi, đừng cự tuyệt, nếu không anh sẽ thấy khó chịu cả người! Ai bảo cậu là đàn em của anh chứ, là đại ca anh có trách nhiệm phải chăm sóc cho cậu!” Ta nói một cách hiên ngang. Khóe mắt An An giật giật một cái, có điều vẫn không nói ra mấy lời ghét bỏ gì đó, cúi đầu ăn.

Ta thấy An An bắt đầu ăn rồi mới đi lấy chén của mình.

Trước kia, vừa tới giờ com là ta lôi chén chén chúc bên cạnh An An, nhất định phải ăn chung với nó mới chịu, bị nó ghét bỏ các kiểu. ... Đúng thật là không biết xấu hổ. ... Ta sờ sờ mũi chó của mình, trầm nghĩ.

Hiện giờ cảm giác tội lỗi tràn đầy ngăn cản ta tới gần An An. Thực sự là một việc vô cùng đau khổ! dn;liên.đnà/lêqu;ys.đôn Ta yêu An An như vậy, luôn muốn tới gần nó thế kia mà! Nhưng ta là tội đồ! Bị thương đầu chỉ lớn như sông, đã thành biển luôn rồi!

An An ngẩng đầu nhìn ta, sau đó lại nhìn chỗ bên cạnh, suy nghĩ một hồi mới nói với ta, “Tôi biết rồi, cậu không muốn ăn com chung với tôi nên mới mang chén của tôi qua đây.”

Cái gì?! Tuyệt đối không phải như cậu nghĩ đâu!

Kể từ khi ta biết An An là người bất hạnh bị ta tông trúng, để tỏ vẻ tôn kính bất cứ lúc nào ta cũng tự động cách xa An An khoảng một mét, nay nghe vậy ta lập tức lôi chén tới, chén chúc bên cạnh An An, nói, “Không hề! Cậu biết đấy, anh ăn như thế kia. ... Chỉ sợ ảnh hưởng tới cậu thôi. ...”

An An thân nhiên nói, “Giờ cậu mới nhận ra điều đó không thấy đã quá muộn sao?”

Ánh mắt An An rất kỳ lạ.

Ta hậm hực cúi đầu ăn phần của mình, cố gắng không để cho những hạt đồ ăn bị sức mạnh hoang dại bắn ra ngoài. Từ hôm nay trở đi ta sẽ cố gắng trở thành một con chó khiến An An không phải lo lắng quan tâm nữa. Trước nhất là từ việc ăn com không để đồ đồ ăn.

Thứ bảy, bà chủ lái xe chở Kỳ Kỳ, An An và ta tới cửa hàng thú cưng tắm rửa, cắt lông theo định kỳ. Tới nơi, Kỳ Kỳ dắt ta và An An vào trong giao cho nhân viên cửa hàng.

Bên cạnh cửa hàng thú cưng có một siêu thị lớn, Chương Nguyệt muốn đi mua qua đó mua đồ bèn nói với Kỳ Kỳ, “Mẹ đi mua ít đồ cho chị con, con có muốn mua gì không?”

Kỳ Kỳ lắc đầu, “Không ạ!”

“Vậy con ở đây trông An An và Phi Phi, mẹ đi rồi về ngay!”

Kỳ Kỳ gật đầu, chờ Chương Nguyệt đi rồi, ngồi xuống ghế, lật tạp chí xem.

Nhân viên phục vụ kiểm tra móng và lỗ tai của bọn ta xong dẫn bọn ta vào phòng tắm.

Trừ thời gian tắm rửa tương đối lâu, còn lại cắt lông, rẩy tai, lau ghèn mắt gì đó đều rất nhanh. Suốt quá trình đó An An rất yên tĩnh, chỉ có ta vì được xoa bóp quá thoải mái mà thỉnh thoảng râm rì ra tiếng, hiển nhiên lập tức bị An An nhìn chăm chăm, nên đành phải cắn môi cố nhịn không phát ra tiếng.

Là một con chó vốn phóng khoáng không thềm để ý tới con mắt của người đời nay phải cẩn thận như vậy quả thật rất khó khăn. Nhưng vì An An, dù là liều cái mạng chó này cũng phải học cho bằng được!

Kỳ Kỳ đọc báo một hồi có lẽ thấy chán, không đọc nữa quay sang nhìn bọn ta. Chờ xong xuôi hết, Kỳ Kỳ dẫn ta và An An đi xem đồ bán trong cửa hàng. Dưới sự về đường của ta, Kỳ Kỳ đã bỏ một cây mai rừng hình miếng thịt bò, ít quả vạt và một quả bóng vào giỏ mua đồ.
đim";"ên.đanl.lêqO;uys.đôn Tôi quây quần áo cho thú cưng, Kỳ Kỳ chỉ vào hai bộ đồ giống nhau như đúc, cười híp mắt hỏi ta, “Mua cho An An và em mỗi đứa một bộ được không?”

Bộ đồ có sọc trắng đan xanh, kiểu khá mới. Ta vui vẻ nghiêng đầu nói với An An, “Anh em bận đồ đôi cũng dễ thương hen!”

“Tuổi của cậu đã không thích hợp để dễ thương nữa rồi.” An An vô tình chỉ ra sự thật là ta đã không còn trẻ.

Mặt ta tối sầm, nén giận, cổ phản bác, “Dù anh có không còn trẻ cũng không ai quy định không còn trẻ thì không được mặc đồ dễ thương!”

An An nhún vai nói, “Tôi không có hứng thú.” Sau đó xoay người đi qua hướng khác. Kỳ Kỳ vốn đang chọn chọn lựa lựa thấy An An bỏ đi cũng đi theo.

Ta chạy theo An An, tiếp tục tẩy não, “Cậu một bộ, anh một bộ, nhất định là rất đẹp, đi trên đường ai cũng phải ngoái nhìn cho mà xem!”

“Tôi không có hứng thú biểu diễn thời trang trên đường phố!”

Mợ nó!

“Nhưng cậu không cảm thấy hai ta mặc đồ đôi sẽ rất có cảm giác sao?”

An An dừng lại, nghiêng đầu nhìn ta hỏi, “Cảm giác gì?”

“Anh em tình thâm.”

An An vừa đi vừa nói, “Cậu ảo tưởng quá rồi, họ chỉ cảm thấy cậu rất ngốc thôi.”

“Không thể nào! Chó lông vàng là giống chó anh tuấn biết bao nhiêu! Lại thông minh hơn hẳn nhiều giống khác, sao có thể như mấy con Husky ngốc vừa nhìn đã cho người ta cảm giác rất ngốc chứ?”

“Cậu mà cũng dám xem thường Husky? Ha ha....”

Ta vội giải thích, “Anh không xem thường Husky, cậu đừng hiểu lầm! Anh chỉ nói chúng ngốc thôi, Husky ngốc là điều mọi người đều biết chứ không phải tự anh nói! Chó đồng phím Châu Tinh Trì là chó lông vàng đó! Xuất hiện trên ti vi rất cao lớn tuấn tú!”

“Tôi thấy cậu đầu thai sai rồi.”

Ta vui vẻ nói, “Cậu thấy vậy à? Anh cũng thường nghĩ như vậy đó! Thật ra thì anh muốn trở thành một cái cây, đương nhiên không phải loại sẽ bị chặt tùy ý.... Có bài thơ khái quát được tâm tình muốn làm cây của anh này. Nếu như có kiếp sau, tôi muốn làm một thân cây, đứng vĩnh hằng, không có buồn vui... Một nửa yên tĩnh nằm trong đất, một nửa múa vui trong gió....”

Không đợi ta đọc xong, An An đã nói một câu khiến ta nghẹn họng. “Nếu cậu trở thành một cái cây, tôi nghĩ cậu sẽ bị nghẹn chết mất. Cậu có thể an tĩnh hai mươi phút sao? Chỉ hai mươi phút thôi. Hơn nữa cây cũng không thể đi lại tùy ý được.”

“Được chứ....” Ta không cam lòng lắm lắm, thật ra nghe An An nói không thể đi lại tùy ý là ta đã dao động rồi, ngẫm lại, như vậy nhất định rất khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn không thừa nhận.

An An cười giễu cợt, “Thật sao?”

Rồi rồi rồi! Cậu nói cái gì thì là cái đó.

“Vậy cậu nói anh nên đầu thai thành cái gì?” Ta tò mò hỏi An An.

“Husky....” An An nói không chút do dự.

Ta vội vàng phản bác, “Không! Husky nổi tiếng ngốc nghếch, khác hoàn toàn với phong cách của anh!”

“Tôi lại cảm thấy rất hợp.” Giọng An An rất thành khẩn, “Giống chó lông vàng sẽ vì cậu mà bị hiểu lầm là rất ngốc, nếu cậu đầu thai làm Husky sẽ không có vấn đề gì nữa, dù cậu có điên có bệnh tới mức nào mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ. Bản thân cậu vốn có bệnh khùng, không phải rất hợp sao?”

Tồn thương.

Ta ôm ngực, ngồi dưới đất chán chường, hai mắt rung rung nhìn An An, “Lời của cậu đã làm tan nát trái tim anh!”

An An nhìn ta với ánh mắt: diễn tiếp đi, kỹ thuật diễn của cậu ngày càng tiến bộ đó.

Ta không diễn nổi nữa.

An An không thể nói ta khiến giống chó lông vàng hồ thẹn, càng không thể nói ta thích hợp đầu thai làm Husky được! Như vậy chẳng khác nào nói ta rất ngốc?!

Rõ ràng là ta rất lạnh trí!

Ưỡn ngực, hừ.

“Hiện tại không phải đang lưu hành ‘trương phản dễ thương’ sao? Trương phản cũng là dễ thương!” Tóm lại ta rất dễ thương!

“Trương phản dễ thương?” An An cười một tiếng, vô tình nói, “Đúng ra phải nói là xuyên không không thành nam chính!”

Không phải nam chính thì là nam phụ thôi, dù sao thường thường nam phụ cũng được khắc họa rõ nét hơn nam chính. Hơn nữa, từ trước tới giờ ta cũng không thích đi theo con đường bình thường, chỉ thích phóng khoáng tự tại.

Trong lúc ta đang tự mê hoặc mình với hình ảnh nam phụ thân phận cao quý thì An An chậm rãi bổ thêm một câu, “Cũng không phải là nam phụ.”

Mợ nó, ta hiểu rồi, vòng vo cả buổi rồi cuộc An An muốn nói ta là một nhân vật phụ tới mức không thể phụ hơn!

“Phi phi, em lại quỳ trên đất làm gì?” Kỳ Kỳ thấy ta phịch xuống đất bèn hỏi.

Không quỳ gối trên đất ta sợ ta quên mất chuyện đang muốn chuộc tội với An An, trong cơn tức giận bạo phát tội càng thêm tội.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12-1

Ngày chủ nhật vui vẻ trôi qua rất nhanh, bọn nhỏ đi học, đồng chí Vương Gia Vượng đi làm, trong nhà lại chỉ còn ta, An An và Chương Nguyệt.

Ngày qua ngày vẫn thế, không có gì thay đổi.

“Thiệt là chán...” Ta lại gần An An than thở. An An nhắm mắt giả ngủ, thờ ơ với ta.

“Thiệt là chán...” Lần này ta dán miệng vào lỗ tai An An nói luôn. An An mở mắt ra nhìn ta, sau đó lại nhắm mắt, mặc kệ ta.... Tồn thương nặng!

Đang lúc ta chuẩn bị kể khổ thì tiếng bước chân của Kỳ Kỳ vang lên càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở trước cửa nhà. Lỗ tai An An thính hơn ta nhiều, tất nhiên cũng đã nghe thấy. Nó mở mắt ra, nhìn về phía cửa.

Cánh cửa dần được mở ra một cách nhẹ nhàng. Kỳ Kỳ đeo ba lô, rón rén bước vào, khép hờ cửa. dmnxiễn.đàn/lê,quy.ý,d"ôn Kỳ Kỳ xoay người lại, thấy ta và An An đang nằm trong phòng khách, bèn duỗi ngón tay ra ‘suyt’ một tiếng.

Ta và An An nhìn nhau, đều không hiểu tại sao Kỳ Kỳ lại về nhà giữa chừng, và tỏ vẻ thần bí như vậy, hơn nữa trên mặt còn có chút sầu lo.

Thường ngày Kỳ Kỳ rất quan tâm chăm sóc ta, cho nên ta cũng rất lo cho Kỳ Kỳ, quyết định theo sát Kỳ Kỳ, đi tới phòng sách.

Kỳ Kỳ nhẹ nhàng mở cửa phòng sách, quay đầu lại dòm ta, thấy ta không làm ồn nên không đuổi ta ra, vội vã bước tới cạnh bình hoa chỗ giá sách, móc từ trong bình hoa ra mấy tờ nhân dân tệ, một trăm có, năm mươi có, đại khái khoảng năm sáu tờ gì đó rồi nhét đại vào túi quần.

Kỳ Kỳ lấy tiền xong lại rón rén bỏ đi không hề nói với Chương Nguyệt một tiếng nào.

Ta đứng nhìn Kỳ Kỳ đóng cửa lại, rồi biến mất sau cánh cửa xong, mới lết tới gần An An, nói, “Kỳ Kỳ vừa đi vào phòng sách lấy rất nhiều tiền xong lại rón rén bỏ đi.”

An An vẫn đang nhắm mắt, hỏi, “ Bao nhiêu?”

“Chùng năm sáu tờ một trăm và ít tiền lẻ, cộng lại hẳn là hơn bảy trăm lận.”

An An lập tức mở mắt ra, dường như cũng rất kinh ngạc Kỳ Kỳ luôn luôn ngoan ngoãn sao bỗng nhiên lại lên lấy nhiều tiền như vậy.

“Có lẽ Chương Nguyệt cũng không biết trong bình hoa có tiền, nếu không Kỳ Kỳ đã không dám lên lấy đi.” Ta trầm ngâm một chốc mới do dự nói ra suy đoán của mình, “Cậu nói xem có phải Kỳ Kỳ bị trấn lột không?” Lúc còn đi học ta nghe nói thường có một đám thanh thiếu niên chuyên trấn lột tiền của học sinh nhỏ hơn, dù trường tốt cũng chưa chắc là không có.

An An lại nghĩ khác, “Có lẽ sắp tới sinh nhật người nào đó trong nhà nên Kỳ Kỳ lên để dành tiền mua quà sinh nhật, không muốn cho ai biết.”

Ta thở dài một hơi, nói, “Hi vọng là như vậy! Nếu không, người hiền lành như Kỳ Kỳ, bị trấn lột có lẽ chỉ biết ngoan ngoãn moi tiền ra cung thôi! Nuôi một đứa nhỏ thật là có nhiều việc phải lo... Làm cha mẹ quả không dễ dàng!” An An nghe ta thỏ thức, nhìn ta nói, “Trước khi chết cậu đã có vợ có con?”

Ta lườm An An một cái, cú đâm vô hình như thế này đau lắm đó biết không?! “Không có! Ngay cả bạn gái cũng không chứ đừng nói chi là con.”

“À, bởi vì tôi nghe giọng cậu có vẻ từng trải...”

“Anh đang lo giùm Gia Vượng và Chương Nguyệt chứ bộ! Là một phần tử trong gia đình thì Kỳ Kỳ và Trùng Trùng cũng chẳng khác gì con mình. ... Sao? Cậu không thừa nhận Kỳ Kỳ và Trùng Trùng giống như con mình?” Ta thấy An An thật lâu không trả lời, bèn nói với nó bằng vẻ mặt không dám tin, “Chẳng lẽ chỉ có một mình anh nghĩ như vậy?”

“Ừ...” An An đáp không chút do dự. “Nếu như cậu nghĩ vậy thì việc nuôi con dễ dàng quá rồi. Không cần bỏ tiền, không cần bỏ công, để người khác chăm sóc, rồi nhận làm con của mình, tiện thật. À... không chừng Kỳ Kỳ lại xem cậu là con trai đây, dù sao cũng là Kỳ Kỳ chăm sóc cậu hàng ngày.”

“Không phải ý đó!... Sao cậu cứ hiểu sai ý anh vậy! Anh nói là về mặt tâm lý, tư tưởng, hiểu không?! Thôi, kiểu tính tình lạnh nhạt như cậu không hiểu được lòng anh đâu!” diễn.đn;àn/lê/quinn;ý,đ;ôn Ta hít sâu một hơi, cố gắng nói bằng giọng từ tốn, “Được rồi, anh biết trong cái nhà này, cậu chỉ để ý mỗi anh thôi! Nhưng cậu cũng không thể nói cậu không quan tâm Kỳ Kỳ và Trùng Trùng được, nếu để hai đứa biết hai đứa sẽ thất vọng đau khổ biết bao nhiêu. ... Còn nữa, cậu thế này sẽ khiến người ta xấu hổ đó!” Nói xong ta dùng thân đụng đụng An An.

An An bị ta đụng lao đảo một cái, lườm ta, mặt tối hẳn.

An An vốn hướng nội, nghe lời bộc bạch lộ liễu của ta, tất nhiên là thấy xấu hổ rồi. Ta cười về thấu hiểu nói, “Có bài hát gọi là ‘Nếu thích cứ nói to lên’ cậu không nói sao người ta biết trong lòng cậu nghĩ gì! Chúng ta là anh em tốt, sẽ sống chung mấy chục năm dài đằng đẳng, mấy chục năm nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn. ...”

Mặt An An càng ngày càng đen, giọng ta càng ngày càng yếu, “Này... Cậu sao vậy? Khó chịu chỗ nào hả?” Ta ân cần hỏi An An.

An An bỗng gợn móng vuốt nâng cằm ta, rồi nhìn lên nhìn xuống nhìn trái nhìn phải một lượt, vừa đánh giá vừa cười như không cười nói, “Rõ ràng là ăn đồ ăn giống nhau, sao da mặt cậu dày tới mức này hồi nào mà tôi không hề hay biết?”

Lần này đến phiên ta đen mặt, gấp gáp phản bác tới mức nói cả lăm, “Cậu... Cậu có ý gì?”

An An buông móng vuốt, lạnh nhạt nói, “Ý nằm trên mặt chữ.”

Ta im lặng ghen ngào, không nói được một lời.

Muốn khóc. Đã hứa phải tương thân tương ái mà!

Ta vọng tưởng tạo ra một bầu không khí hòa thuận, nhưng tất cả đã đổ vỡ chỉ bởi vài ba lời của An An, con đường cách mạng, thật sự rất gian nan!

Thứ ba, Kỳ Kỳ tan học về nhà, vừa chào Chương Nguyệt đang nấu cơm ở phòng bếp xong là chui ngay vào phòng ngủ. Ta đoán Kỳ Kỳ có điều muốn giấu, cố ý đi theo sau, trước khi đi, để tỏ vẻ tôn kính quyết định nói trước với An An một tiếng, “Tôi đi thăm dò thử coi sao, ngài không cần động, cứ ở đây đợi tin là được!” Nói xong ta hấp tấp chạy vào phòng Kỳ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 12-2

Kỳ Kỳ thấy ta cũng không đuổi ra, chờ ta vào xong mới đóng cửa lại, sau đó thả ba lô xuống ghế, nhào lên giường, nằm yên không nhúc nhích.

Ta chạy tới cạnh ghế dựa, quan sát ba lô của Kỳ Kỳ, xem thử Kỳ Kỳ có mua quà không. Chẳng thấy chỗ nào cộm lên, hẳn là không có, chưa chọn được sao?

Ta quyết định chuyển sang quan sát Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nằm lì trên giường mấy phút mới chống người ngồi dậy, chán chường xoa đầu, có vẻ rất bức bối, sau đó chà chà mặt bước tới bàn học, cầm ba lô lên, ngồi xuống ghế, mở laptop ra.

Tất cả đều rất bình thường, trừ về mặt lo âu không biết vì lý do gì. Trên mặt không có vết máu, khỏe miệng cũng không có vết bầm tím.

Tạm thời loại bỏ khả năng bị trấn lột, chẳng lẽ đang yêu đương? Hoặc thăm mền một nữ sinh nào đó, nhưng không dám bày tỏ? Khả năng này có vẻ lớn, ha ha, đúng là thiếu niên ngây thơ!

Kỳ Kỳ vào Facebook, không lập tức mở trò chơi ra chơi như bình thường mà nhấp vào Facebook của một cô gái. Trước giờ Kỳ Kỳ toàn dùng laptop chơi trò chơi, chưa bao giờ thấy có thời gian rảnh đi xem Facebook của người khác, hi hi, chẳng lẽ thăm mền ai thật?

Lén góp tiền mua quà cho bạn gái? Đeo đuổi con gái quả thật phí rất nhiều tâm tư và tiền bạc, đặc biệt là thời kỳ đầu.

Nhớ năm xưa lúc ta học cấp ba, cũng để dành tiền mua đồ ăn sáng cho con gái, mua liền ba tháng trời mới thôi, bởi vì sau đó người kia đã chịu làm bạn gái của ta, hai người có thể đi ăn sáng chung. ~~diễnn/đn;hàn/lê,qn;uý,đôn~~. Cuối cùng, bởi vì học đại học ở hai thành phố khác nhau nên chia tay trong hòa bình, nhưng đó vẫn là những kỉ niệm đẹp khó quên. Mối tình thuần khiết tuổi thanh xuân! Sau khi lên đại học ta chẳng có thời gian để yêu đương gì nữa, mãi cho đến khi đi làm, không... cho đến lúc chết luôn.

Ta chạy ra khỏi phòng Kỳ Kỳ tới trước mặt An An, báo cho An An phát hiện của ta, “Có lẽ Kỳ Kỳ có người trong lòng, nên để dành tiền mua quà cho người ta, chắc chắn....”

An An hỏi, “Sao cậu biết Kỳ Kỳ có người trong lòng?”

“Theo anh quan sát, tám mươi phần trăm là Kỳ Kỳ có người trong lòng, bởi vì vừa rồi anh thấy Kỳ Kỳ vào xem Facebook của một nữ sinh nào đó chứ không mở trò chơi ra chơi như bình thường, cộng thêm về mặt u buồn, chắc chắn, ta rất rành cái kiểu như Kỳ Kỳ bây giờ!”

An An ‘Ồ’ một tiếng đầy ấn ý, “Cậu có kinh nghiệm mấy chuyện này?”

Ta kiêu ngạo hất cằm, đáp, “Chứ sao! Nhớ năm đó....”

An An cắt ngang lời ta, “Tôi không muốn nghe tình sử của gái của cậu.” Đáng ghét! Có để tán gẫu vui vẻ được không?! Cho anh khoe khoang một chút kinh nghiệm của bồ thì chết à?

“Không cần kể quá trình, nói thẳng kết quả luôn đi.” Có vẻ An An nhận ra ta đang rất bức mình, đành cho ta chút thể diện.

Vấn đề ở chỗ không chỉ vài ba câu là có thể kết luận về tình sử của ta được! Ta âm ức nói, “Cuối cùng đã thành đôi.”

“Xem ra cô kia cũng không tính là quá mù.... Không ngờ cô ta vẫn chịu quen cậu một khoảng thời gian. Đó nhất định là vết nhơ trong cuộc đời cô ta.” An An nói với vẻ mặt đồng tình.

An An hạ thấp ta không chỉ một hai lần, ta cũng quen rồi, nhưng lần này quá độc, vượt quá mức chịu đựng! ~~đi;ền.đàn/lê,qn;uý,đ>,ôn~~ Ta cố nén phần nộ trong lòng, lăm nhăm một trăm lần ‘mình có tội’ mới dần bình tĩnh được, sau đó phụ họa, “Đúng vậy! Chia tay anh quả thật là một quyết định rất sáng suốt!”

An An thông thả nói, “Không ngờ cậu cũng tự biết đó.”

Ta tiếp tục nịnh nọt, “Dưới sự lãnh đạo và giáo dục từng chút một của ngài, khả năng giác ngộ của em đã từ từ tăng lên, tốc độ còn khủng khiếp hơn giá chúng khoảng nữa!”

Hiển nhiên An An rất hài lòng với biểu hiện của ta, gật đầu một cái, nói, “Hình thái tăng cũng rất giống, chỗ đứt, chỗ tụt.”

Trời đất quý thần ơi! Trong ngực ta như có sóng biển cuộn cuộn không ngừng, nhưng ngoài mặt vẫn phải tiếp tục nở nụ cười khúc khích.

Chương Nguyệt nhô người ra khỏi phòng nhìn ta và An An, kinh ngạc nói nhỏ, “Gần đây Phi Phi kì quá! Cứ quý hoài!”

Ta không quý không được, bởi vì hễ đứng là lập tức có xúc động nhảy dựng lên, cảm dao xông về phía An An rồi.

An An nhìn ta nói, “Khớp gối của cậu có vấn đề à?”

Ta vội vàng phủ nhận, “Không không không! Không có vấn đề gì hết! Chỉ là do anh thấy thể này thoải mái thôi!”

Về mặt An An lúc này là ‘thế giới của cậu tôi xem không hiểu’ và ‘tôi không muốn bị lây bệnh điên, cách xa tôi ra’.

Chương 15: Chương 13

Đang lúc ta sầu lo không biết Kỳ Kỳ có theo đuổi cô bé nào không thì tối thứ năm lại thấy Kỳ Kỳ đi cà thọt vào nhà. Lúc đó Chương Nguyệt đang trong phòng bếp rửa bát. Bởi vì Kỳ Kỳ gọi điện thoại báo tối nay ăn cơm ở ngoài nên Chương Nguyệt đã ăn cơm trước.

Chương Nguyệt nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhẹ, thò đầu ra nhìn thử, thấy Kỳ Kỳ bèn nói, “Con về rồi à! Đã ăn no chưa? Có muốn húp thêm chút canh nữa không? Vẫn còn ấm này!”

“Không ạ, con về phòng làm bài tập đây.” Giọng Kỳ Kỳ rất bình tĩnh.

Kỳ Kỳ thấy Chương Nguyệt vào bếp rửa chén, thò phào một hơi, sau đó vừa hút khí vừa lê chân lướt qua phòng khách thật nhanh vào phòng ngủ, vừa đi vừa nhìn trộm về phía phòng bếp, dường như rất sợ Chương Nguyệt bắt gặp.

Ta cau mày, nhìn An An một cái. Sau đó đi theo Kỳ Kỳ vào phòng ngủ.

Kỳ Kỳ thấy ta, vượt đầu ta một cái, đẩy ta vào rồi mới đóng cửa phòng lại, sau đó ngồi xuống ghế, từ từ lật ống quần lên.

Đầu gối Kỳ Kỳ sưng tím một mảng thật to, bàn chân cũng bị bầm hết.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta thấy gần đây Kỳ Kỳ là lạ, cứ ngỡ là thiếu niên biết yêu nhưng giờ Kỳ Kỳ bị bầm tím cộng thêm quảng thâm dưới mắt đen đến dọa người chứng tỏ phải có việc gì đó lo sợ quá dữ mới ngủ không yên.

Chương Nguyệt cũng biết Kỳ Kỳ ngủ không ngon nhưng chỉ cho rằng Kỳ Kỳ áp lực vì kì thi, nên đã dặn không nên suy nghĩ quá nhiều cứ học hết sức là được, lúc ấy Kỳ Kỳ ngoan ngoãn ‘dạ’ một tiếng, không nhìn ra có gì khác thường.

Giờ bầm tím thế này là do đánh nhau với bạn học? Hay là ‘anh hùng cứu mỹ nhân’?

Hoặc là... bị trấn lột?

Ta thấy Kỳ Kỳ dùng nước muối rửa vết thương xong rồi mới cào cào cửa ý bảo Kỳ Kỳ mở cho ta đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, ta vội vã chạy đi kể cho An An nghe chuyện. “Cậu nói xem chi là đánh nhau bình thường hay là bị bạo lực học đường, bị trấn lột tiền?” Tâm tình ta càng ngày càng nặng.

An An trừ lúc đầu nhú mày khi thấy Kỳ Kỳ đi cà nhấc, giờ đã nhìn không ra cảm xúc thật trên mặt nữa, thản nhiên đáp, “Có lẽ là không cẩn thận bị té trong tiết thể dục, đừng suy đoán lung tung. Sao cậu cứ thích nghiêm trọng hóa vấn đề lên vậy? Hồi đó cậu đi học chưa từng bị té bầm người bao giờ à?”

Nghe vậy, nỗi lo trong lòng ta vui đi không ít, thầm nghĩ đúng ha, sao mình cứ nghĩ theo hướng tiêu cực vậy, học thể dục dù là đá cầu hay chơi bóng nhiều ít sẽ bị va chạm này nọ, có khi còn gây tay gãy chân nữa ấy chứ.

Kể từ khi làm chó, lúc nào ta cũng nhạy cảm hơi quá với bất cứ chuyện gì, tất xấu này phải sửa thôi.

Tự ‘giác ngộ’ xong ta lại nêu ra nghi vấn, “Vậy Kỳ Kỳ lấy tiền làm gì? Hơn nữa quảng thâm dưới mắt càng ngày càng đậm...”

“Học hành thi cử áp lực không hề nhỏ, như vậy cũng là bình thường thôi.”

Tất cả đều được giải thích một cách hợp lý, ta đành tạm thời cắt mớ nghi ngờ vào lòng, thở dài, “Ày da, gần đây chán quá, anh phải làm chút gì đó để bớt chán mới được!”

An An nói, “Đúng là cậu rất hay chú ý mấy việc vặt vãnh, có điều tôi đề nghị cậu không cần vọng tưởng theo đuổi một việc to tát nào khác, cứ an phận gốc đồ đi.” “Nhưng mà anh dư năng lượng, kiềm nén tới phát mọt luôn đây này!” Ta oán trách.

An An chỉ lườm ta một cái không nói lời nào. Ta cảm thấy hết chuyện vui, đang chuẩn bị đi xem ti vi thì An An lại nhẹ nhàng nói một câu, “Nếu cậu thật sự không yên lòng, lúc Kỳ Kỳ đi học có thể chạy theo xem thử.”

Cái gì?

Ta sững sờ, sau đó hỏi một câu ngu ngơ, “Làm sao chạy theo?”

“Móng vuốt của cậu chẳng lẽ chỉ dùng để gãi ngứa thôi sao?”

Ta phục hồi tinh thần, cười hắc hắc, “Chúng ta lên chạy theo?”

“Xin hãy đổi ‘chúng ta’ thành ‘ta’ thôi.”

Ta nháy mắt, nhắc lại theo ý An An, “Anh lên chạy theo?”

“Chứ sao?”

“A! Anh chạy đi một mình ngộ nhờ không về được nữa thì sao.... Ngộ nhờ bị trộm chó bắt về lột da làm thịt, ngộ nhờ có người mê anh trộm bắt về nuôi thì sao? Đáng sợ lắm đó! Hơn nữa nếu anh có mệnh hệ gì, để lại cậu một mình trên đời, cậu sẽ cô đơn biết bao nhiêu!” dbk|kể|đàn|lê|q|quý|đôn Ta càng nghĩ càng thấy lo lắng, nhìn An An với ánh mắt ưu thương.

An An cười một tiếng, thần nhiên nói, “Với mức độ thông minh của cậu, có thể dễ dàng tránh thoát mấy thứ đó thôi, không cần buồn lo vô cớ.”

Ta nghe vậy lập tức hào khí ngất trời, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, “Rốt cuộc cậu đã thừa nhận chỉ số IQ của anh không thấp! Anh đã nói với cậu rồi, cái tên Einstein-Phi không chỉ là hư danh đâu nhá....”

“Không chỉ là hư danh mà bị một con Teddy rượt sợ tới mức tè cả ra, còn để lại không ít giọt nước mắt quý như vàng của đàn ông....” An An cười nói.

Ta chọn tin tưởng, sự cười nhạo trong ánh mắt kia chỉ là ảo giác của ta.

Ta nói, “Thôi, chuyện trước kia cho theo gió hết đi! Anh thấy nó nhỏ, không muốn ý lớn bắt nạt nên mới nhường nó thôi! Cậu xem cậu kia, cứ chế giễu anh suốt ngày, chuyện năm xưa, ai nhắc lại người đó chính là đồ ngốc!” Trong lòng mài dao sên soét ngoài mặt lại phải giả bộ Phật Di Lặc, mặt mày quá, có ai hiểu cho chẳng.

“Chúc cậu ngày mai lên đường thuận buồm xuôi gió.”

“Ha ha, anh nghĩ, mặc dù chỉ số thông minh của anh rất cao, có thể tránh mấy cái nguy hiểm tầm thường kia dễ ợt, nhưng để cho cuộc sống nhàm chán của chúng ta có thêm chút đặc sắc, anh đồng ý cho cậu hợp tác với anh! Cùng nhau mạo hiểm nào thiếu niên!” đi|lên|đàn|lê|q|quý|đôn Ta hô to một cách hiên ngang. Nếu móng vuốt có thể nắm lại thành quyền, nhất định ta sẽ giơ chân trước lên, cộng thêm ánh mắt khẳng định để tăng độ chân thành trong lời nói thêm chút nữa, khiến cảm xúc tràn trề tới mức có thể đã động An An.

“Tôi từ chối.”

“Mợ nó.... Có phải anh em tốt không vậy?!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 14

Hôm nay là ngày Chương Nguyệt sẽ đi siêu thị mua rau dưa và đồ dùng theo thông lệ. Ta đợi khoảng mười phút, xác định sẽ không có chuyện như Chương Nguyệt quên đồ quay về lấy gì đó mới nhanh chóng lôi cái băng ghế đã chuẩn bị sẵn từ sớm ra, dùng đầu, thân, mông, móng vuốt các loại đẩy nó tới cửa, rồi nhảy lên, vặn nắm khóa, vô cùng nhẹ nhàng. Tất cả là nhờ chỉ số IQ cao ngất của ta! Sau đó, ta nhảy xuống, trả cái ghế về chỗ cũ, đi ra cửa, nói với An An thân mến đang nhàn nhã đứng bên cạnh, “Đi thôi!”

Đúng lúc này một làn gió thổi tới.

‘Rầm’ một tiếng, cửa đã bị khóa lại!

Mợ nó!

An An nhìn ta. Ta giơ móng vuốt lên, ý bảo An An chờ nóng, “Chờ, chờ anh một lát....” Nói xong ta lại vọt tới chỗ cái ghế, lập lại chuỗi động tác lúc nãy.

An An bắt nhãn, xem Phi Phi như nô lệ!

Trải qua sự cố gắng không ngừng của ta, cửa lại được mở ra một cách nhẹ nhàng. Lần này, ta học khôn, vừa dùng mông chặn cửa vừa làm một tư thế xin mời.

An An không hề bước nhanh ra ngoài như ta nghĩ, nó vẫn tự phụ ngất trời, vẫn bước khoan thai như trước.

Nếu có người hỏi tại sao rõ ràng An An đã cự tuyệt giờ lại đồng ý theo ta mạo hiểm, ha ha, ta chắc chắn sẽ không nói cho người đó biết. Đó là kinh nghiệm phải trả giá bằng máu và nước mắt.

Nhưng nếu người đó cứ hỏi tới, ta sẽ đáp chỉ một câu: đừng nói gì hết, hôn đi.

Ta tin chắc tất cả những chi tiết nhỏ còn lại chỉ là chứng minh An An yêu ta, có điều không giỏi biểu đạt mà thôi!

Đúng, không giỏi biểu đạt....

Ta đi sau An An, tiện chân đóng cửa nhà lại.

Bọn ta chọn xuống dưới bằng thang bộ, lên đi tất nhiên là phải lên tới cùng rồi.

Ta và An An đi song song tới cầu thang, đi lên/đào, on/lê, quý, don Không ngờ bước đầu tiên ta giẫm hụt, té lộn đầu, đau như sắp chết, nếu không phải vì cổ giữ sĩ diện không cho An An có cơ hội cười nhạo, có lẽ ta đã ôm móng vuốt vừa nhảy vừa tung tung vừa gào khóc để lại những giọt nước mắt quý giá của đàn ông chân chính ở ngay cái cầu thang này.

Ta cố nén nước mắt và cảm giác đau, giả bộ trấn định đi tiếp, còn ngửa đầu mỉm cười với An An, “Không để ý, trượt chân.... Không bị thương chỗ nào hết!”

An An nhìn thoáng qua ta, đáp, “Ừ, da dày thịt béo có khác.”

Trái tim của ta bị như đâm một nhát, nước mắt lập tức tuôn ra một đồng. Mợ nó, nên nửa ngày cuối cùng vô ích.

Đúng lúc An An nhìn về phía ta, thấy ta chảy nước mắt, khẽ cau mày dừng lại. Ta khịt khịt mũi, lúng túng nói, “Không phải anh muốn khóc, là phản ứng sinh lý thôi, nước mắt tự nhiên chảy.... ha ha....”

Tự nhiên lần này An An lại tốt bụng đột xuất, không đâm thọc gì ta hết.

“Đau quá thì để hôm khác lại đi.” An An nhìn ta nói.

Ta vội vàng lắc đầu, khó khăn lắm mới rũ được An An đi, vừa ra cửa đã quay lại, ai biết lần sau An An có chịu đi nữa không.

“Không không không! Hôm nay là thời cơ tốt, lần sau không biết có được thời tiết tốt như hôm nay không đâu!” Ta trợn mắt nói dối để An An bỏ đi ý niệm quay về, xong còn chớp chớp đôi mắt long lanh chân thành. Xem điện có giật chết cậu không!

Có lẽ là An An cũng hiểu sự lo lắng của ta, nên chỉ liếc nhìn bầu trời giăng đầy mây đen ngoài cửa sổ một cái chứ không đâm thọc gì hết, nói, “Nếu thật sự rất khó chịu thì lần này về nghỉ trước, lần sau cậu chọn ngày thích hợp tôi sẽ đi cùng để đền bù cho.... Tiếc nuối của lần này.”

Nói thật, ta rất cảm động. Không ngờ An An có thể vì ta làm tới mức này, tất cả đều vì cho ta được yên tâm nghỉ ngơi.... Ta biết ngay mà, An An yêu ta hơn nó tưởng nhiều, lúc này ta phải lặp lại lời đã nói, tất cả chỉ vì nó không giỏi biểu hiện ra thôi!

Ta vẫn lựa chọn bác bỏ đề nghị của An An, bởi vì lúc này ta thật sự không thấy đau nữa, cơn đau thấu tim gan vừa nãy đã giảm đi rất nhiều. “Không cần đâu, đi thôi!” Ta vội nói, cứ kéo nữa sợ là không vào được trường của Kỳ Kỳ mất.

An An hỏi ta, “Cậu thuộc thời khóa biểu của Kỳ Kỳ chưa?”

“Thuộc nằm lòng rồi! Hôm nay Kỳ Kỳ có tiết thứ tư là tiết thể dục, anh vừa mới xem giờ, còn hai mươi phút nữa là tới. Chúng ta có thể núp trong bãi cỏ cạnh sân thể dục chờ hết giờ rồi tan học với Kỳ Kỳ, sau khi xác định trên đường không có chuyện gì chúng ta sẽ chạy nhanh về nhà trước.”

Nghe kế hoạch của ta xong, An An gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bọn ta nhanh chóng rời khỏi chung cư tiến về phía trường trung học Nam Lý theo con đường mòn nhỏ. đi lên/đào, on/lê, quý, don Chung cư cách trường tương đối gần nên chẳng mấy chốc bọn ta đã lên được vào sân trường, sau đó tránh bác bảo vệ, chạy tới bồn hoa cạnh vườn cây.

“Sém chút nữa là bị phát hiện rồi, hù chết anh!” Nếu bị phát hiện, công sức cả buổi xem như đổ sông đổ bể hết, cũng vì ta không cẩn thận, dẫm lên lon nước ngọt nằm trên đường, suýt kinh động tới bác bảo vệ đang xem tivi may mà có An An ra tay giương đồng kích tây dời đi sự chú ý của bác ấy.

An An liếc ta một cái, hừ lạnh, “Chú ý dưới chân kìa.”

Ta lắc lắc chân phải cho An An yên tâm, cười nói, “Đi thôi.”

Ta phát hiện trên tường rào quanh sân thể dục có một cái lỗ cho chó chui, thật là trời cũng giúp ta! Ta nói với An An, “Một lát tới giờ tan học chúng ta sẽ chạy ra ngoài trước qua chỗ này, nhiều người quá khó hành động.”

An An không phản bác.

Ta có hơi kinh ngạc, vì cứ ngỡ An An sẽ không chịu làm chuyện tự hạ thấp thân phận như vậy, hoặc nói đúng hơn là sẽ không thích mấy việc như chui qua lỗ chó này nọ.

Ta hỏi An An, “Cậu... không ghét à?”

An An cười nói, “Chó chui lỗ chó có gì lạ à?”

Nghe xong những lời này, ta bỗng thấy có chút chua xót, ây da...

Đều do ta, do ta hại An An. Nhìn xe thôi đã biết người ta không phải gia đình tầm thường rồi, giờ phải lưu lạc đến mức chui lỗ chó với ta, An An đáng thương!

Bỗng nhiên lòng ta dâng lên vô hạn tình cảm, lớn tiếng nói với An An, “Hay là...” Ta chưa nói hết lời đã bị An An đè vào tường, còn dùng móng che miệng ta lại, nghiêm túc nói, “Không muốn bị phát hiện thì im miệng ngay.”

Orz

Ta nhất thời kích động quên mất đây là chỗ nào nên giọng hơi bị to, sorry!

An An buông ta ra. Ta đi bên phải An An, nhỏ giọng đề nghị, “Hay là chúng ta đợi học sinh về hết rồi đi cửa chính ra luôn, nghênh ngang mà đi!”

An An nhìn ta, “Cậu cho rằng chúng ta tới đây hẹn hò?”

Hả...

Sorry, ta lại quên mất mục đích tới đây là theo Kỳ Kỳ....

Ta cúi đầu, an phận đi theo An An.

Ta thờ dãi, thầm nghĩ: lần sau nhất định sẽ để An An theo ta nghênh ngang đi cửa chính, lần này coi như mây bay đi. Lần này ra ngoài với An An, bỏ qua chuyện Kỳ Kỳ, tính ra cũng chẳng khác gì đi hẹn hò, dù sao chỉ có hai bọn ta.... Cảm giác cũng khá dễ thương!

Nghĩ vậy ta lại thấy vui vẻ, đi sát An An nói giỡn, “Lần sau chúng ta hẹn hò đi! Đi cửa chính luôn!” Vốn cho rằng sẽ bị An An lườm một cái, còn không ít nhất cũng bị mặc kệ, nào ngờ An An đáp, “Được.”

Hả? Ta không có nghe lầm đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 15

Nếu là tiểu thiếp thời cổ đại vốn bị đối xử lạnh nhạt nay được trọng phụ quan tâm chắc chắn sẽ rất sợ hãi, nhưng ta là một người đàn ông có khả năng chịu đựng cao nên đã nhanh chóng đón nhận, vừa ngượng ngùng vừa vui vẻ xác nhận lại, “Quyết định vậy ha! Không được lật lọng đó! Ha ha ha!”

An An đi rất nhanh, ta đuổi theo dùng đầu cọ cọ An An, cười hi hi. Sau đó, An An nói ta cười rất tởm.

Mợ nó!

Dù cậu có nói anh tởm, anh cũng không so đo, bởi vì anh biết trong lòng cậu có anh, có anh, có anh! Cậu cứ mạnh miệng đi ha ha!

....

Thật ra ngay cả ta cũng tự thấy rất buồn nôn, nổi hết cả da gà. Ta núp thân trong bụi hoa nhìn ra, thấy Kỳ Kỳ đang chơi bóng rổ, vừa chuyền bóng vừa cười nói với bạn học. Ta thoáng an tâm, nói với An An, “Quan hệ với bạn học cũng không tệ lắm!”

Bọn ta rời khỏi trường trước khi tan học năm phút, chờ Kỳ Kỳ trên đường về.

Bọn ta đợi khoảng mười phút thì thấy Kỳ Kỳ đeo ba lô đi tới, chờ Kỳ Kỳ lướt qua, bọn ta mới lén lút đuổi theo. *đinl;ẽn.đàn/lẽ,qm;lmuy;..đôn* May là ở Phường Châu làm vấn đề xanh hóa đô thị rất tốt, dọc đường có hoa cỏ giúp bọn ta tránh né dễ dàng hơn nhiều.

Lúc đi ngang qua khúc đường có vẻ âm u thứ nhất, ta nói với An An, “Chỗ này rất thích hợp để xuất hiện tình tiết trốn lộn này!”

An An không để ý tới ta.

Ta tiếp tục nói, “Qua khúc này nữa mà không có chuyện gì là thực sự Kỳ Kỳ không gặp rắc rối gì rồi!”

An An nói với ta, “Chẳng lẽ cậu không phát hiện từ lúc tới gần chỗ này bước chân của Kỳ Kỳ đột nhiên nhanh hơn hẳn sau?”

Ta đáp, “Có! Vội về nhà mà, vậy chứ sao?”

An An lại nói, “Mặt Kỳ Kỳ có vẻ rất hốt hoảng! Hẳn là cậu không thấy được vẻ mặt của Kỳ Kỳ lúc lướt qua chúng ta.”

Quả thật vừa rồi ta không có chú ý tới vẻ mặt của Kỳ Kỳ, lo lắng nói, “Nhưng hôm nay không thấy Kỳ Kỳ lấy tiền đi...” Ngoài mặt ta cố gắng không nghĩ mọi chuyện theo hướng tiêu cực, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo rồi.

An An nói tiếp, “Cho nên Kỳ Kỳ sẽ không tránh khỏi phiền phức, nếu quả thật là bị trấn lột, Kỳ Kỳ không có tiền, cậu cảm thấy bọn họ sẽ dễ dàng thả người đi sao?”

Ta bỗng thấy lạnh cả người, bởi vì An An đã chấp nhận suy đoán Kỳ Kỳ bị trấn lột, nghĩ theo hướng đó thì hẳn đây không phải là lần một lần hai rồi.

Lửa giận trong ta bùng lên, hung hăng nói, “Được rồi... Cứ tới đi, chúng ta sẽ trừng trị thích đáng bọn chúng, cần cho cả cha mẹ chúng cũng nhận không ra luôn! Đó là bọn trẻ hư được nuôi không được dạy, chưa đủ lòng đủ cánh đã dám làm chuyện xấu! Quan trọng là lại dám bắt nạt bé bi nhà chúng ta!” Nếu như có thể nắm tay thành quả đám, hẳn là lúc này ta đã nắm thì uy rồi, cho nên ta đành mài móng vuốt xuống đất.

Đang lúc ta nổi giận đùng đùng thì bị An An đẩy một cái không thương tiếc. An An lạnh lùng nói, “Xin lỗi, nhìn cậu chẳng giống ‘chó dữ’ gì cả, ngược lại như có dán mấy chữ ‘tôi là đồ ngốc’ trên trán.”

Khí thế của ta lập tức giảm xuống nhanh chóng như quả bóng bị xì hơi. Ta buồn rười rượi nhìn An An nói, “Đừng có tự diệt uy phong của phe mình như vậy chứ!”

“Trông cậu thật sự rất buồn cười, tự dưng lại khiến tôi nhớ tới chuyện cậu bị một con Teddy rượt sợ tới mức khóc lên khóc xuống.”

Ta then quá thành giận nói, “Được rồi được rồi, vậy cậu nói phải làm sao? Không thể trơ mắt nhìn Kỳ Kỳ bị bắt nạt được đúng không? Gần tới kỳ thi chuyển cấp rồi, anh đang lo lắng giùm cho Gia Vượng và Chương Nguyệt đây này!” An An bỗng nói, “Nếu tôi nhớ không lầm thì công ty của Gia Vượng ở gần đây đúng không?”

Ta nháy mắt mấy cái để thoát nhìn trông ta rất thông minh, hỏi, “Kêu Gia Vượng tới?”

“Tốt nhất là để Gia Vượng tận mắt thấy Kỳ Kỳ bị trấn lột.”

Mắt ta sáng lên, nhìn An An với vẻ sùng bái, gật đầu thật mạnh nói, “Đúng! Gần tới kỳ thi chuyển cấp rồi, sau khi Gia Vượng biết nhất định sẽ ngày ngày đưa đón Kỳ Kỳ đi học. Đợi thi xong, Kỳ Kỳ sẽ sang trường khác học, cách xa tất cả mấy chuyện này!” Ta chần chừ một chốc mới hỏi tiếp, “Có thể lên vào công ty Gia Vượng được không? Hơn nữa... Dù có gặp rắc rối cũng làm sao cho Gia Vượng chịu bỏ việc đi theo chúng ta?”

“Phải thử thôi.”

Nhìn An An rất bình tĩnh, giống như ngọn núi không cách nào lay chuyển được khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

An An nói tiếp, “Hơn nữa, cậu phải đi tìm Gia Vượng một mình, rồi dẫn tới đây, tôi ở đây trông Kỳ Kỳ.”

Mới vừa trông như một ngọn núi vững chãi đáng tin giờ lại bảo ta đi một mình! Nhưng ta không có bất kỳ lý do nào để phản bác, bởi vì ta cũng không yên tâm để Kỳ Kỳ ở đây một.

Vì Kỳ Kỳ.

Ta hít một hơi, lấy hết dũng khí, chuẩn bị chạy đi tìm Gia Vượng. Đúng lúc này, An An nâng chân trước lên vỗ vỗ đầu ta nói, “Đi cẩn thận, mặc dù rất gần.”

Loại cảm giác này thật sự rất kỳ quái, rõ ràng là bị đụng vào đầu, nhưng cơ thể giống như đã lập tức giải phóng một lượng lớn nhiệt lượng chỉ trong nháy mắt, dịu dàng bao bọc hết toàn thân. diẽn đàn/lê,quý,đ;ñ;nôn Cái đuôi của ta lắc qua lắc lại liên tục. Ta mỉm cười, nhìn An An nói, “Cậu cũng phải cẩn thận đó, không được để cậu và Kỳ Kỳ bị thương... Hay là, cậu đi đi, anh ở đây trông Kỳ Kỳ?”

“Lăn...”

Có cần lạnh lùng tới vậy không?! Vẻ mặt ghét bỏ vô cùng lộ liễu!

Tuyệt đối phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không sẽ rất mất mặt!

Khốn kiếp! Dám xem thường anh!

Mặc dù công ty của Gia Vượng chỉ cách trường mấy con phố, nhưng Gia Vượng chưa bao giờ đưa đón con cái đi học, bởi vì lúc Kỳ Kỳ đi học, Gia Vượng đã sớm tới công ty, lúc Kỳ Kỳ tan học Gia Vượng vẫn chưa về. Cho nên Kỳ Kỳ và Trùng Trùng đều là đi bộ hoặc đi xe buýt tới trường. Tan học tất cả các chuyến xe bus gần trường đều quá tải, Kỳ Kỳ chen không nổi lại không muốn về nhà quá muộn mới hình thành thói quen đi bộ về, xem như rèn luyện thân thể luôn.

Ta vốn rất quen thuộc đường xá ở Phụng Châu, đặc biệt là khu này, bởi vì lúc học đại học từng ở đây, mặc dù về sau vì công việc phải chuyển vào trung tâm, nhưng mấy con hẻm ở đây có con hẻm nào mà ta không biết chứ!

Tìm Gia Vượng, đơn giản, ta có tự tin. Nhưng có thể dẫn Gia Vượng tới được hay không lại là chuyện khác.

Nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không ta sẽ rất thất vọng về bản thân. Ở chung lâu, ta đã xem bốn người nhà Gia Vượng như bạn bè, bạn bè gặp nạn ta sẽ dốc hết sức giúp đỡ.

Có lẽ là vì An An cho ta cảm giác có thể tin cậy được, cho nên ta chưa bao giờ nghĩ An An sẽ gặp chuyện không may, lúc đó mới xoay người đi không chút lo lắng.

Không vì lý do gì cả, chỉ vì ta đặc biệt tin tưởng An An.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phỉ Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 16

Quả nhiên An An không phụ niềm tin của ta, lúc ta dẫn Gia Vượng chạy tới, Kỳ Kỳ vẫn ổn, An An vẫn ổn.

Ta kích động chạy tới bên cạnh An An, cọ vào người nó một cách điên cuồng mặc kệ xung quanh. Ta như vậy có thể nói là... Được cưng chiều mà sinh hư không? Ha ha.

Đúng là vui quá hóa buồn, ta mới vừa kiêu ngạo vì được cưng chiều thì đã bị An An đánh cho một trận...

Quay lại chuyện chính, không thể không biểu dương bạn học An An của chúng ta! Ta vừa bước vào hẻm nhỏ, đã thấy An An đang bình tĩnh giằng co với mấy tên du côn nhỏ, bảnh một cách xuất sắc! điể;n.đàn.lê/quơ.ý,đô'n Đột nhiên ta cảm thấy Harry cũng không kém Long vàng bao nhiêu, đều cao lớn uy vũ, đẹp trai bức người! Harry chỉ kém Long vàng chút xiu xiu xiu thôi, xem như một nhất một nhì, đúng, bởi vì giống Long vàng bọn ta là ánh mắt trời thông tuệ, nói theo lời con người thì là cái vẻ đẹp tỏa nắng đó.

Lúc ta nói cho An An nghe suy nghĩ của ta, nó đã đáp lại một câu: tòa nắng? Cậu mặc áo phản quang à?

Thật muốn đánh người (chó) quá đi mất!

Dĩ nhiên đó đều là chuyện sau này, còn bây giờ, đằng sau ta và An An là Vương Gia Vượng và mấy người bạn đang tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Có thể nói là ta quá may mắn, vừa tới trước cổng công ty đã thấy Gia Vượng bước chân ra. Ta xông tới cắn ống quần Gia Vượng kéo đi hồi lâu, Gia Vượng mới hiểu ý đi theo ta.

Lúc đó Gia Vượng rất giật mình, thậm chí còn hơi ngờ ngợ không chắc ta có phải là Phỉ Phỉ hay không, nhưng rốt cuộc vẫn đi theo. Còn mấy người bạn kia là cảm thấy ta thú vị muốn đi theo xem chuyện vui không ngờ lại đích thân chứng kiến tình tiết chỉ xuất hiện trong phim truyền hình.

Thú cưng bảo vệ chủ.

Ba người đàn ông cộng một thiếu niên cộng hai con chó hung thần ác sát so với một đám thiếu niên đáng vẻ lưu manh, thắng bại đã rõ.

Mấy người bạn của Gia Vượng đều rất kinh ngạc, nhưng ta và An An là vẫn bình tĩnh tiếp nhận các loại ngạc nhiên đó của họ.

Một người trong số đó nói, “Hai chú chó nhà cậu tự mình chạy tới đây? Không phải Kỳ Kỳ dẫn theo?”

Mặt Kỳ Kỳ vốn tái nhợt, sau khi thấy mấy tên côn đồ đi rồi mới khôi phục chút hồng hào, lắc đầu nói, “Lúc con đi hai đứa vẫn còn ở nhà, thậm chí con cũng không biết tại sao hai đứa nó lại xuất hiện ở đây nữa.”

Người bạn thứ hai nhìn Vương Gia Vượng chắc lưỡi, “Đúng là thần kỳ! Nhà ông quả không uổng công nuôi hai chú chó này, không chỉ biết Kỳ Kỳ gặp nguy hiểm, thậm chí còn biết chạy tới chỗ ông làm để kêu ông tới cứu! Tụi nó từng theo ông tới công ty rồi à?”

Vương Gia Vượng vỗ vai con trai một cái, rồi ngồi xổm xuống ôm ta và An An nói, “Không, tôi chưa từng dẫn tụi nó tới công ty lần nào hết.”

Người bạn kia nói, “Biết ngay mà, người nghiêm túc với công việc như ông sao có thể dẫn thú cưng tới công ty chứ... Nếu vậy, hai chú chó nhà ông là

chó thần à?! Thông minh quá sức! Ông tặng tôi một con được không?”

Ta đang đứng bên cạnh An An, nghe thấy mấy lời này, lửa giận lập tức bùng cháy, chồm thân dậy, nhào tới trước mặt Am, đẩy nó và ta trốn sau lưng Kỳ Kỳ và Gia Vượng, thậm chí còn sửa một tiếng với ông bạn vô duyên kia.

Ta thì rất lo lắng còn An An vẫn vô cùng thờ ơ. Ta nghiêng đầu nhìn An An, thấy nó trấn tĩnh như vậy, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này Gia Vượng lên tiếng, “Hai đứa nó thương tôi và Kỳ Kỳ như vậy, nếu tôi cho một trong hai, chẳng phải sẽ khiến chúng tổn thương? Huống chi lúc đầu tôi cũng là vì thấy hai đứa tình cảm thân thiết mới nhận nuôi cả hai, nay tách ra chẳng khác nào bắt nhân bất nghĩa! Quan trọng nhất là, hai đứa là do vợ tôi xin về nuôi, tôi không thể tự quyết được.”

Ta nhìn bóng dáng cao lớn của Vương Gia Vượng với ánh mắt ‘quả nhiên tôi không nhìn lầm anh!’

Người bạn kia không tiếp tục cưỡng cầu, cười cười gật đầu, nói với vẻ mặt cảm động, “Gặp được cậu cũng là phúc của hai đứa nó, nếu là người khác có lẽ đã sớm vì hợp tác giữa hai chúng ta mà tặng cho tôi rồi.” Một người khác nói với giọng hăm dọa, “Tôi lại cảm thấy, có chúng nó mới là phúc của nhà Gia Vượng đó.” Nghe xong, Gia Vượng và mấy người bạn kia đều gật đầu đồng ý.

Lúc ấy ta không biết, nhờ sự kiện kịch tính này mà Gia Vượng và người có quan hệ hợp tác kia lại tiếp tục ký hợp đồng, đem tới một đơn hàng cực lớn cho Gia Vượng. Vậy mới nói, trong họa có phúc, trong phúc có họa là thế đó!

Sau khi mọi người tán đi, Gia Vượng lái xe chở ta, An An, và Kỳ Kỳ về nhà.

Trên đường về, Gia Vượng nhìn lâu lắm rồi cuộc mở miệng nói với Kỳ Kỳ, “Có phải con cho rằng cha mẹ cũng chẳng giúp được gì nên dù gặp chuyện lớn như vậy vẫn giấu? Hơn nữa.... biện pháp giải quyết của con là cứ im hơi lặng tiếng mặc người ta bắt nạt?”

Cảm xúc của Kỳ Kỳ vốn đã buông lỏng một chút giờ nghe Gia Vượng hỏi lại bắt đầu căng thẳng, không dám phản bác.

Ta thấy Gia Vượng kiểu như quan tâm quá nên bị loạn, dù là giận vì Kỳ Kỳ giấu không nói nhưng cũng bao hàm trong đó sự thương yêu. Có điều Gia Vượng nổi nóng nói mấy lời này, thật sự đã làm tổn thương Kỳ Kỳ, bởi vì ta nghĩ Kỳ Kỳ là sợ người nhà lo lắng mới không nói. Bên cạnh đó, Gia Vượng còn tức giận việc Kỳ Kỳ tự cho là đúng, cho rằng cứ khuất phục một lần lại một lần là có thể giải quyết được vấn đề.

Có lúc trong tình thế hỗn loạn, người thân nhất lại là người sẽ nói những lời tổn thương nhau nhất.

Lúc này ta thật sự mong mau về đến nhà, có Chương Nguyệt dịu dàng hiểu chuyện sẽ giúp hai cha con hòa giải.

Ta nghiêng đầu thấy Kỳ Kỳ đang mím chặt miệng, bèn nâng móng vuốt lên vỗ vỗ đầu gối Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ nghiêng đầu nhìn ta một cái, miễn cưỡng nở nụ cười.

Vẫn còn là một đứa con nít.

Hai cha con trầm mặc suốt đường, cho tới lúc đợi thang máy trong hầm để xe, Vương Gia Vượng mới bỗng nói với Kỳ Kỳ, “Xin lỗi con, vừa rồi ba ba giận quá nói mấy lời không hay, hãy tha lỗi cho ba ba!” Tay Vương Gia Vượng nắm thành quyền, nhìn Kỳ Kỳ với vẻ mặt hối hận.

Kỳ Kỳ sững người, nhìn nắm tay của Vương Gia Vượng, một lát sau cũng gỡ tay lên nắm thành quyền, đụng vào nắm tay kia, lắc đầu nói, “Không sao.... Con cũng xin lỗi ba ba.” Trên mặt đất bỗng xuất hiện một giọt rồi hai giọt nước trong suốt, nhanh chóng hòa vào nền đất.

Ta ngửa đầu, thấy hốc mắt của Vương Gia Vượng có ngấn nước, hoặc cũng có thể chỉ là ảo giác của ta.

Gia Vượng vuốt đầu Kỳ Kỳ, cười nói, “Cha cho rằng cha mẹ là những người đáng để con dựa vào nhất, nhưng con lại không hề kể chuyện rắc rối đang gặp cho cha mẹ. Về sau con phải tin tưởng cha mẹ, không nên vì sợ sẽ khiến cha mẹ lo lắng mà đối mặt một mình. Chúng ta có thể cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết mọi việc. Chuyện đó không có gì xấu hổ cả, chờ khi con đủ kiên cường có thể tự giải quyết mọi việc thì cha mẹ sẽ tùy con. Còn bây giờ, con phải tin tưởng rằng cha mẹ có thể chống đỡ tất cả cho con, được không? Con có từng nghĩ cha mẹ sẽ đau lòng tới cỡ nào khi biết chuyện không? Trước khi làm bất cứ việc gì, con phải nghĩ một chút cho người thân nữa....” Gia Vượng nói xong thở dài một tiếng.

Kỳ Kỳ cúi đầu nghe xong gật đầu nói, “Con xin lỗi.”

Vương Gia Vượng vỗ vỗ bả vai Kỳ Kỳ an ủi, “Không cần nói xin lỗi, là do ba ba quá sợ ý, chỉ cho rằng con bị áp lực việc thi cử.... Hơn nữa cho rằng chị con thi cao hơn, càng khổ cực hơn, nên không quan tâm nhiều tới cảm thụ của con, là lỗi của ba ba.”

Kỳ Kỳ lắc đầu, dùng tay áo xoa mặt xong ngẩng đầu lên, quyết tâm nói, “Con sẽ không làm chuyện để cả nhà thất vọng nữa đâu!”

Vương Gia Vượng lắc đầu cười nói, “Không cần, chỉ cần con không làm việc gì để mình phải thất vọng là được rồi!”

Kỳ Kỳ dạ một tiếng nhưng có vẻ cái hiểu cái không.

Cửa thang máy mở, hai cha con một trước một sau bước ra, ta cười hi hi nhìn An An. An An không quan tâm ta, bước ra ngoài. Ta bĩu môi đi theo, chân căng khấp khiêng. Mọi nỗi đau quá!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 17-1

Đêm khuya yên tĩnh, ta nằm trong ổ lăn qua lộn lại không ngủ được, bởi vì móng vuốt đau quá!

Lúc chiều ta vội vã đi tìm Gia Vượng, chạy tới ngã ba mới phát hiện đã lỡ, lật đặt quay đầu lại không để ý đằng sau nên bị xe đụng, lúc ấy chẳng thấy đau bao nhiêu, không ngờ lúc này lại phát tác.

Ta cho là mọi người đều ngủ rồi, trở mình không hề kiêng dè, nào ngờ đã đánh thức An An. *dinl kên. đnnlàn/lê, qumxy, đomn* Trong bóng tối, ta nghe tiếng An An đứng lên, đi về phía ta. Ta lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ.

Lưng ta bị đẩy một cái. Ta không nhúc nhích.

“Đừng có giả chết.”

Ta hậm hực mở mắt ra, nói với giọng hết sức nịnh nọt, “Trong sách đã nói rằng cậu sẽ không bao giờ gọi tỉnh một người đang giả ngủ được, mà sao cậu gọi được hay vậy?”

An An đáp, “Bởi vì cậu không phải là người.”

Câu trả lời thật là... Mợ nó chứ!

Ta tức giận nói “Trách anh đi! Trờ nhiều quá quấy rầy tới cậu? Anh biết rồi, từ giờ sẽ nằm bất động luôn.”

“Chân cậu sao rồi?”

Hả? An An biết?

Ta cứ ngỡ đã giấu kỹ lắm rồi chứ!

Ta định kiêu ngạo nói: hừ, rốt cuộc cậu cũng nhận ra anh bị thương! Nhưng chưa kịp mở miệng thì An An đã tiếp, “Thối quá, tôi nhin hết nổi rồi. Sao cậu không đi rửa chân? Đã dẫm phải phân đúng không?”

Suýt nữa là ta đã phun một búng máu lên mặt An An. Ta giận tới mức không muốn nói thêm một câu nào hết, chỉ muốn lẳng lặng một mình.

Bị An An nhắc nhở ta mới nhớ, quả thật không chỉ bị xe cán, còn xui xẻo dẫm phải phân, không biết là phân của con gì, đau quá không cách nào suy nghĩ được, giờ mới nhớ tới phân thối.

An An thấy ta không nói lời nào, bèn đẩy ta một cái, “Đi tắm đi.”

Móng vuốt của ta rất đau, thật sự đi không nổi. Ta quyết định giả chết.

“Cậu muốn tôi đánh cậu từ đây cho tới phòng tắm đúng không?”

Ta buồn bực hét lên, “Thối ở đâu? Thối chỗ nào? Anh thấy rất thơm! Lỗ mũi cậu có vấn đề thì có! Đừng quấy rầy anh! Anh mệt rồi!” *dikl kên. đnnlàn/lê, qumxy, đomn* Càng nói ta càng tự thấy hơi quá đáng, giọng dần nhỏ lại...

Có lẽ thái độ của ta đã chọc giận An An, nó đột nhiên há miệng cắn cổ ta ta đi, thậm chí ta có thể cảm nhận được hàm răng của nó đang đè lên động mạch cổ của ta.

Bỗng nhiên ta thấy túi thân.

Ta trải qua ngàn khó vạn khổ mới hoàn thành nhiệm vụ, vừa bị xe tung vừa đạp phải phân, không có công lao cũng có khổ lao, đêm hôm khuya khoắt không cho ngủ bắt đi tắm, có đề cho người ta sống nữa không đây?! Đột nhiên, An An buông ta ra, ghé vào lỗ tai ta nói, “Cái móng chó kia của cậu không đau? Làm bằng sắt à?”

“Hả?!”

“Đừng có giả bộ, mau giờ lên cho tôi coi thử coi!”

Ta buột miệng nói, “Cảnh tối lửa tắt đèn, cậu xem cái gì?”

....

An An đập cửa rầm rầm đánh thức cả nhà để mọi người ra xem móng vuốt của ta.

Loại chuyện mất mặt thế này An An cũng chịu làm vì ta!

An An thấy ta được bôi thuốc xong mới nằm vô ỏ lại, nói, “Chỉ là cấp trên thương cho cấp dưới thôi.”

Lòng ta thấy ngọt ngào như ăn mật, phản bác, “Có quý mới là cấp dưới của cậu. ... À, cậu phát hiện ra anh có vấn đề từ lúc nào vậy?”

An An không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói, “Cậu thật là thôi.”

Không để cho người ta được vui lâu một chút mà!

Nhưng An An nói đúng.

Ta được Gia Vượng bôi thuốc xoa bóp một hồi, cái chân sưng tấy đã không còn quá đau, lúc này mùi phân thối trở nên đặc biệt rõ ràng, tự ta cũng sắp chịu không nổi.

Thối quá đi mất! Nhưng ta chẳng còn hơi sức để bò tới nhà tắm nữa chớ nói chi tới việc tắm rửa, quan trọng là cái chân bị thương cũng là cái chân đã đâm phải phân, chắc phải chịu thối mấy ngày rồi.

Không đau đến mức trần trồ, lại bắt đầu trắng đêm vì thối. Mệt tim quá.

Hôm sau, Chương Nguyệt lái xe đưa ta đến bệnh viện thú y kiểm tra. Trên đường, ta đã bị phê bình một trận.

“Sao lại lén chạy ra ngoài? Lúc về không thấy hai đứa mẹ sợ muốn chết luôn đó biết không!”

“Lần sau không được chạy ra đường nữa, biết không?”

“Chẳng may bị kẻ xấu bắt đi thì cả nhà không được thấy hai đứa nữa rồi!”

“Phải làm bé ngoan, biết không?!”

Ta ngồi ở ghế phụ nghe hết ‘tiết giáo dục tư tưởng’ của Chương Nguyệt, dài tới mức buồn ngủ luôn, nhưng không hề thấy phiền chút nào, ngược lại còn cảm giác thật ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 17-2

Kết quả kiểm tra không có vấn đề gì, chỉ cần đắp thuốc cho hết sưng, không bị ảnh hưởng tới xương cốt.

Về chuyện Kỳ Kỳ bị trấn lột, hai cha con Kỳ Kỳ thống nhất không nói cho Chương Nguyệt biết, dĩ nhiên vì sợ Chương Nguyệt lo lắng. Sau chuyện đó, Gia Vượng đã đăng kí cho Kỳ Kỳ đi học Taekwondo vào thứ bảy chủ nhật. Ngoài việc bắt đầu đưa đón hai chị em Kỳ Kỳ đi học, mỗi buổi tối Gia Vượng còn dẫn Kỳ Kỳ ra công viên chạy bộ. Mới đầu Trùng Trùng cũng rất hăng hái, đòi đi theo luyện tập, còn sắm luôn một bộ đồ chuyên chạy bộ, nhưng không kiên trì được hai ngày đã kêu mệt, lặng lẽ núp trong phòng máy lạnh học bài.

Có lẽ rốt cuộc Gia Vượng đã ý thức được không thể chỉ nhào đầu vào sự nghiệp mà bỏ qua cơ hội ở chung với các con, thậm chí chủ nhật cũng không ngủ nướng như trước, dậy sớm đi học Taekwondo với Kỳ Kỳ. Chương Nguyệt không rõ nguyên nhân, rất ngạc nhiên, thậm chí còn trêu Gia Vượng là vóc người của anh yêu càng ngày càng chuẩn. Lúc nghe Chương Nguyệt nói vậy, ta bỗng thấy mình như một cái bóng đèn một ngàn Watt, không bỏ đi không được, nhưng bỏ đi lại quá lộ liễu, mặc dù hai người họ cũng không biết là ta nghe hiểu.

Trải qua một loạt cố gắng của Gia Vượng, Kỳ Kỳ đã thay đổi rất rõ ràng, chỉ trong vòng mấy tháng đã trở nên sáng sủa hơn, cười nhiều hơn, không còn dễ xấu hổ như trước, gặp hàng xóm sẽ chủ động chào hỏi, càng ngày càng giống dáng vẻ của một đứa nhỏ mười mấy tuổi nên có. Hơn nữa sau nhiều ngày kiên trì rèn luyện, thân thể đã khỏe hơn hẳn.

Tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Ta cứ ngỡ rằng chuyện hôm đó coi như xong, không ngờ, tuổi trẻ ngày nay mang lòng trả thù quá nặng. ~~đi b l k k n đ n l n k k e~~, qun k y, đ o, òn Có thể ba thiếu

niên kia đã ngang ngược quen thói, lần đầu tiên thất bại nên không cam lòng, tìm tới tận nhà Kỳ Kỳ tính sổ. Lúc Kỳ Kỳ dắt ta và An An xuống lầu tản bộ, ta vô tình phát hiện bọn chúng đang loay hoay quanh trước cửa chung cư, hết hình đông tới nhìn tây. Mới đầu ta cũng không nhận ra, bởi vì thật sự không ngờ rằng bọn chúng dám to gan xuất hiện ở đây.

Có thể do Kỳ Kỳ không còn ốm yếu gầy gò như trước, hơn nữa còn đội mũ nên ba tên đó không để ý, cho tới khi bọn ta đi lướt qua, thì một tên trong bọn mới nhận ra.

Ta lập tức nháy mắt với An An, nói nhỏ, “Cậu mau nhìn kia, ba tên đó có phải là ba đứa đã trấn lột Kỳ Kỳ không? Sao lại chạy tới đây?!”

Hình như An An đã nhận ra bọn chúng còn sớm hơn ta, lập tức đáp, “Ba tên đó chú ý tới chúng ta rồi.” Ta quay đầu lại xem thử, quả nhiên ba tên đó đang đứng cách bọn ta khoảng năm mươi mét, tròn mắt nhìn chằm chằm An An.

“Hắn là bọn chúng đã nhận ra anh và cậu.”

Đang lúc bọn ta vừa đi vừa nói chuyện, ba tên đó hết nhìn ta và An An lại đi nhìn Kỳ Kỳ, dường như đang phân vân người đi bên cạnh ta và An An có phải là Kỳ Kỳ yếu đuối của lúc trước không.

Ba tên đó nhìn nhau một cái rồi bước nhanh về phía bọn ta.

An An dừng bước, nhìn đối phương một cách cảnh giác, nói với ta, “Chẳng lẽ lúc tôi nổi hung lên trông không có chút hung ác nào sao?”

Ta nghiêm túc quan sát An An giờ đã cao hơn ta rất nhiều, nói, “Có mà! Anh cảm thấy cậu rất mạnh!”

“Vậy tại sao ba tên kia còn dám mò tới? Không sợ tôi cắn chết?” An An khó hiểu, hỏi lại.

Kỳ Kỳ thấy bọn ta dừng lại, bèn ngoái đầu nhìn thử. Vừa thấy ba tên kia, mặt Kỳ Kỳ tái hẳn đi, có lẽ vẫn chưa hết ám ảnh vụ bị trấn lột. Kỳ Kỳ lập tức lùi về sau một bước theo bản năng, dĩ nhiên.đànkn/lê,qmouý,đô=okn Ta và An An nhanh chóng đứng chắn trước mặt Kỳ Kỳ.

Ba tên kia có vẻ hài lòng với phản ứng của Kỳ Kỳ, cười lạnh tiến sát, đến khi cách bọn ta khoảng hai thước thì dừng lại, giả bộ bình tĩnh quan sát bọn ta, thấy ta và An An không có động tĩnh gì mới nói với Kỳ Kỳ, “Này, mấy tháng không gặp, suýt nữa không nhận ra mày luôn đó!”

Dường như Kỳ Kỳ nghĩ chỗ này là chung cư nhà mình, không phải trường học nên cổ trấn định nói, “Mấy người tới đây làm gì?”

Tên vừa nói chuyện chỉ cười không đáp. Tên cao lớn hơn đứng bên phải bỗng bóp bóp nắm tay nói, “Bữa nay không làm bé ngoan núp sau lưng ba ba nữa à? Ha ha...” Nói xong, hình như là nhớ lại tình cảnh lúc đó, tức giận mắng một câu, “Mợ nó!”

Đang mùa hè, nhiệt độ ban đêm không thấp hơn ban ngày bao nhiêu nên giờ này hầu hết mọi người đều ở trong phòng ăn dưa hấu hưởng máy lạnh, chỉ thỉnh thoảng có mấy người dắt chó đi dạo nhưng thấy hướng này nhiều người đều né sang đường khác, vì vậy chỗ bọn ta đứng hiện rất vắng vẻ.

Xung quanh càng ngày càng im ắng, ba tên kia càng không kiêng nể gì. Tên bên trái lớn tiếng nói, “Tiền đâu? Quên rồi hả?”

Tay Kỳ Kỳ vô thức nắm thành quyền, mặc dù khăn trương vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng ba tên đó, nói, “Tôi không có nghĩa vụ phải đưa tiền cho mấy người!”

Ba tên kia sững sờ, hình như không ngờ Kỳ Kỳ dám nói như vậy, sau đó lại cười ha hả. Tên cầm đầu chửi tục một tiếng, vươn tay định kéo cổ áo Kỳ Kỳ. An An lập tức nhe răng, nhìn chằm chằm tên đó, cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp. Tên đó vội rút tay về.

“Mẹ kiếp...”

An An nhe răng, tiến lên một bước, sửa điện cuồng về phía bọn chúng.

Ba tên đó đồng thời lùi về sau một bước. Cả ba đều có vóc dáng cao to, trong đó, tên đứng bên trái, tóc nhuộm màu tím bạc, và xăm hình dưới mắt trông có vẻ hung ác nhất.

Tên tóc tím nhỏ một ngụm nước bọt, nhấc chân đạp ta, hùng hổ nói, “Chỉ là hai con chó thôi, sợ cái gì!”

Ta lập tức né sang một bên. An An nhào tới sửa điện cuồng. Tên tóc tím bị dọa sợ, liên tiếp lùi về sau, vung tay loạn xạ muốn đánh An An.

Đúng lúc này, hai tên còn lại, một hướng về phía Kỳ Kỳ, một hướng về phía ta, nói theo, “Đứng vậy! Sợ cái gì gì!”

Tên cầm đầu đi tới trước mặt Kỳ Kỳ, móc cây dao gấp nhỏ trong túi ra, cười nói, “Không có nghĩa vụ? Không biết bọn tao là trấn lột à? Đồ ngu!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 18.1

Không thể không nói ba tên kia chọn ngày quá hay. Lúc này Gia Vượng đã đi công tác nước ngoài hai tuần, phải ba bốn ngày nữa mới về.

Ta thấy bọn chúng cầm dao, rất sợ Kỳ Kỳ và An An bị thương, hốt hoảng nhìn An An. An An cũng đang nhìn ta, cho ta một ánh mắt trấn an, giúp ta bình tĩnh lại.

Ta nói với An An, “Bọn chúng đến có chuẩn bị, hình như quyết tâm phải cho Kỳ Kỳ một bài học.” An An gật đầu, cảnh giác nhìn tên đứng trước mặt.

Bọn chúng hoàn toàn không cho bọn ta có cơ hội chuẩn bị tinh thần. Kỳ Kỳ nhanh chóng bị nắm cổ áo. Ta và An An đồng thời nhảy bật lên đánh về phía bọn chúng.

Ba tên kia vung dao loạn xạ, may mắn ta và An An mặc dù không cao như bọn chúng, nhưng động tác linh hoạt hơn nhiều, cộng thêm có một hàm răng sắc bén làm vũ khí.

An An nhào tới cắn cái tay cầm dao của tên còn đồ trước mặt. Tên đó hét thảm một tiếng, cây dao rơi xuống đất, sau đó nằm lăn ra đất rên rĩ. An An lại nhào tới lần nữa cắn cổ tên đó, tất nhiên không định cắn chết, nên không đụng đến mạch máu quan trọng, chỉ cắn ngoài da đủ để tên đó sợ hãi không dám vọng động nữa.

Tên đối diện với ta vẫn đang vung dao loạn xạ, ta cũng nhảy lên cắn tay tên này một phát, đáng tiếc cây dao không rớt. May mắn là tên này không dám nhào tới nữa, có lẽ vì sợ bị kết cục thể thảm giống đồng bọn.

Ta thấy An An xử lý xong một tên, bèn kêu nó đi giúp Kỳ Kỳ.

Tên nắm cổ áo Kỳ Kỳ thấy đồng bọn ngã trên đất, tức giận vung tay đánh Kỳ Kỳ một cái thật mạnh, khiến Kỳ Kỳ lao đảo lui về sau.

“Bảo lũ chó của mày không được phép nhúc nhích!”

Kỳ Kỳ nhả một ngụm nước miếng, dứt khoát nói, “Không!”

Ta nghe vậy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đúng, phải như vậy, dám phản kháng mới cơ hội thắng, nếu cứ yếu đuối, bọn chúng sẽ tiếp tục được voi đòi tiên.

Kỳ Kỳ vừa dứt lời, An An đã nhảy lên lưng tên đó. Hiện giờ An An khá cao to, cộng thêm tên đó chỉ mười mấy tuổi, dù có to khỏe hơn chúng bạn thì cũng chỉ là một thiếu niên, chưa phải người trưởng thành, cho nên đối với tên đó An An không hề nhẹ. ~~dikubễn.đàn.lê.qnquý,đpôn~~ An An cắn một phát trên lỗ tai tên đó, ngay lúc tên đó quơ dao phản kích thì mau lẹ nhảy tới bên cạnh Kỳ Kỳ.

Động tác quá xuất sắc!

Ta ‘ngao’ một tiếng ca ngợi An An, nếu có thể huyết sáo thì ta đã huyết sáo để ca ngợi rồi, đáng tiếc miệng chó không huyết sáo được.

An An nhìn ta một cái ý bảo ta chú ý tên đối diện, ta đáp lại nó bằng một ánh mắt ‘cứ yên tâm’.

Tên đứng trước mặt ta đã khản trương cực độ, hai mắt nhắm chặt lại không ngừng vung dao, trái một cái phải một cái, nhưng không hề trúng ta cái nào, trông rất buồn cười.

Tên cầm đầu ngã lăn xuống đất bịt lỗ tai kêu đau. Kỳ Kỳ đánh bạo tiến lên đạp tên đó một cước. “Đừng tưởng rằng người yếu thì sẽ vĩnh viễn yếu đuối bởi vì mày không thể mãi mãi là kẻ mạnh, sẽ luôn có người mạnh hơn mày!” Nói hay quá!

Ta vui vẻ ngoắt đuôi, hết nhìn An An, lại nhìn Kỳ Kỳ, sự thay đổi tích cực của Kỳ Kỳ làm ta cảm động muốn khóc, cảm giác như nhà có con trai trưởng thành.

Tên đứng trước mặt ta rốt cuộc cũng ý thức được tình hình hiện tại, không vung dao loạn xạ phô trương thanh thế nữa, vội chạy tới đỡ tên cầm đầu dậy, hỏi, “Sao rồi? Ổn không?”

“Mẹ kiếp....” Hình như tên này bị tình trạng máu tươi đầm đìa của đồng bọn kích thích, thừa dịp ta chưa chuẩn bị đã cầm dao đâm về phía ta không chút do dự.

Lúc này ta thấy hai tên ngã xuống, cứ tưởng mọi chuyện đã xong nên không cảnh giác, trong mắt toàn là tại sao An An có thể đẹp trai ngời ngời như vậy, trong đầu toàn là Kỳ Kỳ đã trưởng thành có thể đứng cầm đối mặt với đối thủ không nghĩ có thể chiến thắng. ~~dlkniễn.đàm.n.lê,qumly,đôn~~ Ta đắm chìm trong một mớ xúc động không hề phát hiện hành động của tên này, hớn hờ bước về phía An An.

Đột nhiên ta thấy mắt An An tròn to, chạy về phía ta nhanh như một tia chớp, sau đó lướt qua ta.

An An cắn kẻ muốn đâm ta!

Tên này dùng bàn tay còn lại bỏ xuống đầu An An. Ta nổi giận. Mợ nó, dám đánh anh An của ta! Chán sống há?! Ta nhảy lên, cắn tay tên này.

Tên này kéo bọn ta quay vòng vòng muốn hất bọn ta xuống, rốt cuộc thì hất văng An An. An An lú loát lộn một vòng rồi đứng dậy tiếp tục xông về phía này.

Kỳ Kỳ thấy vậy chạy tới chỗ gốc cổ thụ tìm một cành khô làm vũ khí.

Tên này hất văng An An xong, lại bỏ tay về phía ta. Ta nhả miếng ra, nhảy xuống đất. Tên này quát to một tiếng, ánh mắt hung ác, vung dao về phía ta.

Ta bị đụng văng ra thật xa, đến khi lấy lại tinh thần đã thấy... An An bị đâm một dao. An An đã hất ta ra. Máu tươi trên người An An bắn tung tóe ra như vòi nước, văng lên mặt tên côn đồ. Tên côn đồ còn hí hửng muốn đâm tiếp. Ta vội chạy lại, nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn tên côn đồ lại đâm thêm một dao xuống người An An, không kịp ngăn cản.

“An An...” Trước mắt ta chỉ còn một màu đỏ ngầu. An An nhắm mắt ngã xuống đất.

Lúc này Kỳ Kỳ đã tìm được vũ khí chạy về, vung nhánh cây đánh liên tục vào cổ tay và đầu tên côn đồ. Tên côn đồ bị đau, thả cây dao ra, ôm đầu ngồi xồm trên đất.

Ta là lưỡi liềm mặt An An, hi vọng nó tỉnh lại. “An An, tỉnh lại đi! An An, mau tỉnh lại đi...” Ta nhìn Kỳ Kỳ kêu to, “Mau đưa An An đến bệnh viện, mau lên!”

Mặc dù Kỳ Kỳ nghe không hiểu, nhưng cũng biết nhất định phải đưa An An tới bệnh viện, bèn ném gậy đi, ngồi xồm bên cạnh An An, một tay đè miếng viết thương, một tay khác run rẩy lấy điện thoại di động ra gọi cho Chương Nguyệt.

Thời gian chờ điện thoại dài như một năm. Khi Chương Nguyệt bắt máy, Kỳ Kỳ nức nở nói, “Mẹ! Mẹ mau xuống dưới đi, lái xe ra, bọn con đang ở ngay công chung cư. An An bị thương, phải đi bệnh viện gấp! Mẹ đừng hỏi gì hết mau xuống đây đi, cầu mẹ! Nhanh lên!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 18.2

Ta không biết trên mặt mình rốt cuộc là máu hay là nước mắt, mơ hồ đến mức sắp không thấy rõ An An. Ta giờ chân trước lên lau mặt, cổ họng nghẹn ngào chớp mũi ề ề, vất vả lắm mới nhìn rõ được thì lại thấy trên đầu móng vuốt có một vết lõng màu đỏ. Ta hi vọng biết bao nhiêu đó không phải là máu của An An. Ta quỳ gối bên cạnh An An, đầu óc trống rỗng, tim đau như dao cắt, chẳng biết làm gì khác ngoài việc nói xin lỗi.

“Xin lỗi...” Ta liếm mặt An An, nước mắt chảy như mưa, hối hận nói, “Xin lỗi... Tôi đúng là sao chổi của cậu! Tôi không nên kêu Chương Nguyệt nhận nuôi cả hai chúng ta! Tôi không nên làm bạn với cậu. Thật xin lỗi... Xin lỗi! Cậu đừng chết, xin cậu đó! Tôi không muốn mang trên người tội lỗi của cả hai đời! Xin cậu đừng chết, An An!”

An An không có bất kỳ phản ứng nào.

Đột nhiên có tiếng động, ta nghiêng đầu nhìn, bỗng nhớ ra ai là kẻ đã đâm An An. Ta đỏ mắt nhào tới, cắn vào cổ chân tên đó. Tên đó gào to một cách thảm thiết. Hai tên còn lại thấy vậy vội chạy tới giúp. Ta cứ cắn chặt hàm không chịu nhả, bị ba kẻ đó kéo lê hơn mười thước thì chợt nghe Kỳ Kỳ kêu. “Phi Phi, về đây đi, xe của mẹ tới rồi!”

Ta như bị sét đánh, hoảng hốt không nhớ ra tại sao Kỳ Kỳ lại gọi Chương Nguyệt xuống.

Chương Nguyệt bước xuống xe, thấy tình trạng của An An lập tức kinh hô, “Trời ơi! Sao thế này?” nhìn lên, nhìn xuống, nhìn sang hai bên. Ta nhìn theo tầm mắt Chương Nguyệt, thấy An An đang nằm trong vũng máu, mới sức nhớ lại, há miệng thả chân tên đó ra, vội vàng chạy về chỗ An An.

Ta rất muốn hỏi Kỳ Kỳ, An An không sao đúng không? Ta muốn ai đó cho ta câu trả lời khẳng định để ta không phải khó thở như người bị bệnh tim phát bệnh nữa, nhưng không ai nghe hiểu hết... Người duy nhất có thể hiểu đang nằm trong vũng máu rồi...

Trời ơi! Người đáng chết nhất là ta mới đúng, nếu An An không gặp ta, nếu ta không bày trò để Chương Nguyệt nhận nuôi cả hai thì có lẽ sẽ không có sự cố này!

Ta là sao chổi của An An, đụng phải ta, An An luôn luôn thảm. Đáng lẽ ta phải sớm biết thân biết phận cách An An thật xa, để An An được sống an toàn, chứ không phải vì sợ cô độc không biết đối mặt với thế giới này thế nào mà bám chặt lấy An An không buông, còn không biết xấu hổ lấy cớ là để chuộc tội.

Sau khi lên xe, Kỳ Kỳ đã cởi áo khoác đắp lên người An An.

Chương Nguyệt vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn An An, hỏi dồn, “Sao lại tới nông nỗi này? Đã xảy ra chuyện gì? Ai khiến nó như vậy?”

Kỳ Kỳ nói, “Là lỗi của con, mấy kẻ từng có xích mích chạy tới đây tìm con tính sổ, An An và Phì Phì vì giúp con nên mới bị thương.”

Không có An An, ta biết làm sao?

Ta muốn vào thăm An An nhưng chưa được, chỉ có thể chờ An An ra phòng hậu phẫu mới có thể nhìn một chút qua tường kính. An An nằm trên giường, chỗ vết thương bị cao sạch lông, lau sạch máu xung quanh và băng lại, trên đùi, lưng vẫn còn một ít máu khiến lông dính bết, chân trước cầm dịch truyền,

nhìn giống hệt thương binh khắp khiêng trở về từ chiến trường lửa đạn... Hình tượng tuấn tú bình thường giờ chẳng sót lại chút nào. Ta trừng mắt nhìn An An, “Giả bộ anh hùng cái gì! Ai cần cậu bay ra chấn dao giúp tôi chứ...” nói xong, hốc mũi lại chưa xót, mắt nóng lên.

Ba ngày sau ta mới được vào thăm An An, từ đồng số trên màn hình máy theo dõi có thể thấy An An đang khôi phục từng chút, một cách yếu ớt.

Ta thấy An An vẫn đang hôn mê, bèn ghé vào lỗ tai nó thì thầm, “Sao cậu còn chưa tỉnh?! Đừng ngủ nữa! Ba này rồi, mau tỉnh lại đi! Ngày ngày truyền dịch có gì ngon đâu, tỉnh lại sẽ được ăn ngon uống ngon đã đời! Kỳ Kỳ đã chuẩn bị thịt sẵn cho cậu... chỉ cần cậu tỉnh lại là tôi có thể ăn ké rồi, chắc chắn...” Ta đúng là đồ ăn hại, mới nói tới đó đã chảy nước miếng.

Kỳ Kỳ chỉ thấy ta chít chít với An An, không biết ta đang nói gì, cho là ta buồn vì An An chưa tỉnh bèn ngồi xôm xuống vuốt đầu ta an ủi, “An An đang hồi phục đó, chắc chắn sẽ khỏe lại thôi. Đừng đau lòng, em đã không ăn gì mấy ngày rồi, có muốn ăn chút gì không?” điề,"j"n.đàn/lkee,quý,đôn Kỳ Kỳ vừa nói vừa móc từ trong túi ra một cây Lạp Xưởng dành riêng cho thú cưng.

Nghe vậy ta mới nhớ mấy ngày nay ta cũng giống An An chưa ăn gì hết, nhưng nhìn cây Lạp Xưởng bình thường rất ngon miệng trong tay Kỳ Kỳ ta lại chẳng muốn ăn tí nào, bèn làm như không thấy, tiếp tục làm nhảm bên tai An An, “Cậu mau tỉnh lại đi...”

“Ồn quá.... Câm miệng đi.”

Ta lập tức ngừng đầu lên, tròn tròn mắt nhìn An An. Nó đang nhìn ta! Ta mừng như điên vừa gâu gâu vừa vẫy đuôi không ngừng.

“Tôi biết ngay cậu sẽ tỉnh mà! Cậu sẽ không có chuyện gì đâu! Anh hai à, tôi sắp bị cậu dọa khóc rồi, rốt cuộc cậu cũng chịu tỉnh!”

“Im đi... Khụ...”

“Cậu đừng lộn xộn, coi chừng lông bết lên vết thương đau đó! Đã nói đừng động mà! Không ngoan gì hết! Cậu đói chưa? Anh đói quá, muốn ăn cái gì đó!” Nói xong ta ngoắt đuôi, nhìn chăm chăm cây Lạp Xưởng trong tay Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ hiểu ý, nhanh chóng bóc vỏ đưa tới, ta vui vẻ ăn một mạch hết sạch, lúc này mới phát hiện đói quá, đói sắp chết luôn rồi...

Ta ăn hết hai cây Lạp Xưởng, có chút hơi sức lết tới liếm mặt An An. Nó bực bội nhe răng phát ra tín hiệu uy hiếp.

“Chẳng phải cậu đã ngủ ba ngày rồi sao, đừng ngủ nữa!” Ta nhìn An An với ánh mắt khẩn cầu, không hề thấy không vui vì An An bực bội với ta.

Hạnh phúc quá, An An đã tỉnh lại!

hKết quả của hạnh phúc là, trước mắt ta tối sầm... ngất đi...

Ta vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt lo lắng của Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ bắt đầu nói, “Em làm mọi người sợ muốn chết luôn à Phi Phi! An An tỉnh rồi, giờ em muốn ăn chưa? Anh đã mua phần ăn dinh dưỡng cho em, nhanh ăn đi! Bác sĩ vừa mới chích cho em một mũi dinh dưỡng đó. Lúc em té xỉu, An An hoảng tới mức sém chút giật dây truyền dịch ra, may mắn vừa lúc bác sĩ tới khám cho An An xử lý nhanh chóng, nếu không thật sự là gà bay chó sủa rồi!”

Nghe vậy ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng đứng lên, ngoan ngoãn ăn cơm. Ăn xong, cảm giác vô lực đã hết, ta lại quán Kỳ Kỳ muốn đi thăm An An.

Kỳ Kỳ vỗ lưng ta nói, “An An cần nghỉ ngơi, hôm nay chúng ta không làm phiền An An nữa, đợi An An khỏe hơn lại đến chơi được không?” Vậy thì đứng ở ngoài nhìn một cái thôi cũng được!

Trước khi về, Kỳ Kỳ ôm ta đến phòng An An, nhìn nó tường kính.

An An gầy, cũng có lẽ là do cạo lông nên tạo cảm giác như vậy.

Mau khỏe lại đi, không có sự tồn tại của cậu, thế giới này không còn gì đáng sống cả, rất nhàm chán. điề.đơ.àn/lê,quO,ý,đôn Thậm chí tôi đã bắt đầu hoài niệm cuộc sống bị cậu đánh như cơm bữa, chẳng lẽ tôi là người có khuynh hướng cuồng ngược?

Hiện giờ đã là tháng sáu, trong nhà có hai người đang đốc sức cho kì thi cuối cấp, thật sự rất bận, hai ngày qua không có thời gian đến bệnh viện thăm An An. Ta biết vậy nên không quán lấy Kỳ Kỳ và Trùng Trùng bắt hai người dẫn ta tới chỗ An An.

Mong Trùng Trùng và Kỳ Kỳ thi thật tốt. Cũng mong An An khôi phục nhanh chóng.

Mọi người đều ra ngoài hết chỉ còn mỗi ta ở nhà. Ta thấy chán lại bắt đầu mò đi vọc máy tính của Kỳ Kỳ. Không có chuyện để làm, ta bắt đầu tra một ít kiến thức về việc chăm sóc chó bị thương, phải kiêng kị chú ý những gì.

Trong lúc tìm kiếm, ta bắt gặp một đoạn clip cực nỏi, thoát nhìn rất quen, trong đó có một thiếu niên và hai chú chó cực kỳ giống Kỳ Kỳ, ta và An An, khiến ta vô cùng ngạc nhiên. Ta nhấp xem thử, xác định đúng là ba bạn ta. Thì ra là có một người dùng di động quay đoạn clip xuyên qua cửa sổ nhà.

Cuộc nói chuyện chỉ nghe lồm bồm, nhưng từ một vài câu rồi rạc có thể đoán ra đầu đuôi vấn đề. Câu nói to nhất trong clip đến từ tên trấn lột kia: Không có nghĩa vụ? Không biết bọn tao là trấn lột hả? Đồ ngu!

Cái câu ‘Không biết bọn tao là trần lột hả?’ đã được người quay nhấn mạnh bằng dòng chữ màu đỏ xuất hiện phía dưới màn hình. Vì vậy, mọi người càng xác định đây là một cuộc trả thù được dự mưu từ sớm.

Người phát đoạn clip chú thích: từ nội dung cuộc nói chuyện có thể kết luận bọn trần lột và cậu học sinh từng đụng độ, đầu tiên là tới trường học trần lột, sau đó tìm tới tận chỗ ở của người ta trần lột tiếp, sau khi bị từ chối đưa tiền thì bắt đầu đánh người. Hai chú chó thấy chủ bị đánh, xông lên cắn xé mấy tên côn đồ bảo vệ chủ. Cuối cùng, chú chó Harry bị đâm ngã trong vũng máu, còn chú chó lông vàng ghé vào bên cạnh đồng bạn không ngừng kêu rên, âm thanh nức nở nghẹn ngào như một đứa nhỏ bất lực.

Kết thúc đoạn clip là cảnh cậu học sinh vừa đề vết thương trên người chú chó Harry vừa móc di động ra gọi điện thoại cầu cứu.

Ở phần bình luận là làn sóng tức giận của dân mạng, mắng bọn côn đồ kia quá phách lối, có cả người nghi ngờ độ an toàn của chung cư, đề cho kẻ không rõ lai lịch đường hoàng tiến vào gây thương tổn cho người trong khu, thậm chí trong suốt quá trình cãi vã giằng co không hề thấy bóng dáng một người bảo vệ nào xuất hiện.

Đoạn clip chỉ mới tung lên mấy phút đã có gần hai ngàn bình luận, số người xem còn nhiều hơn nữa.

Ta thấy bình luận toàn là chửi rủa ba tên côn đồ kia thì rất hả dạ.

Chú chó Harry kia cắn chưa đủ á! Cắn chết luôn cũng được, như vậy quá nhân từ!

Ngang ngược thật, dám chạy thẳng tới chỗ của người ta để trần lột!

Chú chó Harry kia anh dũng quá! Không những chắn dao cho chủ mà còn chắn dao cho đồng bạn! Đoạn sau thảm quá! Khóc ròng!

Độ an toàn của của chung cư quá kém! Không có bảo vệ lui tới tuần tra gì sao?!

Nghe thấy tiếng khóc của lông vàng cũng rớt nước mắt theo, mấy tên này nhất định phải bị trừng phạt!

Bọn côn đồ kia thật độc ác! Mới bây lớn đã như vậy, trưởng thành không biết còn thế nào nữa! Hi vọng tìm ra bọn côn đồ để trừng trị nghiêm khắc!

Đoạn clip này có thể xem là chứng cứ giao cho cảnh sát! Xin mọi người hãy góp phần bình luận trên trang web của công an Phụng Châu để họ bắt ba tên côn đồ kia!

Đồng ý bình luận trên.

Đồng ý bình luận trên +1.

Trong ba tên côn đồ, hình như có một là học sinh trường Trung Học Thể Dục Thể Thao ở khu đông, tôi từng tới trường này chơi bóng rổ, hình như đã gặp! Cũng là màu tóc đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 20.1

Trên mạng xôn xao, thực tế, cuộc sống vẫn bình tĩnh như cũ.

Hai học sinh trong nhà đã hoàn thành kì thi, Gia Vượng quyết định dẫn cả nhà đi bệnh viện thú y thăm An An.

Ta đã lâu không gặp An An nên rất mong chờ. Hai ngày trước Chương Nguyệt có tới bệnh viện nhưng chỉ đi một mình.

Ta luôn nghĩ qua một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, An An đã có thể nói chuyện với ta, chứ không còn yếu ớt ché ta ồn ào bắt ta cảm miệng nữa.

Thật ra, ta nên sớm nhận ra trên mặt mọi người không hề có nụ cười, có lẽ ta đã cố ý xem nhẹ vẻ mặt nặng nề và ánh mắt thương hại của mọi người khi nhìn ta. ~~điễn;linn.đàn/lê,qumly,đôn~~ Lúc này ta cực kỳ ghét việc mình chỉ là một con chó, bởi vì sẽ không ai che giấu cảm xúc thật trước mặt một con chó, tất cả biến đổi trên mặt họ ta đều nhìn thấy rõ ràng, nhưng ta vẫn vờ như không biết, ảo tưởng rằng chỉ cần như vậy, An An sẽ hồi phục, chứ không phải ngày càng yếu đi.

Có đôi khi bị lừa cũng là một điều hạnh phúc.

“Không quá lạc quan.” Ta nghe bác sĩ nói mấy chữ này xong lập tức cảm nhận được thế nào gọi là trong lòng nặng nề như có tảng đá đè lên, cái loại nặng nề không cách nào xóa được.

Kỳ Kỳ ôm ta ngồi trên ghế, không ngừng vuốt lông ta, nghe vậy ôm cổ ta nhẹ giọng nói, “Xin lỗi Phi Phi, là do anh hại An An, nếu ngày đó anh không dẫn hai đứa đi dạo....” Nước mắt của Kỳ Kỳ rơi xuống đầu ta, từng giọt, từng giọt.... khiến ta hỗn loạn.

Chương Nguyệt khoát tay lên cổ Kỳ Kỳ, để Kỳ Kỳ tựa đầu vào bụng, đau lòng nói, “Con đừng nói vậy, chắc chắn An An cũng không muốn con ôm tất cả trách nhiệm vào người đâu, muốn trách thì trách ba tên côn đồ kia kìa. Cảnh sát đã gọi điện cho cha con nhờ hỗ trợ điều tra, lùng bắt mấy đứa kia, nhất định sẽ không để An An chết một cách uất ức.”

“Đều do con, do con rước lấy họa, làm hại An An bị thương.” Kỳ Kỳ vẫn tiếp tục tự trách.

Ta thoát khỏi vòng tay Kỳ Kỳ, đi vào phòng bệnh, tới bên cạnh An An, liếm mặt nó. An An rất ghét ta làm vậy, nhưng ta muốn dùng hành động này chọc cho An An tỉnh lại sau đó sẽ dùng giọng điệu khinh bỉ nói một câu: cậu thật tởm.

“Einstein-Phi....”

“Ừ....” Ta nghiêng đầu nhìn An An, lần đầu tiên An An chịu gọi ta như vậy, nhưng ta lại không thấy vui chút nào hết.

“Cậu có tin không, tôi sẽ tới đón cậu.” An An nói từng chữ một, vừa nói vừa thờ dốc.

“Hả?! Sao cậu biết tôi muốn chết theo cậu?” An An mỉm cười nói, “Cậu nói nhiều quá.... Lúc trước bị cậu phiền chết được, mấy ngày nay cậu không đến, lại thấy thật trống rỗng, thật yên tĩnh, không quen.... Đừng làm chuyện điên rồ, còn sống mới tốt. Tôi nói tới đón cậu, chứ không phải đón cậu đi xuống đất, ngu ngốc....” Nói xong một cậu dài, An An mệt mỏi nhắm mắt lại, hồi lâu mới lại mở ra nhìn ta. Mắt An An rất đẹp, luôn có thần, nhưng hiện giờ ta cảm thấy trong đôi mắt đen kìa đang phủ một tầng khí u ám, gần như vô hồn.

Ta cười ha ha, trong lòng vừa ngọt vừa đắng như ăn phải một cục khổ qua bọc đường, “Tôi biết ngay là cậu nói một đằng nghĩ một nẻo mà, thật ra cậu không hề ghét tôi đúng không.... Còn nói không phải đón đi xuống đất, chẳng lẽ cậu có thể giữ trí nhớ kiếp này sống lại trên một thân xác khác sau đó tới tìm tôi? Không thể nào, khi đó chúng ta đã cách nhau thật xa, trừ khi cậu biến thành một con chim, ha ha.... Tôi thật sự muốn mãi mãi là anh em tốt với cậu, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau. Một mình tôi ở lại không gì vui hết!” Ta cảm thấy trái tim rất đau, chưa bao giờ đau đến mức này, thậm chí cảm giác như sắp chết. Nước mắt tuôn rơi không ngừng.[dnpomiễn.mpđàn/lêu/quý,đôn](#) Ta nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, rất nhẹ, nhưng vẫn biết là của Kỳ Kỳ bởi vì ta có thể phân biệt được tiếng bước chân của từng người trong nhà.

An An bắt đầu há miệng thờ dốc.

Ta sợ hãi xoay người nhìn về phía Kỳ Kỳ. “Mau cứu An An đi, cứu An An đi!”

Kỳ Kỳ vội vã chạy ra ngoài kêu bác sĩ. Lập tức có rất nhiều người xông vào, bác sĩ, điều dưỡng, Chương Nguyệt, Gia Vượng, bọn họ vây lấy An An.

Ta đứng phía sau nhìn không thấy An An, nhưng vẫn cố rướn cổ lên nhìn chăm chú về phía giường bệnh.

Cái gì mà sẽ tới đón tôi, tin cậu mới là lạ!

Sau đó là những tiếp bíp bíp báo động chói tai, chứng tỏ sinh vật trên giường đang dần mất đi sự sống.

Ta chưa bao giờ nghĩ ta và An An sẽ tách ra bằng phương thức này.

Ta từng nói với An An, “Chờ chúng ta già rồi, chân yếu tay run răng rụng chỉ có thể nằm dài phơi nắng, sẽ có con trai hoặc con gái của Kỳ Kỳ cho chúng ta ăn đồ ăn đã được nấu như thật như! Chỉ nghĩ thôi đã thấy thật hạnh phúc rồi, bởi vì đến lúc đó chúng ta đã cùng nhau đi qua những năm tháng dài đằng đẳng!” Nói xong ta còn cười ha ha.

An An không chừa cho ta chút mặt mũi nào, lạnh nhạt nói, “Có lẽ tôi sẽ chết trước cậu.” Ta hỏi tại sao. An An đáp, “Bị cậu phiền chết.” Nghe vậy ta cười ha ha, đắc ý, “Sẽ không đâu! Bởi vì cậu sẽ dần dần quen với việc nghe anh cầu nhau, đến mức nếu không có anh cầu nhau cậu còn thấy không quen nữa đó!” An An nghe xong, mặt lộ vẻ không đồng ý, “Vậy có lẽ là cậu sẽ chết trước, bởi vì tôi bị cậu nói phiền quá.... Không nhịn nổi, đánh chết cậu.”

“Anh hai à, đừng bạo lực như vậy chứ.... Đừng quên cậu là đàn em của anh đó!”

“Cút đi!”

“Này, cậu thật là bạo lực! A!” Dưới ánh mắt uy hiếp của An An, ta che miệng lại, tỏ vẻ sẽ không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 20.2

Hai tháng sau.

Ta núp trong góc cầu thang, nghe Gia Vượng nói chuyện với hàng xóm, giọng Gia Vượng tràn đầy mệt mỏi.

“Hi vọng anh có thể để ý một chút giúp chúng tôi, nếu thấy lông vàng nhà tôi về thì giữ nó lại rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ nhờ bạn tới đón nó. Cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh rất nhiều!”

“Không thành vấn đề! Tôi nhất định sẽ để ý giùm. Khi nào về nước nhớ kêu tôi đi uống vài chén, giữa chúng ta còn cần nói cảm ơn sao?!”

“Được! Có điều, phải ít nhất vài năm sau tôi mới tính chuyện về.” Gia vượng thờ dài nói.

Sau đó là tiếng đóng cửa của nhà hàng xóm. Ta nép vào tường, hé đầu ra chút xíu, hướng về phía thang máy nói tạm biệt.

Sau khi ta bỏ đi không bao lâu thì Trùng Trùng xảy ra chuyện. Trong nhà không một ai biết Trùng Trùng đã bắt đầu yêu từ lớp mười một. Sau khi thi tốt nghiệp, cậu bạn trai kia muốn chia tay, không nói sớm là vì sợ ảnh hưởng tới việc thi cử của Trùng Trùng. Trùng Trùng luôn mong chờ thi xong sẽ đi du lịch với bạn trai, thậm chí từng tưởng tượng vô số lần việc dắt tay bạn trai về giới thiệu cho cha mẹ, nay nghe tin sét đánh, nhất thời suy nghĩ nông nổi, cắt cổ tay tự sát. May mắn cứu chữa kịp thời. đin;opễn.đàn/lê,quay,đ",,ôn Ta biết chuyện này là nhờ núp sau gốc cây ngủ, nghe thấy mấy người giúp việc trong chung cư tụ lại nói chuyện lúc đi chợ.

Sau khi tỉnh lại, Trùng Trùng khóc to nói với Chương Nguyệt muốn rời khỏi chỗ này, cộng thêm Gia Vượng đang có cơ hội chuyển công tác đến Melbourne, hai người thấy con gái càng ngày càng tiêu tụy, làm cha mẹ sao có thể không đồng ý.

Mấy người kia nói tỉ mỉ như đã tận mắt chứng kiến tất cả, nhưng tất nhiên rất nhiều chuyện qua miệng họ thêm mắm dặm muối cũng không còn chính xác trăm phần trăm, có điều không có lửa làm sao có khói nên hẳn là có chuyện như vậy thật.

Một tuần trước Chương Nguyệt, Trùng Trùng và Kỳ Kỳ đã đi Melbourne, Gia Vượng ở lại xử lý nốt một số việc, và không quên nhờ hàng xóm chú ý ta.

Ta sẽ không rời khỏi đất nước này, càng sẽ không rời khỏi Phượng Châu. Ta không muốn cách An An quá xa. Cho nên chỉ có thể đứng ở nơi Gia Vượng không nhìn thấy thăm nói tạm biệt.

Vốn ta muốn tìm ba tên côn đồ kia trả thù, xong sẽ về lại, nhưng giờ lần tạm biệt này có thể sẽ là vĩnh biệt. Cảm giác như mới một giây trước mọi người còn tụ tập cắm trại, câu cá, ăn thịt nướng thơm phức, một giây sau đã có người cầm chày đập nát những ký ức tốt đẹp và sống động kia. Sau đó là một thước phim trắng đen, mọi người xách hành lý, đường ai nấy đi, tăng thêm hiệu ứng Montage, hình ảnh bị cắt thành bốn phần, ta, An An, Gia Vượng, mẹ con Chương Nguyệt, tất cả đều chỉ có bóng lưng.

An An nằm trên giường bệnh, mắt đi hô hấp.

Bóng lưng ta rời khỏi phòng bệnh.

Bóng lưng mẹ con Chương Nguyệt lên xe.

Bóng lưng Gia Vượng kéo va ly ra khỏi cổng chung cư.

Quá khứ từng tốt đẹp bao nhiêu hiện tại càng đau khổ bấy nhiêu, thậm chí còn bị phóng đại vô số lần.

Ta từ từ đi xuống cầu thang, ra khỏi chung cư, tới chỗ góc cổ thụ trong công viên. Kỳ Kỳ hay dẫn ta và An An tới đây. đn;ieễn.đàn/lê,qomuy,đor,ôn Kỳ Kỳ đuổi theo bọn ta chạy quanh công viên mấy vòng, sau đó ngồi xuống băng ghế dưới gốc cây nghỉ ngơi, An An nằm bên phải Kỳ Kỳ, còn ta chạy tới chạy lui giữa hai người.

Hiện giờ băng ghế trống rỗng.

An An, tôi đã trả thù cho cậu rồi, nhưng tôi không thể can nát động mạch cổ của bọn chúng, nên chỉ có thể cho bọn chúng sống một cách khổ sở, vậy cũng được rồi đúng không?

Ta nằm dưới gốc cây thờ hồn hèn, nhắm hai mắt lại. Trời bắt đầu mưa, chỉ chốc lát mặt đất đã ướt đầm, nước mưa xuyên qua kẽ lá nện xuống thân ta, lạnh lạnh.

Mùa thu tới.

Mang bộ dáng chật vật thể này đi gặp An An, không biết có bị mắng không?

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng giày da dẫm trên mặt đất đầy nước.

“Ừ... Tìm được rồi, là ở chỗ cậu nói, nhưng thoát nhìn có vẻ không được khỏe cho lắm!”

Người kia đang nói ta sao?

Người đàn ông kia đã bị mưa xối ướt đầm, đi tới trước mặt ta ngồi xồm xuồng, sau đó sờ sờ ta, nói với người trong điện thoại, “Giờ tôi sẽ đưa nó đi bệnh viện, cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi... Cậu nuôi chó hồi nào vậy, sao tôi không biết...” Nói xong, người đó cúp máy, nhét điện thoại vào túi quần, cời áo khoác, đắp lên người ta.

Ta rất muốn nói với người này: ề, anh tìm lợn chó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 21

Mấy ngày nay ta chưa ăn gì cả, bụng đói, đầu lại nặng như đeo chì, nếu không bị nước mưa lạnh như băng xối ướt, đoán chừng cả mí mắt cũng mờ không nổi. Ta trợn mắt, mê mang nhìn xung quanh.

“Gâu!” Anh tìm lợn chó rồi! Sủa xong tiếng này, ta chẳng còn hơi sức để sủa thêm một tiếng nào nữa.

Người nọ cúi đầu nhìn ta, nói với vẻ ghét bỏ, “Bản tới mức sắp không nhận ra là một con chó nữa! Thật sự là chó lông vàng? Hồi quá!” Nói xong, còn kết hợp động tác quay mặt đi.

Hừ! Ta thật sự rất muốn nhảy dựng lên đánh tên này! Ta đã từng là một con chó tuần tú thích sạch sẽ biết bao nhiêu! Giờ thì... Hồi thì hồi thôi, chẳng sao hết!

Ta nhắm mắt lại, lười so đo với người nọ, mệt mỏi quá, chỉ muốn được nghỉ ngơi một lát thôi.

“

Người nọ lại quay đầu nhìn ta, nói, “Gầy chỉ còn da bọc xương, mặc dù vừa bản vừa hồi, nhưng cặp mắt to rất có hồn, hơn nữa còn khiến người ta đau lòng...”

Ta nghe xong câu cuối, cảm giác ề hết cả răng, tên này cứ như đang đến thanh lâu chọn người, vừa nhìn vừa đánh giá xem mông có tròn, ngực có lớn không.

Dứt lời, người này ôm ta chạy nhanh về phía cổng công viên, lác lác tới mức khiến ta buồn nôn. Nhưng hiện giờ ta không có gì trong bụng nên cũng chẳng có gì để ới hết, đành ngậm miệng thật chặt, miễn cho lại bị ghét bỏ vừa bản vừa hồi lại xấu xí.

Mấy chữ ‘cậu thật tởm’ này nọ ta chỉ cho phép một mình An An nói, là đặc quyền độc nhất! Thể hiện thân phận đặc biệt của cậu ta. Nếu An An còn sống, biết vậy nhất định sẽ quý xuồng hôn ngón chân của ta cho mà xem!

Ta ảo tưởng một lúc rồi ngắt đi lúc nào không hay.

Chẳng biết hiện giờ là năm nào tháng nào. Khi ta tỉnh lại, đập vào mắt là một cái trần nhà trắng toát, ta biết ta còn sống, nhưng dạ dày trống rỗng, cả người không có chút hơi sức nào, có điều đầu óc đã tỉnh táo hơn một chút.

Cô điều dưỡng thấy ta mở mắt, cười híp mắt chào ta một tiếng, sau đó không đợi ta đáp lại, đã vui mừng chạy ra ngoài gọi người, “Anh ơi, chó của anh tỉnh lại rồi!” dbk|ien.đnlần/lê,quý,đnlôn Giọng cô điều dưỡng rất thẹn thùng, nhất định là đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai của ta rồi, quả nhiên không có cái mùi khó nói bốc ra từ thân thể ta lại quyến rũ như ngày nào! Lúc này quả thật rất bản... đã hai tháng không!tắm không cắt lông chứ ít gì.

Ta nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tới gần. Người bị kêu bước vào, quan sát ta với vẻ mặt hứng thú. “Không ngờ tắm rửa xong đúng là chó lông vàng thật!” Nói xong còn vỗ mông ta một cái.

Xin hỏi cảnh sát phải không? Ở đây có kẻ quấy rối chó.... Đúng.... Địa chỉ là bệnh viện thú y....

Ta thấy người này cũng đẹp trai, mấy từ ‘dạng chó hình người’ rất thích hợp để hình dung! Nếu đã là đồng loại, ta quyết định sẽ không chấp nhặt!

Ầy da, từ khi An An đi, ta đã trở nên không màng danh lợi như vậy từ lúc nào không hay. Đoán chừng An An biết sẽ nói: hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây hả? Không, có thể An An sẽ nói một câu đơn giản dễ hiểu hơn nhiều: cậu uống lợn thuốc?

Quá trình trưởng thành của một người luôn sẽ có một ít đau khổ không thể tránh khỏi.

Ta ngửa đầu nhìn trời, tạo dáng ưu thương bốn mươi lăm độ, hồi tưởng quá khứ.

Nghe bác sĩ nói ta đã ngủ mê trong bệnh viện một ngày một đêm, nhưng khả năng hồi phục kinh người, sau khi tỉnh lại lượng cơm ăn cũng kinh người không kém.

Có thể không kinh người được sao? Ta đã hai tháng không được ăn cơm đảng hoàng rồi đó! Ngày ngày chỉ có thể nhặt rác nhặt com thừa ăn riết không thèm com được sao? Dù vậy, ta vẫn không bị bọn trộm chó bắt đi, thậm chí còn tìm ra chỗ của ba tên côn đồ kia, trả thù thành công. Những điều này không chứng minh ta có trí thông minh siêu quần và năng lực đánh nhau hơn người thì còn có thể là gì nữa?!

Có điều IQ siêu cao như Einstein thì cũng phải ăn com! Đừng càn một con chó đã bị đói hai tháng không cho nó ăn? Có nghe ‘chó cùn rứt giậu’ bao giờ chưa, ép quá ta cắn bây giờ! Mau thả thau com của ta xuống! Không cần nói mấy câu vô nghĩa như ‘cậu đang yếu không thể ăn một lúc nhiều như vậy!’ vân vân và vân vân, chỉ có kẻ chưa từng bị đói hai tháng mới dám nói như vậy thôi!

Ai càn ta, ta cắn chết kẻ đó!

Cho nhìn không cho ăn, mấy người có còn nhân tính không vậy?!

“Ha ha, đây đúng là giống chó lông vàng nổi tiếng hiền lành nhất thế giới sao? Coi bộ đáng dữ tợn của nó kia! Chẳng khác gì con Chihuahua chị họ tôi nuôi! Ha ha cười chết mất!” Người nọ cười ha ha, chỉ còn thiếu vỗ đùi thét to như diễn viên hài: má ơi, vui thiệt là vui!

Hừ, muốn nói gì cứ nói! Dù ta có làm mất mặt cả giống lông vàng thì cũng chẳng sao, An An đã không còn, ăn cho chết luôn đi! Sau khi ăn uống no đủ, ta thoải mái dựa vào chân ghế, nắc cục một cái.

Người nọ làm thủ tục xuất viện, mua một chút đồ dùng và thức ăn cho thú cưng, rồi trả lại vòng đeo cổ cho ta, sau đó cột dây vào, dắt ta đi. Anh ta vừa đi vừa gọi điện thoại, “Không sao! Bác sĩ nói nó khôi phục rất tốt, không có gì đáng ngại! Chỉ là đói bụng thôi! Ừ, không có vấn đề gì lớn! Cậu muốn gặp nó? Bác sĩ của cậu có cho không? Tôi thấy hay là thôi đi, cậu cứ lo tịnh dưỡng đã, sớm ngày khỏe lại rồi tới đón nó. Được rồi, có thể ngày mai tôi sẽ dẫn nó tới bệnh viện cho cậu nhìn một cái! Đừng mơ tôi sẽ để nó ở lại bệnh viện với cậu, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, em gái cậu không lột da tôi mới là lạ! Con bé dữ dằn đó chỉ cần há miệng nói thôi là đủ giết chết tôi trong chớp mắt rồi, không có chút đáng về gì của con gái hết!” Nói xong, hình như nhớ tới điều gì, cúp điện thoại với vẻ mặt sợ hãi.

Ta trợn mắt liếc anh ta một cái. Ngốc quá, anh tìm lộn chó rồi! Chờ mai anh dẫn tôi tới chỗ đó, cho anh xấu hổ chơi! Ha ha, vừa nghĩ tới việc anh ta sẽ bị chủ nhân của chú chó kia khinh bỉ là ta đã thấy vui rồi.

Bọn ta xuất viện vào buổi chiều, tốn hai giờ xe ô tô mới về tới nhà anh ta.

Vừa bước vào cửa nhà, ta đã phải cảm thán: đúng là kẻ có tiền! Khoe của một cách trắng trợn! Sát bên cửa là một tủ giày bằng gỗ thật lớn, đồng bộ với giá treo đồ bên trên.

Anh ta vừa đóng cửa nhà, tháo dây cho ta, thay dép lê xong đã bắt đầu coi đồ, mặc kệ trong nhà còn có một con chó! đỉn;oẽn.đần.lê/q,"úy,đ",ôn Còi hết áo rồi còn vừa đi vừa hất tóc, một loạt động tác rất liên mạch, có thể thấy đã tùy tiện quen! Trong lúc ta đang đứng hip mắt bình luận, anh ta bỗng dừng bước chìa tay vào ta nói, “Không được làm loạn! Nếu không chờ tao ra, mày chết chắc!”

Ta là loại sẽ sợ hãi cường quyền sao? Dám uy hiếp ta? Kiểu người như anh nếu đụng phải tôi ở kiếp trước chắc chắn đã bị cho một trận nên thân rồi! Ta lườm anh ta một cái, thầm nghĩ: ta có phải một con chó ngây thơ vô tri, thích cắn đồ lung tung đâu, may mắn anh gặp được tôi, nếu là con chó khác thì không chắc đâu ha ha!

Ta nhàm chán đi dạo quanh phòng khách. Ghế thật, từ cửa tới phòng khách đi phải mười mấy bước! Không biết ta có tật thù nhà giàu à?

Anh ta coi quần dài, chỉ mặc một cái quần nhỏ đi vào phòng tắm, sau đó, phanh một tiếng đóng cửa phòng tắm lại, tiếp theo có tiếng nước rào rào truyền ra ngoài.

Ta nhảy lên ghế sa lon rộng rãi nằm xuống, ngửa đầu nhìn chum đèn trần. Nó tỏa ra ánh sáng chiếu khắp mọi góc ngách. Ta bỗng nhớ An An.

Bối tối, anh ta cho ta com xong, lúi ỏ chó mới mua ra để bên cạnh nói, “Tôi nhớ vào ổ ngủ cho đảng hoàng, dám làm vỡ bát kỳ thứ gì thì tao sẽ bắt chủ mày đền gấp đôi!” Nói xong, anh ta xoay người vào phòng ngủ, để ta một mình ở phòng khách.

Ổ mới rất mềm, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, bình thường nhất định ta sẽ giành với An An, nhưng giờ ta không muốn ngủ trong đó nữa, chọn nằm trên ghế sa lon.

Anh ta thấy ta không nằm trong ổ mà ngủ trên sa lon cũng không đuổi ta xuống, bình tĩnh lướt qua ta, tắt đèn.

Ta mất ngủ, cứ lẩn qua lộn lại mãi. Ngủ quen ngoài cỏ, ngoài thùng giấy bỏ rồi, giờ nằm trên ghế sa lon mềm mại giống như sắp lồm cả người vào, cảm giác xương cốt không thoải mái.

Buổi sáng anh ta mặc đồ ngủ bước ra, đứng ở quây rót nước quan sát ta một hồi rồi tự nói, “Mình đang thấy hình ảnh ‘động như thỏ chạy, tĩnh như thiếu nữ’ trên thân một con chó.... Thật đáng sợ! Một con chó có thể an tĩnh tới mức này sao?” Nói xong, anh ta cúi đầu trầm tư chốc lát không biết đang suy nghĩ gì, sau đó uống hết ly nước, rửa sạch ly, để lại lên kệ.

Lúc đi ngang qua ta, anh ta chợt dừng lại, nhìn ta, nói, “Không phải là tiểu trên ghế rồi nên sợ không dám nhúc nhích chứ?”

Ta hắt mặt xem thường, đồ điên!

Bữa sáng vẫn là đồ ăn cho chó như cũ, không hợp khẩu vị của ta cho lắm, ăn gió nằm sương hai tháng vẫn không bỏ được tật xấu kén ăn. Nhưng ta đã tập thành thói quen dù có không ngon, cũng ăn cho hết.

Anh ta cho ta ăn xong, tự làm một cái sandwich kèm một ly sữa tươi cho mình.

Sau bữa sáng, anh ta thay đồ vest giày tây, lại ra dáng tinh anh như trước, tiếp đó bôi keo lên tóc rẽ mái ba bảy để lộ khuôn mặt tuấn tú chẳng khác gì mình tinh, còn khe nhếch khóe miệng cười ngả ngón, nếu để đám thiếu nữ thấy, chẳng chắc sẽ mê được một đồng em.

Anh ta trông dây vào vòng cổ của ta, dắt ta ra cửa.

Thang máy đi thẳng xuống bãi xe dưới tầng hầm. Ta đoán hẳn là anh ta muốn dẫn ta tới bệnh viện gặp chủ của chú chó vàng gì kia.

Tôi chờ xem anh bề mặt ha ha ha ha! Uống công ăn diện cho lắm vào, nhất định sẽ bị chủ của chú chó vàng kia khinh bỉ!

Có lẽ do ta cố nén không cười ra tiếng khiến thân thể run rẩy không ngừng làm anh ta cảm thấy kì lạ nên vừa lái xe vừa nghiêng đầu liếc ta một cái, nhướn mày nói, “Không lẽ bị đại?!”

Mợ nó! Anh mới có bệnh đại đó! Cả nhà anh đều bị đại thì có!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 22

Đi khoảng ba mươi phút, xe tiến vào bãi đỗ ở tầng hầm. Anh ta dừng xe xong, dắt ta vào thang máy, lên tầng mười chín. Ra khỏi thang máy, anh ta ném ta vào tay thư kí, nói, “Trông nó, đừng để nó chạy lung tung. Ba mươi phút dẫn vào nhà vệ sinh giải quyết một lần. Nếu tới mười hai giờ tôi vẫn chưa ra thì nhờ cô đồ túi đồ ăn này ra chén cho nó ăn.”

“Vâng, giám đốc!”

Nói thật, ta có chút thất vọng, cứ nghĩ anh ta sẽ dẫn ta tới bệnh viện, không ngờ... Ta đã chuẩn bị tinh thần cười nhạo anh ta rồi, ngay cả vẻ mặt phải biểu hiện thế nào cũng đã nghĩ xong.

Ta nhìn trang hoàng xung quanh, cảm giác rất ‘nghệ thuật’, sau đó thấy logo phía trên mới phát hiện đây là một công ty về lĩnh vực điện ảnh và truyền thông, trông khá quen, nhưng đột nhiên không nhớ ra nổi tên gì.

Ba mươi phút sau, thư ký đứng giờ dẫn ta tới nhà vệ sinh, quả thật ta cũng đang muốn đi giải quyết. Xong xuôi, cô thư ký dắt ta ra. Quên nói, ta vào nhà vệ sinh nữ.... Cũng hợp tình hợp lý thôi! Mặc dù ta là chó đực, nhưng cô thư ký là nữ, chắc chắn không thể kéo ta vào nhà vệ sinh nam được rồi.

Đây là điều lúc còn là người ta chưa bao giờ thể nghiệm, nhưng không thấy vui vẻ chút nào, bởi vì trong mắt họ ta không phải người! Mặc dù lúc đó nhà vệ sinh nữ cũng không có người.

Có lẽ là ba mươi phút trước ông trời biết ta quá nhàm chán nên ta vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì đã ban cho ta một niềm vui vô cùng bất ngờ.

Đúng là công ty này trông không giống một công ty nhỏ, nhưng ta thật sự không ngờ sẽ gặp được thần tượng của mình ở đây! Trời ạ, là siêu sao đó! Ta phải dựa vào tường thờ đóc chứ không đứng vững nổi, thật sự là dựa vào tường, dùng móng vuốt chống tường, cúi đầu hút khí.

Vị siêu sao này đã nhiều năm không đóng phim mới, gần đây cũng hoàn toàn không có tin tức gì, chỉ thỉnh thoảng có vài tin lá cải cho biết người này đang đi du lịch ở nước ngoài thôi.

Muốn khóc quá! Người thật xuất hiện trước mắt, cảm giác muốn nổ tung!

Thần tượng lịch sự gõ cửa phòng, đứng chờ người bên trong đáp lại, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ta, sau đó hỏi cô thư ký xinh đẹp đang dắt ta, “Chú chó này là sao đây?”

Cô thư ký lắc đầu nói, “Em cũng không biết!”

Chị thư ký xinh đẹp à, đừng có bình tĩnh như vậy chứ, đây là siêu sao đó! Chỉ có thể thấy trên ti vi thôi! Nay gặp được ở ngoài phải hét chói tai, mắt ngập nước các kiểu chứ! dinlên.đàn/lê."qmpuý,mldôn Tay của chị đâu rồi, hãy cho tôi thấy hai tay của chị!

Ta nghe thần tượng quan tâm hỏi han, nháy mắt roi lệ, đang do dự có nên nhào qua làm trò dễ thương một chút hay không, lại nghe thần tượng hỏi, “Con lông vàng này là của Trình Duy? Sao cậu ta lại nuôi một con trông ngu thế này?”

Cô thư ký lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Ta nghe xong, lập tức hóa đá, nhìn thần tượng đi vào phòng, đóng cửa lại.

Tuyệt vọng! Quá tuyệt vọng!

Tan vỡ!

Nếu ông trời cho ta thêm một cơ hội, ta nhất định sẽ không ngốc nghếch chống tâng, run chân, thờ đốc...

Thần tượng vào phòng, chỉ mười phút sau đã ra cùng với Trình Duy. Hai người vừa đi vừa nói tiếp, hình như là đang bàn chuyện liên quan đến điện ảnh. Trình Duy tiễn người vào thang máy xong, quay người lại, hai tay cắm trong túi quần, vào phòng làm việc, không thèm nhìn ta lấy một cái.

Sau đó, lần lượt có vài nghệ sĩ và người đại diện vào phòng làm việc của Trình Duy bàn chuyện.

Buổi trưa, ta ăn đồ ăn cho chó. Cô thư ký gọi cơm hộp cho tên trong phòng kia. Ba giờ chiều, Trình Duy bước ra, vài cọng tóc hết keo rớt xuống chớp mũi, trông có vẻ mệt mỏi. Anh ta hỏi thư ký, “Lần đi vệ sinh gần nhất là lúc nào?”

“Lúc hai giờ rưỡi ạ! Giữa trưa em đã cho nó ăn theo lời dặn của anh.”

Trình Duy lại dặn dò vài câu đơn giản, rồi mặc áo khoác vào, kéo ta đi về phía thang máy.

Xuống tới tầng hầm, tìm được xe, ta nhảy vào ghế phụ, Trình Duy thắt dây an toàn cho ta, sau đó sờ đầu ta nói, “Dẫn mày đi gặp cậu chủ đáng thương của mày!”

Cảm giác tâm tình của Trình Duy không tệ, nếu không đã không sờ đầu ta cười trong sáng như vậy rồi.

Bệnh viện cũng không xa. Vừa nhìn đã biết không phải loại bệnh viện công bình thường, từ vẻ ngoài hoành tráng cộng với việc không đề tên đã biết là loại rất quý. Hơn nữa, mọi người ra vào đều phải ghi tên lại.

Hành lang sáng sủa rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có vài điều dưỡng đi ngang qua, nhưng bước chân của họ cũng rất nhẹ nhàng. Bốn phía có cây xanh tô điểm, trông vừa mát mẻ vừa thoải mái.

Ta đi thang máy lên lầu sáu.

Vì là phòng hồi sức tích cực nên không được vào thăm, chỉ có thể đứng ngoài trông vô qua lớp tường kính. dk;ieđ.đàlpt/lê,qu."mý,đô"oln Người kia mặc đồ bệnh nhân, mặt mũi tái nhợt, người gầy gò, tóc ngắn cũn, khuôn mặt thâm thúi với mày kiếm và cặp mắt như hồ nước lạnh đủ khiến người ta thấy căng thẳng khi nhìn thẳng vào, mặc dù hơi tiêu tụy nhưng vẫn không thể che lấp được khí chất bức người, đẹp trai khỏi phải nói!

Ta bỗng nghĩ, An An ở hình người chắc chắn cũng đẹp ngang ngửa người kia, có khi còn hơn ấy. Ta có lòng tin với An An nhà ta như vậy đó, ai kêu dù là chó An An cũng đã xuất chúng khác hẳn chó thường như vậy chứ!

Người kia là ai? Diễn viên trong công ty Trình Duy?

Trình Duy thấy người trong phòng ngẩng đầu nhìn ra, bèn dấn ta sát cửa kính, chỉ tay vào ta hỏi, “Là nó phải không? Không tìm lộn chứ?” Trình Duy nói chuyện vào loa, trong phòng có thể nghe thấy được.

Sau đó ta thấy người trong phòng nở nụ cười, gật đầu một cái, vẻ mặt rất khẳng định.

Trời! Có làm không vậy? Ngài xác định ta là con lông vàng nhà ngài? Ngài như vậy xứng đáng với chú chó ngài đã nuôi sao?! Nếu nó biết ngài nhận làm con khác thành nó chắc chắn nó sẽ phun một búng máu chết tươi đó!

Đang lúc ta vừa khiếp sợ vừa đau lòng thì Trình Duy lại hỏi, “Cậu chắc chứ? Sao thấy cậu mà nó không kích động chút nào vậy?”

Đúng vậy, ta không có chút kích động nào! Tuy rằng bởi vì anh đẹp trai nên tim ta có hơi nhộn nhạo một tí.

“Là nó! Tôi chắc chắn!”

Ta nhìn tên trong phòng, thầm nghĩ: hồng lè bệnh riết ngu luôn nên nhận không ra?

Người trong phòng tiếp tục nói, “Về mặt của nó lúc nào cũng khoa trương hơn những con chó khác, đặc biệt như vậy sao có thể nhận làm được chứ! Không có con chó nào ngu hơn nó nổi ha ha!”

Ta... Mợ nó! Nói tiếng người được không?!

đề, mở tủ lạnh lấy thêm nguyên liệu.

Ta mắc tiểu, chạy vội vào phòng vệ sinh xử lý, sau đó rửa sạch móng vuốt mới đi ra. Vừa ra, ta đã nghe thấy mùi thơm nước mũi, nước miếng lập tức ứa không ngừng.

Nhưng kinh nghiệm xương máu cho ta biết, càng sốt ruột muốn ăn sẽ càng tự rước lấy nhục. ~~điễn.đn;àn/lê.m;quý,đôn~~ Ta không cam lòng hừ hừ, quyết định làm một con chó biết tự ái, nhảy lên sofa, mở ti vi xem. Trình Duy nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn ta, còn ta vì đang chú ý anh ta nên vừa lúc đổi mắt.

Ta hất mặt nhìn Trình Duy, sao, thấy tôi giờ quá đúng không? Xem có hù chết anh không!

Ai ngờ, Trình Duy không có vẻ gì là ngạc nhiên hết, vẫn tiếp tục cắt thịt bò, giống như việc chó biết mở ti vi là chuyện bình thường tới mức không thể bình thường hơn!

Có làm không vậy?!

“Trang Cận gọi tin nhắn cho tao nói mày biết mở ti vi, lúc đó tao còn không tin, thì ra là có thật...” Trình Duy tự nói.

Ta thính tai nên nghe rất rõ, thầm nghĩ: Trang Cận hẳn là người nằm trong phòng bệnh kia rồi, con lông vàng nhà anh ta cũng biết mở ti vi?! Hèn chi... Bọn ta giống nhau quá nên anh ta nhận lầm cũng là chuyện dễ hiểu.

E hèm, chẳng lẽ giống lông vàng bọn ta đều thông minh như vậy sao?! Có cơ hội ta phải tiếp xúc với đồng loại nhiều hơn để tìm hiểu thêm mới được.

Buổi tối ta vẫn ăn đồ cho chó như cũ, nhưng lần này Trình Duy có lương tâm hơn, cắt chân giò hun khói trộn với ức gà xé. Ta vừa ăn vừa cho anh ta một ánh mắt tán dương, hi vọng anh ta tiếp tục phát huy. Nhưng Trình Duy đang lo uống bia, trầm mặc nhìn ra cửa sổ phía sau ta nên đã không tiếp nhận được ánh mắt tán dương của ta.

Ta đã tính hết rồi, nếu Trình Duy dám cho ta ăn thức ăn của chó hai tháng liên tục, ta sẽ gọi tin nhắn nặc danh cho Trang Cận, báo cho Trang Cận: Trình Duy ngược đãi chó của anh! Về phần phương thức liên lạc với Trang Cận, ta sẽ nghĩ biện pháp xem từ điện thoại của Trình Duy.

Không nên đánh giá thấp chỉ số IQ của một con chó biết tự ái, dám xem thường Einstein-Phi, hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Trên đây là lời khuyên thật lòng đến từ Einstein-Phi.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 24

Có lẽ Trình Duy đã cảm nhận được oán niệm của ta, cũng có thể vì đã xác nhận thân phận của ta với con ma bệnh kia, nên đối xử với ta tốt hơn hẳn, thậm chí còn thuê bảo mẫu chuyên chăm sóc ta. Trong lúc Trình Duy đi làm, cô bé bảo mẫu đáng yêu từng làm việc trong tiệm thú cưng sẽ tới nhà chuẩn bị ba bữa cơm, chơi với ta, và dẫn ta xuống lầu tản bộ..

Cô bé bảo mẫu tên Tiêu Miên, nghe nói là sinh viên năm ba, lúc cười bên má phải có lúm đồng tiền trông rất khả ái, nói thật, đúng là kiểu ta thích.

Trưa nay, Tiêu Miên chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng đúng chuẩn để trước mặt ta, rồi đi gọt trái cây. Ta ăn được một nửa thì Tiêu Miên cũng vừa gọt xong.

Điện thoại của Tiêu Miên đột nhiên vang lên.

“Mân Mân à? Đang giờ làm việc, mình không rảnh tám đầu! Trời ạ...” Tiêu Miên vừa nói vừa nhìn ta. Ta ngoác ngoác đuôi, tiếp tục cúi đầu ăn để Tiêu Miên yên tâm nói chuyện, dù sao chẳng có chuyện gì làm, nghe một cú điện thoại cũng không sao.

Tiêu Miên thấy vậy, tiếp tục nói chuyện điện thoại. “Ừ, công việc tương đối thoải mái... Cũng không tệ! Cậu vẫn còn làm gia sư à? A.... Bao nhiêu? Trong thẻ của mình còn một ít. Được! Mai mình sẽ đi rút, về trường đưa cho cậu!”

Thì ra là bạn học vay tiền.

Tiêu Miên gọi điện thoại xong, bung đĩa trái cây để trước mặt ta, rồi ngồi xổm xuống vuốt đầu ta nói, “Anh Trình dặn sáng nay dẫn em tới bệnh viện thăm anh Trang.”

Ta cảm giác nghèn nghẹn, mặc dù hoa quả rất ngon, rất ngọt.

Ăn xong, Tiêu Miên vừa lau mặt và tai cho ta vừa nói, “Chủ em thật là lạ, cứ nhất quyết mỗi ngày phải cho em ăn đúng ba lần mới được. Thật ra thì một

chú chó trưởng thành mỗi ngày ăn một lần cũng đủ rồi, ăn nhiều quá cũng không tốt, nhưng chị chăm em bấy lâu phát hiện em rất thích ứng với chế độ như vậy, không thấy xuất hiện vấn đề gì.” d...;iễn.đàn/lêU,quý,đ;moôn Tiếp theo Tiêu Miên lại chải lông cho ta, sau đó đeo dây lên, dắt ta đi.

Xuống dưới lầu, ta chui vào bụi cây đi vệ sinh theo thói quen, sau đó Tiêu Miên dùng báo bọc ‘bánh’ lại giùm ta rồi vứt vào thùng rác.

Bọn ta đi taxi tới bệnh viện, phí có thể là Trình Duy cũng có thể là Trang Cận trả, cụ thể ai trả ta không rõ, chỉ biết chắc không phải là Tiêu Miên. Làm chó có chỗ tốt vậy đó, dù không có tiền, nhưng làm chuyện gì cũng không cần lo tiền.

Nói đến chuyện tiền bạc, ta bỗng nhớ tới thẻ ngân hàng của mình, trong đó có tiền bán nhà cũ và tiền tiết kiệm từ lúc đi học tới khi đi làm của ta, vốn định dùng nó mua nhà trả góp và để dành cưới vợ, giờ thì không được nữa rồi.

Ta ngồi trong taxi thờ dài một hơi. Tài xế nghe thấy tiếng thờ dài của ta, cười hi hi nhìn ta qua kính chiếu hậu, nói với Tiêu Miên, “Cô bé, chó của con dễ thương quá!”

Ta nghe vậy, kiểu ngao ưỡn thẳng ngực, tất nhiên, ta là đẹp trai, không phải dễ thương.

Tiêu Miên cười nói, “Cám ơn chú.”

Chú tài xế nhiệt tình bắt chuyện, “Nghe nó thờ dài cứ như người đang suy tư, buồn cười quá!”

Tiêu Miên vừa vuốt lông trên cổ ta vừa nói, “Người có phiền não của người, động vật tự nhiên cũng có phiền não của riêng chúng.”

Chú tài xế phân bác, “Bây giờ chó còn sướng hơn người nhiều! Gặp được chủ có tiền, ăn còn quý hơn người thường bao nhiêu lần, có thể có phiền não gì chứ?!”

Tiêu Miên cười cười, đáp, “Chúng ta phiền não vì tiền, còn nó biết đâu đang phiền não vì không được gặp chủ? Người hay động vật đều không thể nào vĩnh viễn không có buồn lo được!”

Ta vung đuôi qua lại tỏ vẻ đồng ý. Thật ra tôi cũng đang phiền não vì tiền đây các đồng chí ạ!

Chú tài xế mới gật đầu nói, “Cũng đúng! Chó quả là rất trung thành với con người! Nếu không may gặp phải loại chủ biến thái cuồng ngược đãi đúng là thảm, hai ngày trước cháu có xem tin trên mạng không? Một con Teddy bị một người đàn ông dùng chày đập nát bốn chân và móc một mắt. Tên đó còn chụp lại đăng lên mạng, máu tươi đầm đìa thấy mà sợ! Tên đó đeo kính trông rất nhã nhặn, nghe nói là nghiên cứu sinh đó, học nhiều làm gì không biết! Thật là biến thái! Con Teddy kia chết thảm rồi!”

Ta sợ run cả người, tưởng tượng mình bị đối đãi như vậy... lông dựng đứng lên. Tiêu Miên nhìn ta, không biết ta đang sợ cái gì, ôm cổ ta an ủi, sau đó nói với chú tài xế, “Giờ cuộc sống nhiều áp lực nên bọn biến thái ngày càng nhiều, không có nơi phát tiết đi bắt động vật nhỏ yếu làm chỗ trút!”

“Ừ!”

“Lúc còn làm ở tiệm thú cưng, con đã nghe kể nhiều chuyện như vậy rồi!”

Hai người nói chuyện càng ngày càng hợp ý, ta càng nghe càng thấy sợ. Từ trước tới nay ta toàn gặp những người tử tế, trừ nhà họ Trương từng bỏ rơi An An, nhưng tính ra nhà họ cũng chỉ là ném An An ra ngoài chứ không đánh hoặc ngược đãi gì, cho nên ta cũng không đặc biệt chán ghét nhà họ, dù sao nhờ họ ta mới gặp được An An. dinlễn.đàn/lê,qnpuý,đôp;npn Giờ nghe hai người này nói chuyện, bỗng như có một hồi chuông cảnh báo ta.

Người có thiện có ác, mây phải sáng suốt một chút, Einstein-Phi.

Trang Cận đã từ phòng hồi sức tích cực ra phòng thường. Lúc bọn ta đến, anh ta đã tập xong vật lý trị liệu, thoải mái ngồi trên giường đọc sách, mắt mang cặp kính màu bạc trông rất nhã nhặn tuấn tú.

Nhã nhặn...

Biến thái...

Cuồng ngược đãi...

Ta lùi về sau mấy bước theo bản năng, run rẩy cả người.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 25

Tiểu Miên đi ra ngoài, ta nuốt một ngụm nước bọt trừng mắt nhìn từng cử động của người đang nằm trên giường kia.

Anh ta vỗ giường một cái.

Tình cảnh này, động tác này khiến ta càng cảm thấy anh ta ‘biến thái’.

Anh muốn làm gì?!

Trạng Cận thấy ta không nhúc nhích, bèn nói, “Chờ tôi ôm cậu lên?” ánh mắt Trạng Cận sắc như dao.

Ta vừa nghe thấy đã lập tức nhảy lên giường theo chỉ thị nhưng không dám lại gần Trạng Cận mà đứng xa tận cuối giường, thầm nghĩ: tôi như vậy là vì sức khỏe của anh thôi, ngộ nhỡ tôi không cẩn thận đụng trúng thân thể yếu ớt của anh gây ra hậu quả xấu thì tôi gánh không nổi đâu, không khéo mới vừa ra khỏi phòng hồi sức tích cực lại phải vô lại đây!

Trạng Cận lộ ra vẻ mặt cười như không cười, gấp quyển sách lại để qua một bên. “Sợ tôi?”

Ta lập tức lắc đầu, bỗng phát hiện mình đang trả lời vấn đề của Trạng Cận lại lập tức gật đầu, thậm chí còn uốn éo mông, vẩy đuôi, mong rằng như vậy sẽ khiến Trạng Cận nghĩ anh ta nói gì ta không hề hiểu.

Trạng Cận cười ha ha, ôm lấy ta tựa vào đầu giường. Bọn ta mặt đối mặt. Ta không dám nhìn thẳng Trạng Cận, chột dạ cúi đầu, nhìn lông lá, nhìn móng vuốt, ôi, móng vuốt của ta thật là đáng yêu... Đáng yêu quá... Đáng yêu thật đấy! Ta nghiêm túc nhìn chân của mình, thậm chí còn nâng lên, hết nhìn trái lại sang phải, đường cong tuyệt đẹp, hình dáng đầy đặn, đẹp không khác gì đực khuôn!

Tính thêm lần này là ta đã đến thăm Trạng Cận ba lượt rồi. Lần nào Trạng Cận cũng nói chuyện câu được câu không, thậm chí có khi chẳng thèm nói lấy một câu. Trạng Cận làm việc, ta vùi đầu ngủ trên ghế sa lon, trong phòng trừ tiếng gõ bàn phím của Trạng Cận thì chẳng còn tiếng gì khác, à không, còn tiếng ngáy của ta nữa.

Thật ra ta cảm thấy Trạng Cận rất kỳ lạ, luôn nói chuyện với ta cứ như ta có thể nghe hiểu, dĩ nhiên lần nào ta cũng thông minh giả bộ không hiểu... .

Trạng Cận hoàn toàn không phát hiện ra ta là một con chó lông vàng có IQ sánh bằng Einstein! Điều này khiến ta rất hài lòng.

Vốn ta thấy đến thăm Trạng Cận cũng không có gì to tát, nhưng hôm nay nghe chú tài xế kể chuyện xong, bỗng có chút mâu thuẫn kỳ lạ, cảm giác anh ta đeo kính trông nhả nhặn lại có tiềm chất ‘biến thái’. Ta biết ta nghĩ vậy là không đúng, nên đã cố gắng hết sức không chế trái tim bé nhỏ của ta không cho nó đập quá nhanh. ủa;liền;đàn;lê,qum;lný;đòm; Trời ạ! Thật chẳng khác gì bánh bèo! Có cần khăn trương tới vậy không?! Ta là một thanh niên dũng cảm! Nào, mạnh mẽ lên chàng trai! Trạng Cận đẹp trai như vậy, dù có là biến thái, chắc cũng không tệ hại như tên biến thái kia... Không tới mức vì ganh tỵ sắc đẹp mà hại chết một con chó tuần tú như ta đâu!

Nghĩ vậy, rốt cuộc ta đã có thể bình tĩnh đối mặt với Trạng Cận, thậm chí còn nhếch môi cười với anh ta. Nụ cười của ta chỉ thiếu một chút nữa là giống như nụ cười của giống chó ‘thiên sứ’ nổi tiếng Samoyed. Chó lông vàng rất ít cười, cho nên chỉ cần có cười là đủ quý rồi. Thậm chí ta cảm thấy đáng ra Trạng Cận phải quý đề nghênh đón nụ cười của ta ấy chứ, vậy mới không uổng việc ta chịu làm thân với anh ta.

Ta biết ta là một chàng trai khá ‘tự kỷ’, và sự tự kỷ của ta đến từ sự tự tin về vẻ ngoài của mình, loại khí chất cao quý tự nhiên của chó lông vàng... .
Hả? Hình như ta càng ngày càng quen với việc mình là một con chó... .

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã tới lúc Tiểu Miên đến gõ cửa dẫn ta về. Trạng Cận, lịch sự biến thái, gật đầu đồng ý, sau đó nhìn ta, nói, “Ăn nhiều một chút.”

Trong lòng ta thầm đáp ứng nhưng ngoài mặt vẫn kiên trì giả bộ không hiểu, theo sát Tiểu Miên đi ra ngoài. Tiểu Miên có vẻ rất cảm động khi nghe Trạng Cận nói vậy.

Mặc dù Trạng Cận có hơi khiến người ta sợ, nhưng lại rất quan tâm chó cưng của mình. ủa;đm"uàn;lê,qúy;đ"m"ôn Bằng chứng là Trạng Cận đã nhờ Trình Duy đi kiểm tra vào cái buổi sáng mưa to tầm tã đó, không phải đi kiểm tra chó lông vàng nhà anh ta. Mặc dù tìm lợn, nhưng vừa tình lại đã nhờ người đi tìm, có thể nói, Trạng Cận rất có trách nhiệm với chó cưng của mình. Ở hiền gặp lành, ta thật sự hi vọng Trạng Cận mau mau khỏe lại.

Năm giờ rưỡi chiều, Tiểu Miên đưa ta về tới nhà là cũng vừa hết giờ làm. Trước khi đi Tiểu Miên còn chuẩn bị một ít đồ ăn vặt cho ta. “Chị phải về rồi! Lát nữa anh trình sẽ về, một mình em ở nhà phải ngoan nha!” Nói xong, Tiểu Miên ở ti vi lên, sau đó đi ra cửa đổi giày, còn phát tay với ta trước khi đóng cửa. Ta nghiêng đầu cười với Tiểu Miên, xong nhảy lên ghế sa lon xem ti vi.

Cuộc sống thế này thật nhàm chán, ta bắt đầu hoài niệm khi ở chung với Trạng Cận, mặc dù hai người không nói chuyện, nhưng tối thiểu còn có người bên cạnh. Ta thậm chí oán tất cả là do nhà của Trình Duy quá lớn!

Nhưng người ta oán nhất chính là An An, ai bảo nó tự tiện ra đi, vô trách nhiệm! Nghĩ tới đây tâm tình ta suy sụp hẳn.

Ta đập lên cục điều khiển, ti vi tắt, quảng cáo om sòm dừng lại. Ta nhắm mắt, nằm im trên ghế sa lon, mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ, ta cảm giác cơ thể mình có hơi khác lạ, lúc lạnh lúc nóng, cứ như lửa và băng thay phiên nhau, rất khó chịu.

Không lẽ là ngã bệnh? Hẳn là phát sốt. Trình Duy sắp về rồi, có thể đưa ta tới bệnh viện khám.

Cảm giác này không hề dễ chịu tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 26.1

“Chỉ là bị sốt tí thôi có cần khoa trương dữ vậy không?”

Đây là giọng Trình Duy. Ta mở mắt ra nhìn bốn phía, một màu trắng quen thuộc, hẳn là bệnh viện thú y.

“Tỉnh rồi?” Lại một giọng nói quen thuộc, nhưng không phải Trình Duy. Ta ngẩng đầu nhìn, là Trang Cận. Trang Cận xuất viện? Anh ta đang nhìn ta với ánh mắt không được bình thường cho lắm, khiến ta thấy khó hiểu.

Trình Duy đứng phía sau Trang Cận, nói, “Tôi nghi là đầu cậu bị cửa kẹp hư rồi... Không bình thường tí nào!” Giọng Trình Duy cực kỳ tức giận, giống như người lớn trong nhà trách mắng con cháu làm sai chuyện.

Trang Cận sờ lỗ mũi, sau đó là đỉnh đầu, cuối cùng là cổ của ta, rồi nói, “Xem ra cậu khá hơn nhiều rồi.”

Ta đang nằm sấp, cảm đặt lên hai chân trước, nhìn Trang Cận ngồi trên xe lăn. Trang Cận chắc chắn là rất yêu thương chó cưng của anh ta, mặc dù ta không phải là chó cưng của Trang Cận.

Được rồi, ta thừa nhận, ta có chút áy náy với Trang Cận.

Trình Duy lấy điện thoại di động ra, nói, “Nếu cậu không chịu về bệnh viện, tôi sẽ gọi cho trái ót nhỏ ngay lập tức! Cậu cũng biết tính trái ót nhỏ rồi đó! Hơn nữa, con lông vàng này có phải chó cưng của cậu không vậy, trông nó chẳng có chút vui sướng nào khi thấy cậu hết!”

Trang Cận nói, “Tôi nay nó ở bệnh viện với tôi, tan làm anh tới đón nó.”

Muốn bồi dưỡng tình cảm với ta?

Trình Duy thấy Trang Cận rút cuộc chịu trở về bệnh viện bèn cất điện thoại vào túi lại, nhờ tài xế và hộ lý đẩy Trang Cận và ta ra xe.

Không hỏi ý kiến của ta đã tự quyết định. Độc đoán! Nể tình Trang Cận bệnh tật còn ngồi xe lăn tới thăm, ta quyết định sẽ về bệnh viện với anh ta.

Trên đường về, ta và Trang Cận ngồi ở ghế sau. Trang Cận để ta nằm tựa vào đùi anh ta. Nói thật, ta hơi không quen, cho nên cứ nhích tới nhích lui liên tục. Huống chi, Trang Cận là đàn ông, một người đàn ông gối đầu lên chân một người đàn ông khác, nhìn còn ra thể thống gì nữa!

Ta dịch ra xa Trang Cận, cố gắng giữ một khoảng cách thích hợp. Trời ơi, anh tìm lợn chó thật rồi! Chẳng lẽ anh không nhận ra tôi không hề giống chó của anh chút nào sao?! đĩlên.đàn/lê,quý,đôn;pn Chẳng lẽ chó của anh sẽ không thân với anh như vậy? Là chó cưng đúng nghĩa, thấy chủ sẽ nhào tới vây đuôi, bầu vùi các kiểu, còn tôi, đặc biệt, chẳng khác gì hạc đứng trong bầy gà, anh không thấy hả?!

Trình Duy nói không sai, người này chắc chắn là đầu óc có vấn đề nếu không đã nhận ra sự khác biệt giữa ta và chó cưng của anh ta.

Trang Cận thấy ta dịch ra xa co thành một cục, cũng không giận chỉ nhìn lướt qua một cái tùy ta.

Tới bệnh viện, ta nhảy xuống xe, đi theo sau xe lăn của Trang Cận tới phòng bệnh của anh ta.

Những người khác đều đi hết, ta và Trang Cận, bốn mắt nhìn nhau, để không khí không trở nên lúng túng, ta quyết định nhảy lên sa lon nằm. Muộn rồi, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

Tối rồi, anh mau lên giường ngủ đi!

Trang Cận bước xuống xe lăn, chậm rãi đi vào phòng tắm, có tiếng nước truyền ra, lát sau anh ta bước ra, đã thay một bộ áo ngủ thoải mái. Trang Cận vén chăn ngồi lên giường. Ta hải lòng gạt đầu một cái, chuẩn bị tắt đèn là sẽ ngủ luôn, có thể do bị chích thuốc, mí mắt ta sắp mở hết nổi rồi.

Đúng lúc này Trang Cận chợt nói, “Hình như cậu cũng chẳng thương tiếc gì thân thể của mình?”

Ta lập tức trợn mắt nhìn Trang Cận: ý gì?

Trang Cận tiếp tục nói, “Einstein-Phi! Có cần tôi lặp lại câu hỏi không?” Ta nghe thấy rõ ràng Trang Cận kêu tên ta! Đầu ta như nổ tung, mơ mơ màng màng.

Ta vô cùng kích động, gấu gấu với Trang Cận: sao anh biết tên tôi?!

Trang Cận sao có thể nghe hiểu ta nói gì chứ! Ta vô cùng sốt ruột nhưng lại không biết đang sốt ruột vì cái gì.

Không ngờ Trang Cận lại trả lời rất chính xác câu hỏi của ta, “Cậu đang lấy làm lạ tại sao tôi biết tên cậu đúng không?”

Ta gật đầu thật mạnh, bởi vì trừ gật đầu ta thật không biết phải làm gì nữa.

“Trước hết trở lại vấn đề của cậu đã, cậu không hề biết thương tiếc thân thể mình! Tôi xem đọc ghi chép của Trình Duy về quá trình ăn uống của cậu, ngoại trừ đồ ăn cho chó, cậu còn lên ăn những thứ chó không thể ăn. Lăn phát sốt này cũng là cố ý đúng không? Không muốn sống nữa?”

diễn,n,đàn;lẽ,quý,đôn,n Giọng Trang Cận vốn đã lạnh đậm, giờ càng lạnh lùng hơn, thậm chí ta còn nghe ra sự thất vọng vô cùng trong đó.

Ta chột dạ rũ mắt xuống.

“Không trả lời? Là đồng ý?” Trang Cận hừ lạnh một tiếng. Ta rút cổ nằm trên ghế sa lon.

“Cậu như vậy không thấy đã phụ lòng An An đánh đổi mạng sống vì cậu sao?” Lúc nhắc tới cái tên An An, Trang Cận bỗng dừng lại một chút.

Giờ phút này, đầu ta giống như một đồng bột mì trộn nước, nhão nhẹt không thể suy nghĩ được gì. Ta không hiểu tại sao Trang Cận lại biết chuyện của ta và An An, chẳng lẽ nhờ xem tin tức trên mạng? Trang Cận biết ta là Phi Phi nên mới kêu Trình Duy đón ta về nuôi? Lúc trước Trang Cận hoàn toàn không có chó cưng gì hết?

Rốt cuộc là sao? Càng nghĩ ta càng thấy mất mát.

Ta đã cho rằng... Thì ra chỉ là do ta tự suy diễn.

‘Cậu tin không, tôi sẽ tới đón cậu...’ Trong đầu ta bỗng hiện lên những lời này. Ta hút mũi một cái, trừ An An, không ai có tư cách chất vấn ta hết! Anh có tư cách gì quản tôi?! Ta tức giận trừng Trang Cận một cái, quay đầu đi chỗ khác.

Đồ tự xen vào việc của người khác!

Ta không nguyện ý thừa nhận mình đang giận hờn vô cớ.

“Cậu có tin không, tôi sẽ tới đón cậu. Lời đã hứa, tôi nói được thì làm được!”

Ta nghe xong câu này, người như muốn nổ tung, quay đầu lại nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Trang Cận. Anh là ai, rốt cuộc anh là ai? Ta vội vàng đến gần Trang Cận, trong lòng chợt nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Là cậu sao? Thật sự là cậu?

An An?

Trời ơi, ta muốn khóc!

Gấu gấu

Khốn kiếp! Không thể tính là làm được! Cậu không hề tới đón tôi, đón tôi là Trình Duy!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 26.2

Trang Cận nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng hạnh phúc đến quá đột ngột khiến ta chẳng hề bị ảnh hưởng bởi dáng vẻ hờ hững của Trang Cận. Ta nhảy tới nhảy lui, điên cuồng chạy vòng vòng quanh phòng bệnh.

Gấu gấu! Là An An! Là An An! Là An An!

Ta muốn khóc, khác hẳn tâm trạng lúc này, bây giờ là vui sướng kích động đến muốn khóc.

An An còn sống! Ánh mắt ghét bỏ quen thuộc! Quá giống! Không, không thể nói là giống, vì đây đúng là An An mà!

Thật tốt quá!

Ta chảy nước mắt, nhảy lên giường, ngoắt ngoắt đuôi muốn đến gần An An lại không dám.

“Einstein-Phi, cậu cho rằng làm vậy tôi sẽ không truy cứu hành động tự hại của cậu?”

Tôi sai rồi! Nếu biết cậu còn sống, tuyệt đối tôi sẽ không tự hại, tự trách như vậy! Nể tình khoảng thời gian tôi đau khổ vừa qua, tha thứ cho tôi đi!

Hèn chi ngay từ đầu cậu đã đoán được suy nghĩ của tôi! Bởi vì chúng ta là anh em tốt của nhau đúng không! Cậu có thể hiểu được bất kỳ một ánh mắt hay hành động nào của tôi!

Trang Cận thấy ta nhảy nhót trên giường, khuôn mặt lạnh như băng bớt cứng hẳn, thậm chí còn hơi nhếch khóe miệng. *đin;poئن.đàn.lê/quýok[,đôn* Ta hiểu An An như vậy là muốn tỏ thái độ để ta biết hành vi lúc trước của ta sai lầm tới cỡ nào.

Nếu An An tiếp tục truy cứu, ta sẽ hỏi ngược lại: sao bây giờ cậu mới nói cho tôi biết? Sao không nói sớm hơn?

An An còn giấu, không chừng ta sẽ tiếp tục tự hại. Ta đã từng có suy nghĩ muốn đi theo An An. ... Thật là may!

Ta đánh bạo tới gần An An, dùng đầu cọ cọ mặt cậu ta, làm nũng không biết ngượng.

“Vui không?” Cuối cùng An An cũng chịu bỏ qua việc dạy dỗ ta, vươn hai tay ra nắm mặt ta hỏi.

Ta cố nặn không hét chói tai đã khó lắm rồi, nghe An An hỏi còn phải gắng giữ tinh tảo để trả lời.

Vui chứ! Tôi vui tới sắp phát điên luôn rồi này! Cậu gạt tôi khiến tôi thật khổ!

An An thở dài nói, “Đừng làm mấy việc ngốc nữa! Nếu tôi không nói. ... Cậu như vậy có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi chưa? Cứ vậy hai đao kia chẳng phải tôi chịu vô ích?” Ta dán cằm vào vai An An, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Ánh mắt thất vọng của An An khiến ta đau lòng.

An An liều mạng cứu ta, ta lại không biết tự thương tiếc bản thân, ngược lại còn khiến An An phải lo lắng. ... Ta thật là ích kỷ.

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhớ ra An An vẫn còn là người bệnh, không biết ta có khiến An An mệt chết không? Ta ngẩng đầu lên, vừa định lùi ra xa đến cuối giường thì An An đã kéo lại. “Chạy đi đâu?”

Không thể nói chuyện thật là bất tiện, An An cứ hỏi liên tục, còn ta thì chỉ có thể gâu gâu.

An An lạnh trí nghĩ ra một cách. *đnln;ئے.đàn/lê,quý'đôn;ln* Cậu ta cảm mấy tính bằng để trước mặt ta cho ta dùng móng vuốt gõ chữ, mặc dù hơi lao lực, nhưng tối thiểu là giao lưu được. Có điều ta phải tốn chừng mười phút mới đánh xong một câu.

Sao lúc đó cậu chắc chắn sẽ tới đón tôi được?

An An trả lời, “Lúc vừa vào bệnh viện, cậu có nhớ tôi đã từng hôn mê không?”

Ta gật đầu một cái.

“Lúc đó tôi đã tỉnh lại trong thân xác này, tuy chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng có thể nghe thấy các bác sĩ nói chuyện, họ nói tôi đang khôi phục. Khi tôi tỉnh trong thân xác An An thì bác sĩ thú y lại nói ngược lại, tình huống không quá lạc quan, mặc dù cuộc mổ thuận lợi nhưng vết thương không lành được, đang bắt đầu viêm mủ.”

Ta nhớ lại khoảng thời gian đó, tâm tình bỗng chốc trở nên nặng nề, yên lặng tựa vào An An, chỉ sợ An An lại biến mất một lần nữa. An An phát hiện ra sự khác thường của ta, vươn tay vỗ vỗ thân thể ta trấn an.

“Tôi cảm giác cơ thể càng ngày càng yếu, nhưng sợ cậu lẫn quẩn trong lòng nên không nói, vì bình thường trông cậu rất lạc quan, lúc có chuyện nhiều khi lại thích giấu trong lòng. Mặc dù tôi không chắc có thể tỉnh lại trong thân xác này, nhưng vẫn quyết định đánh cược một phen, nói vậy với cậu như vậy.”

Bọn ta nói rất nhiều, rất nhiều, cuối cùng ta kết thúc bằng một câu: cậu cho rằng nói nhiều như vậy, tôi sẽ tin cậu thật sự là An An?! Đừng có mơ! Tôi không tin đâu!

Đĩ nhiên, ta chưa kịp nói cho hết câu thì đã bị An An đánh cho một trận. ...

Khóc ròng. Thành người rồi vẫn bạo lực như xưa!

An An nhét ta vào chăn, tắt đèn, nói, “Cậu vẫn thiếu đánh như trước.”

Lại khóc. Có người ngược đãi chó!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 27.1

Đây là lần ta ngủ ngon nhất kể từ sau khi An An rời đi, không hề mộng mị.

Ta ngủ dậy, phát hiện An An không có trong phòng, trên laptop đặt ở đầu giường có lời nhắn lại: ‘Tôi đi tập vật lý trị liệu, trưa về. Đồ ăn trên bàn. Cậu có thể tự do dùng máy tính giết thời gian.’

Ta vốn đang tinh thần sảng khoái, năng lượng sục sôi, lại không có An An bên cạnh, không vui! Có điều, nếu An An bận đi tập vật lý trị liệu thì tha thứ cho cậu ta vậy, dù sao đó cũng là chuyện quan trọng nhất hiện nay. Thêm nữa An An vẫn đáng yêu hiểu chuyện như xưa, phải tha thứ cho An An bé bỏng!

Nôn, xưng hô kiểu này vừa nói ra ta cũng tự thấy buồn nôn. ... Ta xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, quyết định vào phòng vệ sinh rửa mặt rửa tay (móng vuốt) trước, sau đó nhảy lên ghế ăn cơm.

Ăn xong, ta vọt lên giường, bỗng nghĩ ra một chuyện: cũng nhờ người tài xế chở An An kia, An An mới còn thân xác để trở về. Ta hồ thẹn hướng ra cửa sổ bái lạy, hi vọng người tài xế kia sớm ngày đầu thai vào một gia đình tốt. Thời đại bây giờ làm tài xế cho người ta thật không dễ dàng, không những phải chú ý đi đúng luật, còn phải đề phòng người khác chạy ẩu đâm vào.

An An may mắn hơn ta nhiều. ... Nếu lúc trước ta chết theo An An thì cũng chẳng có thân xác để tỉnh dậy nữa, bởi vì ta đã tử vong ngay tại chỗ, thân xác ta hẳn là được chôn ở một nghĩa trang nào đó rồi.

Có điều, tôi thiếu là linh hồn ta vẫn còn vất vưởng trên trần thế, không phải khổ sở ly biệt, trong khoảng thời gian tới ta không muốn trải qua cảm giác đó lần nữa, tìm ta chịu không nổi.

Hiện giờ trong lòng ta vừa mừng vừa ghen tỵ, mừng An An đã khỏe lại, còn ghen tỵ vì An An đã thành người. Ta cũng rất muốn trở thành người, làm chó rất bất tiện, ví dụ như bây giờ muốn lên mạng phải gõ chữ thật lâu mới ra được một câu.

Chỉ cần nhìn màn hình máy tính đơn điệu là biết An An tẻ nhạt cỡ nào rồi. Ngay cả một trò chơi đơn giản cũng không có! Ta quyết định cho cuộc sống tẻ nhạt của An An thêm chút màu sắc, tải trò chơi về máy giùm cậu ta!

Ta dùng tốc độ vô cùng chậm rãi gõ tên trò chơi vào khung tìm kiếm, tải về, sau đó lại vô cùng chậm rãi đăng kí, vô cùng chậm rãi đăng nhập so tài, và cuối cùng dùng tốc độ vừa phải bắt đầu. ... đánh mặt chược. đin;ễn.đàn/lẽ,quý,đoàn Trò này chỉ cần nhích chuột ần ần là được không cần đánh chữ nên tốc độ mới được cải thiện.

Ta chơi hết sức chuyên chú, ván đầu xếp thứ tám, ván hai hạng ba, ván ba thì từ đầu loại đã bị thua. ... Chơi một hồi, tài khoản của ta không đủ để so tài tiếp. ...

Ta rất thích kiểu đấu này, chơi một lần một vài vạn cũng được, là một người đàn ông chân chính thì nên giống như ta, muốn chơi là chơi không chần chờ!

Tài khoản của ta còn chừng tám trăm, không chơi nữa thì quá lãng phí, dù sao bây giờ ta còn rất nhiều thời gian, bèn quyết định đi đấu địa chủ. Ta muốn dùng IQ cực cao của mình kiếm tiền. Sáng lập kỷ tích đi, thiếu niên!

Ta chọn máy chủ, sau đó nhảy vào một bàn.

Ván thứ nhất, ta nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, giật mình, vô tình để đối thủ nhân cơ hội thắng. Đồng đội trách ta, “Bài của cậu dễ đánh quá mà lại. ...” Lỗ tai của ta ơng ơng, ta lặng lẽ bấm tắt tiếng.

Ván thứ hai, bọn ta bắt đầu đập nhà cái, nhưng bởi vì ta ít tiền quá, địa chủ vẫn là người kia. Còn mấy lá cuối cùng, đối phương nhanh chóng chọn bài rồi bấm mở, được nhân hai. Thật là hèn hạ!

Ta nhìn bài của đối phương, khả năng thắng thật sự không lớn, sơ suất một chút là chết ngay. đin;ễn.đàn/lom,"ê,quý,đnlôn Nhưng ta vẫn cố gắng tới cùng, quyết định mặc kệ đối thủ đánh cái gì, ta đều bỏ lượt hết, hi vọng đối thủ đánh hết tất cả bài tốt ra. Không ngờ, đồng đội lại hoàn toàn không linh hội được sự cơ trí của ta. Kết cục vẫn thua. Ta cảm thấy nguyên nhân chính dẫn tới việc thất bại của bọn ta là do đồng đội có thành kiến với ta, không tin tưởng ta.

Ngu muội!

Sau khi thua hai ván liên tiếp, đồng đội của ta cực kỳ tức giận, gửi tin nhắn qua khung chat như sau: Đánh như chó đánh!

Người này thật là. ... Có điều nói cũng không sai. Ta thành thật trả lời, “Vốn là chó mà, không như chó thì như cái gì nữa!”

Câu trả lời của ta khiến đối phương á khẩu không phản bác gì được nữa.

Vấn thứ ba, rốt cuộc đồng đội của ta cướp được vị trí địa chủ, nhưng hiện thực thật tàn khốc, ta và địa chủ cũ phối hợp hết sức nhịp nhàng khiến vị đồng đội kia thua tiếp.

Ta gõ vào khung chat, “Thiếu niên, cả chó cũng đánh không thắng, cậu tự luyện thêm đi!”

Đồng đội kia không lên tiếng. Địa chủ cũ phát biểu tượng vãi mồ hôi, ta đáp lại bằng khuôn mặt cười.

Thời gian trôi qua cực mau, sau khi ta thua hết tất cả tiền, tiếng mở cửa cũng đồng thời vang lên. Ta đang nằm chán chết, vừa nghe thấy tiếng động lập tức nhảy xuống giường, nhào ra.

An An tập xong đã tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Gâu gâu! Cuối cùng cậu cũng về rồi! Ta hưng phấn, chạy vòng vòng quanh chân An An. An An sờ sờ đầu ta tỏ vẻ đã biết.

Hộ lý đỡ An An nằm xuống giường. Ta thấy An An có vẻ mệt mỏi bèn an tĩnh lại đi theo tới đầu giường.

Hộ lý nói với An An, “Anh Trang, bác sĩ đề nghị anh không nên tập thêm quá nhiều bài tập, bởi vì gấp quá cũng không có lợi cho quá trình hồi phục. Hi vọng anh có thể khôi phục tốc độ như mấy ngày qua, sau đó sẽ tăng lên từ từ.”

An An nhắm mắt lại không đáp, khoát tay ra hiệu hộ lý có thể đi.

Ta lo lắng nhảy lên giường, gõ chữ lên laptop: Sao cậu phải tăng tiến độ? Đừng gấp, cứ từ từ thôi!

An An nhìn ta, trả lời một nẻo, “Cậu chưa ăn cơm phải không? Tôi đã kêu người đem tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 27.2

Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, đừng có đánh trống lảng!

Tốc độ gõ chữ của ta vẫn chậm rì rì, cảm giác lo lắng bị thời gian gõ chữ thật lâu tăng thêm, ta muốn tập đánh chữ nhanh hơn.

“Cậu không cần quan tâm mấy chuyện này, chỉ cần đừng làm những chuyện khiến tôi tức giận, ví dụ như ăn đồ lung tung nữa là được rồi.”

Cậu từng nói tôi thiếu đánh, hiện tại tôi có thể khẳng định, cậu cũng rất thiếu đánh! Cậu càng kêu tôi không quan tâm, tôi cứ càng quan tâm đó!

Ta tức giận nhảy xuống giường, bỏ về ghế sa lon.

Ta nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của An An.

An An gọi ta.

Ta không thèm để ý.

Một hồi, tự ta lại không nỡ chiến tranh lạnh với người bệnh, đang do dự có nên nói chuyện với trước không lại nghe thấy An An buồn buồn nói một câu, “Tôi chỉ muốn nhanh khỏe lên để đón cậu về thôi, chẳng lẽ cậu thích ở trong nhà người khác mãi sao?”

Tìm ta lập tức mềm nhũn, cả người như được ngâm trong nước ấm, cực kỳ thoải mái. Ta vui vẻ vẫy đuôi, không giận dỗi với An An nữa.

Không sao, tôi có thể chờ! Chúng ta cứ từ từ! Tôi sẽ không làm mấy việc ngốc nghếch nữa! Yên tâm đi!

Lòng ta vui vẻ như được ăn mật, ngọt ngào chết người, nhưng vẫn tận tình khuyên An An đừng nóng.

Mặt dù Trình Duy không phải là một kẻ xúc phạm ưu tú, nhưng tôi vẫn có thể chịu được chút thời gian ấy!

An An yêu quý của anh! *bắn tim bắn tim*

Chỉ một câu này thôi. Người đàn ông chân chính không thể để lộ ra vẻ mặt ủy mị! Không thể cho An An có thêm bất kỳ cơ hội nào cười nhạo ta! Bởi vì ta là một con chó có tầm nhìn xa trông rộng! ~~đinlễn.đàn/lê,quý,đn;kôn~~ Là Einstien không đàn chó, phải có phong cách lãnh tụ, làm một con chó thông minh đẹp trai, không con chó nào sánh kịp!

Đến chiều, Trình Duyệt đứng hẹn tới đón ta về.

Lúc Tiêu Miên chuẩn bị đồ ăn cho ta, ta chạy tới cào cào cánh cửa liên tục. Tiêu Miên bèn khuyên, “Ăn cơm xong mới đi tản bộ nha, đừng có gấp! Giờ chị mới biết em tên Phi Phi đó, lúc trước anh Trình không nói cho chị!”

Tiêu Miên không thể hiểu lời ta....

Trước khi về ta quên hỏi số điện thoại của An An rồi, giờ ngay cả một tin nhắn cũng không nhắn được!

Mong đợi không thành, bi thương quá!

Tối, Trình Duy về. Ta lại ra cào cửa, hi vọng Trình Duy có thể hiểu ý ta. Nhưng Trình Duy không hề để ý tới ta, vừa vào cửa đã đi ngay vào phòng ngủ, lấy đồ đi tắm. đến gần đến lúc, quên đến nỗi Trình Duy tắm xong, ra rót một ly rượu. Ta vẫn đứng ở cửa, thấy Trình Duy xuất hiện lập tức cào cửa tiếp.

Trình Duy thông thả uống xong vài ngụm rượu, mới nhìn ta nói, “Muốn đi đâu?”

Gâu gâu! Đi bệnh viện!

Trình Duy nhún vai một cái, tỏ vẻ không hiểu, đoán, “Không phải là mày mới ngủ chung với Trang Cận một đêm đã nảy sinh tình cảm, muốn đi bệnh viện gặp cậu ta đó chứ?!”

Ta toét miệng cười, vẩy đuôi ý bảo: anh đoán không sai! Đúng là tôi muốn đi gặp An An!

Trình Duy thấy ta vừa nghe tới tên Trang Cân đã hưng phấn, bèn lộ vẻ mặt khó hiểu, hỏi lại, “Trang Cân?”

Ta điên cuồng vẫy đuôi, cười với Trình Duy. Không sai! Anh đoán đúng rồi!

Trình Duy đặt ly rượu xuống bàn, khuôn mặt như thể đang gấp quỳ, vừa lấy di động ra vừa lẩm bẩm, “Hình như mình có thể đoán được suy nghĩ của một con chó?”

“Này Trang Cên! Chó của cậu nhớ cậu, cứ cào cửa đòi đi tìm cậu. ... Tối qua cậu đã làm gì nó mà nó bỗng nhiên thích cậu dữ vậy?”

Ta chạy tới trước mặt Trình Duy, ngửa đầu nhìn Trình Duy nghe điện thoại.

“A, đừng dẫn tôi? Trong khoảng thời gian này cũng không dẫn tôi?”

Trình Duy cúp điện thoại, cúi đầu nhìn về mặt như hóa đá của ta, rồi khom lưng nắm cầm ta, nói, “Nhóc đáng thương, chủ của mày ngủ mày xong đã từ bỏ mày rồi, sau này yên phận đi theo anh đi!”

Khốn kiếp! Trong khoảng thời gian này cũng không dẫn tới là ý gì?

Còn nữa, ai cho anh nghĩ bậy về tôi và An An chứ?! Bọn tôi là quan hệ anh em thuần khiết! Thuần khiết đó, hiểu không? Anh không được phép vũ nhục cậu ta! Dù tôi có phải lưu lạc đầu đường xó chợ cũng không thèm đi theo anh! Hừ! An An sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi đâu!

Trình Duy nhìn về mặt khinh thường không chút che giấu của ta, nhún vai cười ha ha, “Về mặt của mày cứ như nghe hiểu tao đang nói gì ấy! Mau đi ngủ đi! Tao làm việc cả ngày mệt như chó, về nhà còn phải phục vụ mày...” Nói xong, Trình Duy uống sạch ly rượu, tắt đèn, vừa ngáp vừa đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 28

Có thể do ta quá hưng phấn, cho là sau khi nói ra sự thật, An An cũng như ta muốn thấy đối phương mỗi ngày, giờ nghe Trình Duy nói ta mới nhớ, An An không chỉ là An An mà còn là một bệnh nhân đang trong quá trình hồi phục. Ta phải thông cảm cho cậu ta, không đi thi không đi! Ta sẽ ở nhà chờ ngày An An khàng phục!

Thật ra, ta có một suy đoán lớn mật: có thể An An tự ái không muốn ta thấy bộ dáng yếu ớt của cậu ta lúc tập luyện nên mới không cho ta tới. Ta hiểu nên cũng đồng ý phối hợp An An! Ai kêu ta trì kỷ như vậy chứ! Làm anh hai, ta phải để ý tới tâm tình của đàn em, ha ha ha!

Ngày hai mươi ba tháng mười một, sau một tuần âm u, bầu trời đã trong xanh lại. Ta tiếp tục tiết mục ăn xong xuống lầu đi dạo, chỉ cần không có mưa, Tiêu Miên đều kiên trì dẫn ta đi dạo mỗi ngày. Lâu dần, ta quen với một con chó lông vàng khác ở khu A, số nhà mười hai. Nó tên Tiểu Cửu, cũng hay được người giúp việc dẫn xuống chơi, thỉnh thoảng là cô chủ của nó dẫn. Ta phát hiện mỗi lần do người giúp việc dẫn nó rất yên tĩnh, còn khi được cô chủ dẫn nó sẽ hưng phấn nhảy tới nhảy lui, cong đuôi chạy không ngừng chẳng khác gì một con ngựa nhỏ.

Lúc Tiêu Miên và người giúp việc nhà Tiểu Cửu nói chuyện phiếm, ta và Tiểu Cửu cũng tán gẫu chuyện với nhau.

Tiểu Cửu lớn hơn ta, là chú chó duy nhất trong số những con chó ta biết có thể nói chuyện bình thường với ta. Lúc đầu, ta cho rằng Tiểu Cửu từng là người, hưng phấn hỏi, “Hồi trước anh cũng là người à?” Đúng là ông nói gà bà nói vịt, vì chuyện này mà Tiểu Cửu đã nghĩ rằng ta bị điên. Thật oan uổng, ta là Einstein-Phi cơ mà!

Tiểu Cửu là chó lông vàng chính tông, còn nói vừa nhìn màu lông của ta đã biết ta là cho lai, nhưng vì giọng Tiểu Cửu nghe rất thẳng thắn không kèm theo chút kỳ thị nào nên ta cũng không giận, phát móng vuốt nói, “Hi hi, hiện giờ lai là trào lưu mới! Anh không biết sao!”

Tiểu Cửu vẫn thẳng tính như cũ, “Trong mắt loài người, thuần chủng mới là quý, còn con lai bình thường không được đối xử tốt cho lắm.”

Ta hừ hừ, phản bác, “Còn phải xem chúng ta gặp chủ nhân thế nào, có người cũng không xem trọng thuần chủng hay không thuần chủng đâu! Nếu không, tôi đã chẳng được ở một nơi sang trọng thế này để gặp anh, anh nói đúng không? Hơn nữa, anh từng nói, anh được cha mẹ Nhị Nhị nhét về nuôi, chẳng lẽ lúc đó họ biết anh là thuần chủng mới nhét anh về?”

Tiểu Cửu nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu, “Cậu nói đúng, thuần chủng hay không không quan trọng, quan trọng nhất là phải gặp được đúng chủ, như vậy dù là chó thường cũng sẽ sống rất hạnh phúc!”

Ta phân tích thêm có thể một con chó có trí thông minh từ trung bình trở lên sau khi trưởng thành tiếp xúc với loài người sẽ có thể học được cách giao tiếp. Phân tích xong ta cảm thấy rất có lý, không còn lời nào để phản bác. Tự thấy mình quá thông minh!

Ta bỗng nghe Tiểu Cửu thở dài, trông rất bồn chồn, bèn hỏi, “Hôm nay anh sao vậy?”

Tiểu Cửu nhìn phương xa, ánh mắt ưu thương nói, “Tên kia đối xử với Nhị Nhị không tốt.”

Chẳng lẽ là bạo lực gia đình? Ta vội hỏi, “Hắn ta đánh cô chủ của anh?” Nhị Nhị tên đầy đủ là Phù Hiểu Nhụy, Tiểu Cửu gọi vậy là vì lúc Nhị Nhị mười mấy tuổi Tiểu Cửu được ba mẹ Nhị Nhị tặng cho Nhị Nhị xem như quà sinh nhật. Mặc dù là nhật được, nhưng cả nhà Nhị Nhị đối xử với Tiểu Cửu rất tốt. Sau đó Nhị Nhị kết hôn, Tiểu Cửu vẫn luôn không thích người kia. ~~điễn đàn/lê, qumpý, đom[on~~ Tiểu Cửu nói người kia vừa kết hôn với Nhị Nhị không lâu đã bắt đầu lên dây dưa không rõ với một cô khác, nhờ người kia giấu giếm nên mới không bị phát hiện thôi. Sau đó mặc dù đã cắt đứt với cô kia nhưng Tiểu Cửu vẫn không thích nói hán ta.

Thực ra, Tiểu Cửu lớn hơn ta rất nhiều tuổi, tính theo tuổi chó thì đã già rồi, nhưng khi nói chuyện với Tiểu Cửu ta cảm thấy suy nghĩ của Tiểu Cửu vẫn còn rất ‘trẻ’, hoàn toàn không ‘già’ tí nào. Ta hỏi Tiểu Cửu cách, Tiểu Cửu lại nói anh ta đang tuổi thanh niên, chẳng cần cách nào hết. ... Bộ dáng Tiểu Cửu lúc đó rất nghiêm túc không có vẻ gì là lừa ta cả. ...

Tiểu Cửu lo lắng nói, “Mẹ, em gái, em trai của tên kia đều vào ở hết. Mẹ chồng của Nhị Nhị cứ luôn làm khó Nhị Nhị, còn đặt điều nói Nhị Nhị không hiếu thuận, muốn đuổi Nhị Nhị ra khỏi nhà, rõ ràng là Nhị Nhị không có, với lại đây là nhà của Nhị Nhị. ... Nhị Nhị bận chuyện công ty cả ngày lẫn đêm, làm gì có thời gian gây gỗ với bà ta chứ! Một tối khuya về còn bị bà ta kén cá chọn canh! Trong nhà có người giúp việc, còn bắt Nhị Nhị phải nấu cơm cho ăn, không nấu là không hiếu thuận. Đúng là lòng dạ hiểm độc không có lương tâm! Tôi sợ cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì Nhị Nhị cũng suy sụp.”

Vấn đề mẹ chồng nàng dâu muôn thuở, mỗi nhà mỗi cảnh! Ta khuyên Tiểu Cửu, “Đó là chuyện vợ chồng nhà người ta, anh đừng xen vào làm gì, coi chừng tên kia lại giận cá chém thớt sang anh. Biết đâu tên kia sẽ thừa dịp Nhị Nhị không có nhà dắt anh đi bỏ sau đó nói với Nhị Nhị là anh tự đi lạc. ...” Lòng người rất hiểm ác!

“Không sợ! Tôi có thể tìm đường về với Nhị Nhị!”

Ta cười ha ha, cố ý tạo ra ấn tượng ‘lòng người hiểm ác không hề đơn giản như anh nghĩ đâu’, nói, “Tiểu Cửu, anh phải tự bảo vệ mình cho tốt đó, tôi thấy cả nhà tên kia không phải loại hiền đâu! Cha mẹ Nhị Nhị mất sớm, anh không thể lại xảy ra chuyện, Nhị Nhị chỉ còn mình anh là người thân thôi!”

Tiểu Cửu nhìn ta với ánh mắt cảm ơn, sau đó bị người giúp việc lôi đi.

Ta và Tiêu Miên đi quanh chung cư một vòng cho ta giải quyết vấn đề sinh lý xong mới lên lầu. Trời lạnh dần, dù có lông nhưng thỉnh thoảng có trận gió thổi qua ta vẫn thấy lạnh.

Ta bẻ ngón tay (đúng hơn là móng vuốt) tính xem còn bao lâu là tới tháng mười hai, đến lúc đó An An sẽ kết thúc trị liệu, có thể xuất viện. Ta từng nghe An An báo với Trình Duy, bác sĩ nói chừng tháng mười hai là có thể xuất viện.

Chỉ còn hai tuần lễ nữa.

Ta đã lâu thật lâu không được gặp An An rồi. Lần gặp gần nhất là cuối tháng mười. Khi đó ta hung hăng trách An An một hồi bảo cậu ta không cần tăng

lượng bài tập lên, trước khi đi còn không quên lấy xin đi động, địa chỉ mail và tên trên chat QQ của An An. dlnkn;ền.đàn"lên]quý,đôn;lknn Khi nghe An An nói cậu ta không có tài khoản trên QQ, ta đã ngây người một hồi, làm thanh niên của xã hội mới lại không xài QQ! Sau đó, An An mới nhớ ra cậu ta cũng có, nhưng lâu quá không xài nên nhất thời quên mất, ta bèn vội vàng học thuộc lòng hết trước khi Tiêu Miên tới đón.

Mặc dù Trình Duy thường đi làm không ở nhà, nhưng vì có Tiêu Miên chăm sóc nên ta cũng không được tự do cho lắm, có điều vẫn có thể thừa dịp Tiêu Miên ngủ trưa lên dùng mấy tính bảng nói chuyện phím với An An! Chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó Einstein-Phi ta chứ?

Năm giờ chiều, Tiêu Miên ra về, Trình Duy thì khoảng hai tiếng nữa mới có mặt ở nhà, thậm chí có khi tới khuya mới thấy, ta có dư thời gian tự do chơi.

Ta nhảy lên ghế sa lon lôi mấy tính bảng ra chơi. Giờ ta đã gõ chữ nhanh rồi, dùng nó gửi tin nhắn cho An An chỉ là chuyện nhỏ!

Trời ạ! Ta không chỉ là Einstein-Phi mà còn ngồi ngồi như Kim Thành Vũ! Vừa đẹp trai vừa thông minh, đáng tiếc, chỉ là một con chó!

Ta vui vẻ nhắn tin cho An An, ‘Cậu đang làm gì đó!’ ‘Đang gửi tin nhắn cho cậu.’

Ta nhắn lại, ‘Biết rồi! Ý là trước đó đang làm gì?’

‘Chờ tin nhắn của cậu.’

Không thể nào! Nhất định là đọc sách hoặc làm việc! Muốn gạt Einstein-Phi tôi?! Nhóc, cho rằng tôi không biết cậu là kẻ có nhiều mặt?!

Ta cố ý dùng giọng điệu thất vọng nói, ‘Sao cậu có thể lừa anh như vậy?! Hửn là đang vội xử lý công việc, nếu không đã không thể trả lời tin nhắn của anh nhanh như vậy!’

‘....’

‘Cậu nói đi tôi đoán có đúng không?’

‘....’

‘Chắc là đúng rồi!’

‘Cậu gõ chữ càng ngày càng nhanh.’

‘Đương nhiên! Cái danh Einstein-Phi của tôi chẳng phải nói chơi đâu!’

‘Giỏi.’

‘Cám ơn đã khen!’

Trong lúc ta và An An đang trò chuyện vui vẻ, thì hình đại diện của người đồng đội đã mắng ta là chó lóe sáng. Lần đó, sau khi ta nhận mình là chó, cậu ta đã lập tức gọi yêu cầu kết bạn. Ta cho rằng cậu ta muốn xem xem kẻ có suy nghĩ khác người như ta là hạng người gì mới đòi kết bạn. Sau đó ta phát hiện ta quá ngây thơ rồi, tên đó chỉ là muốn tìm một đối thủ cố định trong trò chơi thôi, hể thấy ta lên là cậu ta lại gửi tin nhắn rủ chơi game.

Ta mở tin nhắn xem, quả nhiên, lại là rủ chơi.

‘Chó! Nhanh đi đánh cờ phi hành với tôi!’

Ta trả lời An An xong, rút chút thời gian nhắn lại cho cậu ta, ‘Hôm nay không rảnh, không chơi!’

‘Cậu hôm kia không rảnh, hôm qua không rảnh, hôm nay cũng không rảnh! Cậu là chó nên kỳ thị người đúng không?’

Nhất thời ta không biết nói gì cho phải, dù sau còn hơn mười phút nữa Trình Duy mới về chơi hai ván với cậu ta vậy.

Ta cố tình không cho cậu ta được như ý, nói, ‘Muốn chơi thì chơi trò cao cấp như đánh ca rô, không chơi cờ phi hành.’

Bên kia trầm mặc một lát rồi nói, ‘Được.’

Ta chơi ca rô khá tốt, người bình thường muốn thắng ta, ha ha, mơ đi!

Chơi liên tục năm ván, cậu ta đều thua. Ta nhắn tin cho Sói cô đơn, tên của cậu ta, ‘Không chơi nữa! Kỹ thuật quá kém, về nhà luyện lại đi rồi tìm tôi PK!’

Sói cô đơn gửi cho ta một quả bom, rồi đăng xuất luôn.

Hửn là đã bị đá kích nặng.

May mắn bạn Sói không thấy được vẻ mặt sung sướng hả hê của ta lúc này.

Có thể là do vui quá, ta bỗng thấy hơi chóng mặt, trước mắt tối sầm. Khoảng hai ba giây sau, ta mở mắt ra, cảm thấy có gì đó là lạ... Ta cúi đầu nhìn thử. Mẹ ơi, chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 29

Lúc Trình Duy mở cửa bước vào nhà, ta đang ngậm đầy lông trong miệng, định ném vào thùng rác thủ tiêu chứng cứ. Thật sự là sợ hết hồn!

Bình thường ta cũng rụng lông nhưng Tiêu Miên vẫn luôn giúp ta cắt tỉa, làm gì khủng khiếp như hôm nay! Ta nằm úp sấp trên sa lon, chờ cảm giác choáng váng biến mất, mở mắt ra, cúi đầu nhìn thử, thấy dưới thân rơi đầy lông. Sau đó, ta đứng lên, lông trên lưng và bốn chân rơi là tả xuống đất chẳng khác gì tuyết rơi. Chỉ chốc lát cả phòng khách đã phủ đầy lông của ta, thê thảm không nỡ nhìn.

Trình Duy đóng cửa lại, nói lông cả vạt, đột nhiên hất xi một cái thật to. Trình Duy dùng tay che mũi và miệng, nhìn ta ngậm lông đứng giữa sa lon và thùng rác với vẻ mặt vô tội.

Nói thật, cảm giác ngậm lông trong miệng cũng chẳng sung sướng gì đâu! Ta làm bộ như không biết gì hết, chậm rãi đi tới thùng rác, ới mớ lông ra.

Trình Duy nhìn tình cảnh bi tráng trong phòng khách, có lẽ đã bị mớ lông của ta chấn động, vô cùng tỉnh táo lùi về sau một bước. “Nếu như không thấy mày vẫn cái bộ mặt ngốc nghếch đó thì tao đã nghi ngờ mày đã dẫn một con chó cái về nhà chơi rồi.” Bạn bè của An An ai cũng độc mồm độc miệng như vậy hết à?!

Lẽ dĩ nhiên, ta được đưa đến bệnh viện thú y. Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ nói ta không có vấn đề về da, nhưng ta vẫn bị Trình Duy vô tình bắt ngủ lại bệnh viện một đêm lấy cớ là phòng khách bề bộn tới mức không cách nào cho người ở cũng như cho chó ở. ~~đi/lên/đàn/lên/đi~~ Ta cảm thấy là anh ta đang cố tình trừng phạt ta, nên mới không chịu dẫn ta tới khách sạn ngủ thì có! Hừ!

Nghe bác sĩ nói ta không bị bệnh gì về da, lo lắng trong lòng bỗng chốc tan đi. Nói thật, lúc ấy ta sợ hết hồn, đột ngột bị rụng hết lông, trên thân chỉ còn lại một tầng lông tơ giống hệt chó con mới sinh, từ một con lông vàng bỗng chốc biến thành Labrador, mấy người nói có dọa người không chứ?! Mặc dù không tới mức xấu xí, nhưng ta đã quen lông dài mượt, nhất thời không tiếp nhận nổi bộ dáng ngốc nghếch thế này! Về sau cứ vậy mãi thì làm sao gặp người, vừa nghĩ tới thôi là đã thấy sợ rồi!

Hôm sau, bác sĩ lại kiểm tra một lần nữa, vẫn cho ra kết luận tương tự. Lúc này ta mới hoàn toàn yên tâm. Trưa, Trình Duy nhờ Tiêu Miên tới đón ta về. Ta nghe Tiêu Miên nói, hôm qua Trình Duy có liên hệ với Tiêu Miên hỏi chuyện, nhưng sau khi Tiêu Miên đi ta mới bị rụng lông, cho nên dĩ nhiên cũng chẳng hỏi ra nguyên do.

Bác sĩ nói với Tiêu Miên phải chú ý việc ăn uống của ta, không cho ăn những đồ có vị mặn.

Về đến nhà, ta thấy phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn bừa bộn như hôm qua, tâm trạng cũng khá hơn hẳn. Chiều, lúc Tiêu Miên dẫn ta xuống lầu tản bộ như thường lệ, ta lại gặp được Tiểu Cửu.

Chỉ cách một ngày, nhưng ta cảm thấy Tiểu Cửu bỗng tang thương rất nhiều, u buồn trong mắt như sắp tràn ra ngoài luôn. Ta đang chuẩn bị lên tiếng chào thì Tiểu Cửu lại lướt thẳng qua. ~~đi/nhà/lên/quy~~ Ờn Ta đánh phải giờ móng vuốt lên ngăn lại. Tiểu Cửu nhìn ta bằng ánh mắt dò hỏi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Miên, chần chờ một lát mới do dự kêu, “Phì Phì?”

Ta vui vẻ gật đầu, “Đúng! Tôi mới chỉ rụng một chút lông anh đã không nhận ra rồi sao?”

“Một chút này của cậu không giống với một chút của người ta nên tôi nhất thời không nhận ra được.” Tiểu Cửu luôn nói giỡn một cách nghiêm túc như vậy đấy! Đến mức ta cũng không rõ có phải Tiểu Cửu đang nói giỡn hay không nữa.

“Tiểu Cửu, tình hình nhà anh vẫn vậy à? Trông anh rất không vui.”

“Nhị Nhị và tên kia cãi nhau, tôi bị người giúp việc kéo ra ngoài, nên rất lo lắng.”

“Hả? Cãi nhau? Tại sao?” “Mẹ chồng của Nhị Nhị giục có con, nhưng lúc kết hôn Nhị Nhị đã bàn với tên kia chờ mấy năm mới có, giờ tên kia nghe mẹ mình nói vậy bắt đầu dao động, nên hai người rùm beng lên.”

“Tên kia thật là... đã bàn bạc xong xuôi giờ lại đổi ý...”

Tiểu Cửu thờ dãi một cái, nói, “Lúc mẹ chồng Nhị Nhị chưa tới, ngoại trừ vụ dây dưa không rõ với cô khác thì cuộc sống của hai người vẫn khá ổn.”

“Mẹ chồng của Nhị Nhị có nói sẽ ở lại bao lâu không?”

Tiểu Cửu lắc đầu, “Không nói, có điều túi lớn túi nhỏ gì đều mang tới, còn kêu tên kia kiểm trường học cho em trai em gái... Có vẻ không có ý định đi nữa!”

Ta kinh ngạc hỏi lại, “Muốn học ở đây? Tên kia mặc dù không phải nuôi Nhị Nhị, nhưng em trai em gái của anh ta đều sắp lên đại học, tiền lương của anh ta nuôi nổi không? Chẳng lẽ bắt Nhị Nhị nuôi hết?”

“Tên kia không phải người ở đây, lập nghiệp được là nhờ vào mấy mối quan hệ của ba mẹ Nhị Nhị, trước bắt Nhị Nhị kiểm trường nhập học cho em trai em gái, sau là bắt Nhị Nhị nuôi luôn. Cậu cho rằng nhà họ không làm được chuyện như vậy?” Tiểu Cửu cười khổ nói.

Ta chặc lưỡi, “Mẹ ơi... Sao Nhị Nhị lại nhìn trúng loại đàn ông đó chứ?” Nhị Nhị là một cô gái xinh đẹp đoan trang vừa trắng vừa cao, nhà có công ty riêng lại kết hôn với một tên đàn ông như vậy, đúng là tự rước phiền phức vào thân.

“Lúc quen nhau Nhị Nhị không biết tình huống nhà tên kia. Sau ba mẹ Nhị Nhị xảy ra chuyện, tên kia thường ở bên cạnh an ủi cho Nhị Nhị thêm sức mạnh, nếu không nhờ tên kia, có lẽ Nhị Nhị đã không vượt qua được khoảng thời gian đó. Không chỉ Nhị Nhị, cả tôi cũng rất biết ơn. Do vậy, Nhị Nhị rất tin tưởng tên kia, tự nhiên cũng tin tưởng người nhà của anh ta. Lúc đầu, thậm chí tôi cũng không nhìn ra mẹ chồng Nhị Nhị là người như vậy. Khi mới kết hôn còn rất tốt... ây da, ai biết, về sau càng ngày càng không ra gì!”

“Hèn chi! Nhị Nhị là người nặng tình, chần chẫn sẽ... Cho nên mới có câu ‘biết người biết mặt làm sao biết lòng!’” Ta thôn thức nói, nhất thời không biết làm sao an ủi Tiểu Cửu.

“Nhị Nhị sống một như vậy có nghĩ tới chuyện ly hôn không?”

Tiểu Cửu nhìn ta nói, “Nếu như cha mẹ Nhị Nhị còn sống, chắc chắn sẽ đau lòng con gái, khuyên Nhị Nhị ly hôn...”

“Vậy...”

“Nhưng bây giờ Nhị Nhị chẳng còn người thân, nên rất sợ cô độc, tạm thời không có tính toán ly hôn. Cam chịu.”

Ta và Tiểu Cửu đồng thời thở dài. Tiêu Miên và người giúp việc của Tiểu Cửu đang tán gẫu ngất trời về những khuyến mãi ở siêu thị gần đây nên không có thời gian chú ý bọn ta.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 29.2

Đột nhiên Tiểu Cửu hỏi, “Cậu có thể biến thành hình người rồi à?”

“Hả?” Ta ngạc nhiên nhìn Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu lập lại, “Nhìn dáng vẻ hiện giờ của cậu, tôi đoán là cậu sắp biến thành hình người được rồi.”

“Rụng lông? Thành người?” Ta mơ hồ nhìn Tiểu Cửu, tim bỗng đập điên cuồng.

Tiểu Cửu nhún mày hỏi ta, “Cậu không biết giống chó như chúng ta có thể biến hình thành người?”

“...” Thế giới đột nhiên thật vi diệu... Ta dùng chân trước vỗ vỗ mặt, thấy đau, lập tức đón nhận điều huyền huyền như vậy, mừng như điên, hỏi Tiểu Cửu, “Anh nói gì? Chúng ta có thể biến thành người?! Thật sao?! Chúng ta không phải là chó lông vàng à?! Tôi chưa từng nghe nói chó lông vàng có thể biến thành người? Chúng ta biến thành người sẽ trông như thế nào? Có khi nào là người không ra người chó không ra chó không?! A, chẳng lẽ chúng ta là yêu?!”

“Cậu nói bậy bạ gì đó?! Yêu cái gì mà yêu? Chúng ta không phải chó lông vàng bình thường. Cha mẹ của cậu không nói cho cậu biết sao?”

“Tôi không có cha mẹ, à thật ra là có mẹ cũng là chó lông vàng, nhưng mẹ tôi không thích ta, nên không nói gì hết!”

“Vậy chắc đó không phải là mẹ cậu rồi. Theo lời miêu tả của cậu thì đó chỉ là một con chó lông vàng bình thường. Cậu và tôi là chó dị tộc. Có lẽ cậu không biết, trên thế giới này còn có mèo dị tộc, người cây này nọ nữa... Người cây trong truyền thuyết thì tôi chưa tận mắt thấy, nhưng mèo dị tộc thì lúc nhỏ tôi gặp rồi. Những tộc này có thể biến thành hình người.

Tộc chó của chúng ta rất không chung thủy, cũng có thể nói là lạm tình vô trách nhiệm, tùy tiện vứt bỏ những đứa bé sinh ra do mang thai ngoài ý muốn. Những đứa trẻ bị vứt bỏ rất khó sống sót cho nên hành động vứt bỏ của bọn họ đồng nghĩa với mưu sát. Họ không nghĩ tới việc thực hiện các biện pháp tránh thai là vì tỉ lệ có thai thường rất thấp, cũng vì thế càng thêm làm bậy không kiêng kị. Có lẽ cậu thuộc trường hợp này. Chó dị tộc chúng ta không

đoàn kết giống mèo dị tộc, hầu hết đều sống độc lập, rất ít lui tới với nhau, nên cậu không biết cũng là điều dễ hiểu.”
Tiểu Cửu đây sự đồng tình.

Dù sao ta có linh hồn của con người nên chẳng thấy thất vọng hay đau khổ gì hết, thậm chí còn rất hưng phấn vì mình có kỹ năng biến hình! Như vậy ta có thể dùng hình người đường hoàng xuất hiện trước mặt An An, để An An biết dù là người thì ta cũng rất rất đẹp trai!

“Chờ chút, anh vẫn chưa trả lời, chúng ta biến thành người sẽ trông như thế nào? Là người đúng nghĩa không? Không có hình dạng kỳ quái chứ?” Đây là vấn đề ta lo lắng nhất, may mắn ta là gặp được một thành viên trong tộc có thể hỏi được.

Tiểu Cửu lộ ra nụ cười hiềm thấy, đáp, “Tất nhiên là không! Hoàn toàn giống người! Chúng ta chỉ có thể biến thân sau khi trưởng thành, cậu đã trưởng thành mấy tháng rồi đúng không? Hẳn là cũng sắp biến được rồi đó!”

“Giống cho lông vàng bắt nguồn từ nước Anh đúng không? Chúng ta sẽ biến thành người Anh à?”

“Bất nguồn Anh cũng không nhất định sẽ biến thành người Anh. Huống chi cậu là máu lai, không chừng lại là người Mỹ áy chứ!” Tiểu Cửu bật cười thành tiếng. Chuyện này chẳng có gì buồn cười hết anh biết không?!

“Sao cũng được, thành người là được rồi, ai thèm quan tâm là người nước nào chứ!”

“Giờ thôi, dù sao tổ tiên của chúng ta ở Anh nên ngoại hình ít nhiều sẽ di truyền người da trắng, không phải da đen đâu!”

“Tiểu Cửu, gặp được anh thật tốt quá! Tôi cảm giác tôi sắp yêu anh rồi!”

“Ha ha!”

Đột nhiên ta nghĩ ra một chuyện, hỏi Tiểu Cửu, “Lúc anh thành người trông thế nào? Tôi muốn thấy quá, bây giờ không tiện biến hình, anh có thể tả một chút được không?”

“Tóc vàng, mắt xanh dương, da trắng, điển hình diện mạo người anh, mặc dù tôi sống ở Trung Quốc.”

Ta hỏi tiếp, “Anh có thể thành người sao vẫn làm thú cưng? Trời đất rộng lớn, biến thành người đi đây đi đó chẳng phải tự do hơn sao?”

Tiểu Cửu sững người một hồi, khẽ nói, “Bởi vì tôi không nỡ bỏ đi. ... Vốn không nghĩ sẽ ở bên cạnh Nhị Nhị lâu như vậy. ... Lúc đó do ham chơi nên bỏ nhà đi, sau lại không muốn về nhà nữa.”

Đột nhiên thấy có chút ngược tâm! Ta dùng đầu đụng đụng đầu Tiểu Cửu an ủi. Tiểu Cửu lương thiện như vậy. ... Đúng là sai lầm của số phận!

Nhất định ta phải nói chuyện này cho An An biết! Không thể chờ được nữa! Cảm giác quá hạnh phúc!

Đừng ai cản ta, để ta lộn mèo thêm lần nữa đã! Cũng hỏi vì sao ta trông chuối!

Trình Duyệt, anh không cần lộ vẻ mặt như ‘gặp quỷ’ kia đâu! Chẳng phải chỉ là thấy cảnh một con chó trông chuối thôi sao?! Chẳng phải chỉ là thấy cảnh một con chó đang khiêu vũ thôi sao?! Chẳng phải chỉ là thấy cảnh một con chó đang hát thôi sao?!

An An, anh tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 30

Thực tế quả là vô cùng tàn khốc! Ta chờ mòn mỏi, chờ tới một tuần lễ, vẫn không thấy biến hình. Cái duy nhất có ‘biến’ là bộ lông đã dài hơn một chút, bù đắp cho trái tim sắp lạnh cứng. Trong một tuần này, ta cố nén không nói cho An An, bởi vì muốn chờ đến lúc có thể chắc chắn biến hình mới chia sẻ niềm vui luôn. Nào ngờ, đợi mãi đợi mãi vẫn không thấy gì hết.

Hai ngày trước, ta gặp Tiểu Cửu ở dưới tầng trệt, vội vàng kéo Tiểu Cửu lại hỏi chuyện. Tiểu Cửu bảo ta tiếp tục chờ, đừng nóng. Sao có thể không nóng chứ? Ta nôn sắp chết luôn rồi! Nhưng vì hôm đó người giúp việc dẫn Tiểu Cửu đi sớm, nên lúc ta xuống thì Tiểu Cửu đã tới giờ về, chỉ hỏi được hai ba câu thôi.

Hôm nay, Tiểu Miên còn chưa chuẩn bị xong ta đã vội vã chạy ra cửa chờ, ý đồ rõ ràng rành: mau đi tản bộ thôi! Đường như trong mắt ta lấp lánh luôn mấy chữ này nên Tiểu Miên vừa dọn dẹp vừa nhìn ta cười.

Trời ơi, cô gái à, nhanh lên đi, đừng cười nữa! Mặc dù cô cười trông rất đáng yêu, nhưng hiện giờ tôi không có thời gian thưởng thức đâu!

Tiểu Miên thấy vậy, đành để mở đồ chơi của ta lại chờ một lát về dọn tiếp, mặc dù ta hoàn toàn không hề chơi chút nào. Ta dùng nhân cách của ta để thề là ta thật sự không có chơi chúng!

Ta vừa xuống tới tầng trệt là bắt đầu tìm Tiểu Cửu ngay. Bên cạnh bồn hoa, không có. Trong vườn hoa, không có. Bên hồ, không có. Bên cây đa lớn, cũng không có!

Tiểu Cửu đang được Nhị Nhị dắt ra từ trong sảnh lớn.

Ôi thân mến, rốt cuộc tôi cũng thấy anh rồi! Ta bỗng có xúc động chạy lại cầm lấy tay Tiểu Cửu, kích động giống như người dân được gặp thủ tướng, để biểu đạt tâm tình vui sướng của ta. Nhưng, vẫn câu nói kia, hiện thực vô cùng tàn khốc, chờ ta thành người đã rồi hãy nói.

Ta vội vã kéo Tiểu Miên chạy về phía Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu đang vây quanh Nhị Nhị, thấy ta đến bèn nói, “Ha, lông của cậu đã dài hơn một chút rồi đó!”

Ta gật đầu, cảm giác tâm tình Tiểu Cửu không tệ. Trên mặt Nhị Nhị đang xuất hiện nụ cười hiếm thấy, hèn chi... Chỉ cần Nhị Nhị vui là Tiểu Cửu cũng vui.

Ai cũng hạnh phúc hết chỉ có mỗi ta là ưu thương thôi. Đau khổ quá...

Nhị Nhị thấy ta và Tiểu Cửu có vẻ thân, cười chào Tiểu Miên rồi đi chậm bên cạnh Tiểu Miên. Mùa đông ở Phụng Châu rất kỳ lạ, lúc rất lạnh, lúc lại mất mẻ y hệt mùa thu. Ví dụ như hôm nay, đã cuối tháng mười một nhưng vẫn cho người ta cảm giác dù có mặc áo khoác mỏng đi dạo ngoài đường cũng không lạnh bao nhiêu. Nhị Nhị rất tin nên Tiểu Cửu chưa bao giờ trồng dây, còn Tiểu Miên do Trình Duy thuê, để ngừa ngộ nhỡ mỗi lần ra cửa đều trồng dây vào cổ ta, để tránh việc ta thừa dịp sơ ý chạy mất tăm.

“Tôi vẫn chưa biến được.” Giọng ta vô cùng u oán.

Tiểu Cửu áy náy nói, “Đều tại tôi nói sớm hại cậu chờ hự!”

Sao có thể trách Tiểu Cửu được chứ! Ta vội vàng lắc đầu, “Anh đừng nói vậy! Là do tôi tò mò không biết sau khi biến hình trông mình sẽ như thế nào thôi! Tôi sẽ chờ, không nôn nữa. Anh kể thêm cho tôi nghe một ít chuyện về chó dị tộc hoặc mèo dị tộc gì đi! Anh từng nói mèo dị tộc đoàn kết, còn chó dị tộc lại không, vậy thuộc tính của cả hai không giống nhau à? Nói về sự đoàn kết và tính thần trách nhiệm thì tôi cứ nghĩ chó phải có nhiều hơn chứ?!” Ta hỏi điều đã thắc mắc bấy lâu.

Tiểu Cửu cười nói, “Mặc dù tộc của chúng ta cũng gọi là ‘chó’, nhưng thực sự bản chất rất khác với chó bình thường, nên cậu không thể dùng thuộc tính của chó mèo bình thường để hình dung được, đúng hơn là phải so sánh với cuộc sống của loài người. Nếu bỏ qua bản thể là chó thì có nhiều thành viên trong tộc càng có khuynh hướng tự gọi là dị nhân hơn, tùy vào cậu thích thân phận nào thôi. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Ta bỗng ngộ ra.

Tiểu Cửu tiếp tục nói, “Về thuộc tính của mèo dị tộc, thật ra tôi chỉ thấy họ lúc còn rất nhỏ nên cũng không rõ lắm. Cha tôi từng nói, bọn họ sống ràng buộc và có trách nhiệm hơn chó dị tộc nhiều. Mẹ tôi thì nhận xét, cơ bản là họ cao ngạo, khinh thường làm mấy chuyện mất mặt đó. Tộc này vô cùng bí ẩn, người ngoài không dễ gặp. Bọn họ cho tôi ấn tượng sống có kỷ luật, bởi vậy tôi rất có thiện cảm với họ. Ngược lại bản tính của tộc chúng ta khá tùy tiện, thích sống gần con người, vừa lớn đã rời gia đình, thậm chí có thành viên còn chưa trưởng thành đã bị cha mẹ đuổi đi tự lập, do đó khó tránh việc phát triển tư tưởng lệch lạc... Cậu cũng biết đấy!”

“Nghe anh nói tự nhiên tôi thấy tò mò về mèo dị tộc quá!”

Tiểu Cửu nở nụ cười, sau đó chợt nói, “Đúng rồi, quên nói cho cậu biết, bởi vì chúng ta khác với chó bình thường nên những đồ chó bình thường không được ăn, đối với chúng ta lại không có hại gì hết. Chúng ta ăn uống không khác gì con người, thậm chí có một số thứ con người không ăn được, chúng ta vẫn có thể ăn. Hẳn là chủ của cậu không biết cậu là chó dị tộc đúng không? Cho nên từ trước tới giờ cậu cứ ăn đồ ăn cho chó mãi?”
đi;ền;đàm;ñ/lê;quý;đm;ñon Tiểu Cửu thấy ta gật đầu bèn tiếp, “Hèn chi! Có lẽ là do dinh dưỡng không đủ nên cậu mới không biến hình được.”

Ta nghe xong, vô cùng kích động, đồng thời cũng không còn gì để nói, thì ra lúc trước ăn bậy đồ ăn của con người một thời gian mới cung cấp đủ dinh dưỡng cho việc biến hình trong chớp lát. An An lại vì chuyện đó phê bình ta một trận, thật là oan ức quá!

Sau khi hiểu thêm về chó dị tộc, ta hỏi Tiểu Cửu, “Có vẻ tâm tình của Nhị Nhị không tệ...” Tiểu Cửu nhìn Nhị Nhị đáp, “Đúng rồi, bởi vì tên kia đã dẫn mẹ và hai đứa em đi du lịch nước ngoài.”

Ta nhìn Nhị Nhị lại nhìn Tiểu Cửu, càng nhìn càng không nhận được, “Tiểu Cửu, anh nói Nhị Nhị sợ cô đơn, nhưng anh cũng có thể biến thành người mà, sao không dùng thân phận con người làm bạn với Nhị Nhị, chăm sóc cho cô ấy? Chẳng phải anh càng đáng tin hơn những người kia nhiều sao?!” Đợi chút, ta đang dạy Tiểu Cửu thông đồng với người đã có chồng?! Không được!

Tiểu Cửu nghe ta nói xong, ngưng đại một hồi, thật lâu sau mới nói lẩm bầm, “Tôi... có thể sao?”

Ta nghĩ, Tiểu Cửu của chúng ta dịu dàng lương thiện như vậy, dù chưa thấy hình người của Tiểu Cửu, nhưng nghe miêu tả đã biết là đẹp trai miễn chê rồi,

sao lại không thể?! dn; iễn.đàn/lên; quý,đôn Nhưng ta không muốn Tiểu Cửu vô tình làm chuyện khiến người ta máng là bại hoại, bèn khuyên, “Nếu như, tôi nói là nếu như sau này Nhị Nhị ly hôn với tên kia, anh hãy xuất hiện cũng không muộn. Còn bây giờ hãy lặng lẽ ở bên và bảo vệ Nhị Nhị.”

Tiểu Cửu rũ mắt, suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu. “Tôi sẽ mãi mãi bên ở bên cạnh Nhị Nhị! Thật ra thì... lúc Nhị Nhị học lớp mười một, tôi đã từng làm bộ vô tình gặp Nhị Nhị trong hình dáng con người...”

Trong mắt Tiểu Cửu chứa nụ cười, dường như đang chìm vào ký ức tốt đẹp.

Ta tò mò hỏi, “Trong hoàn cảnh nào?”

“Nhị Nhị đứng bên đường chờ đèn xanh, tôi đứng bên cạnh cô ấy.”

Ta muốn phun một búng máu tươi! Người anh em à, anh thật là hàm súc, như vậy mà cũng gọi là ‘vô tình gặp’ sao? “Rồi sao nữa?”

“Nhị Nhị nhìn tôi một cái.”

“Sau đó?”

“Tôi nhìn Nhị Nhị cười.”

“...”

“Nhị Nhị cười lại với tôi.”

Tiểu Cửu thật ngây thơ! Vừa nghĩ tới hình ảnh đó ta đã thấy ảm áp! Nhất định Nhị Nhị không ngờ rằng chú chó vốn nên ở nhà chờ lại đang đứng bên cạnh.

Lãng mạn quá! Tiểu Cửu ngốc nghếch hẳn đã thích Nhị Nhị từ khi đó rồi! Chỉ số EQ thấp quá!

Nếu lúc trước Tiểu Cửu cố gắng một chút biết đâu bây giờ người kết hôn với Nhị Nhị đã là Tiểu Cửu rồi. Ta nghiêng đầu nhìn Nhị Nhị với mái tóc ngắn mạnh mẽ, nhớ lại Tiểu Cửu từng nói hồi trước Nhị Nhị để tóc dài tới tận eo.

May cho Tiểu Cửu là có một người bạn như Einstein ở đây! Ta sẽ giúp Tiểu Cửu theo đuổi Nhị Nhị!

Ta nâng móng vuốt lên, vỗ vỗ lưng Tiểu Cửu, cam đoan, “Yên tâm đi, rồi sẽ tốt cả thôi!”

Chờ ta biến thành người, chuyện thứ nhất sẽ làm là giúp Tiểu Cửu đánh mẹ chồng hung ác, đuổi tên chồng cặn bã, trả lại hình tượng tốt đẹp cho phái nam! Mặc dù nhiệm vụ gian khổ, nhưng rất đáng!

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện vui vẻ với Tiểu Cửu, ta và Tiêu Miên về nhà.

Trình Duy đang đi công tác, mấy ngày nay Tiêu Miên ở lại đêm chăm sóc ta, nên ta đã lâu không được tám chuyện với An An được. Nếu nhớ nhưng là một loại bệnh vậy thì ta đã đến giai đoạn cuối của bệnh rồi!

Sáng hôm sau, Tiêu Miên đi siêu thị mua đồ. Ta ở nhà chán quá, bèn quần Tiêu Miên, đòi đi theo. Không phải ta cố tình gây sự đâu, ta biết mấy siêu thị quanh đây đều cho dẫn thú cưng vào nên mới dám đòi chứ bộ!

Cho nên, chị Tiêu Miên xinh đẹp à, dẫn em theo đi!

Cuối cùng Tiêu Miên cũng chịu thỏa hiệp, đủ thấy công lực quần người của ta đã cao tới cỡ nào! Nếu như mấy người muốn học hỏi kinh nghiệm, tôi sẽ nói cho mấy người biết, bí quyết chỉ có một: ôm chặt chân không thả! Ôm thật chặt! Thật chặt! Dù người ta có nói đồng ý, cũng không được buông, bởi vì rất có thể đó chỉ là lời hứa hoãn binh, nhất định phải để người ta dẫn ra ngoài, khóa cửa lại mới tin!

Đẹp trai không bằng chai mặt. Ta là loại mặt siêu dày!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 31

Hai giờ sau.

Nếu như ta nói cho mấy người biết hiện giờ ta đang bị bịt miệng, trói chặt bốn chân, nhét vào trong một chiếc xe tải rách nát, mấy người có cười ta

không?! Lâu thiệt lâu mới đi siêu thị một lần mà cũng gặp phải bọn bắt chó nữa, trách do ăn ở?!

Thật là giang hồ hiểm ác, thôi đời bạc bẽo! Ta đúng là lam nhan bạc mệnh!

Thật ra thì trách nhiệm thuộc về ta, nếu không do ta nhất thời xúc động thì đã không gặp phải tình cảnh này, cho nên nói kích động là ma quỷ, không bao giờ được kích động! Einstein-PhistEinstein-Phi-Phi đã dùng tính mạng để gõ vang hồi chuông cảnh báo mấy người: kích động là ma quỷ! Nhất định phải bình tĩnh, hết sức tỉnh táo để xử lý mọi việc. Kích động là ma quỷ!

Muốn hiểu mọi chuyện phải quay lại hai giờ trước.

Tiêu Miên dẫn ta vào trong siêu thị, kể từ khi biết không cần phải kiêng ăn, thấy cái gì ta cũng muốn mua, nhưng Tiêu Miên lại rất kiên định lập trường, cái gì cũng không chịu mua cho ta! Đúng là một con người có trách nhiệm! Ta rất tán thưởng sự kiên định của Tiêu Miên, cho nên, ta thỏa hiệp.

Một giờ trước.

Ta lười biếng đi theo sau Tiêu Miên đang xách bọc lớn bọc nhỏ ra khỏi siêu thị. Vừa bước ra cửa ta đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, người này dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra, đó là tên bạn đầu sỏ uống rượu gây rối khiến ta chết oan chết uổng.

Tên đầy đủ của cậu ta là Triệu Minh Vũ, là bạn hồi đại học của ta, chính xác hơn là bạn ngồi bàn trên bàn dưới, học cùng khóa, sau khi tốt nghiệp cũng vào cùng công ty. dĩn.ễn.đàn/lê;m;"quý,đôm'mn Lần đó uống rượu là vì tổ của ta và tổ của Triệu Minh Vũ hợp tác thành công một đơn hàng lớn, hai tổ quyết định mở tiệc chúc mừng. Những người tự lái xe hầu như đều không uống rượu, cuối cùng nhận trách nhiệm đưa mấy người uống say về, ví dụ như ta. Nhà trọ của Triệu Minh Vũ và của ta tương đối gần, tự nhiên ta phải đưa tên uống say như chết này về. Đầu tiên ta đã đưa hai đồng nghiệp nữ ở chung nhà về rồi sau đó mới tới Triệu Minh Vũ.

Chuyện xảy ra sau đó hẳn là ta khỏi phải nhắc lại nữa, cứ nhìn dáng vẻ người không người chó không chó của ta bây giờ là biết rồi. Có điều cũng coi như trong họa có phúc, tối thiểu không phải cả đời đều là chó. Ta rất biết ơn ông trời đã cho ta đầu thai thành chó dị tộc. Dù vậy cũng thể nhẹ nhàng bỏ qua cho Triệu Minh Vũ được, ta phải phát tiết một chút cơn giận và lòng bị phản! Không cần một cái, cũng phải cào mấy phát cho hả!

Ta thừa dịp Tiêu Miên đứng lại sửa sang đồng hồ chỉ nắm hồ sợi dây, bỏ chạy về phía Triệu Minh Vũ. Ta cứ nghĩ sẽ đi không xa, dạy dỗ Triệu Minh Vũ một trận xong là lập tức về ngay, chưa bao nghĩ sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng đến thế này.

Lúc ta sắp đuổi kịp Triệu Minh Vũ, cậu ta nghe thấy tiếng động đột nhiên quay đầu lại nhìn. Ta vừa thấy khuôn mặt của Triệu Minh Vũ, đầu bỗng đau như bị kim châm, đến mức phải dừng bước thở hổn hển, phản ứng khác thường này khiến khí thể của ta nhanh chóng giảm xuống.

Chó cũng biết đau đầu?!

Triệu Minh Vũ phát hiện ta đuổi theo, cảnh giác lui về sau một bước. Sau khi cơn đau biến mất, ta nghe thấy tiếng cười vô duyên. Có lẽ Triệu Minh Vũ cũng nhận ra ta có địch ý rất lớn bên trong bộ muốn nhốt đồ đánh ta, hành động này có thể sẽ có ích với mấy con chó bình thường, nhưng đối với Einstein-Phi thì thì chẳng khác gì trò mèo!

Ta đi vòng quanh Triệu Minh Vũ một vòng không chút sợ hãi. Triệu Minh Vũ tức giận nhìn ta. Ta thấy hù đủ rồi, bắt đầu mài mài móng vuốt, bỗng phát hiện không ra tay được, nói chính xác hơn là không biết phải cào vào đâu. Lúc này không phải mùa hè, quần áo khá dày, không phải cứ tùy tiện cào một cái là có thể phá da. Ta quan sát toàn thân Triệu Minh Vũ từ trên xuống dưới, phát hiện chỉ có khuôn mặt cậu ta là lộ ra ngoài, nhưng ta lại không đành lòng 'hủy dung' người khác. Nếu Triệu Minh Vũ bị 'hủy dung', bạn gái cậu ta biết, không xé xác ta mới là lạ!

Triệu Minh Vũ thừa dịp ta do dự, cơ giò bỏ chạy, vừa chạy vừa nghiêng đầu nhìn xem ta có đuổi theo không. Ta thấy Triệu Minh Vũ chạy quá nhanh, chẳng thèm đuổi theo nữa. Tha cho cậu ta một lần! Sau này tới mộ xem thử Triệu Minh Vũ có té vòng hoa, rượu ngon đồ ăn ngon cho ta không, không có thì chắc chắn sẽ đi tìm cậu ta tính sổ!

Ta xoay người đi tìm Tiêu Miên. Lúc này hẳn là Tiêu Miên đang hoảng sợ lắm, ta phải về nhanh thôi. Đã tự nhủ không đi, nhưng thấy đầu sỏ gây tội, lại không tránh được kích động, ta nặng nề thở dài một tiếng.

Không ngờ đã chạy xa đến vậy, quẹo trái, quẹo phải... Mẹ ơi, lạc đường!

....

Kiến trúc ở khu này thật sự rất giống nhau khiến ta có hơi mơ hồ, cho ta chút thời gian nhất định sẽ tìm được đường đi. Hãy cho ta chút thời gian!

Trong lúc ta đang cố gắng suy nghĩ nên rẽ bên trái hay bên phải thì cổ bị siết chặt, miệng bị nắm lấy.

Cổ ta bị quán tới mức thở không ra hơi. Ta vùng vằng dữ dội, nhưng dưới sức mạnh của hai người đàn ông trưởng thành rồi cuộc ta lĩnh ngộ sâu sắc cái gì gọi là 'châu chấu đá xe'. Khốn kiếp, chờ ta chạy thoát ta sẽ kêu đàn em giỏi giang của ta đi phá tan hang ổ của bọn này!

Ta không hành động vô ích nữa, quyết định giữ sức để bỏ trốn. Hai tên này trói bốn chân ta lại, ném vào một cái lồng tre, rồi đặt trong thùng xe. Ta phát hiện bên cạnh mình còn hai con chó nữa cũng có số phận tương tự. Trên cổ chúng có vòng đeo đẳng hoàng, vừa nhìn đã biết là chó có chủ.

Trộm chó?

Trộm chó đúng là chỗ nào cũng có!

Sau đó ta nhận ra ta quá ngây thơ rồi, quên mất trên thế giới này vẫn còn tồn tại bọn xấu xa lấy danh nghĩa từ thiện để làm xằng làm bậy lừa gạt mọi người.

Tên lái xe nghiêng đầu nhìn ta một cái rồi nói với đồng bọn, “Hôm nay thu hoạch không tệ ha!”

Tên mập ngồi ở ghế phụ đáp, “Ừ! Chút nữa trét cho tụi nó bắn một chút, bỏ đói mấy ngày, rồi chụp hình đăng lên mạng, hẳn là lại quyền được một khoảng lớn!” Tên lái xe nghe xong, gật đầu đồng ý.

Ba bọn ta bị đưa đến một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô. Cửa xe vừa mở ra ta đã nghe thấy tiếng chó sủa không ngừng.

Lại có hai tên trẻ tuổi khác bước ra từ trong nhà, mặc áo viết mấy chữ ‘Trạm cứu trợ chó mèo’, phong chữ màu trắng trên nền áo xanh nhạt trông mát mẻ thoải mái, nhưng nhìn mặt bọn họ lại không khiến người ta thấy thoải mái được. Một tên đi lại, vỗ vỗ lồng tre nhốt ta.

Đây là tên to con nhất bọn, tóc cắt kiểu húi cua, cười híp mắt nói mấy lời khiến người ta không rét mà run, “Bỏ đói tụi nó ba ngày trước, không cho ăn gì khác ngoài nước.”

Tên mập trên xe lúc nãy gạt đầu tán thành, “Tao cũng vừa nói với Trương Dũng như vậy! Bỏ đói ba ngày, rồi bôi trét cho bắn, chụp hình đăng lên trang của chúng ta, để Vương Nham bịa ra một câu chuyện thảm thiết kêu gọi quyền góp. Nhân nhả mà lại kiếm được còn nhiều hơn so với trộm gia công đồ thiết đi bán nhiều!”

Tên tóc húi cua cười ha ha nói, “Biết mùi ngon rồi đúng không! Nhưng việc này không thể làm lâu dài được, trên đó có mấy đũa ngu ranh hơi đòi tới chỗ này làm công ích kia! Làm xong mấy quả nữa gom đủ tiền rồi chúng ta lại đổi nghề!”

Tên đeo mắt kính lùn lùn mới bước ra nghe thấy tên tóc húi cua nói, phụ họa, “Anh Hắc Bì nói không sai, đây không phải kế lâu dài! Đến lúc đó chúng ta cứ nói không kiếm được vốn quay vòng, phải ngừng việc cứu trợ lại, sau đó xóa hết tất cả, mai danh ảm tích. đĩn;ĩ;ẽn.đnànr/lẽ,quý,đôn;ln Nếu mấy đũa ranh kia đòi đến làm công ích vẫn cứ gửi tin nhắn riêng thì chúng ta sẽ trả lời là đủ người rồi chỉ thiếu tiền.”

“Ý hay!”

“Mặc dù trên mạng có rất nhiều đũa dư yêu, nhưng đa số đều là anh hùng bàn phím, ngoài miệng nói vậy hô hào cho lắm vào chứ thật sự bảo làm thì chẳng khác gì rùa đen rút đầu!” Tên lái xe nói.

Ba tên còn lại đều cười tỏ vẻ đồng ý. Tên đeo kính vỗ bả vai tên mập nói, “Anh hùng bàn phím rất nhiều, bo bo giữ mình quan trọng hơn! Đừng cãi mấy chuyện vớ vẩn với bọn chúng!”

Bốn tên này vừa cười cười nói nói vừa xách bọn ta vút hết vào cái lồng sắt to giữa sân, chỉ mở miếng dán trên miệng, bốn chân vẫn cột chặt.

Bị đói ba ngày chỉ có thể uống nước khiến ta nhận ra thức ăn cho chó đáng quý tới cỡ nào. Lúc bị đói ta rất muốn tự tát mặt mình, nếu không do ta nhất thời xúc động thì đã không gặp phải tình cảnh như hôm nay. Đói không chịu nổi, ta đành phải suy nghĩ này nọ để phân tán sự chú ý. Có lẽ trong siêu thị ta đòi ăn quá nhiều, ông trời thấy ta tham lam, muốn trừng phạt ta mới để ta tới nơi này, khảo nghiệm sự kiên cường của ta.

Bụng lại réo to một hồi cắt đứt dòng suy nghĩ, bắt ta đối mặt với thực tế tàn khốc.

Bên cạnh ta là hai chú chó bị trói cùng lúc này, một con chó bướm, một con chó gấu. Hai bạn này kêu gào vô cùng thê thảm. Ta thử nói chuyện khuyên chúng tiết kiệm sức đừng để tiêu hao thể lực vô ích nhưng chúng lơ ta. Chú chó bướm hình như lớn hơn có đề ý đến ta một tí, nhưng bọn ta cũng chỉ trao đổi được vài câu đơn giản như là đói bụng, nhớ chủ này nọ thôi. Chắc nó chỉ là một con chó bình thường. Chú chó gấu vốn có bộ lông trắng muốt giờ dơ bẩn không chịu nổi nhìn vô cùng đáng thương. Hẳn là cuộc sống lúc trước của chúng rất vô tư, không buồn không lo, được chăm sóc đầy đủ, hiện tại cả nước cũng không đủ uống. ... Ta chỉ có thể giúp chúng bằng cách cho chúng uống nhiều nước một chút xem như lót bụng, ngóng trông mấy người kia thả bọn ta ra.

Không biết lợi dụng bọn ta xong có thả bọn ta về không?

Ta biết rõ mình đang nằm mơ giữa ban ngày nhưng vẫn luôn nghĩ nếu biến hình được thì ta có thể dễ dàng mở cửa lồng sắt rồi, tốt nhất là biến vào buổi tối.

Có điều giờ ta sắp thành quỷ đói rồi, không còn hơi sức biến hình nữa. Einstein-Phi thật thê thảm, không, chẳng mấy chốc có thể đổi tên từ Einstein-Phi thành Einstein-Gây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 32

Nói là bỏ đói ba ngày, thực tế tới ngày thứ tư bọn ta mới được ăn một chút đồ, mì ăn liền. Cả ba đã đói sắp chết, đều nhào vào ăn như hổ đói. Không ngờ lại được ăn, ta cảm động tới mức sắp ca tụng bọn họ luôn, không tính quá ác! Sau ta mới biết bọn họ làm vậy là để bọn ta trông như được cứu giúp chứ không phải bị ngược đãi. Ta đã đánh giá quá cao bọn người này rồi. ...

Trong mắt bọn họ, trừ người ra có lẽ không có gì là không thể giết.

Bọn ta đã đói bụng ba ngày, dù có ăn chút mì cũng chẳng còn sức đấu với bọn họ.

Một trong số đó xách bọn ta ra đặt giữa sân, lúc này ta mới thấy rõ hai bên cổng sắt đang được khóa chặt là tường rào vừa cao vừa dày, với tám thân chó của ta, hoàn toàn không thể bò qua. Tim ta như bị tảng đá đè lên, càng ngày càng nặng.

Lúc trước ta từng hỏi Tiểu Cửu, chó dị tộc và mèo dị tộc ngoại trừ có thể biến thành người thì còn năng lực đặc biệt nào nữa không? Tiểu Cửu đã lắc đầu rất kiên định nói: không có. Cho nên, hiện giờ ta chỉ có thể mong mình sớm biến thành người, khả năng chạy thoát sẽ cao hơn, chẳng mơ ước hảo huyền bỗng xuất hiện một vị anh hùng tới cứu bọn ta.

Người tên Vương Nham bắt đầu lấy di động ra chụp hình bọn ta. Chụp xong, tên mập lại ném bọn ta vào lồng tre. Vương Nham vừa nhìn hình vừa đi qua nói với tên mập, “Tắm cho chúng nó đi, rồi nhốt vào phòng. Máy ngày nữa lại phát vài tấm chúng nó đã được cứu trợ, nhất định sẽ nhận được tiền quyên góp ủng hộ!”

Tên mập nghe vậy lập tức chạy đi mở khóa vòi nước, kéo ống tới chỗ bọn ta. Dù là giữa trưa, nhưng đang tháng mười hai, phải tắm nước lạnh thật sự là một trải nghiệm không hề hạnh phúc. Cột nước vừa bắn vào, hơi lạnh thấu xương khiến ta run cầm cập, chưa kịp thích ứng đã bị dòng nước đẩy ngã trái ngã phải. Hai chú chó bướm và chó gấu bên cạnh vô cùng sợ hãi vừa sủa thảm thiết vừa chạy qua chạy lại tránh né dòng nước.

Tên mập một tay cầm điều thuốc, một tay cầm ống nước, thấy ta nhìn lại, cười khẩy một tiếng hướng vòi phun thẳng vào mặt ta. Ta đau điếng cả người, lui về bên cạnh hai chú chó kia. Cuối cùng cả ba co cụm trong góc, lạnh run cầm cập.

Trên người sạch sẽ hơn nhiều, nhưng dù có dùng mấy sấy làm khô lông rồi ta vẫn cảm thấy lạnh từ trong lạnh ra.

Bọn ta được chuyển tới một căn phòng ấm áp, bên trong có một cái bàn dài, đặt ba chiếc máy vi tính và một cái notebook, đều là nhãn hiệu cao cấp. Căn phòng rất lớn, mặc dù chất không ít đồ nhưng vẫn thấy rộng.

Tiếng chó sủa vọng lại không ngừng từ khu nhốt chó mèo ở phía sau.

Ta nghe mấy tên này nói mới biết, sau khi lợi dụng xong, bọn họ sẽ lựa ra một ít chó mập mập bán cho quán thịt chó lấy tiền, số còn lại ốm hơn không thích hợp làm thịt cũng đưa luôn cho quán kia tự xử lý, còn mèo, quán kia chịu mua thì bán, không thì đem tới một chỗ hoang vắng, đào hố, thả hết xuống, lấp đất lại thế là xong.

Trong phòng, trừ ba bọn ta, không thấy con chó nào khác. Cứ vậy lại qua tiếp ba ngày.

Hôm trước có một trận mưa to, sau khi mưa tạnh nhiệt độ không khí đột nhiên giảm thấp khủng khiếp.

Qua mấy ngày quan sát, ta rút ra được một số điều. Ban ngày trừ Vương Nham cố định ở lại, những kẻ khác đều kéo nhau ra ngoài ‘làm việc’; cũng có lúc tên mập sẽ ở lại ra kho hàng phía sau bàn chuyển buôn bán với quán thịt chó, chỉ có Vương Nham là lo chuyện đăng bài đăng hình lên mạng. Buổi trưa nào Vương Nham cũng về phòng ngủ khoảng hai tiếng. [điền.đàn.lê.k; quý, đôn.lk](#) Lúc đó, trong phòng lớn chỉ còn lại ba bọn ta. Ta nghĩ hai giờ này chính là cơ hội của ta.

Tiểu Cửu nói khi sắp biến hình, sẽ có cảm giác cơ thể như muốn nứt ra. Khi cảm giác ‘cơ thể muốn nứt ra’ đó xuất hiện, xác định không phải là do cảm mạo, ta mừng như điên. Nhưng ta lập tức ép xuống ngay, bởi vì bây giờ mới tám giờ sáng, Vương Nham vẫn đang ngồi trước máy tính, phải đợi đến lúc Vương Nham đi ngủ trưa mới được. Lồng tre của bọn ta không có khóa, được gài bởi một cái móc lỏng lẻo, chỉ cần ta biến thành người là có thể mở ra dễ dàng.

Năm tiếng chờ đợi thật sự rất dài. Ngay lúc ta sắp không chịu nổi nữa thì Vương Nham cũng ngáp một cái, xoay người đi vào phòng ngủ. Trong phòng lớn chỉ còn lại ba bọn ta, và tiếng máy tính kêu ông ông.

Ta lại đợi chừng ba mươi phút nữa, xác định Vương Nham đã ngủ mới dám thả lỏng thân thể, để mình chậm rãi thích ứng với sự khác thường. Chốc lát sau, ta mở mắt nhìn bốn phía, cổ nện khăn trương và hưng phấn. Ta rón rén đứng dậy, ra hiệu im lặng với hai chú chó bướm và chó gấu, không biết cả hai có chịu phối hợp không. ...

Ta chạy chân trần ra sân, hít một hơi khí lạnh. Trên cây sào nơi góc sân có phơi một bộ đồng phục với dòng chữ ‘Trạm cứu trợ’. Ta không muốn mặc nó một tí nào, nhưng để tránh đáng về đòi phong bại tục, vẫn phải khoác lên người. Ta vừa mặc vừa nhìn bốn phía xem có cái gì dùng được không.

Ta phát hiện gần cửa sổ có một cái thang xếp, lập tức ôm thang xếp đặt lên bờ tường, sau đó nhanh chóng chạy vào phòng lớn ôm hai chú chó gấu và chó bướm ra. [điền.đàn.lê.kl; quý' đnlbôn](#) Ta vừa trốn đi, nhất định cả hai sẽ bị bọn người này trút giận, không chừng còn bị giết chết, để không liên lụy cả hai, ta quyết định dẫn cả hai theo luôn.

Nếu ta còn sống đi ra ngoài, nhất định sẽ quay trở lại vạch trần hành vi xấu xa của bọn người này.

Ta đã có thể trốn thoát trong im lặng nếu như tên mập không đột nhiên xuất hiện hét lớn ngay lúc ta ôm hai chú chó búm và chó gấu đặt chân lên tường rào....

“Ai đó?” Tên mập vừa la vừa nhanh nhẹn chạy về phía ta.

Ta đập ngã thang xếp, nói, “Có giỏi thì đuổi theo ông nội mày đi!” nói xong, lập tức nhảy xuống tường rào cao hơn hai mét. Hai chân ta bị chấn đến tê dại, nhưng vì sợ bị đuổi theo nên không đoái hoài gì tới vết thương, hoảng hốt xông bừa ra ngoài.

Ta chạy được chừng một trăm mét, đã nghe thấy tiếng công sắt mở ra kèm tiếng rống to của tên mập, “Bà nội mày! Dám trộm chó chỗ ông đây! Chờ đó!” Sau đó tên mập hô Vương Nham, “Vương Nham mau thả Đại Hồ Nhị Hồ ra, để chúng nó cắn chết thằng nhóc kia đi!”

Tiếp theo là tiếng chó sủa rung trời, hai chú chó trong lòng ta sợ tới mức run rẩy rúc vào ngực ta.

Ta vẫn tiếp tục chạy, thầm nghĩ: lúc này mà có ai đó đi ngang qua đây thì tốt quá rồi...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 33

Chó dị tộc mặc dù không có dị năng đặc biệt gì, nhưng cũng không phải chó thường, hơn hẳn chó thường về khả năng vận động. Mặc dù phía sau có hai con chó đen đuổi theo, nhưng ta chẳng sợ, bởi vì ta không phải là chó bình thường, ta là chó dị tộc! Tất nhiên sẽ chạy nhanh hơn rồi!

Ta chạy càng lúc càng nhanh, phải nói là còn nhanh hơn cả nai con Bambi! Nếu biến thành hình chó có lẽ ta sẽ nhanh hơn nữa, nhưng giờ đang bận ôm hai chú chó trong tay, đành phải cố thôi.

Ta chạy một hồi, phát hiện có ba chiếc xe hơi đang hướng về phía này. Đi đầu là chiếc xe đời trước ta đã rất khao khát, chiếc việt dã Range Rover. Đoàn xe lao nhanh tới, khí thế hung hăng. Ta sợ đụng phải đối tác của bọn người kia, lập tức đổi hướng chạy. Mới rồi còn ngồi trên tường rào giả anh hùng, giờ bị bất chắc chắn sẽ chết rất thảm!

Ta thấy ba chiếc xe càng ngày càng gần, lòng càng ngày càng căng thẳng, sợ đến tay chân sắp rút gân, chỉ biết cầu trời là do ta hoa mắt.

Khi ba chiếc xe vây thành hình tam giác nhốt ta ở giữa, ta nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chiếc xe đen thui bên phải. Một người bước xuống từ ghế phụ, đáng quen quen. Tiếp đó là Trình Duy với đôi kính đen to ụ trên mặt bước xuống từ ghế lái. Trình Duy tháo kính mắt ra, nhìn ta, cười ha ha rồi nói với người kia, “Tên này mặc đồng phục cứu trợ, nhưng bộ dáng lại chẳng giống đi trộm chó chút nào! Đang chạy trốn thì đúng hơn!”

Lúc thấy mặt của người bước xuống từ ghế phụ kia, ta lập tức nhào qua định ôm người gào khóc. Là An An!

Nhưng ta vừa nhào qua giữa chừng đã bị Trình Duy túm cổ áo nín lại, nói, “Gào thét cái gì?!”

An An nhìn ta, sau đó nhìn lướt qua hai chú chó trong ngực ta, hỏi, “Cậu là người của trạm cứu trợ chó mèo?”

Được nhìn thấy An An, hai chữ ‘kích động’ đã không đủ để diễn tả tâm tình của ta lúc này. Ta lập tức nhét chó gấu và chó búm vào ngực Trình Duy, rồi tiếp tục gào khan nhảy bổ vào người An An.

Muốn ôm!

An An bất ngờ bị ta ôm lấy, đang muốn nâng chân đạp ta sang một bên thì ta đã há mồm nói, “An An!” An An chấn động cả người, vội nắm cầm ta nâng lên, hỏi, “Cậu gọi tôi là gì?” giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

Có gì đó là lạ! Không phải lúc này nên ôm ta khóc rống sao? Phì Phì bảo bối của cậu trở lại rồi này!

“An An, tôi là...”

“Mấy người đã làm gì cậu ta?” An An vừa bóp cổ ta vừa hỏi, khuôn mặt đầy vẻ tức giận.

Trời ơi, anh có thể để tôi nói cho hết câu rồi hăng bóp cổ được không!?

Trình Duy bước tới, vỗ vỗ vai An An, khuyên, “Nghe giọng cậu ta hình như là biết cậu đó? Cậu có chắc đây không phải là người cậu phải đi vào nằm vùng chứ? Buông tay ra trước đi, cậu ta vẫn còn là con nít, Trang Cận!”

Ta điên cuồng nhảy mất với An An. Xin cậu hãy cho chúng ta cơ hội làm quen một lần nữa!

Có vẻ An An cũng ý thức được thái độ của mình không tốt lắm, nghe lời buông tay ra. Ta ho như muốn nhỏ cả phổi ra một lúc mới vừa chống tay lên gối lấy hơi vừa nói ám hiệu với An An, “Cậu còn nhớ cái lần cấm trại cậu nhảy xuống hồ, tôi đã bay xuống cứu cậu lên không?”

An An nghe vậy lập tức nhìn ta với ánh mắt phức tạp. Chắc chắn An An sẽ không tin ngay đâu. ... Ta hận không thể biến hình ngay tức khắc để chứng minh cho An An biết ta chính là Phi Phi! Nhưng xung quanh đều là người, ta sợ dọa đến họ.

Trình Duy sững sờ, hết nhìn ta lại nhìn An An, hỏi, “Chuyện hồi nào vậy?” trên mặt như rõ ràng hiện lên mấy chữ, ‘Quả nhiên là một kẻ lừa đảo!’

Tất nhiên Trình Duy không biết, bởi chuyện đã xảy ra khi bọn ta còn là chó.

An An kêu Trình Duy sang một chiếc xe khác tiếp tục dẫn người tới nhà xưởng bỏ hoang, rồi nhét ta vào ghế phụ, sau đó cũng mở cửa ngồi lên ghế lái.

Nếu có thể biến ra hai cái lỗ tai chó thì An An sẽ tin ngay thôi. ... Nghĩ vậy ta tập trung ý nghĩ thử biến hình.

An An thấy ta nhắm mắt lăm bằm, hẳn là nghĩ ta lại đang giả thần giả quỷ gì đó. Ta thử một hồi vẫn không biến ra hai cái tai chó được, đành từ bỏ, quyết định chờ về nhà tìm Tiểu Cửu hỏi lại. Sau đó, ta trực tiếp biến thành nguyên con chó luôn, nhìn An An với ánh mắt vô tội. ~~đin;lên;đan;lên;l,quy;đo;ln~~ An An đang lái xe, thấy ta từ người biến thành chó, hoảng sợ thắng gấp một cái, suýt chút hất văng ta ra ngoài. May mắn ta phản ứng kịp, cắn chặt dây an toàn, không thì đã đi tong cái mạng nhỏ.

Ta nhẹ nhàng lắc lắc lỗ tai, nhảy ra ghế sau biến thành người lại, vừa mặc quần áo vừa nói với An An, “Lúc này cậu sắp bóp chết tôi luôn rồi! Khó khăn lắm tôi mới trốn ra được, cuối cùng suýt nữa chết trong tay cậu!” Thay đồ xong, ta chen lên ghế phụ ngồi ngay ngắn. An An liếc ta, đáp, “Tôi đoán cậu chết rồi, hôn bầm vào một thân xác khác.”

“Làm gì có chuyện tốt như vậy! Việc tôi có thể biến hình, chờ về nhà sẽ nói rõ với cậu sau, còn giờ tôi chỉ muốn hỏi sao cậu biết mà tôi đây hay vậy?”

Thì ra là, An An đã tìm tất cả các clip ghi hình từ các camera quanh khu vực ta mất tích xem hết. Mắt mấy ngày kiểm tra tới lui mới thấy được bóng dáng nhỏ bé của ta trong đó. Bởi vì ta thật sự quá nhỏ nên rất khó phát hiện, phải căng mắt ra mới thấy được. Sau đó An An tra theo bảng số xe của chiếc xe tải nhỏ kia, nhưng bảng số cũng là giả, nhất thời không kiểm được. Cộng thêm đôi phương rất lão luyện, cố tình tránh đi những chỗ có camera, đầu mỗi xem như bị chặt đứt.

Đăng tin tìm chó trên mạng thì chẳng cách nào mò kim đáy biển. Lúc này An An bỗng nhiên nhớ tới một chương trình do công ty con khai phá ra, công cụ tìm kiếm bằng hình ảnh. Vốn chương trình này được dùng cho việc khác, trải qua sự cải tiến của An An, khả năng tìm kiếm đã mạnh hơn rất nhiều. An An đưa hình ta lên, tìm được vài tấm tương tự, trong đó có tấm ta với bộ lông bản thú. Nhờ đó An An tìm ra trang web của bọn cứu trợ chó mèo kia.

Mấy tên đó quá lười, không thèm che cái vòng cổ của ta đi, cái vòng này là do Trình Duy tự mình chọn, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Tiếp đó là một loạt hình động như hiện giờ. Có điều tra mới phát hiện hình như bọn người kia cũng không đơn giản, đã giả bộ từ thiện làm không ít chuyện mất nhân tính.

Biết An An đã lao tâm lao lực vì ta nhiều như vậy, ta vô cùng cảm động.

Ta bỗng nhớ ra đáng lẽ giờ này An An phải ở trong bệnh viện làm vật lý trị liệu bèn hỏi, “Thân thể cậu sao rồi?” Chịu nổi bốn ba đường xa không?

An An cau mày, lạnh lùng nói, “Cậu mất tích đúng ngày tôi xuất viện. Vừa ra khỏi bệnh viện đã đến ngay chỗ Trình Duy đón cậu, Tiểu Miên lại gọi điện thoại báo cậu mất tích!” Nói xong, An An nghiêng mặt lườm ta, ánh mắt vô cùng bén nhọn.

Ta ngượng ngùng rụt đầu, xoay đầu nhìn ngoài cửa xe, làm bộ ngắm phong cảnh.

“Tốt nhất là cậu hãy mau cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Ta thu hồi tầm mắt, chấp tay xin lỗi An An, “Về nhà tôi nhất định sẽ nói rõ đầu đuôi với cậu. Chắc chắn sau khi nghe xong cậu sẽ tha thứ cho sự kích động của tôi thôi! Hiện giờ đầu óc tôi đang rất lơ mơ, bụng cũng đói nữa. ... Cậu có gì ăn không?”

“Trong cái hộp trước mặt có đồ ăn cho chó.”

“...”

Người của An An đã không chế được Vương Nham và đồng bọn, tìm được rất nhiều chứng cứ phạm tội. Hành vi của bọn người đó đã vi phạm luật động vật, trong kho hàng có đầy ảnh chụp của những chú chó mèo từng được đăng lên mạng. ~~đin;lên;đan;lên;l,quy;đo;ln~~ Thậm chí An An còn cho mọi người dùng miễn phí chương trình tìm kiếm bằng hình ảnh, vạch trần bộ mặt của bọn chúng. Dân mạng tức giận ngập trời, cả bọn giống như chuột chạy qua đường, bị người người đuổi đánh.

Mấy tên kia mặc dù đã bị kêu án, nhưng dân mạng vẫn không có ý tha thứ, sau đó còn lấy cớ nếu không vì cuộc sống khó khăn ai lại làm loại chuyện này nên càng bị dân mạng chửi rủa điên cuồng hơn. Trong đó có một bình luận tuy đơn giản như cũng là đúng nhất, dễ hiểu nhất, được hơn một chục ngàn ‘Like’: nghèo không phải là lý do để phạm tội.

Tất nhiên đó đều là chuyện về sau, quay lại lúc này, khi An An dừng xe, ta vừa mở cửa bước xuống đã đụng ngay mặt tên mập còn đang giận dỗi dửng dưng. Tên mập thấy ta lập tức mắng to, “Thằng nhóc chết bầm. ...” rồi nhào tên định đánh ta. Nhưng Trình Duy đã nhanh chóng hô mấy người đi theo nhào lên

túm lại. Đại Hồ và Nhị Hồ cũng bị cột lại, nhốt ở sau kho hàng.

Trình Duy nhìn ta nói, “Xem ra hai người thật sự biết nhau,” sau đó nói với An An, “Không phải anh bạn nhỏ của cậu đã sớm phát hiện trạm cứu trợ kia có vấn đề, muốn lôi bọn kia ra ánh sáng, nên mới một thân một mình tiến vào lòng địch chứ? Có điều trông đáng về của cậu ta hẳn là đã bị phát hiện giữa chừng.”

An An không phủ nhận, ta cũng không nói gì, nếu không quả thật rất khó giải thích tại sao ta lại xuất hiện ở đây, tạm thời cứ để Trình Duy nghĩ vậy đi, dù sao cũng đúng là ta chỉ có một thân một mình chạy trốn khỏi vòng vây của kẻ địch! Và cũng có ý định phơi bày chuyện này ra ánh sáng. Bản chất không khác nhau bao nhiêu!

Bọn ta vào trong kho hàng. Trình Duy thấy An An không gấp tìm Phi Phi bèn hỏi, “Chẳng phải cậu sống chết đòi đi tìm Phi Phi à? Sao giờ không gấp nữa? Lúc đó mặt cậu đen giống hệt cái đất nôi, khiến con gái nhà người ta sợ sắp khóc luôn đó!”

An An nhìn khắp một lượt rồi nói, “Phi Phi không có ở đây.”

Ta tiếp lời, “Mấy anh tìm một con chó lông vàng đúng không? Nó thông minh lắm, có thể là đã tự tìm đường chạy về nhà rồi! Chúng ta giải quyết ở đây cho xong rồi đi tìm chó của anh được không?” Ta nháy mắt ý bảo An An phối hợp. Ta lo Trình Duy và An An chỉ tới để tìm ta thôi mà không diệt tận gốc đám người kia.

Trình Duy lập tức nói, “Cậu ta sẽ không chịu đâu!” Trình Duy vừa dứt lời, đã nghe em họ của anh ta đáp, “Được.” Trình Duy lập tức nhìn An An với ánh mắt như nhìn thấy quỷ khiến ta suýt chút cười thành tiếng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 34

Sau khi niềm hưng phấn phá được hang ổ của bọn căn bã qua đi, ta bỗng nhớ ra mình không phải siêu nhân, bốn ngày qua chỉ có vài sợi mì ăn liền trong bụng, vừa mệt vừa đói. Trong xe An An chỉ có đồ ăn cho chó, ta vốn không muốn ăn, vì dù sao giờ đã biến thành người. Nhưng trên đường về, thật sự là đói không chịu được, thể lực cạn kiệt, lại biến về hình chó, mũi chó lại nhạy hơn mũi người không biết bao nhiêu lần, ta đành hít hít mũi ý bảo An An mở túi đồ ăn ra cho ta ăn.

Sau đó ta cắm đầu trong túi đồ ăn, vừa ăn vừa ngủ gà ngủ gật. Về tới nhà An An đã hai giờ sáng, ta chẳng còn tâm trạng tắm rửa, đẩy ngay cửa căn phòng gần nhất chuẩn bị tìm giường đi ngủ.

An An bỗng kéo tay ta, đứng là tay, vì sau khi ăn no ta lại biến thành người. “Phòng đó chưa được quét dọn.” An An nói xong xem như vừa dụi vừa ôm ta đã gần như ngủ mê vào một căn phòng khác. Mũi vị quen thuộc, có lẽ là phòng của An An, ta càng thêm yên tâm nhắm mắt đi gặp thần ngủ.

Buổi sáng, ta bật dậy quá mạnh, đụng đến chân phải, đau tới mức rên thành tiếng. Lúc trước cái chân này đã từng bị thương, mặc dù không gãy xương nhưng đã tổn hại gân cơ, khó khăn lắm mới hồi phục mấy phần, lần này nhảy từ trên tường cao hơn hai thước xuống, tất nhiên rất đau. Lúc ấy nhói tới mức ta chẳng còn tri giác, một phần cũng vì lo chạy trốn chết nên không chú ý. Giờ nghỉ ngơi một đêm, bệnh cũ thương mới hợp lại, khiến ta đau tới mức không thể không ngả vật xuống giường lại.

“Ôi mẹ ơi! Cái mạng già sắp không xong rồi!” Ta nằm rên rĩ một lúc mới thấy đỡ bớt, giơ chân lên nhìn, phát hiện mắt cá chân đã sưng như cái bánh bao. Mùa đông, máu vốn đã tuần hoàn chậm nên không mất cá chân không chỉ sưng to mà còn bầm tím trông rất dọa người. Ta cắn răng ngồi dậy chậm chậm, xỏ chân vào dép. Cạnh tủ đồ có treo áo choàng tắm, ta nghe mùi trên người thật sự quá hôi, quyết định đi tắm trước, còn lại tính sau.

Ta vát và đi cà nhắc vào phòng tắm, đóng cửa cài quần áo. Trong đó có cả bồn tắm và vòi sen, nhưng ta hành động bất tiện, tắm bồn phiền phức, quyết định dùng vòi sen. Ta vặn vòi, điều chỉnh nhiệt độ nước, rồi bôi sữa tắm, chà xát khắp người một lần. Nhà mở máy sưởi, cộng thêm hơi nước nóng nên dù đang tắm vẫn thấy ấm áp.

Tắm xong, ta đứng trước gương, dùng khăn lông lau khô nước trên mặt. Trong gương hiện ra một khuôn mặt thiếu niên ngây thơ, có thể là do vừa tắm xong, trong trắng lộ hồng, kèm đôi mắt to tròn long lanh với hàng mi vừa dài vừa cong, và mái tóc mềm mại màu bạch kim xoắn xoắn. Vì mặt gầy, càng bật lên đôi mắt to tròn, nhìn kỹ sẽ thấy con ngươi có màu xanh bích nhạt, vô cùng xinh đẹp.

Không ngờ lại là người nước ngoài! Ta vừa cảm thán vừa véo mặt mình thử xác nhận người trong gương có thật là mình không.

Khuôn mặt này.... Thật ra ta cũng không thích lắm. Nhưng được làm người lại là may lắm rồi, còn chê này chê kia coi chừng ông trời bức mình không cho làm người nữa thì nguy. Nghĩ vậy, ta không dám tự làm khó khuôn mặt mình nữa, lê chân về giường thay quần áo.

Ta vừa mặc quần xong đã nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ thầm: An An thật là vẽ chuyện, ở trong nhà mình còn bày đặt gõ cửa! Ta hô ‘Vào đi’, sau đó ngồi lên giường khom lưng xấn óng quần. Bộ đồ này hơi to so với ta, có lẽ là đồ cũ An An đã được giặt sạch. Ta siết chặt sợi dây lưng quần, sợ nó rộng quá bỗng nhiên rớt xuống lộ mông thì rất mất mặt. Khi An An bước vào, ta đang bận cầm áo tìm mặt trước mặt sau.

An An thấy vậy, tựa hồ hơi do dự muốn đóng cửa đi ra ngoài. Ta cười hi hi nói, “Đều là đàn ông hết, cậu sợ cái gì...” Ta tròn áo lên đầu, duỗi hai tay, mặc xong.

Phong cách tùy tiện lại gắn với vẻ ngoài ngoan ngoãn, đáng người và khí chất cực kỳ không hợp.

Có lẽ An An cũng không thích ứng sự phối hợp kỳ lạ này nên vừa nhéo ấn đường vừa bước vào với vẻ mặt bất đắc dĩ.

An An nói, “Đây là đồ cũ của tôi cất trong tủ đã lâu, tôi qua mới lôi ra, là số nhỏ nhất rồi, nhưng hình như vẫn còn khá lớn so với cậu.”

Ta khoát tay đáp, “Cậu cũng không biết tôi sẽ biến thành người mà! Mai một đi mua đồ vừa hơn là được!”

An An thấy ta ngồi bất động, nhìn xuống, thấy mắt cá chân sưng to của ta, nhăn mày hỏi, “Sao hôm qua không nghe cậu nói bị thương?”

“Hôm qua tôi nhảy từ tường rào xuống, cộng thêm cái chân này từng bị xe cộ đó cậu nhớ không? Tôi qua không để ý, sáng nay ngủ dậy mới thấy sưng to. Có điều cũng không gãy xương, nếu không thì tôi đã sớm kêu gào rồi.”

An An gạt đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, “Tôi đi lấy rượu thuốc cho cậu, xoa bóp một hồi sẽ đỡ ngay.”

Ta vội vươn tay cản, ngưng ngưng nói, “Một lát nữa đi! Tôi đói sắp chết rồi, cậu có gì ăn không?”
điễn;ll;đàn;lê,quý,đ”ôn An An dừng bước, quay đầu nói, “Cô nấu cơm vừa mới đi, nhưng đã làm xong cháo rau cải và hai món mặn, đủ chứ?” Đủ chứ? Cậu nghĩ tôi là heo à? Tất nhiên là đủ rồi! Ta gạt đầu liên tục, kéo lê một chân đi theo An An.

An An thấy ta đi đứng không tiện, đột nhiên trực bẻ ngang ta lên. Ta ngạc nhiên, sững người một lát mới oán giận, “Cậu nói trước một tiếng rồi ôm được không, cứ vậy sớm muộn gì tôi cũng bị cậu hù chết!”

An An không để ý tới ta...

Ta tự biết có lỗi trước, nên không dám cãi bướng, cảm rằm một câu rồi thôi.

Ăn no xong, ta ôm một ly nước giả bộ ngoan ngoãn, ngồi kể hết đầu đuôi cho An An nghe, từ lúc quen Tiểu Cửu cho đến lúc biết mình có thể biến hình, rồi chuyện đi siêu thị với Tiêu Miên gặp đầu sỏ gây tội nhất thời tức giận chạy theo tính sổ.

An An nghe xong, lẳng lặng nhìn ta, sau đó nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng. Mặc dù chỉ một chữ ‘ừ’, nhưng ta biết, An An chọn tin tưởng ta.

Ta cảm động đến rơi nước mắt, uống một ngụm nước, hạnh phúc nói, “Rốt cuộc không cần hãm mộ cậu nữa rồi!” “Hãm mộ cái gì?” An An ngạc nhiên hỏi lại.

“Hãm mộ cậu có thể trở về thân xác con người. Cậu không biết thời gian qua tôi nhìn cậu vừa vui thay vừa ghen tỵ thế nào đâu, rất dằn vặt đó!” Ta u oán liếc An An, tỏ vẻ ‘nỗi khổ của tôi cậu không hiểu được đâu’.

Ta thật sự rất bội phục khi thấy An An nghe xong mấy chuyện huyền huyền như vậy vẫn bình tĩnh tiếp nhận hết. Nếu là ta, nhất định đã hỏi âm ỉ lung tung rồi, không chừng còn nói ‘trên đời làm gì có chuyện quỷ quái như vậy!’ nữa ấy chứ. An An quả nhiên không phải người thường!

Lúc này ta mới rảnh quan sát nhà An An, thấy trong phòng khách có một ổ chó mềm mại và một ít đồ dùng dành cho chó, bèn đen mặt hỏi, “Xem ra cậu đã chuẩn bị đầy đủ để chào đón tôi rồi ha...”

An An hỏi lại, “Giờ không dùng được rồi đúng không?”

Ta suy nghĩ một chốc, nói, “Không chắc! Cậu nói với Trình Duy đã tìm được tôi, đến lúc anh ta tới chơi lại thấy ngay cả một cái ổ chó cũng không có, chẳng phải sẽ nghi ngờ sao?! Hay là cứ giữ đi! Hơn nữa không phải lúc nào tôi cũng ở hình người, thỉnh thoảng vẫn phải biến trở về hình chó, cảm nhận cảm giác khi làm chó chứ!” Cuối cùng An An nghe lời ta, giữ lại hết.

Bởi vì ta bị thương ở chân, không thể chạy loạn, phải nằm dài trong nhà, khiến cho người vừa biến hình nóng lòng muốn đi chơi như ta ghen sắp chết. Ban ngày An An phải đi công ty làm việc, bởi vì hôn mê quá lâu, có rất nhiều kế hoạch hạng mục cần tham dự.

Ta quá chán lại bắt đầu lên mạng chơi trò lúc trước, vừa đăng nhập đã có âm báo tin nhắn không ngừng vang lên. Ta mở ra xem thử, là tin nhắn từ Sói Cô Đơn, từ ‘Xuất hiện đi, đừng ăn thân’ biến thành ‘Cậu đi đâu vậy? Lên đây quyết chiến với tôi suốt đêm đi!’.
điễn;kn.đàn;lê,qlnly”đnlhôn Ta đếm thử, thấy phải đến hai mươi ba mươi tin muốn từ chiến. Dĩ nhiên sau đó lại biến thành tin nhắn hỏi thăm. Xem ra không phải bạn trên mạng nào cũng là hư ảo, tôi thiếu còn biết quan tâm tad.

Sói Cô Đơn không đợi ta nhắn tin trả lời, vừa thấy hình đại diện của ta sáng lên đã gởi ngay một câu: Tôi tưởng cậu thấy tôi sắp ghiền nát cậu rồi nên trốn mất, không ngờ cậu còn gan trở về!

Ta đang uống nước, thiếu chút phun đầy màn hình. Lớn lối! Hôm nay không đánh cho cậu tôi tả không còn manh giáp, thế từ nay về sau ta sẽ... sẽ đứng thứ hai trên bảng xếp hạng.

Ta mở trò chơi ra, đăng nhập, đấu với Sói Cô Đơn. Bọn ta vừa đấu vừa tán dóc.

Thật ra cũng có lúc bạn Sói mười ngày nửa tháng không xuất hiện, có lúc tuần nào ngày nào cũng ở trạng thái đăng nhập. Ta hỏi thử Sói Cô Đơn làm nghề gì. Cậu ta trả lời là không đi làm.

Thì ra là kẻ ăn bám!

Nói đến kẻ ăn bám, ta đường đường một người đàn ông chẳng lẽ sau này mãi làm một con chó biết biến hình của An An? Tạm thời ta không có hộ khẩu, không có bằng cấp, cộng thêm khuôn mặt trẻ con vừa nhìn đã biết chưa thành niên, đi tìm việc hẳn là không ai nhận. ... Ta nhìn nhìn hai bàn tay nhỏ nhỏ của mình, nghĩ phải làm sao đây? Mặc dù ta và An An là anh em tốt nhưng cũng không thể ăn chùa uống chùa mãi được! Để tôi hỏi thử An An xem có biện pháp nào làm chứng minh thư cho ta không, giả cũng được, viết tuổi lớn một chút.

Ta nhất thời phân tâm khiến cho Sói Cô Đơn thừa cơ thắng một ván. Vốn kĩ thuật của Sói Cô Đơn cũng không kém, bình thường ta phải tập trung tinh thần mới miễn cưỡng thắng. Ba ván thắng hai là thắng, ta đã thua một bản, mấy ván sau vẫn tâm thần không yên liên tiếp phạm sai lầm.

Sói Cô Đơn hát bài ‘Nông nô nổi dậy’, đánh lão địa chủ là ta. Ta càng nghe càng tức, bởi vì bọn ta lâu ngày gặp lại, lần này đánh cược ai thua phải làm theo một yêu cầu của đối phương. Ta vốn nghĩ mình sẽ không thua nên vừa rồi đáp ứng rất hùng hồn.

Ta: Cậu muốn tôi làm gì?

Sói Cô Đơn: Cho cậu thiếu đó, về sau tôi nghĩ ra sẽ nói! Ha ha, đã biết tài năng của tôi chưa?

Ta gửi qua một câu có lệ: Rất giỏi!

Hình như Sói Cô Đơn nhận thấy tâm tình ta không vui, hỏi: Cậu sao vậy? Không có tinh thần chiến đấu gì hết!

Ta bịa chuyện: Cháu trai tôi có bạn cùng lớp nhà rất nghèo, nghĩ đông muốn tìm việc làm thêm để kiếm học phí, nên nhờ tôi nghĩ cách giúp. Tôi đang lo không biết hiện giờ ở đâu chịu thuê lao động trẻ em? Mới lên cấp ba, vẫn là vị thành niên.

Sói Cô Đơn: Vụ này có vẻ khó! Để tôi lưu ý giúp cậu xem có chỗ nào không, có tin gì tôi sẽ nhắn cậu liền.

Nghe vậy ta rất bất ngờ, liên tục nói cảm ơn. Mặc dù ta không trông cậy vào bạn trên mạng có thể giúp được, nhưng qua việc này thiện cảm với bạn Sói đã tăng lên nhiều, cảm thấy người này tuy có lúc nói nhiều, nhưng vẫn là người tốt.

Trong thời gian tìm công việc thích hợp, chờ An An về, ta sẽ nói với An An chuyện ta sẽ giúp việc nhà cho cậu ta. Dọn dẹp nhà cửa ai không biết, nấu cơm thì dù không đến cấp bậc đầu bếp, nhưng ba món mặn một món canh ta vẫn có thể làm được. Không nên coi thường khả năng của Einstein-Phi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 35

Buổi tối ta nói với An An chuyện này. An An cho rằng mình nghe lầm, hỏi lại, “Cậu nói sẽ làm việc nhà cho tôi?”

Ta nghĩ An An không tin năng lực của ta, lập tức vỗ ngực nói, “Tôi sẽ làm việc vô cùng siêng năng!” Nói xong ta chớp đôi mắt to thuần khiết, tin tưởng bộ dạng này sẽ có lực công kích rất lớn, ai kêu hiện giờ ta có bộ dạng non nớt như vậy chứ! Đúng là thiếu niên tâm cơ!

An An chỉ hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu nhìn tin tức trong notebook, ngón tay lướt rồi lướt. Ta cũng hừ hừ nói, “Được thôi! Cậu có người làm vệ sinh theo giờ, có di chuyên nấu ăn, không cần người vừa nhìn đã biết không phải chuyên như tôi! Vậy chờ hết tết cậu đừng có cản tôi đi ra ngoài tìm việc đó!” An An nghe xong, dừng lướt, nghiêng đầu nhìn ta, “Mặt cậu thế này, chỗ nào dám mướn?”

“Thì làm việc ngoài giờ! Đóng vai thám một chút, chắc chắn sẽ có biện pháp! Tôi tin tưởng người tốt giàu lòng trắc ẩn có rất nhiều!” Ta ôm tay, ngồi chéo chân tựa vào ghế sa lon nhìn An An.

An An để notebook xuống, nói, “Cậu muốn làm việc nhà, không phải không được, chờ chân lành rồi, làm thử một tuần. Nếu đúng như lời cậu nói có thể đảm nhận. ... thì cứ theo ý cậu đi.”

Ta nhào qua cầm lấy tay An An, vui vẻ lắc lắc, “An An, tôi biết ngay cậu sẽ đồng ý mà! Cậu đúng là người tốt! Tôi tuyệt đối sẽ không cô phụ lòng tin của cậu!”

An An giật giật khóe miệng, nói, “Đưa chân đây!”

Ta nghe An An nói, vô thức run run, lăn một vòng muốn chạy trốn. Nhưng vừa lật người nhảy xuống sa lon đã bị An An nắm chân kéo lại. Mặt ta như đưa đám, nói với giọng ‘anh dũng hi sinh’, “Để tôi đi lấy cái khăn bông nhét vào miệng.”

An An ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Kiểm có bỏ chạy?!” sau đó ném gối ôm cho ta, “Cái này hôm qua cô giúp việc mới giặt sạch, cần đi, không cần kiểm khăn lông.”

Ta nhìn An An với ánh mắt ‘cậu thật nhẫn tâm’, biết mình có lấy cớ cũng chạy không thoát, bèn lấy gối ôm che đầu, giả làm đã đi.

Mỗi tối trước khi ngủ An An đều bóp rượu thuốc cho cái chân của ta. Rượu thuốc hoạt huyết hóa ứ rất tốt nhưng mỗi lần được (bị) xoa bóp thật sự là đau đến mức đổ mồ hôi lạnh cả người. Ta có gào to cách mấy, An An cũng không chịu dừng lại cho ta lấy hơi, không xoa xoa nắn nắn nửa giờ không thả. May nhờ nghĩ không muốn mất mặt trước An An ta mới không khóc lên. Đau quá, còn đau hơn cả lúc nhảy xuống tường nữa. Tay An An khô ráo ấm áp, cảm cái chân lạnh như băng của ta, nếu sau đó không kèm theo đau đớn kinh thiên động địa thì đó đã là một việc rất hạnh phúc rồi.

Xoa bóp xong, ta đổ mồ hôi đầy người, ngồi phịch trên sofa, đến đầu ngón tay cũng lười động đậy. An An đứng lên vỗ vỗ tay, nói, “Chân cậu khôi phục rất tốt, hẳn chỉ mấy ngày nữa là có thể hoạt động như bình thường rồi. Ngủ sớm đi.”

Ta vừa nghĩ tới chuyện phải lết từ sofa tới phòng ngủ đã thấy hết hơi, bèn với tay cầu cứu, “Tôi chẳng còn chút sức nào nữa rồi, phiền cậu tiễn Phật thì tiễn tới Tây Thiên, đỡ tôi tới phòng ngủ đi!” Nói xong ta nhìn An An với ‘nước mắt lưng tròng’.

An An không nói lời nào, cầm hòm thuốc đi.

Đồ vô tình vô nghĩa! Đã hứa bạn bè tốt giúp đỡ lẫn nhau mà?!

Đang lúc ta oán thăm không dứt, An An cất hòm thuốc xong lại đi ra, hình như đã rửa tay, trên người thoang thoang mùi chanh của nước rửa tay. An An xốc ta lên, nhéo nhéo eo ta một cái, nói, “Mấy hôm trước còn là bé mập, sao giờ biến thành bé gầy rồi.”

Ta sợ An An sẽ dùng những từ ‘bất thường’ nhục nhã ta, vội vàng ngắt lời, “Thì tại tôi đang lớn mà! Trước chỉ ăn đồ ăn cho chó tất nhiên không mập thịt nổi, giờ tôi đã mũm mĩm hơn một tí rồi, không tin cậu sờ mớ thịt trên mặt tôi xem!” Dứt lời, ta véo véo mớ thịt trên má lên.

“Ừ, quả là khá hơn một chút so với lúc mới gặp.”

Ta đắc ý nói, “Ngày ngày cậu thúc tôi như thúc heo, không mập nhanh mới là lạ!” Nói xong ta mới phát hiện kiểu so sánh này không được hay cho lắm, nhưng đã chậm

An An từ cười nhếch mép chuyển sang cười hờ hợt, nghiêm túc nói, “Vị mình với heo, tính ra cậu cũng tự biết mình đấy.”

Ta tròn tròn mắt, thấy sắp tới nơi bèn đẩy An An ra, mở cửa phòng, thờ phỉ phỉ nhảy lò cò vào trong.

Ta cảm thấy từ khi trở về thân xác con người, An An đã hoạt bát hơn hẳn. Như vậy ta cũng vui giùm cho cậu ta, có điều sẽ càng tốt hơn nữa nếu như cậu ta không mỗi ngày đều bắt lấy mấy lỗi nhỏ của ta để giễu cợt!

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã giữa tháng mười hai. Ta đã có thể đi có thể nhảy, cũng thuận lợi hoàn thành một tuần thử việc, rốt cuộc không phải làm kẻ ăn không ngồi rồi trong nhà An An nữa.

Bên này xong xuôi, ta chuẩn bị đi thăm Tiểu Cửu một chuyến, thuận tiện nói cho Tiểu Cửu biết ta đã có thể biến hình.

Ta nhắn tin báo với An An một tiếng, rồi cầm điện thoại di động, ví tiền, xuất phát.

Ta đã quá quen khu chung cư của Trình Duy, nên thân nhiên đi thẳng vào cổng, vì vậy chú bảo vệ tuy thấy ta hơi lạ nhưng cũng không ngăn lại. Thực ra ngoài mặt trông ta bình tĩnh vậy thôi chứ trong lòng lại rất hồi hộp. Ta đi tới chỗ người giúp việc thường dẫn Tiểu Cửu đi dạo chò, nghĩ một lát gặp Tiểu Cửu, phải làm sao để nói chuyện đây. địn;kên.đnà;lên;quý;đm;rlớn Ta đang nghĩ vẫn vơ chợt thấy một thanh niên tóc vàng mắt xanh ôm Nhị Nhị đi ra, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Người này chừng hai lăm hai sáu tuổi, cao lớn tuấn tú, cảm giác khá quen? Tiểu Cửu?

Ta vội hỏi, “Nhị Nhị sao vậy? Anh là...” Ta sợ mình nhận sai người.

Anh ta nhìn ta, thấy ta có vẻ là biết Nhị Nhị bèn hỏi, “Cậu là ai?”

“Tôi là Phi Phi!”

“Phi Phi? Tôi là Tiểu Cửu đây! Nhị Nhị trông rất lạ, tôi muốn đưa cô ấy tới bệnh viện!”

Ta lo lắng hỏi, “Sao vậy? Cô ấy biết anh có thể biến hình?”

Tiểu Cửu lắc đầu, vừa chạy vừa nói, “Chuyện rất dài dòng, chúng ta đi bệnh viện trước đã.”

Bọn ta bắt taxi chạy tới bệnh viện gần nhất, bởi vì trên xe có người nên ta cũng không tiện hỏi nhiều.

Đến bệnh viện, Nhị Nhị được đưa thẳng vào phòng cấp cứu. Bác sĩ khám xong lập tức nói với điều dưỡng đứng bên cạnh, “Chuẩn bị súc ruột!”

Ta kinh sợ, chẳng lẽ Nhị Nhị uống thuốc ngủ tự sát? Tại sao bên cạnh chỉ có Tiểu Cửu, chồng và mẹ chồng đâu hết rồi?

Ta ngồi chờ ở ngoài phòng mổ với Tiểu Cửu, nghe Tiểu Cửu kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Chuyện là chồng Nhị Nhị đi du lịch với người nhà về, mọi chuyện lại trở về như trước. Bà mẹ chồng cứ bắt bẻ Nhị Nhị việc có con. Bọn họ biết Nhị Nhị chẳng còn anh em họ hàng gì nên càng ngày càng phách lối. Lúc đầu chồng Nhị Nhị vẫn im lặng làm ngơ, sau không biết nghe ai xúi giục, bắt Nhị Nhị mua một căn nhà khác để mẹ và các em ở. Còn nói như vậy Nhị Nhị sẽ phải nghe mẹ chồng cầu nhàu mỗi ngày nữa. *đnl;;!''n.đàn;;lê''quy''mđm''lôn* Công ty Nhị Nhị đang có một hạng mục lớn cần tiền, không có dư để mua nhà. Huống chi căn nhà tên kia muốn mua cũng không phải rẻ gì bèn cự tuyệt.

Bà mẹ chồng biết, càng siêng kiếm chuyện hơn. Nhị Nhị quen rồi, không thêm để ý tới bà ta. Hai vợ chồng vì việc này chiến tranh lạnh, ngủ riêng. Chồng Nhị Nhị thấy vậy càng giận, cuối cùng đúng như ta từng nói, trút giận lên đầu Tiểu Cửu, thừa dịp Nhị Nhị đi làm, dắt Tiểu Cửu đi đến nơi vắng vẻ cách thật xa trung tâm thành phố bỏ lại. Từ chỗ đó người cũng phải ngồi tàu điện ngầm về mất hai tiếng chứ đừng nói chỉ một con chó.

Tiểu Cửu vất vả đi lên chuyến xe đêm về tới nhà lại gõ cửa không ai ra mở. Tiểu Cửu nghĩ cách nhảy lên ban công chạy vào nhà, cào cửa phòng ngủ cả buổi cũng không có người ứng, nhìn kệ giấy thì rõ ràng Nhị Nhị đang ở nhà. Tiểu Cửu vô cùng lo lắng, biến về hình người, lấy đồ của tên kia mặc vào, rồi tống cửa phòng ngủ của Nhị Nhị.

Cuyện sau đó như ta đã thấy, Tiểu Cửu ôm Nhị Nhị chạy xuống lầu.

“Trong nhà không còn ai nữa?”

“Hình như đã đi hết chỉ còn mình Nhị Nhị.”

“Có lẽ là tên kia đã chạm tới giới hạn của Nhị Nhị, nên bị đuổi ra khỏi nhà....”

Tiểu Cửu nghe vậy cười gượng một cái. Ta vỗ vai Tiểu Cửu an ủi, “Sẽ không sao đâu! Chờ Nhị Nhị tỉnh lại, thấy anh thì bệnh cũng hết hơn phân nửa rồi!”

Tiểu Cửu cảm động nói, “Cám ơn cậu rất nhiều! Nếu không có cậu không chừng bọn tôi chẳng lên được taxi luôn rồi. Tiền thuốc men này nọ chờ xong xuôi hết tôi sẽ gửi lại cho cậu.”

Ta dùng tiền của An An nên rất hào phóng, “Không cần đâu! Trước kia cũng nhờ anh tôi mới biết mình là ai, là anh em tốt còn nói tiền gì chứ!” An An sẽ phát tiền lương cho ta, coi như trừ trước vào tiền lương là được.

Mấy tiếng sau, Nhị Nhị được đẩy ra khỏi phòng mổ. Súc ruột thuận lợi, nhưng uống nhiều thuốc như vậy, dạ dày bị thương không nhẹ, cần nằm viện điều trị.

Về sau, khi Tiểu Cửu và Nhị Nhị ở cùng một chỗ ta nghe kể lại, ngày đó Nhị Nhị đi làm về không thấy Tiểu Cửu bèn hỏi tên kia Tiểu Cửu đâu? Tên kia muốn chọc tức Nhị Nhị nên nói là đã đưa tới quán thịt chó làm thịt rồi, còn chỉ cái chân chó trên bàn ăn nói, “Tôi có mang về cho cô này, nhân lúc còn nóng ăn nhanh đi.”

Nhị Nhị tức tới mức suýt nữa hôn mê, bỗng nhiên nghĩ thông. Hôm sau Nhị Nhị không đi làm, ở nhà bình tĩnh gọi điện liên lạc luật sư bàn chuyện ly hôn. Lúc kí đơn ly hôn, Nhị Nhị đã gọi điện thoại nhờ mấy người bạn tốt của cha mẹ tới làm chứng, trấn áp cả nhà tên kia, không cho bọn họ chiếm một chút lợi nào. Sau đó, Nhị Nhị lập tức đuổi cả nhà tên kia ra khỏi cửa. Giải quyết xong hết, Nhị Nhị nhốt mình trong phòng, uống thuốc ngủ.

Máy mần Tiểu Cửu về kịp, nếu không hai người lại bỏ lỡ nhau một lần nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 36

Tối, Nhị Nhị tỉnh lại, Tiểu Cửu quyết định tạm thời chưa nói cho Nhị Nhị biết sự thật, để Nhị Nhị yên lòng, trước khi Nhị Nhị tỉnh đã biến về hình chó lại.

Nhị Nhị thấy Tiểu Cửu không chút sứt mẻ đứng trước mặt, nước mắt lập tức tràn mi, lấm bầm, “Chị không nằm mơ chứ... Không phải hán ta đã giết em rồi sao?”

Ta vội quơ quơ tay thu hút sự chú ý của Nhị Nhị, sợ Nhị Nhị cho rằng đang mơ lại muốn tự sát một lần nữa. Tiểu Cửu đặt hai chân trước lên giường, bẹp đầu xuống nhìn Nhị Nhị.

“Đây là chó của chị đúng không? Chị ngủ lâu như vậy nó vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ chị đó!”

Nhị Nhị yên lặng nhìn Tiểu Cửu một lúc lâu, sau đó run rẩy vươn tay sờ đầu Tiểu Cửu, khi chạm vào Tiểu Cửu, phát hiện là thực thể, vội bật dậy ôm lấy Tiểu Cửu, “Tiểu Cửu... Tiểu Cửu! Chị cứ nghĩ là em không cần chị nữa!” Nhị Nhị đã cố nén đau đớn trong lòng bấy lâu, nay thấy người thân nhất lập

tức bùng nổ, từ khóc không thành tiếng biến thành gào khóc, khóc đến người ta thấy đau lòng, chua xót.

Cũng may, tất cả đều đã qua.

Rốt cuộc khổ tận cam lai, có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Nhị Nhị thấy Tiểu Cửu đã trở lại bên cạnh mình, lại dấy lên hi vọng với cuộc sống, mượn di động của ta gọi bạn tới. Nhị Nhị lấy tiền từ bạn trả lại tiền tạm ứng viện phí cho ta. Ta cũng không từ chối. ~~đến, đến, đến, đến~~ Bạn Nhị Nhị hỏi đã xảy ra chuyện gì, Nhị Nhị chỉ trả lời qua loa là hạ đường huyết nên ngất xỉu, không hề đề cập đến việc tự sát, coi như đã cho qua việc này. Bàn tay Nhị Nhị vẫn luôn khoát lên lưng Tiểu Cửu vuốt vuốt, khỏe miệng khe cong, mặc dù khuôn mặt còn tái nhợt, vẫn không giấu được vẻ xinh đẹp vốn có.

Lúc ta về đến nhà, vẫn chưa thấy An An. Ta bắt đầu vo gạo rửa rau nấu bữa tối. An An không gọi tin nhắn báo, có nghĩa là đêm nay sẽ về.

Lại qua mấy ngày, ta nhận được tin từ Tiểu Cửu. Hôm đó ta có để lại số điện thoại cho Tiểu Cửu, nói có gì cần cứ gọi, không có gì cần cũng gọi để tám, ha ha.

Tiểu Cửu nói đã kể chuyện của mình cho Nhị Nhị nghe. Ta không hỏi cụ thể, nhưng nghe giọng Tiểu Cửu, đoán hẳn là kết quả không tệ. Cuối cùng Tiểu Cửu thờ dài nói, “Đạo qua Quỷ môn quan một lần, Nhị Nhị đột nhiên trở nên không sợ trời không sợ đất hẳn, nghe tôi nói xong, cô ấy tiếp nhận một cách rất bình tĩnh, không biết như vậy là tốt hay xấu đây.”

Ta an ủi Tiểu Cửu, “Có lẽ là chết còn không sợ thì sợ cái gì nữa! Huống chi hai người làm bạn đã nhiều năm, dù anh không gọi điện báo tôi cũng có thể đoán được, Nhị Nhị sẽ tiếp nhận thôi. ... Sau này anh hãy ở bên cạnh Nhị Nhị nhiều một chút, để cô ấy biết thế giới này không chỉ có một màu xám âm trầm, vẫn có màu xanh tươi sáng. Tôi tin g anh có thể khiến cô ấy mau chóng tươi tỉnh trở lại!”

Tiểu Cửu ừ một tiếng.

Ta ở nhà làm việc nhà, cảm thấy quá nhàm chán, bèn mua trên mạng một phần mềm vẽ để vẽ tranh, xem như giết thời gian sau khi dọn dẹp nhà cửa xong. Đồi trước, lúc học cấp hai, ta cũng có học vẽ mấy năm, mặc dù sau này làm về thiết kế, không dính nhiều lắm đến vẽ, nhưng vẫn luôn giữ sở thích này. Bình thường dù công việc bận rộn đến đâu, cũng sẽ vẽ một ít truyện hài ngắn đăng lên mạng. Tôi sẽ không nói cho mấy người biết tôi kiên trì đăng mấy năm truyện vui, đã thu được mấy vạn fan đâu! Ta là người đã chết một lần, vốn muốn tạo tài khoản Weibo mới xem như bắt đầu lại từ đầu, nhưng nghĩ lại, fan không biết ta là ai, đồng nghiệp cũng không ai biết ta có tài khoản này. Dù có dùng lại cũng không bị nghi ngờ.

Ta quyết định đăng nhập vào tài khoản Weibo đã tích bụi từ lâu kia. Không ngờ hơn một năm không lên, vẫn có rất nhiều người gọi tin nhắn riêng hỏi thăm. Hơi hơi cảm động.

Sau một năm mất tăm, ta lại đăng bài.

Vẫn còn sống trên đời, cả nhà chớ lo.

Đăng tin, trả lời bình luận của một số fan xong, ta tắt trang, bắt đầu cài đặt phần mềm vẽ tiếp. Phần mềm này trị giá mấy ngàn tệ, khác cái ta dùng hồi trước. Cái hồi trước mắc quá giờ mua không nổi, về sau góp tiền mua lại vậy. Cũng không phải chưa từng dùng qua cái mấy trăm tệ, cái này xem như cũng ngon rồi.

Ta tiện tay vẽ một nhân vật, chỉ chốc lát sau đã dần thích ứng, mặc dù vẫn còn chút ngượng tay. Trừ thỉnh thoảng nhấn sai thanh công cụ do có một ít công cụ bởi vì phần mềm nâng cấp nên đã thay đổi vị trí, các thao tác khác vẫn rất thuận tay. Ta tin chỉ cần kiên trì mấy ngày là có thể khôi phục tốc độ như trước thôi. Ta vẽ xong mới phát hiện là đã vẽ một bên mặt của An An, lông mi đậm, hốc mắt sâu, mày kiếm khe khẽ nhíu, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mỉm.

Ta nhìn An An trong tranh, bỗng phát hiện thật sự An An rất đẹp trai. Chẳng lẽ bình thường ta tự động bỏ qua không nhìn nên không biết? Ta đột nhiên nhớ ra một tật xấu ở kiếp trước của mình: đẹp trai hơn ta, ta không đếm xỉa tới.

Hừ hừ, ai bảo cậu đẹp trai hơn tôi làm chi! Ta tức giận vẽ thêm mấy cái nốt ruồi cực lớn trên mặt An An, sau đó bấm nút lưu. Vô tình quên mất đây là máy tính của An An.

Ta bắt đầu khôi phục tốc độ một tuần phát một bài. Người thích cũng càng ngày càng nhiều. ~~đến, đến, đến, đến~~ Lúc trước, mỗi khi ta đăng bài, lướt xem khoảng trên dưới bốn trăm, bình luận hai đến ba trăm, có thể do lần này biến mất quá lâu, người hâm mộ có hơi kích động, lướt xem lập tức tăng đến sáu bảy trăm, có lúc thậm chí đạt tới một ngàn, hai ngàn. Dĩ nhiên cũng có khả năng là khả năng tương tượng của ta đã tăng hơn trước nhiều, nên người thích cũng nhiều hơn.

Gần đây ta vẽ truyện cười với nội dung là mấy đoạn đối thoại giữa ta và bạn Sói. Câu chuyện từng từng hài hài, bình thường thể loại này sẽ không chú ý lắm đến những chi tiết nhỏ, chỉ vài nét bút phác họa thêm chút màu sắc là được.

Ta từng cho rằng lượt chia sẻ hơn hai ngàn đã là đỉnh cao trong sự nghiệp vẽ truyện hài của mình, không ngờ nhờ một diễn viên nổi tiếng có lượng fan hơn một triệu bấm chia sẻ, mấy người nổi tiếng khác kết bạn với người này cũng bắt đầu bấm chia sẻ theo, sau bảy tám tiếng, bài đăng của ta đã thêm lượt chia sẻ từ ba ngàn lên tới mười ngàn. Số người thích cũng ngày càng tăng với tốc độ chóng mặt.

Ta chỉ là một tên tiểu tốt yên lặng vẽ tranh hài trong cái vòng nhỏ hẹp của mình, đột nhiên bị chiếu sáng như vậy thật là không thích ứng. Ai biết, điều khoa trương hơn vẫn còn nữa. Hôm sau, ta đăng nhập Weibo, phát hiện số người thích từ năm mươi ngàn lập tức ào ào đạt tới một trăm năm mươi ngàn,

sợ suýt té ghế. Đã xảy ra chuyện gì? Tối qua lúc ta đăng xuất cũng đã trễ rồi, chỉ trong một đêm đã tăng chóng mặt như vậy, không phải là có người giúp ta đây chứ?! Ai vậy? Mau đứng ra! Thích làm gì, để tôi cho cậu tài khoản, cậu trực tiếp chuyển tiền biểu đạt tình yêu với tôi đi!

Sau ta mới biết là nhờ nam diễn viên đang nổi kia thích Weibo của ta, nên Weibo của ta được nhiều người biết hơn, lượt thích mới tăng chóng mặt như vậy.

Ta bấm vào Weibo của nam diễn viên kia, thấy quen quen, chắc là đã từng đóng phim truyền hình. Ta phát hiện mỗi bài đăng của người này đều có lượt chia sẻ và bình luận ít nhất là ba mươi ngàn trở lên. Đối lập như vậy khiến ta nghĩ trong một đêm được hai chục ngàn lượt thích cũng không có gì là ghê gớm. Hơn nữa ta chỉ có mỗi bài đó, còn người này là bài đăng nào cũng được như vậy.

Có vẻ phạm vi hài hước của ta và nam diễn viên này khá hợp nhau. Ta bắt đầu có thiện cảm với vị diễn viên tính mát này, định là làm việc nhà xong sẽ tìm phim người này từng đóng xem ủng hộ. Ta cũng sẽ viết một bài khen xem như đáp lễ, mặc dù bài khen của ta có lẽ người ta cũng chẳng quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 37

Vị nam diễn viên kia tên là Thẩm Ân, đóng phim cổ trang rất hay, toàn diễn những nhân vật có tính tranh cãi và rất hút fan, khó trách có nhiều người thích như vậy. Phim cổ trang của Thẩm Ân vừa phát ở khung giờ vàng xong, phim hiện đại lại tới tiếp, có thể thấy lực ảnh hưởng của anh ta không nhỏ.

Trong vòng nửa tháng, ngoại trừ bộ phim hiện đại đang chiếu chưa xong, còn lại mấy bộ cổ trang lúc trước của Thẩm Ân ta đều đã xem hết. Lúc này, An An cũng bắt đầu nghỉ tết.

Ta ôm máy tính dựa vào chân ghế sa lon coi phim, xem xong mới thấy đã bốn giờ chiều. An An từ phòng ngủ bước ra, vào bếp rót một ly nước, sau đó đứng tựa ở cửa bếp uống. Ta vừa xoa xoa đôi mắt hơi mỏi vừa hỏi, “Hôm qua là chủ nhật cậu ở nhà cả ngày rồi, sao hôm nay cũng không đi làm?”

“Công ty tôi đã bắt đầu nghỉ tết từ hai ngày trước. Chẳng lẽ cậu mê coi phim tới mức không biết đã sắp tết?”

Ta ghen lời, cười ha hả mấy tiếng, vỗ ót nói, “Thì ra là nghỉ tết, tôi quên mất!” Ta buông máy tính xuống, đuổi người một cái, “Có muốn đi siêu thị mua đồ với tôi không? Đồ ăn trong tủ lạnh sắp hết rồi!”

An An tiện tay đặt cái ly không xuống bàn, nói, “Tôi mới vừa xem tủ lạnh, bên trong vẫn còn một ít đồ ăn, không cần mua thêm. Cậu định ở đây ăn tết hay là theo tôi về nhà?”

Trước khi chết, từ lúc lên đại học tới khi đi làm ta đều ở Phụng Châu một mình đã quen, quên mất An An không phải người cô đơn, tất dĩ nhiên phải về nhà. Ta sờ sẫm suy nghĩ một chút rồi nói, “Một mình tôi ở lại đây...” An An nhìn ta, chờ ta nói hết câu. di /lên.đànO]]lêquy]urkndôn Ta cười hi hi tiếp lời, “Tôi ở đây một mình đón năm mới sẽ rất cô đơn, không bằng về nhà ăn tết với cậu, chỉ cần người nhà cậu không có ai dị ứng lông chó là được!”

“Nếu có người dị ứng lông chó, tôi sẽ giao cậu cho Trình Duy chăm mấy ngày.” An An lạnh nhạt đáp.

Nói vậy hẳn là không có người dị ứng với lông chó rồi! Trong lòng ta vui rạo rức, ngoài mặt lại cố tỏ vẻ thương tâm nói, “Sao cậu nữ nói như vậy chứ! Tôi yêu cậu biết bao nhiêu...” Nói xong ta còn chu môi làm bộ muốn hôn An An.

“Có gì không nữ. Trình Duy nể mặt tôi sẽ không ngược đãi cậu.” An An vươn tay dè đầu ta lại, đẩy mặt ta sang một bên.

Ta xoa mặt, hừ nói, “Ai thêm bị mấy người đá tới đá lui như quả bóng chứ! Tự tôi xông pha cũng có thể tìm được việc nuôi sống bản thân!”

An An ồ một tiếng, sau đó vừa cười vừa nói chậm từng chữ, “Tôi quên mất Einstein-Phi nhà chúng ta là một họa sĩ tài năng, thâm tàng bất lộ đấy!”

Nghe An An xưng hô như vậy... Ta ngại quá đi mất, nhưng trước khi chết vẫn muốn cứu vớt mặt mũi, “Tất nhiên, dù gì cũng có hơn hai trăm ngàn lượt thích chứ bộ...” Ta vừa dứt lời đầu đã bị gõ một cái thật mạnh.

“Càng nói càng không biết xấu hổ. Theo tôi về nhà phải bớt bớt lại một chút, dám để lộ chân tướng dọa em gái tôi sợ, tôi sẽ lập tức quăng cậu vào tay bọn trộm chó cho yên cửa yên nhà, cậu cũng được đi đầu thai sống tốt hơn.”

Ta vừa xoa đầu vừa nói, “Tôi sẽ đầu thai vào nhà giàu, anh đừng có rửa tôi! À, em gái anh đẹp không? Tôi đoán hẳn là rất xinh!” Ta chống cằm bắt đầu tưởng tượng em gái An An trông như thế nào.

An An qua loa nói, “Trông cũng được...”

“Trông cũng được” trong miệng An An theo ta biết sẽ là cực kỳ xinh đẹp. Ta liếc An An một cái, nói, “Em gái của cậu, cậu còn bày đặt khiêm tốn cái gì!” An An mặc kệ ta, đuổi ta về phòng, bảo ta dọn đồ bỏ hết vào va ly.

Lần này ta về với hình chó, nên không cần chuẩn bị quá nhiều đồ, chỉ cần hai bộ đồ ngủ, và hai ba bộ đồ mặc ra đường là được.

Đàn ông dọn đồ thường là càng ít càng tốt, cho nên chỉ tốn một tiếng là ta đã xong. Ta xếp đồ của ta vào dưới cùng, khép va ly lại, sau đó biến về hình chó ngay trong phòng ngủ của An An, vẫy vẫy đuôi dạo quanh hành lý.

An An ăn bận rất lịch sự, trên tay còn vắt một cái túi khoác dài màu đen, đẩy hành lý ra cửa. Ta hưng phấn chạy chậm đi theo sau.

Lúc bọn ta tới nơi, trời đã tối đen, mặc dù chỉ mới bảy giờ. Biệt thự nhà họ Trang nổi tiếng lộng lẫy nằm giữa sườn núi Thanh Lan, nơi này yên tĩnh dưới chân núi lại phồn hoa, là nơi yên tĩnh trong náo nhiệt, cho nên có thể nói tắc tắc tắc vàng.

Mặc dù ta chưa từng hỏi An An nhà làm gì nhưng đoán hẳn là không tệ, có điều khi thấy ngôi biệt thự vừa nhìn đã biết không phú cũng quý này thì vẫn rất kinh ngạc, cảm thấy nhà An An phức tạp hơn tưởng tượng của ta nhiều. Ta nhớ lại hai ngày trước còn đánh nhau với An An mà sợ. Sau này ta nhất định sẽ an phận thủ thường, không trêu chọc An An nữa, tránh cho tới lúc vô ý đã thương người rồi muốn đền cũng không đền nổi!

An An vừa dừng xe lại đã có người xuất hiện giúp mở cửa xe, xách hành lý này nọ. An An bước xuống, đi qua ghế phụ mở cửa cho ta. Ta nhảy xuống, nghiêm chỉnh đi theo sau An An. Từ cổng chính tới cửa nhà đèn đuốc sáng trưng.

Trước cửa có người đang chờ, thấy An An, lập tức vẫy tay, “Anh...” Giọng nói dịu dàng, gọi An An là anh, nhất định là em gái Trang Khả Hình của An An rồi!

Tiếp đó, một người phụ nữ mặc sườn xám đi tới, cô đeo dây chuyền phỉ thúy, khoác một cái áo choàng nhưng, chờ bọn ta tới gần, cười nói với An An, “Con về rồi! Bên ngoài lạnh lẽo, mau vào trong đi. Chó của con à, đẹp quá!” giọng điệu có chút nịnh nọt, đĩnh đạc. Người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặt không giống An An lắm, lời nói tuy có vẻ thân thiết lại lộ ra xa cách như vậy hẳn không phải mẹ An An, nhưng cử chỉ lại như bà chủ của căn biệt thự. Ta tò mò nhìn về phía Trang Khả Hình. Mặt Trang Khả Hình và An An giống nhau như đúc, có điều cả khuôn mặt lại không giống lắm. Còn người phụ nữ kia, không chỉ không có nét tương đồng nào với An An mà cả với Trang Khả Hình cũng không có.

Đột nhiên Trang Khả Hình kéo tay người phụ nữ kia, nói, “Di Uyên, chúng ta vào nhà thôi, lạnh quá con sắp chịu không nổi rồi!” tay còn lại thì kéo An An. Trang Khả Hình vừa đi vừa nhìn xuống ta đang đi bên trái An An, hỏi, “Đây là bảo bối của anh? Thật là đáng yêu, khó trách anh thương nó như vậy!”

Trong phòng khách có một người đàn ông tuổi trung niên đang ngồi trên sofa chờ, khí chất ôn hòa, tóc đen mắt sáng, mặc dù lớn tuổi, vóc dáng cũng đã có nếp nhăn, nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh, mặt mày giống An An như đúc, hẳn là cha của An An, Trang Dân Sơ.

Trang Khả Hình buông tay An An và đi Uyên ra, đi tới ngồi bên cạnh Trang Dân Sơ nói, “Cha, anh về rồi, chúng ta ăn cơm thôi.”

“Em con vẫn chưa về.”

Di Uyên nghe vậy lập tức nói với hai cha con Trang Khả Hình, “Phong Diễn đã nói tối nay không về ăn cơm, anh quên sao? Để con đi tắm trước rồi xuống ăn cơm luôn.” dứt lời, quay sang kêu người giúp việc bắt đầu dọn cơm.

Dù là đối mặt với cha ruột, An An vốn tính cách hướng nội cũng chỉ gật đầu và chào một tiếng, rồi nhanh chóng bước lên lầu. Tất nhiên ta cũng chạy theo sau.

Ta nghe loáng thoáng Trang Dân Sơ hỏi Trang Khả Hình, “Anh con nuôi chó từ lúc nào vậy?”

Trang Khả Hình đáp, “Hình như cũng mới nuôi gần đây thôi.”

Trang Dân Sơ lại nói, “Nó vừa mới khỏe lại, không biết có thể tự chăm sóc tốt cho mình chưa còn nuôi chó...”

Trang Khả Hình đáp, “Anh hẳn là đã muốn người trông rồi. Anh ở ngoài một mình, nuôi thú cưng cũng tốt!”

Trang Dân Sơ, “Được rồi, được rồi, biết con bệnh anh con. Tùy nó đi.”

“Con lúc nào cũng đứng về phe của cha, cha đừng có đổ oan cho con!”

“Đại tiểu thư của cha, cha biết sai rồi...” Trang Dân Sơ cười ha ha nói.

Nghe xong cuộc nói chuyện của hai người, ta đoán tình cảm cha con cũng không tệ lắm. Lúc hai cha con họ nói chuyện trên trời dưới đất, người được gọi là Di Uyên kia không hề chen vào một câu nào, ngồi im nhìn hai cha con cười đùa, vẻ mặt rất thản nhiên.

Cha mẹ An An ly hôn? Di Uyên là mẹ kế?

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 38.1

Sau khi biết di Uyên là mẹ kế của An An và Khả Hinh, ta bắt đầu tưởng tượng một cách điên cuồng câu chuyện ân oán nhà giàu, ít nhất cũng phải ba mươi ngàn chữ. Sau đó bất ngờ phát hiện, từ đầu tới cuối, không hề có việc An An không kính trọng mẹ kế, càng không có chuyện ghét tới mức không thèm nhìn, thái độ vô cùng bình thường. Hơn nữa Trang Khả Hinh lại rất thân với người mẹ kế này.

Lúc ăn cơm, toàn bộ quá trình hòa hòa thuận thuận, không hề thấy ánh kiếm ánh đao, tiêu diệt hoàn toàn mớ ảo tưởng của ta về cuộc sống gia đình không hòa thuận của nhà họ Trang.

Ăn xong ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ta đi tắm rửa, mặc áo ngủ nhào lên giường, trong lòng vô cùng tò mò, cứ nhìn An An muốn nói lại thôi. Có thể do tầm mắt của ta quá mức mãnh liệt, An An đành phải bỏ máy tính xuống, bắt đầu nói, “Có gì muốn hỏi cứ hỏi, đừng lè mè khiến người ta phiền.”

Ta vén chăn lên, lẩn vào, nằm tựa đầu lên gối, hỏi, “Cha mẹ cậu ly hôn?” Hiện giờ tỷ lệ ly hôn ngày càng tăng cao, ta cảm thấy đề tài này cũng không phải là bí mật gì không thể nói. Xã hội bây giờ ly hôn là chuyện thường như cơm bữa.

An An ừ một tiếng, ta hỏi tiếp, “Cậu còn có một đứa em trai?”

“Là con trai của di Uyên.”

Thì ra là con của di Uyên với chồng trước.

Ta nói tiếp, “Cha cậu không ngại việc di Uyên dẫn con trai riêng tới, còn đối xử như nhau, xem ra tình cảm của hai người rất tốt. Đúng rồi, em gái cậu xinh hơn tưởng tượng của tôi nhiều đó! Lúc trước nghe Trình Duy gọi là quả ót nhỏ làm tôi cứ tưởng là cô gái nóng tính chứ! Rõ ràng là cố ý bôi xấu em cậu rồi!” Ta cảm thấy bất bình thay cho Trang Khả Hinh.

An An đáp, “Nếu cậu thích thì cứ việc đi tìm Trình Duy nói lý.”

Mặc dù Trình Duy đã thấy ta lúc hình người nhưng không biết đó là ta, bảo ta đi tìm Trình Duy nói chuyện đương nhiên là không thể rồi. Ta hừ hừ nói, “Dù sao tôi cũng cảm thấy em gái cậu rất tốt, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, không biết ai sẽ có phúc cưới được đây!” *đin;ền.đần/lẻ"n;quý;đn;ôn* Nói xong ta thờ dãi một tiếng, ngược đầu nhìn trần nhà giả bộ u buồn.

“Chắc chắn không phải là cậu. Đừng có nằm mơ giữa ban ngày.”

Ta bĩu môi nói, “Cậu đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử! Tôi hoàn toàn không hề nghĩ người đó sẽ là mình!”

An An không nói nữa, chen chân vào chăn đập ta một cái, khiến ta chỉ còn nửa người nằm vất vèo trên giường. Ta khó hiểu hỏi, “Sao cậu lại đập tôi?”

“Ai cho cậu ngủ trên giường hả?”

“Tôi không ngủ trên giường chẳng lẽ ra hành lang ngủ?” Thật vô lý! Rõ ràng ở trước mặt người khác thì rất đàng hoàng, sau lưng lại hẹp hòi cay nghiệt như vậy!

“Tôi đã mua cho cậu ổ chó đặt ở góc tường kia.” An An hất cằm chỉ về phía cái ổ chó nơi góc tường. *đin;kề.đần;n"lẻ[qu;ly;đôn* Ta nghiêng đầu nhìn theo, sau đó níu chặt ga giường, tức giận nói, “Không đi! Đánh chết tôi cũng không đi!” An An bắt nạt ta! Giường lớn như vậy, ngủ bốn năm người còn dư nữa là! Chẳng lẽ không thể chứa nổi ta? Rõ ràng là thù vật! Lòng dạ hẹp hòi! Ta nhìn An An với ánh mắt vô cùng thất vọng.

Thừa dịp An An không chú ý, hai cái chân rơi xuống đất của ta lại lén lút chui vào trong chăn. Sau đó hai tay kéo chăn phủ lên đầu, co mình lại như con tôm, núp ở trong không chịu ra.

Ta cứ ngỡ làm vậy An An sẽ bỏ tay. Không ngờ, An An lại đột ngột đứng dậy, ôm lấy cả ta và cái chăn lên. Ta lộ đầu ra, nhìn tám thân bị bó như con tằm, hoảng sợ hỏi, “Cậu định làm gì?”

“Tiễn cậu về cái ổ chó của cậu.” An An nói với giọng điệu không có đường thương lượng.

Tay chân ta đều không thể động đậy, đành cố nặn ra hai giọt nước mắt, mong muốn nhận được sự đồng tình của An An, nói, “Tôi muốn ngủ trên giường! Hai ta ngủ chung đi! Tôi ngủ trong ổ chó đủ rồi! Chúng ta là anh em tốt cùng sống cùng chết mà! Cậu không thể đối xử với tôi như vậy được!”

An An vừa hé miệng muốn nói gì đó thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ rất nhẹ, cóc cóc cóc.

An An hỏi vọng ra, “Khả Hinh hả?”

“Dạ, anh... trong phòng anh có người à?”

An An vác ta tới chỗ tủ quần áo, nhét cả ta và chần vào trong rồi nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại, bình tĩnh nói, “Không có. Sao vậy?”

Ta nghe thấy tiếng An An đi về phía cửa phòng, sau đó là tiếng mở cửa.

Trang Khả Hình đáp, “Có thể là do gần đây em bị nóng trong người nên ù tai nghe lầm...” ngừng một lát rồi tiếp, “Chó của anh đâu?”

An An nói, “Chắc là đi loanh quanh đầu đó trong nhà, chút nữa là về thôi. Khuya rồi em đi ngủ sớm đi.”

Trang Khả Hình bèn chúc ngủ ngon xong bước đi.

Ta nghe thấy tiếng đóng cửa, thở phào một hơi. Sau đó, An An đi tới, mở cửa tủ, khom lưng ôm ta ra. Ta thấy An An lại muốn ôm ta tới ổ chó, ngược mắt nhìn An An chăm chăm. Ta vốn chuẩn bị cam chịu rồi, ổ chó thì ổ chó vậy, cũng chẳng phải chưa từng ngủ, những An An bỗng nhiên chuyển hướng, ném ta lên giường. “Dám ngáy, dám lăn ngang lăn dọc là tôi đập cậu xuống giường ngay lập tức...”

Ta không thèm chấp nhặt tật xấu của An An, toét miệng cười nói, “Tôi ngủ rất ngoan!”

Rốt cuộc, ta ngủ cực kỳ ngoan, nhưng An An lại chẳng ngoan chút nào.... Ta bị cái ôm ‘nóng bỏng’ của An An làm tỉnh dậy giữa đêm... Nóng quá.... Trong phòng đã bật máy sưởi, bên cạnh lại thêm một ‘lò lửa’ lớn, ấm tới mức đỉnh đầu muốn bốc khói luôn.

Ta cố gắng kéo dài khoảng cách giữa ta và An An ra, nhưng sau n lần thử không thành công, đang nhấc chân định đạp luôn ‘lò lửa’ qua một bên, thì An An đột nhiên vươn chân ra đè chân ta lại, khiến nửa người dưới của ta không thể nhúc nhích nổi.

Cậu ta xem ta như gối ôm?

Đều do ta quá ngây thơ, cho rằng ai đi ngủ cũng ngoan như mình. Khóc ròng.

Ta trợn mắt nhìn khoảng không đen thui phía trên, ngẩn người hồi lâu cho tới khi cơn buồn ngủ lại ập tới, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 38.2

Lúc ta thức dậy, An An đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên cái ghế gần cửa sổ, vừa uống cà phê vừa xem tạp chí. Ta bỗng nhớ ra chuyện đêm qua, không nhìn cũng biết chắc chắn mắt ta đã có quầng thâm. Ta tức giận vỗ giường nói, “Tối qua cậu hại tôi thật thảm!”

An An không thèm ngẩng đầu, vẫn nhàn nhả lật tờ tạp chí. Bộ dạng hờ hững của An An càng khiến ta giận hơn. ~~điễn; n.đàn/lê,qm; luy; đmlôn~~ Ta vén chăn lên, nhảy xuống giường, đi chân trần tới cạnh An An, chống nạnh, dẫm một chân lên thành ghế của An An, trừng mắt trách, “Tối qua cậu nói tôi đi ngủ phải ngoan, còn cậu thì sao?!”

An An nghe vậy, đặt ly cà phê xuống, thản nhiên ngẩng đầu nhìn ta hỏi, “Tôi thì sao?”

“Cậu thì sao? Lúc cậu dậy không phát hiện gì lạ à?!” Ta tức tới mức ngón tay chỉ vào mặt An An cũng run run.

An An đóng quyển tạp chí lại, tay chống trán, hỏi lại, “Có gì lạ?”

Có gì lạ?! Ta thả chân xuống, đi quanh phòng hai vòng, sau đó ôm tay nhìn xuống An An, “Tối qua trời nóng, cậu lại ôm tôi thật chặt, tôi sắp bị cậu thiêu chết luôn rồi này!”

An An nhìn ta với ánh mắt nghi ngờ, “Ôm cậu? Thật chặt? Ha.... Không thể nào!” nói xong lại mở tạp chí ra xem.

Tức chết ta, không ngờ trên đời còn kẻ không biết xấu hổ như vậy.... Dám làm không dám nhận!

Đang lúc ta không biết phải làm sao thì An An bỗng nói, “Dù tôi có thật như vậy đi nữa thì cũng có sao đâu, vì đó là giường của tôi mà....”

“....” Ta chẳng còn gì để nói nữa.

Cứ vậy ta ở lại nhà họ Trang đã bốn ngày.

Đêm ba mươi, ta gặp được người chỉ mới nghe tên chưa được thấy mặt, Trang Phong Diễn, và con trai của bác An An, Trang Minh.

Mọi người tề tựu quanh bàn ăn tràn ngập những món ăn nóng hổi. Ngay cả ta cũng được phân ghế bên cạnh An An. Ta đứng trên ghế, tò mò quan sát Trang Phong Diễn, và Trang Minh.

Trang Dân Sơ nói với An An, “Nếu không nhờ bác con gọi điện nói Trang Minh đang ở đây, cha cũng không biết thằng nhóc này đã về nước!”.

An An nói, “Trang Minh đúng là không phải.”

Trang Minh lộ ra vẻ mặt áy náy nói, “Con không nghĩ sẽ ở lâu nên không liên lạc với chú, sau có chút việc nên mới dời ngày đi lại.”

Di Uyển cười hỏi, “Nếu chú con không gọi kêu, có phải con định không thèm lại đây ăn tết với chú luôn không?”

Trang Minh đáp nói với giọng biết lỗi, “Tất cả là do con suy nghĩ không chu đáo.”

Trang Khả Hình cười chọc, “Anh Minh là nghệ thuật gia, đã quen một thân một mình, dĩ nhiên không giống người thường như chúng ta rồi!”

Trang Minh đáp, “Nghệ thuật gia gì đâu, chỉ là một người vẽ tranh thôi, em đừng dát vàng lên mặt anh!”

Trang Khả Hình nói với Trang Dân Sơ, “Cha, lần này anh Minh về nước là vì nhận lời mời tham dự triển lãm tranh đó, bận tới mức chân không chạm đất luôn! Không có thời gian tới đây cũng đúng thôi!”

Trang Dân Sơ gật đầu nói, “Chú nghe cha con nói rồi. Con đã thích bọn ta cũng không ngăn cản, triển lãm có vấn đề gì không giải quyết được cứ tìm Trang Cận.”

Trang Minh nhìn An An nói, “Nghe tin Trang Cận đã khỏe cha mẹ con cũng yên tâm. Triển lãm thì khá thuận lợi ạ.”

An An nói với Trang Minh, “Chuyện anh về Khả Hình đã biết từ trước đúng không?”

Trang Minh cười ha hả đáp, “Biết ngay là không gạt được em mà!” Trang Khả Hình nghe vậy le lưỡi, cười nịnh với Trang Dân Sơ.

Trang Minh không quên hỏi thăm Trang Phong Diễn, “Phong Diễn lại cao lên không ít, đang đại học năm ba đúng không?”

Trang Phong Diễn mặt mày đoan chính, dù không có khuôn mặt nổi bật như người nhà họ Trang nhưng cũng xem như tuần tú, tính tình hiền hòa, lễ phép trả lời câu hỏi của Trang Minh.

Trang Dân Sơ thấy con cháu đã nói chuyện được một lúc bèn lên tiếng kêu mọi người ăn cơm.

Trong lúc ăn không ai nói chuyện nữa, ta vui vẻ ăn tô mì trước mặt, coi như hải lòng.

Cơm nước xong mọi người ngồi ở phòng khách tám chuyện tiếp. Ti vi có mở nhưng không ai xem. diễn;kn.đàn/lê,qun;ý,đ;lôn Trang Khả Hình và Di Uyển nói về quần áo giày dép. Trang Phong Diễn từ khi ngồi xuống đã bắt đầu dán mắt vào di động, thỉnh thoảng cười tủm tỉm. Trang Dân Sơ thì nói chuyện với An An và Trang Minh. Ta vui mình bên cạnh An An, nghe Trang Dân Sơ nói, “Trả phòng khách sạn đi, chẳng lẽ trong nhà không có lấy một căn phòng cho con? Nhà không ai con cũng không ở một mình được, thôi ra giêng dọn qua chỗ Trang Cận đi.”

Nghe vậy ta ngẩng đầu lên nhìn An An và Trang Minh, chờ hai người trả lời.

Trang Minh nhìn An An.

An An gật đầu nói, “Mùng hai em sẽ chạy xe qua giúp anh dọn đồ.”

Trang Dân Sơ cười ha ha gật đầu, “Trang Minh, con đừng khách sáo!”

Trang Minh cười nói, “Vây làm phiền em.”

Trang Cận bung ly trà lên uống một hớp rồi nói, “Người một nhà cả, đừng khách sáo.” dứt lời nhìn sang ta.

Ta nháy mắt mấy cái, An An chớp chớp mắt lại với ta.

Mẹ ơi... Ta sẽ không nói, ngay khoảnh khắc đó ta như bị điện giật....

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 39

Đêm mùng hai, ta lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, chờ mong đến sáng được đi ra ngoài với An An. Trước giờ ta vốn thích ngủ nướng, nay vừa cảm

giác bên cạnh có động tĩnh đã nhanh chóng bỏ dậy, vọt lẹ vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lúc ta bước ra, An An đã thay đồ xong. Ta lết theo sau, nhìn An An chậm rãi đi vào nhà vệ sinh, chậm rãi cầm bàn chải đánh răng và kem lên, chậm rãi trét kem lên bàn chải, rồi nghiêng đầu nhìn ta, không nói lời nào, “....”

Ta nói với vẻ mặt nịnh nọt, “Một lát cậu đi, mang tôi theo với, tôi đã không được ra ngoài đi dạo từ rất rất lâu rồi!”

“Trên đường chẳng có gì chơi hết.” Giọng An An vô cùng lạnh nhạt, nhưng ta đã quá quen cái kiểu này rồi. Ta lập tức lắc đầu, nói, “Không sao! Hít thở một chút không khí bên ngoài là được rồi!”

“Nhưng tôi cảm thấy dẫn cậu theo quá phiền toái.”

“...” Có cần thẳng thắn tới mức đó không?! Ghét bỏ ta?

An An dám ghét bỏ ta?! Yêu, hận đây dựa năm đó đâu hết rồi?!

Hừ! Ta biết rồi, An An cho rằng cự tuyệt như vậy sẽ đổi được sự quý xin của ta? Ta đã ở chung với An An thật lâu, thậm chí còn có một đồng kiến thức về tâm lý học trẻ nhỏ, chẳng lẽ không hiểu ý cậu ta?

Cậu muốn tôi quỳ liếm thì tôi sẽ cao ngạo cho cậu xem!

Chờ An An bước ra, ta biến thành hình chó cùng đi xuống lầu. Bình thường chén của ta sẽ được đặt gần chỗ An An. Lần này, An An vừa cảm ngưỡng mức một muỗng canh, ta đã đẩy cái chén của mình lại gần Trang Khả Hình.

Trang Khả Hình thấy đáng vẻ cao ngạo của ta, ngạc nhiên hỏi An An, “Anh đã làm gì nó rồi? Cảm giác nó đang ghét bỏ anh!” A ha ha, rõ ràng tới vậy sao? Dám ghét bỏ tôi... Tôi cũng ghét bỏ cậu lại cho biết!

An An đặt muỗng xuống, cầm đũa lên, nói, “Chắc là do quên uống thuốc!”

Không hề đề cập tới việc ta muốn đi ra ngoài với cậu ta!

Trang Minh dùng tay xé bánh tiêu, mùi thơm xông thẳng vào mũi ta. Muốn ăn quá, hu hu! Nhưng hôm nay ta đang giả bộ cao ngạo, không thể chỉ vì một miếng bánh tiêu mà vẫy đuôi mừng người được! Phải bảo vệ tự tôn! Dùng phong cách cao ngạo của mình hấp dẫn sự chú ý của An An, để An An chịu dẫn ta ra ngoài hóng gió!

Thực tế chứng minh, An An không hề bị đã động.

Ăn sáng xong, ta đứng xa xa nhìn An An và Trang Minh cùng đi ra khỏi cửa chính, rồi cùng đứng ở hành lang chờ người giúp việc lái xe ra.

Trang Khả Hình cúi đầu nhìn ta, nói, “Kỳ lạ! Bình thường em với anh hai như hình với bóng, sao nay lại không quấn đời đi theo?”

Ta rũ đuôi xuống, giương mắt nhìn bóng lưng hai người kia. Trang Minh trông gầy hơn An An một chút, người cũng thấp hơn, mặc đồ bình thường. Còn An An hở ra là diện vest đen cộng thêm áo khoác màu nâu nhạt, tóc chải cẩn thận, ai không biết sẽ nghĩ cậu ta sắp đi dự tiệc ấy chứ! Hừ, bỏ rơi ta đi ra ngoài phóng đảng! Đi đi! Ai thèm theo mấy người chứ!

Ta bị thương nhào qua ôm lấy chân Trang Khả Hình cầu an ủi. Trang Khả Hình nhìn ta với ánh mắt tội nghiệp, khom lưng vuốt đầu ta nói, “Bé ngoan, sao vậy? Muốn đi theo anh hai hả?”

Mất ta rung rung, giờ phút này chỉ muốn làm một mỹ nam yên tĩnh.

Trang Khả Hình ngòm xồm xuống ôm ta, cười nói, “Sao lại đáng yêu thế này! Đôi mắt rất có hồn! Nếu Trình Duy có bộ phim nào về đề tài thú cưng, nhất định chị sẽ đề cử em!”

Ta nghe mấy lời này, u ám trong lòng nháy mắt tan biến, bắt đầu ảo tưởng cuộc sống khi làm diễn viên. Nếu thật sự có, ta nhất định sẽ thử sức một phen, áp đảo một đám đồng loại chỉ trong nháy mắt bằng chỉ số IQ cực cao! Đến lúc đó sẽ cho An An làm người đại diện, quản lý vấn đề tiền nong! Ta sẽ nhanh chóng thoát thân thành phú, không cần làm người giúp việc nữa, cũng có tiền cưới luôn vợ đẹp!

Không... Không thể để An An làm người đại diện của ta. Cậu ta sẽ dẫn người khác đi phóng đảng, bỏ ta một mình. Phải có cốt khí, không thể dễ dàng cúi đầu! Ta tự bàn chuyện tiền nong luôn!

Tâm sự với Trang Khả Hình một lát, tâm tình uất ức của ta đã được hóa giải.

Trưa, An An và Trang Minh cũng không về ăn cơm.

Chiều, ta ngồi dựa vào đùi Trang Khả Hình, vừa ăn thịt bò khô tự tay Trang Khả Hình đút cho vừa xem một bộ phim tình yêu lãng mạn. Trong lòng ta như đang có ngàn vạn phần hồng bay lên... thì An An về. Cậu ta vừa xuất hiện trước cửa nhà, ta đã phát hiện ra. Mắt An An như phủ một tầng khí lạnh, làm công trái tim nhỏ bé của ta. Ta lập tức cách xa Trang Khả Hình, rụt thân lại.

Nhìn gì? Bọn tôi rất thuần khiết, rất trong sạch! Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt bỉ ổi như vậy!

An An có vẻ hài lòng với hành động của ta, đi tới chỗ giá áo vắt áo khoác lên, tiếp tục nói chuyện với Trang Minh. Không biết hai người đang nói chuyện gì mà trên mặt có nụ cười.

Trang Khả Hình chào An An và Trang Minh xong, vừa đứng đứng ta vừa nói với An An, “Anh, gần đây Trình Duy có bộ phim nào cần thú cưng không? Em thấy Phi Phi rất có tiềm năng, nếu có, anh dẫn Phi Phi đi thử xem sao!”

An An nhìn lướt qua ta rồi nói, “Em đáng giá cao nó quá rồi!”

Ta không phục, ngẩng đầu ưỡn ngực lên. Cậu khinh bỉ tôi, tôi cũng xem thường cậu! Cậu cho cậu là ai chứ?!

Trang Khả Hình tiếp, “Anh không quan tâm thì thôi, hôm nào tự em đi hỏi Trình Duy vậy! Em tin Phi Phi sẽ làm được!”

Sự tin tưởng của Trang Khả Hình khiến ta cảm động đến rơi nước mắt, cọ cọ đầu vào lòng bàn tay Trang Khả Hình. Cảm ơn cô vào lúc tôi bị xem thường vẫn không xa không rời! Muốn khóc. Trên đời vẫn còn nhiều người tốt quá!

“Cô nàng nhà họ Hạ đầu tư cho một nam diễn viên trẻ, nhưng anh ta diễn xuất quá kém, có bỏ tiền cách mấy cũng không nổi được, còn dám khoe khoang trước mặt em mỗi ngày” Trang Khả Hình cười nói, “Em sẽ lăng xê Phi Phi, để cô ta biết, người của cô ta còn không bằng cả một con chó. Nếu Phi Phi nhà chúng ta vào giới giải trí, nhất định sẽ nổi hơn bất kỳ ai!”

An An phản bác bằng giọng điệu hết sức bình tĩnh, “Xin lỗi, con chó trong tay em đó là của anh.”

Trang Khả Hình liếc An An một cái, “Cho em mượn nó một chút, hạ bệ con nhò nhà họ Hạ không được à! Anh....”

Được được, em gái làm nũng, anh hai sao có thể không đồng ý?! Ta nâng móng vuốt lên vồ vồ mu bàn tay Trang Khả Hình, gật đầu không ngừng. Có điều tiền bạc vẫn phải tính toán cho rõ ràng.... Giá cả thích hợp thì sao lại không đồng ý chứ!

An An chưa nói được hay không, làm như mặc kệ em gái một lòng muốn so tài với người khác, ngoắc ngoắc tay với ta. Ta nhận được tín hiệu, vèo một cái, chạy tới.

Cao ngạo cái gì? Đùa giỡn với người trời sinh đã cao ngạo như An An.... Ta không liều mạng nữa, ngoan ngoãn làm một chú lông vàng nho nhỏ đáng yêu thôi.

Lúc ta theo An An lên lầu, quay đầu lại thấy Trang Khả Hình cười cười, phát tay nói không ra tiếng: Chờ chị!

Xem ra có hi vọng! Ha ha! Nhất định sẽ chờ!

Ta vừa nghĩ tới tiền sắp ùn ùn kéo tới, đã thấy vui như tiền đang ở trong tay thật.

Trang Minh cười, nói với Trang Khả Hình, “Tạm nghỉ học nửa năm vẫn chơi chưa đã à?” rồi ngồi xuống bên cạnh. Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm. Ta vừa đi qua khúc quanh cầu thang là đã không nghe được hai người họ nói gì nữa.

Sau khi thành chó, cuộc sống thật là muôn màu muôn vẻ! Sắp tới còn được thể nghiệm cảm giác làm ngôi sao nữa!

Trang Khả Hình quả nhiên đã không để ta phải thất vọng. Mừng mười, An An dẫn ta và Trang Minh về nhà. Mười một, An An có việc phải đi nước ngoài mấy ngày. Trang Minh tuy buổi tối ở nhà nhưng ban ngày vì triển lãm tranh nên rất bận, An An không muốn trể nãi chuyện của cậu ta bèn liên lạc với Trang Khả Hình, nhờ chăm sóc ta mấy ngày. Dĩ nhiên Trang Khả Hình không từ chối. Ngay hôm sau ngày An An đi, Trang Khả Hình đã dắt ta tới công ty điện ảnh và truyền thông của Trình Duy, đường hoàng đi thang máy lên thẳng phòng tổng giám đốc.

“Chuyện lần trước em nói trong điện thoại anh tính tới đâu rồi?”

Trang Khả Hình gỡ kính mát ra, ngồi đối diện với Trình Duy. Ta nằm trên sofa nhìn hai người với ánh mắt mong đợi, dưng thẳng tai lên nghe ngóng.

Trình Duy đáp, “Anh kêu tiểu Vi sắp xếp rồi, đã có kế hoạch cụ thể.”

Ta không ngờ Trang Khả Hình thuận miệng nói một câu đã lập tức trở thành sự thật.

Trang Khả Hình cười híp mắt nói, “Anh chịu ra tay là em đã biết chắc chắn sẽ được mà! Vậy lúc nào có thể biến kế hoạch thành hiện thực?”

Trình Duy nói, “Ý tưởng của em rất mới, trên thị trường chưa có, Tiểu Vi phải mất một khoảng thời gian mới tìm được kịch bản thích hợp rồi giao cho đạo diễn Triệu Minh Hoa. Quay bộ nào là do đạo diễn quyết định. Qua hết Nguyên Tiêu, có tiền, có kịch bản là có thể khởi quay....” Trình Duy nhìn lướt qua ta một cái, “Chỉ là, nó được đóng chính hay không còn phải xem ý của đạo diễn, anh sẽ không can thiệp. Mặc dù em đã cho anh một sáng kiến nhưng anh sẽ không để em có cơ hội hủy đi hình tượng của công ty đâu.”

Trang Khả Hình không cưỡng cầu, gật đầu nói, “Cứ cố gắng hết sức còn lại nghe theo ý trời thôi! Huống chi em cũng đâu có ngu, cố tình tới cản trở anh! Có điều, cảm thấy Phi Phi không thành vấn đề!”

Ta cũng chẳng biết tại sao Trang Khả Hình lại có lòng tin với ta như vậy. Nhưng ta nhất định sẽ không để cô bé mất mặt! Trang Khả Hình, tôi yêu cô!

Nhất định sẽ để cô được nở mày nở mặt với cô bé nhà họ Hạ kia!

Có điều, mấy boss ơi, một bộ phim truyền hình có thể dừng quyết định nhẹ nhàng như vậy được không, nói khởi quay là khởi quay, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý xong đây này....

An An biết, có bắt ta nhốt lại không?

Mặc kệ, nếu An An không cho ta đi làm ngôi sao ta sẽ liều mạng với cậu ta!

Vậy là hình trình làm người nổi tiếng của ta đã sắp bắt đầu?! Chỉ nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 40.1

Đang lúc ta lo An An về rồi không cho ta đi đóng phim nữa thì An An đột nhiên hoãn ngày về lại. Lúc ta và Trang Khả Hình biết được tin này, quả thật vui muốn điên luôn.

Khi An An về, gạo đã nấu thành cơm, xem cậu ta có dám xé hợp đồng không cho ta đi đóng phim không! Ha ha ha.... Cứ nghĩ tới chuyện đã hồ được An An là thấy vui rồi!

Hôm đi diễn thử, ta gặp được rất nhiều chú chó thông minh ngoan ngoãn, nhưng không con nào có thể nói chuyện lưu loát với ta, nhiều lắm chỉ là tán dóc mấy câu, cho nên kết luận ở đây không có đồng loại.

Buổi diễn thử rất đơn giản, đầu tiên là quan sát bề ngoài của bọn ta xem có thích hợp hay không, hai là xem độ nhạy bén, ba là xem mức độ nghe lời, và một ít chi tiết vặt vãnh khác. Xong xuôi hết cũng tốn ba tiếng đồng hồ, tâm tình Khả Hình không tệ, quyết định dẫn ta đi ăn bữa ngon, sau đó thuận đường đi cắt tỉa lông tắm rửa sạch sẽ từ đầu tới chân. Lúc tắm rửa có người xoa bóp cho, cực kỳ thoải mái.

“Cô Trang, chú chó của cô là bé cưng ngoan nhất tôi gặp từ trước tới giờ đó! Không hề âm ỉ chút nào, rất phối hợp!” Cô bé xoa bóp ngạc nhiên nói với Trang Khả Hình.

Nghe có người nói vậy, ta càng thêm giữ vững tinh thần, quyết tâm nghĩ không thể để Trang Khả Hình mất mặt. Em gái của An An chính là em gái của ta! Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!

À, cảm giác cùng vinh dự hình như có hơi mạnh một chút đúng không?!

Khả Hình cười nói, “Cám ơn! Phì Phì luôn rất ngoan.”

Có thể nói Khả Hình như một tiểu thư khiêm tốn nho nhã, không vì gia cảnh giàu có mà ngang ngược, tính hoạt bát vừa phải, lúc cười mặt mày cong cong, bớt đi vài phần xa cách, thêm phần đáng yêu thân thiết, vì vậy ta rất thích cô bé. Thỉnh thoảng Khả Hình có hơi nghịch ngợm, nhưng bản tính lương thiện nên An An tuy có hơi độc mồm độc miệng, nhưng vẫn để Khả Hình làm việc mình thích. Ngay cả ta cũng muốn cưng chiều cô bé này nữa là! Nếu Khả Hình là em gái của ta, chắc ta không cách nào giữ được vẻ lạnh nhạt như An An rồi.

Mọi việc thuận lợi hơn ta tưởng rất nhiều, chỉ một tuần sau, Khả Hình và trợ lý Châu Châu đã dẫn ta vào đoàn phim. Ngày đầu tiên là nghi thức mở máy, đạo diễn, diễn viên và nhân viên cả đoàn làm lễ, sau đó bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Nghe nói bộ phim này vốn định chiếu trên kênh truyền hình của thành phố, nhưng sau công ty bàn bạc lại quyết định làm thành phim mạng. Quay trước mấy tập tải lên mạng xem thử phản ứng của người xem rồi mới tiếp tục vừa quay vừa chiếu. d[.iễn.đàn/lê[q"pmpuý,đôn Nếu có phản hồi tốt công ty sẽ làm thành một series phim luôn. Khả Hình nói nếu giữ được phản hồi tốt suốt một quý, không chừng ta có thể xuất hiện trên đài truyền hình thành phố, lộ mặt trước bao nhiêu hộ gia đình! Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

Nội dung phim chú chó cưng của cậu cảnh sát trẻ mới ra trường đã giúp cậu phá được nhiều vụ án. Chú chó nhờ vào sự thông minh cơ trí của bản thân luôn hóa nguy thành an, trợ giúp nam chính tìm được chứng cứ cực kỳ quan trọng. Đây là thể loại phim trinh thám thần tượng, những nhân vật quan trọng dĩ nhiên là nghệ sĩ có thực lực nổi tiếng đóng, còn nam chính là một thần tượng trẻ tuổi. Nghe nói cậu nam chính là sinh viên năm ba của học viện điện ảnh, diễn nhân vật có tính tình tích cực tiến tới, không sợ khó không sợ khổ.

Nam phụ thứ nhất là anh em tốt của nam chính, chung đội phá án, tính tình trầm ổn hơn, có kỹ năng làm yếu đi cảm giác tồn tại của bản thân. Nam phụ thứ hai là cấp trên của nam chính, thuộc kiểu ông chú chín chắn, có trách nhiệm, lúc nam chính không nghe lệnh cấp trên tự ý hành động sẽ cố gắng phân bác cấp trên bảo vệ nam chính nhưng thực ra là nhân vật phản diện chí ý sắc bén.

Nam chính thích một cô gái, xem như là nữ chính. Nhưng cảnh của nữ chính rất ít, trừ xuất hiện lúc nam chính giúp bắt tên cướp đã giật máy chụp hình, còn lại gần như chỉ làm nền. Tính ra bộ phim này chủ yếu nói về đấu tranh giữa chính nghĩa và tà ác, không phải phim tình yêu thần tượng đúng nghĩa.

Cảnh quay của ta và nam chính tương đối nhiều. Về phần chó cưng, tất nhiên cũng có chó chính, chó phụ thứ nhất, chó phụ thứ hai, thậm chí còn có chó phụ thứ ba thứ tư do nhân vật phản diện nuôi nữa.

Cứ vậy ta đã vào đoàn phim được ba ngày. Hai ngày trước Khả Hinh đi với ta, không tiếc tiền mua đồ ăn ngon cho cả đoàn phim, hôm nay Khả Hinh bận việc, chỉ có trợ lý. Lúc Khả Hinh không có mặt, cô bé sẽ xếp thêm một trợ lý chuyên chăm lo sinh hoạt cho ta, còn Châu Châu chỉ phụ trách phần công tác, ví dụ như đề bản với đạo diễn về cảnh quay của ta. Hai người đều rất hết lòng với ta, ta vô cùng hài lòng, cũng rất biết ơn họ.

Ta chỉ thỉnh thoảng có mấy cảnh nguy hiểm phải nhảy lên nhảy xuống này nọ, thời gian còn lại khá nhẹ nhàng, hết ăn ăn uống uống lại yên lặng xem người khác diễn. Đừng nghĩ rằng Einstein-Phi ta chỉ là một con chó thì không cần quan tâm kỹ năng diễn xuất. Ba ngày qua, ngay cả đạo diễn cũng khen ta có thiên phú nữa, giỏi hơn nam chính gấp trăm lần cứ hễ chút là diễn sai. Dĩ nhiên có thể vì ta là chó nên họ không yêu cầu quá cao, chỉ cần thoáng để lộ một chút khả năng nghe hiểu những gì đạo diễn yêu cầu là đã nhận được không ít lời khen.

Bản thân ta khá đồng tình với nam chính, cậu bé đáng thương, đừng khẩn trương! Cố gắng lên! dbliẽ.đ;àn/lê["quý /;","đô;ln Tuy cậu là người mới nhưng vừa đóng phim đã diễn ngay vai chính, tất nhiên đạo diễn phải yêu cầu cao rồi! Ta thầm an ủi nam chính một phen, sau đó thông thả đi lướt qua Châu Châu và phó đạo diễn. Ta vừa về phòng nghỉ là lập tức có trợ lý đưa nước cho. Ta hút ngay một hơi dài, thoải mái quá!

Ta nằm xuống ổ chó, chuẩn bị ngủ chốc lát, bỗng ngửi thấy một mùi quen thuộc, đoán chừng đã lâu không nghe nên hơi nhột, nhất thời nhớ không ra là của ai, chỉ biết cảm giác rất thoải mái rất an tâm khiến ta muốn lập tức tiến vào mộng đẹp. Thôi, mặc kệ đi! Một quá, ngủ một lát đã!

Hả?

Ai bóp mặt ta?

Xác xược! Dám bóp mặt ngôi sao tương lai?! Gan to bằng trời!

Ta khó khăn vén mí mắt lên, đập vào mắt là khuôn mặt của người ta đã cố ý lãng quên, An An.

Ta giật thót, sém chút sợ tới mức tiểu ra quần (mà thực ra là không có quần).

Ta lập tức ngẩng đầu lên, nhìn nọt vẩy đuôi, nhếch miệng cười với An An.

An An! Cậu về rồi à! Nghe tôi nói này, tôi là một người có ước mơ, cậu phải ủng hộ ước mơ của tôi, không được ngăn cản, đúng không!

Ta dùng ánh mắt truyền đạt khát vọng muốn làm diễn viên với An An (thực tế là khát vọng với tiền, nhưng không thể nói thật, nhất là vào thời điểm này!), sau đó thả một chân lên đầu gối An An, cọ cọ đầu giả bộ thân mật, tỏ vẻ rất nhớ cậu ấy. Ta cọ rồi cọ.

An An đứng như ta dự đoán, lập tức đẩy ta ra với vẻ mặt ghét bỏ, giọng bình tĩnh, nói, “Chơi rất vui?”

Ta gạt đầu, sau đó vội vàng lắc đầu: Chơi cái gì mà chơi, tôi đang làm việc đàng hoàng, làm việc đó! Không phải chơi!

Châu Châu đang nhìn An An với ánh mắt kỳ lạ.

An An cậu đừng có dùng bộ mặt phốt tỉnh như vậy nói chuyện với tôi, sẽ bị người ta nghi là đầu óc có vấn đề đó...

Ta cúi đầu, dùng móng vuốt lay lay An An, nín vạt áo của cậu ta, để cậu ta chú ý, cứ nghĩ tới việc An An chói sáng của ta bị người khác nghi ngờ đầu óc có vấn đề là ta thấy không vui rồi!

Hình như An An hiểu ra, quay đầu hỏi Châu Châu, “Hôm nay Phi Phi còn mấy cảnh nữa?”

Châu Châu lập tức đáp, “Một lát có một cảnh, tám giờ tối có một cảnh, còn cảnh tiếp theo là bây giờ sáng hôm sau.”

An An gạt đầu tỏ vẻ đã nghe, sau đó kêu Châu Châu để bọn ta ở riêng.

Trong phòng nghỉ chỉ còn ta và An An. Hình như An An vừa mới xuống máy bay, có vẻ mệt mỏi. An An cúi đầu ngất mũi ta, hỏi, “Nghe Khả Hinh nói cậu đã quay ba ngày rồi?” Ta gạt đầu xem như đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 40.2

An An tựa lưng vào thành sofa, ngửa đầu ra sau, nhắm nghiền hai mắt, nói, “Cậu nghỉ ngơi một lát đi, quay xong chúng ta về nhà, tối tôi lại đưa cậu tới!”

Ta uông một tiếng xem như trả lời, sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại. Bình thường ta luôn không dám ngủ say sợ bỗng nhiên có hành động khác thường trong lúc vô thức, nay biết có người phe mình bên cạnh, yên tâm ngủ tới mức không biết trời trăng mây gió gì, ngay cả việc An An ở lại ăn trưa cũng không hay, đến lúc bị kêu dậy đi quay phim mới tỉnh.

Cảnh này bởi vì nam chính không nhập tâm tổn tận hai giờ mới xong. Ba giờ chiều, ta ngồi lên xe An An, về nhà. Trên xe chỉ có ta và An An, ta ngồi phía sau mặc bộ đồ An An đã chuẩn bị cho vào, duỗi tay duỗi chân gân gân cốt mấy cái, rồi tựa vào ghế dựa thở phào một hơi, “Hình người vẫn quen hơn! Thoải mái quá!”

An An như làm ảo thuật đột nhiên biến ra một phần gà rán và sữa nóng thơm nứt mũi. Vậy mà nãy giờ ta không nghĩ thấy! Kỳ lạ! hẳn là do ta mãi lo phải giải thích việc ta và Khả Hinh lên đi đóng phim thế nào nên không chú ý tới mùi thơm.

Ta cười tươi rói, mặt dày nhận lấy gà chiên và sữa nóng, biết An An sẽ không tiếp tục truy cứu. Ta đoán có lẽ An An đã sớm biết rồi, dù sao An An và Trình Duy vừa là thân thích vừa là bạn bè, trong mắt Trình Duy ta là thú cưng của An An, hẳn là Trình Duy đã báo với An An. Nếu An An không đồng ý, thì dù cho Khả Hinh có muốn, cả cơ hội đi quay thử ta cũng không được nữa chứ nói chi đi đóng phim. Xem ra An An vẫn tôn trọng lựa chọn của ta. Ta vừa gặm gà rán vừa suy nghĩ, hơi hơi cảm động.

Trang phú quý quả là người tốt! Mặc dù vừa phú vừa quý, nhưng vẫn rất tôn trọng nhân quyền.

Ta gặm gà rán xong, khẽ nghiêng đầu nhìn An An, thầm nghĩ: Đồng chí Trang phú quý thật là tuần tú, tính tình thảnh thoả hơi lạnh một chút, nhưng vẫn rất lòng thiện. Ta uống một ngụm sữa, nghỉ tiếp, ừm, còn sẵn sóc chuẩn bị đồ ăn cho ta sau khi ta diễn xong. din;ền.dàn/lê;n;quý,dn;l;ôn Trong đoàn phim, chó chỉ được ăn một hoặc hai bữa mỗi ngày, mặc dù dinh dưỡng đầy đủ, nhưng đối với chó dị tộc như ta làm sao đủ, vì vậy ta rất muốn nói, thêm đồ ăn, thêm đồ ăn đi!

“Trang phú quý, nếu tôi là con gái, nhất định sẽ gả cho cậu!” Ta nhất thời kích động, hùng hồn nói với An An.

An An nghe thấy, bị sặc, khụ khụ vài tiếng. Ta đau lòng vươn tay vỗ lưng cho An An, nhắc nhở, “Đừng kích động, lo nhìn đường kia!”

An An liếc ta một cái thật sắc, vừa nhìn đường vừa nói, “Cậu vừa kêu tôi là gì?”

Nghe An An hỏi, ta mới phát hiện ta đã kêu ra biệt hiệu bí mật đặt riêng cho An An, bèn giả bộ phớt tỉnh, giải thích, “Không có, chắc cậu nghe lầm rồi! Tôi chỉ nói cậu vừa giàu vừa tuần tú, nếu tôi là con gái nhất định sẽ kết hôn với cậu thôi!”

An An không nói gì nữa, hẳn là miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của ta. Về phần cậu ta có tin hay không, kệ đi!

Ta sợ cái miệng lại hại cái thân, không dám nói gì nữa, định chuyên tâm nhìn phong cảnh bên ngoài, bỗng nghe An An nói, “Cậu muốn gả cho tôi là một chuyện, tôi có cưới hay không lại là chuyện khác. Đừng tưởng cậu muốn gả là tôi sẽ lấy!”

Trời đất ơi, có cần độc mồm độc miệng tới vậy không? Phải anh em tốt không? Không nể mặt nể mũi một chút được à!

Ta phát điên lên, cố nặn một nụ cười, bung mắt nói, “Ây da, người ta biết câu xấu hổ mà... Rõ ràng trong lòng có tôi còn mạnh mẽ!”

• • • •

Thôi, ta sẽ không kể việc xe đã lập tức ngừng lại ven đường hai phút, và trong hai phút này ta đã bị đồng chí Trang phủ quý đánh cho một trận tê người...

Thiếu niên à, cái roi xuống đầy đất không phải là khô mà là da gà trên người tôi đấy, thật ra tôi cũng sắp chịu không nổi rồi! Có điều, Trang phú quý à, sao cậu cứ thích đánh dầu tôi hoài vậy?!

Ta vừa xoa đầu vừa râm rì, “Không biết bao nhiêu tế bào não của tôi bị cậu đánh chết rồi... Lỡ sau này bị bại não, tôi sẽ ngồi mãi trong nhà cậu để cậu chăm sóc tôi cả đời cho biết!”

“Sẽ không bị bại nào đâu.”

Ta vui mừng nghĩ, thì ra An An vẫn tin tưởng vào trí tuệ của ta, “Nghe được mấy lời này của cậu, tôi có chết ngay bây giờ cũng không tiếc! Rốt cuộc cậu đã chịu thừa nhận tôi thông minh!”

An An nghiêng đầu nhìn ta với ánh mắt ‘cậu nghĩ nhiều quá rồi’, “Bởi vì có thể cậu mắc chứng thiếu não bẩm sinh, bây giờ đã có một ít triệu chứng rồi đấy.”

“...” Câu mới thiếu não đó, cả nhà câu đều thiếu não! Không, cả nhà câu chỉ có một mình câu là thiếu não! Khả Hinh dễ thương có não!

Thật là... Mặc gì ta lại nói mấy câu như ‘nếu là con gái tôi nhất định sẽ gả cho cậu chứ!’ đúng là thiếu não thật!

Ta điên rồi! Tự biến mình thành kẻ thiếu não! Tự nhiên cảm động bởi một chút ân huệ nhỏ nhoi của Trang phú quý để quên mất một mặt ác nghiệt của cậu ta.

“Gà rán có ngon không?”

Nhắc đến ăn, ta lập tức quên mất việc không vui vừa rồi, hưng phấn gật đầu, “Ngon!”

“Mấy ngày nay thấy thế nào? Có gì không quen không?”

Ta lắc đầu, một ít khó vẫn chịu được. Đóng phim có cái thú của đóng phim, vui lớn hơn khổ, cho nên không thấy chán. Mặc dù cũng có lúc đạo diễn Triệu sẽ gài thét với diễn viên liên tục đóng không đạt, nhưng vẫn rất quan tâm ta, dứt cho ta đồ ăn vặt, vuốt đầu ta nói mấy lời nghĩ rằng ta không hiểu, thật ra ta đều hiểu hết ha ha!

Ta cảm thấy làm chó cũng có cái hay, có thể nghe được hết mọi bí mật bởi vì người ta sẽ không đề phòng một con chó. diễn;ln;đàn"lê;q;luý;đlon Thê nghiệm kiểu này làm phong phú thêm nội dung truyện hài của ta, xem như có đột phá. Kể từ khi gia nhập đoàn phim, ta phát hiện quả thật mình còn rất ngây thơ, trong giới giải trí chuyện gì cũng có, chỉ cần có muốn biết hay không thôi. Ta chỉ muốn nói một câu: Ta thích!

“Rất tốt! Rất thú vị! Quay xong tôi sẽ vẽ lại tất cả những chuyện đã trải qua trong khoảng thời gian này, cảm giác như đã mở ra một thế giới mới!”

Ta hưng phấn, bắt đầu kể cho An An nghe những tin ‘vía hè’ đã nghe thấy được gần đây, nói mãi đến khi xe vào tầng hầm dừng lại rồi ta mới phát hiện đã tới nhà. Ta mang theo tiếu nười vì chưa kể đã, mở cửa xe nhảy xuống, “Nghe nói hai ngày nữa Thẩm An tiếng tăm lừng lẫy sẽ tới đó!”

An An nhìn ta hỏi, “Là Thẩm An trong mấy bộ phim cậu xem lúc trước?”

“Đúng vậy! Hôm nay tôi mới biết, Thẩm An là nam phụ thứ hai. Không ngờ Thẩm An cũng đóng vai phụ!”

An An nói với giọng đương nhiên, “Thẩm An là bạn của Trình Duy, đồng ý đóng vai phụ trong phim của Trình Duy cũng là bình thường!”

“Thì ra là vậy! Đáng tiếc tôi không thể biến hình người, nếu không đã có thể tận tay đưa hình cho Thẩm An ký tên rồi!”

An An lườm ta với ánh mắt ‘cậu đừng khiến tôi mất mặt’, sau đó kéo ta còn đang ngây ngô vào thang máy, “Thích Thẩm An tới mức đó?”

“Tất nhiên rồi! Có hình ký tên của Thẩm An, tôi có thể đăng lên mạng bán, nhất định sẽ bán được một mớ tiền!” Hai mắt ta ánh lên vẻ mê tiền.

An An bỗng vuốt đầu ta nói, “Tôi đề cậu thiếu ăn hay thiếu mặc?”

Ta bỗng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức gấp người chín mươi độ nói, “Xin lỗi, đã khiến cậu mất mặt rồi! Xin hãy tha thứ cho tôi!” Lần sau ta tuyệt đối sẽ không nói mấy chuyện bán buôn này nọ cho An An nghe nữa!

An An một tay ôm lấy ta một tay đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ. Còn ta đang thầm tính xem một cái ảnh có chữ ký của Thẩm An đáng giá bao nhiêu tiền. ... Việc xin chữ ký, một con chó thì chắc chắn được, phải nhờ An An nói với Châu Châu thôi! Chuẩn bị mấy tấm đây? Ày da, đúng là nỗi phiền muộn ngọt ngào mà!

Năm tám được rồi, mười tám nhiều quá kỳ, đến lúc đó Thẩm An không muốn ký lại mất nhiều hơn được!

Ta nghĩ kỹ rồi, sau khi ra khỏi thang máy, cười như một mặt trời nhỏ, cố ý lấy lòng An An, chỉ sợ An An ghét bỏ ta có tâm hồn con buôn từ chối yêu cầu của ta. Không thể nhắc lại chuyện bán lấy tiền, khiến An An nghi ngờ!

Mọi người không thích nói thẳng thì ta giấu vậy! Mặc kệ uyên chuyển hay trực tiếp, làm sao đạt được mục đích là được!

Để kiếm tiền riêng, quyết tâm bất cứ giá nào! Ta quyết định, một lát tám xong, sẽ xoa bóp toàn thân cho An An vừa bốn ba đường dài về, lập được công to sợ gì xin không được!

Ta thật là biết tính kế! Mấy từ ‘chó tâm cơ’ hẳn là dành riêng dành cho ta rồi ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 41

Ta cứ nghĩ sẽ phải xin xỏ để được đấm bóp cho An An, nào ngờ khi nghe ta đề nghị, cậu ta chẳng những không bày ra vẻ mặt ghét bỏ rồi cự tuyệt, mà còn lập tức nằm ngay xuống giường nhắm mắt lại. Ta xoay xoay cổ tay, cười đen tối. ... quỳ gối, bắt đầu đấm bóp.

Ta vừa ắn ắn vừa tự nói tự đáp một hồi mới phát hiện lúc đầu An An còn ừ hừ mấy tiếng qua loa, về sau im hơi lặng tiếng. Ta dừng động tác lại, thấy An An không có phản ứng gì, bèn kêu khẽ, “An An. ...”

Cứ vậy ngủ mất, hân hân ngày nay An An mệt sắp chết rồi, có lẽ vừa vội việc của mình, còn phải lo chuyện của ta.

Ta sợ làm An An thức giấc, rón rén bước xuống giường, cầm lấy dép lê, chạy ra khỏi phòng ngủ, vào phòng sách tự chơi. Không vào không biết, vào rồi mới phát giác ta đã lâu không chạm qua máy vi tính rồi. Ta thuần thục điền mật mã vào, sau đó mở phần mềm đồ họa ra, quyết định luyện tay một chút trong lúc An An ngủ.

Chuỗi chuyện về trò địa chủ hôm trước đã được chia sẻ khá nhiều. Lần này đổi thành chuỗi chuyện về đoàn làm phim. Ta vừa đăng lên đã có không ít người bóc tem, chỉ vài phút sau đã có mấy trăm bình luận và gần một ngàn chia sẻ. Cảm giác được nhiều người yêu thích thật là vui. Đột nhiên ta phát hiện Thẩm Ân lại chia sẻ bài đăng mới nhất của ta.

Nhanh quá, chẳng lẽ để chế độ theo dõi bài đăng của ta?

Ta vào weibo của Thẩm Ân, mở phần theo dõi, quả nhiên thấy theo dõi mới nhất là bài của ta. Thẩm Ân thật là có mắt nhìn!

Ta bấm theo dõi trang weibo của Thẩm Ân, bị máy fan mất sắc phát hiện, để lại bình luận.

‘Đại đại cũng thích Thẩm Ân?!’

‘Đại đại, ngài và Thẩm Ân có quan hệ thế nào?! Sao lại theo dõi Thẩm Ân!’

‘Vợ yêu của Thẩm Ân từng du lịch qua đây.’

‘Đại đại thật cao ngạo, trừ đăng truyện, không hề phát hiện chút gì về cuộc sống hằng ngày của hết...’

Đủ kiểu bình luận.

Ta lướt weibo một hồi, nhìn đồng hồ xem giờ xong, quyết định vào bếp nấu cho mình một tô mì. Ta đang chuẩn bị ăn mì thì cửa phòng An An được mở ra. An An đã dậy, hình như vừa mới rửa mặt xong tiện tay hất tóc mái lên khiến nó trông khá lộn xộn, nháy mắt từ một người đàn ông thành đạt biến thành một người đàn ông lười nhác. Nhìn thấy An An vừa nhìn đồng hồ đeo tay, vừa xắn ống tay áo lên, nói, “Cậu nấu gì đó? Nghe mùi rất thơm.”

Ta cho vào tô mì một quả trứng gà cộng thêm hành phi và dầu mè, không thơm mới là lạ. Ta dùng động tác khuấy mì lại, nhìn An An với ánh mắt phòng bị, khách sáo hỏi, “Cậu muốn ăn không?”

An An lập tức ngồi xuống bên cạnh ta, đáp, “Vậy tôi không khách sáo. Cậu đi nấu thêm một tô khác đi.” dứt lời, giật cái tô trước mặt ta đi mất.

Đúng là không khách sáo thật! Có mắt không vậy, muốn ăn chờ tôi nấu cho cậu một tô khác không được sao?! Ta tức giận nghĩ, sung mặt lên đi nấu một phần khác. Sau đó bọn ta tập trung giải quyết phần mì của mình trong yên lặng.

Ăn xong ta nóng tới mức đổ mồ hôi ở chóp mũi, nhìn lại An An, cậu ta vẫn thong thả như thường, không giống ta hút hai ba cái đã giải quyết xong cả tô.

Khi An An ăn xong, thời gian không còn nhiều lắm, ta nhanh chóng dọn dẹp chén đĩa, rồi biến thành hình chó, bước ra cửa với An An.

Đột nhiên cửa bị mở ra từ bên ngoài, là Trang Minh.

Trang Minh thấy An An, có vẻ bất ngờ, chào, “Cậu vừa về à?”

An An gật đầu, đáp, “Giờ em đưa Phi Phi đến đoàn phim.”

Có lẽ Trang Minh đã thông qua Khả Hinh biết ta đi quay phim nên không thắc mắc gì, chỉ hỏi, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, anh thì sao?”

Trang Minh sờ bụng nói, “Cũng chưa đói lắm, một cả này giờ không muốn ăn.”

An An nói, “Trong tủ lạnh có đủ hết, anh muốn ăn gì thì tự nấu đi, em dẫn Phi Phi đi đây.”

Trang Minh khoát tay, lẽ bước vào nhà, có vẻ rất mệt mỏi.

Ta đến nơi lúc sáu giờ rưỡi, mọi người đều đang vội chuyện của mình. Phó đạo diễn tới thông báo thời gian quay chính xác với Châu Châu. Ta và An An ngồi trong phòng nghỉ đợi tới giờ. Bình thường hay có mấy diễn viên tới tìm ta chơi, nay có An An, chẳng ai thèm đến hết. Ta chán chết vui mình trên sofa, gồi đầu lên đùi An An hừ hừ.

An An vuốt đầu ta hỏi, “Chán quá hả?”

Ta ê a xem như trả lời. Chỉ có An An mới nghe hiểu ta nói gì.

“Chê tôi ở đây cản trở?”

Ta không đáp.

“Im lặng chính là chấp nhận. Lá gan càng lúc càng lớn ha, cả tôi cũng dám ghét bỏ.” Giọng An An không giấu vẻ tức giận.

Ta không thích nghe mấy lời kiểu này tí nào. Mặc gì không dám chứ! Tôi cũng là đàn ông đàn ang, sao phải sợ cậu! Ta tròn tròn mắt nhìn An An, tỏ vẻ kháng nghị.

An An móc từ trong túi áo ra một tấm thẻ, quơ quơ trước mắt ta, cười nói, “Ồ trong đây có hai trăm ngàn nhân dân tệ.”

Trong thẻ của cậu có hai trăm ngàn nhân dân tệ liên quan gì đến tôi?! Muốn dùng số tiền này mua sự khúm núm của tôi? Không có cửa đâu!

“Là tiền đóng phim của cậu.”

Nhiều như vậy?!

Tiền của ta!

Trong tay An An!

Cũng đúng, không ở trong tay An An thì còn có thể ở trong tay ai! Họ sẽ gọi tiền cho chủ chứ ai lại gọi cho một con chó! Khó trách An An lớn lối như vậy.

Ta lập tức vẫy đuôi nhào qua, lắc lắc tay An An, muốn giật lấy cái thẻ, nhưng ta biết, có giật được cũng không ích gì, phải biết mặt mã mới rút tiền!

Tiền của ta!

Cái gì? Mấy người nói phải có tôn nghiêm?! Tôn nghiêm có thể thay com được không?!

Từ lúc biết tiền đóng phim nằm trong tay An An, ta ân cần với An An hơn hẳn. Ở nhà, An An kêu làm cái gì ta lập tức làm cái đó. Nhưng vì có mặt Trang Minh nên ta không thể nấu cơm cho An An, ngược lại An An còn phải mỗi ngày nấu cơm, tắm rửa cho ta. dnkiến.đàn/lên;l"quý,n;đôn Thỉnh thoảng ta quần An An đòi lên giường ngủ chung, An An cũng không kiên quyết đuổi ta xuống.

Ta muốn ngủ chung với An An, một là để Trang Minh không phát hiện điều gì khác thường, hai là để bồi dưỡng tình cảm với An An. Ta dùng chính sách dụ dỗ mềm hóa tâm hồn sỏi đá của An An, xem ra đã có hiệu quả. Mặc dù An An vẫn luôn miệng bắt ta đi ngủ ở chó, nhưng hành động lại không hề tuyệt tình như trước, cho nên mỗi tối ta vẫn chiếm được một góc nhỏ trên giường của An An.

Hôm nay Châu Châu tới nhà dẫn ta đi đến phim trường. Tới nơi, ta lập tức chui vào phòng nghỉ dành riêng cho mình ngồi chơi. Chẳng mấy chốc có người gõ cửa bước vào, là trợ lý phụ trách sinh hoạt chuẩn bị đồ ăn đồ uống cho ta và một bé chó dự bị cùng với chủ của nó.

Ta đã gặp bé chó dự bị này nhiều lần, nghe Châu Châu nói đoàn phim sợ ta có lúc không chịu diễn hoặc xảy ra sự cố bất ngờ nên chuẩn bị thêm chó dự bị phòng hờ. Trong đoàn có hai chó dự bị, bé này gọi là Nữu Nữu, rất đáng yêu, cũng đặc biệt thích chơi với ta. Tất nhiên, ta cũng vui lòng chơi với nó. Đừng trách ta ham chơi, ở hình chó, ta chỉ có thể tìm mấy con chó khác giao lưu tình cảm thôi.

Chủ của Nữu Nữu thấy ta và Nữu Nữu đang vây quanh một món đồ chơi chơi, bèn ngồi xuống ghé nói chuyện phiếm với cô trợ lý, hỏi, “Hình như Phi Phi ăn rất khá?”

Nghe vậy, than thở ta lập tức cứng đờ, chẳng lẽ cái danh tham ăn của ta đã lan khắp đoàn phim? Xấu hổ quá! Ta nâng một bàn chân lên che mặt.

Trợ lý sinh hoạt của ta gật đầu cười, “Nghe chị Châu nói, anh Trang cho Phi Phi ăn theo chế độ của con người, ngày đủ ba bữa, có lẽ tập quen rồi, nên không giống Nữu Nữu ngày ăn một bữa là đủ.”

Chủ Nữu Nữu cười nói, “Để tôi phụ cô một tay! Nữu Nữu thích chơi với Phi Phi, cứ giật dây đòi chạy tới đây mãi, tôi thật hết cách với nó!”

Trợ lý của ta cười ha ha, “Phi Phi cũng rất thích chơi với Nữu Nữu mà! Anh muốn tới cứ tới, không sao đâu, chỉ sợ phiền anh thôi!”

“Có gì đâu mà phiền! Tôi quen rồi. À, chủ của Phi Phi làm nghề gì cô biết không? Trông có vẻ rất có thành đạt!”

Ta vừa nghe bọn họ nhắc tới An An, lập tức dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, mặc dù mắt vẫn đặt trên thân Nữu Nữu.

“Chủ của Phi Phi à, tôi cũng không rõ lắm, hỏi trước là cô Trang dẫn Phi Phi tới, chắc chị Châu biết đó!”

“Ừ, tôi tò mò nên hỏi thử cho biết vậy thôi, ha ha.”

Lúc này di động của cô trợ lý đổ chuông, nên cô lập tức chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Họ không tiếp tục nói về An An, ta cũng chẳng thêm nghe lỏm nữa.

Chiều, khi đang đóng phim, ta bỗng cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, chân căng bần rần, cả người không còn chút sức, rồi nghe được có người hô to, “Phi Phi té xỉu rồi, mau mời bác sĩ tới! Kêu cả Châu Châu nữa!”

Té xỉu?!

Sau đó ta mất đi ý thức lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 42.1

“Có thể là do mệt mỏi quá, nghỉ ngơi một hồi là khỏe thôi. Nhớ cho nó uống nhiều nước.” Giọng nghe rất lạ. Ta từ từ mở mắt ra, thấy người vừa nói đang sờ đầu ta.

“Không có việc gì là tốt rồi! Tôi sẽ nói với đạo diễn điều chỉnh một chút cảnh quay của Phi Phi. Gần đây quay ngày đêm điên đảo, người còn chịu không nổi chứ nói chi chó cưng. Bình thường bọn nó sống còn sung sướng hơn chúng ta nhiều.” Châu Châu nói với trợ lý phụ trách sinh hoạt của ta. Cô trợ lý biết ta không sao, thở phào một hơi.

“Chị Châu, Phi Phi chỉ té xỉu hơn mười phút, có cần nói cho anh Trang biết không?” Sau hơn mười phút lo lắng hãi hùng, cô trợ lý cẩn thận hỏi Châu Châu.

Châu Châu cau mày nói, “Dù là mười phút hay một phút, đều phải nói cho anh Trang biết. Chúng ta có nhiệm vụ chăm sóc Phi Phi, nó xảy ra chuyện, không báo sẽ càng phiền toái hơn. Chị thấy anh Trang cũng không phải kiểu người hay phát giận lung tung đâu, yên tâm đi.”

“Đều do em không chăm sóc Phi Phi cẩn thận, ngay cả việc nó mệt cũng không biết.”

Châu Châu nói vài câu an ủi với cô trợ lý, rồi tiễn bác sĩ thú y đi, lấy di động ra gọi cho An An.

Ta vầy vầy đầu, cảm giác không choáng váng như trước nữa, ngửa mặt nghe Châu Châu nói chuyện điện thoại.

“Anh Trang, hôm nay Phi Phi bị mệt nên té xỉu khoảng chừng mười phút, giờ đã tỉnh lại... Bác sĩ đã khám cho Phi Phi rồi, nói rằng chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe, không có gì đáng ngại... Vâng, đạo diễn đồng ý cho Phi Phi nghỉ một ngày quan sát tình hình... Anh tới đón ă?”

An An vừa nghe Châu Châu nói ta té xỉu đã chạy tới thật nhanh.

Ta ngồi ở ghế sau, nhanh chóng mặc quần áo vào, thở dài một hơi, từ nãy đến giờ An vẫn chưa nói một lời.

Đến nhà, ta thay giày xong chuẩn bị nhào lên sofa bật ti vi xem thì đã bị An An kéo lại. Mặt An hầm hầm hỏi, “Minh mệt mỏi cũng không tự biết?” giọng nói rõ ràng là đang giận.

Ta gãi đầu, chột dạ nói, “Việc này...”

An An không đợi ta nói hết, đã ấn ta ngồi xuống sofa, xoay người đi rót một ly nước ấm, nhét vào tay ta, sau đó cau mày ngồi xuống đối diện.

“Tôi không phản đối việc cậu đi đóng phim, nhưng cậu phải chú ý tình trạng sức khỏe của mình, nếu như có gì ngoài ý muốn...”

Ta siết chặt cái ly, sợ An An nói nếu như có gì ngoài ý muốn sẽ không cho ta đi đóng phim nữa, bèn vội vàng ngắt lời, “Không đâu! Từ nay về sau tôi nhất định sẽ chú ý! Có vấn đề gì sẽ báo cho cậu trước nhất!” Dứt lời, ta nhìn thẳng vào mắt An An với vẻ mặt hết sức chân thành.

An An thả lỏng người, tựa lưng vào thành ghế, nhìn ta, giọng không tức giận như lúc nãy nữa, “Mấy ngày nay đóng phim mệt muốn chết?”

Thật ra ta cũng không cảm thấy mệt mỏi lắm, nhưng có thể là do quay đảo điên ngày đêm khiến thân thể không kịp thích nghi nên mới ra có sự. Lần đầu tiên đóng phim, tinh thần quá hưng phấn, nhiều lúc quên cả mệt mỏi, quên mất thân xác phàm tục rất yếu ớt.

“Cũng không đến nỗi nào! Chỉ là có lúc phải đợi thật lâu.”

“Đây là lựa chọn của cậu, tôi cũng chẳng nói được gì. Không có tôi bên cạnh, cậu phải tự chú ý nhiều hơn, bớt tiếp xúc với người lạ, bớt chạy lung tung. Cơ thể cậu đặc biệt, nên càng cẩn thận hơn mới đúng.” dnkicn.dàn/ln;lê,quy"đôn;n Rõ ràng An An không tin tưởng hai trợ lý của ta lắm.

Bọn ta đang nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, theo sau là giọng của Trang Minh, “Trang Cận?” Ta cứng người, nghiêng đầu nhìn lại theo bản năng, vừa lúc mất đối mắt với Trang Minh.

Trang Minh thấy ta, tò mò hỏi, “Con cái nhà ai mà đẹp vậy?”

An An bình tĩnh đáp, “Em trai của bạn em, nhờ em chăm sóc giùm mấy ngày.”

Trang Minh cười cười gật đầu chào ta, rồi hỏi An An, “Em đang phê bình cậu ấy à? Anh ngủ trong phòng còn nghe thấy giọng em rất nghiêm. Con trai cái tuổi này nghịch ngợm một tí rất bình thường, chẳng phải hồi đó chúng ta cũng vậy sao? Có gì từ từ nói, nó chỉ là một đứa bé. Huống chi văn hóa bất đồng, phương thức giáo dục cũng không giống.”

Ta phát hiện ngay lúc An An nghe Trang Minh nói ta chỉ là một đứa bé, khuôn mặt vốn bình tĩnh của An An nháy mắt tối sầm, “Có lẽ là em đã quá nóng vội...” An An nhìn lướt qua ta một cái, rồi hỏi Trang Minh, “Sao anh ở nhà giờ này? Không ra ngoài à?”

Trang Minh ngồi xuống cái ghế đơn bên cạnh, ôm gối ngáp, “Bận rộn hai tháng trời rồi cuộc cũng được nghỉ xả hơi một chút. Hôm nay ở nhà cả ngày, không phải tới chỗ triển lãm.”

“Triển lãm thuận lợi không?”

Nhắc tới triển lãm tranh, mắt Trang Minh sáng hẳn, có thể thấy mặc dù nói mệt nhưng trong lòng vẫn vui, “Thuận lợi! Có thể anh sẽ về bên kia ngay.”

“Gấp vậy? Không ở đây chơi mấy ngày à?”

Trang Minh chống cằm nhìn An An, cười bất đắc dĩ, “Tụi em bận tới mức cả ngày không thấy bóng, anh ở lại cũng chẳng có ai chơi, triển lãm xong dĩ nhiên phải về. Hay là em dành thời gian dẫn anh đi chơi mấy ngày đi! Nếu vậy anh có thể suy nghĩ việc ở lại.”

Ta cúi đầu giả bộ lắng nghe, thấy chán bèn lên lời cái máy tính bảng nằm ở đầu kia của sofa qua chơi.

An An đáp, “Được thôi, em sẽ sắp xếp công việc. Còn Khả Hinh thì đã đi Pháp. Nó xin nghỉ học nửa năm để chơi cho đã, nếu không do em nói có lẽ còn muốn xin nghỉ tiếp, nên giờ anh không thấy bóng là chuyện bình thường.”

Trang Minh vui mừng nói, “Thật không? Em bận rộn như vậy, sẽ không ảnh hưởng công việc của em chứ? Anh không ngờ Khả Hinh cũng chịu an phận đi học lại.”

An An lắc đầu đáp, “Lâu lâu mới có dịp anh về nước một chuyến, còn công việc thì lúc nào cũng phải làm rồi. Em đoán chừng mấy ngày nữa là Khả Hinh lại bay về thôi. dĩn; kên. đản/ lē, qun lý, đôn; n Tĩnh Khả Hinh không phải anh không biết... Có điều, cả nhà cũng không yêu cầu nhiều lắm, chỉ cần Khả Hinh không trễ nãi việc là được.”

“Ừ.”

Ta vừa nghe An An nói muốn dẫn Trang Minh đi chơi, rụt rè giơ tay lên nói, “Lúc đi chơi dẫn tôi theo nữa được không?”

An An liếc ta một cái không trả lời, vừa nhìn đã hiểu không chịu dẫn ta theo. Ta lập tức an phận, không giầy giụa nữa.

Trang Minh ngạc nhiên hỏi An An, “Đứa nhỏ này nói tiếng Trung giỏi dữ?”

An An thản nhiên nói dối, “Mẹ của cậu ta là người Pháp, nhưng sau khi lấy chồng vẫn luôn sống ở Trung Quốc. Cậu ta sống chung với ông bà, nói chuyện nhiều với người trong nhà, nên tiếng phổ thông mới lưu loát như vậy.”

Ta nhìn Trang Minh cười hì hì, giả bộ khờ dại.

Trang Minh nói, “Hèn chi... Có điều, gen của mẹ cậu ta cũng quá mạnh đi, bên ngoài không có chút bóng dáng gì của người Trung Quốc hết! Mặc dù phát âm là tiếng phổ thông chính tông.”

Tối, An An giải thích với ta, “Cậu đang bận đóng phim, định tới lúc đi chơi xin nghỉ để đi chơi à?”

Ta nghe vậy, lập tức nhớ ra, đúng ha vừa nghe nói đi chơi đã lập tức quên mất chuyện đóng phim. Nghĩ thông rồi, ta không dây dưa An An chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 42.2

Ta ở nhà nghỉ ngơi một ngày sau đó về đoàn phim lại, đúng như dự đoán, quả nhiên An An không quá yên tâm với hai cô trợ lý của ta, đã thuê thêm một nam vệ sĩ. Có thể là do An An dặn, chỉ cần ta có mặt trong đoàn là cô trợ lý sinh hoạt và anh vệ sĩ sẽ theo sát ta nửa bước không rời... Ta ở đâu, họ ở

đó, vô cùng có trách nhiệm.

Ta bỗng nhiên trở thành Phi Phi tài đại khí thô. Bên cạnh nam chính bình thường chỉ có một trợ lý sinh hoạt, bởi vì người đại diện không phải chỉ lo cho một mình cậu ta nên khi nào có việc mới tới tìm cậu ta bàn chuyện. Còn ta, một chú chó, lại tổng cộng có ba trợ lý, đủ hết trước mặt sau lưng, thật sự rất rêu rao, khiến ta trừ thời gian quay phim, còn lại rất ngại mò mẫm ra ngoài đi dạo. May mắn anh vệ sĩ tính tình hài hước cũng thích chơi với ta nên mới không quá nhàm chán.

Xế chiều hôm nay nghe được tin vui Thẩm An sắp tới khiến ta rất kích động.

Rốt cuộc cũng vào rồi! Xin chữ kí thôi!

Chuyện kí tên ta đã nhờ An An nói với Châu Châu, chỉ cần Thẩm An vào, Châu Châu sẽ đi tìm Thẩm An xin chữ kí. Ta thấy Châu Châu lấy ảnh của Thẩm An ra từ trong túi xách là biết ngay Thẩm An đang nghỉ ngơi chờ cảnh kế tiếp.

Để tỏ vẻ tôn kính, lúc Châu Châu đi tìm Thẩm An kí tên, ta hấp tấp theo sau, vậy xem!

Bọn ta vừa đi một đoạn không xa, đã thấy Thẩm An ngồi dưới dù che nắng xem nhìn kịch bản. Giờ là cuối tháng ba, lúc này mặt trời đang tà tà vắt ngang chân trời, nhiệt độ không tính là nóng. Ta mang theo tâm tình say mê cuồng nhiệt kèm chút thấp thỏm đi theo Châu Châu.

“Xin chào anh Thẩm, có thể kí tên cho em được không?” Châu Châu nén kích động hỏi, dù sao Châu Châu cũng chỉ là một cô gái mới hơn hai mươi, thấy ngôi sao lớn có thể không kích động sao? Ta thầm cười trộm việc Châu Châu cố giả bộ bình tĩnh.

Hôm nay Thẩm An còn một cảnh nữa cho nên lúc này chưa tẩy trang và còn nguyên trang phục đóng phim, trông mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, khỏe mắt đuôi mày và đồ trên người đều là phong cách đường đường chính chính, chừng chặc. dĩn;ên.đàn/lẽ"qumly.đô;n Ta từng nghe chị phụ trang điểm nói, bên ngoài Thẩm An trẻ và tuấn tú hơn rất nhiều, ở bên cạnh nhìn Thẩm An trang điểm thôi là cũng có thể hạnh phúc tới mức muốn bay lên rồi.

“Dĩ nhiên là được...” Dứt lời, Thẩm An nhận lấy hình và bút trong tay Châu Châu, kí tên lên. Thẩm An thấy ta đứng bên cạnh, cười hỏi, “Đây là Phi Phi tiếng tăm lừng lẫy phải không? Lần đầu gặp mặt, mong được giúp đỡ nhiều hơn!” nói xong còn đưa ra một bàn tay. Ta rất tự nhiên khoác chân trước lên, lắc lắc mấy cái. Hiện nhiên Thẩm An rất bất ngờ về hành động của ta, ha ha!

Thẩm An kinh ngạc nói với Châu Châu, “Đúng là một chú chó lông vàng vừa thông minh vừa thú vị!”

Châu Châu tự hào cười nói, “Phi Phi vừa thông minh vừa ngoan, chưa bao giờ làm âm ỉ hết!”

Thẩm An gật đầu cười, chớp mắt đã kí xong. Trước khi ta đi, Thẩm An còn sờ đầu ta, nói, “Da lông trơn bóng, mắt sáng trong suốt, rất khỏe mạnh.”

Châu Châu nắm sợi dây dắt ta, nói, “Chỉ là bề ngoài trông khỏe mạnh thôi, hai ngày trước Phi Phi còn té xỉu một lần đấy ạ!”

“Thật sao? Trông nó không giống kiểu mảnh mai vậy mà đã té xỉu một lần?”

“Dạ. Có điều cũng không nghiêm trọng, chỉ là do quá mệt mỏi, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi là được!”

“Vậy là tốt rồi!”

“Dạ. Giờ em dẫn Phi Phi đi đây!”

“Tạm biệt.” Về phòng nghỉ, Châu Châu đi làm việc, cô trợ lý đi gọt trái cây, còn bạn vệ sĩ thì ngồi đối diện chơi trò giành bóng với ta.

“Phi Phi mập, tới lấy nè!” Anh vệ sĩ cười ha ha, quơ quơ trái bóng.

Phi Phi mập cái đầu anh đó, tôi bây giờ không còn mập như hồi trước nữa còn gọi tôi là Phi Phi mập?! Ta tức giận nhào tới như một con sói, định dè anh chàng vệ sĩ nằm bẹp, nhưng anh ta đã nhanh chóng né đi.

Chơi một lát, có thể là do ta uống nước hơi nhiều nên mắc tè, bèn đi lòng vòng tại chỗ, vừa đi vừa rầm rì, cô trợ lý hiểu ta, vội nói với anh vệ sĩ, “Đừng chơi nữa, Phi Phi muốn đi tiểu đó, anh dẫn nó ra ngoài tìm chỗ giải quyết đi.”

Anh vệ sĩ nhanh chóng đeo dây vào cổ ta, rồi dắt ta đi tìm một góc vắng. Mặc dù là chó nhưng ta có suy nghĩ con người, tất nhiên không thể vì đang hình chó mà tiêu tiểu bậy bạ được, dĩ nhiên phải tìm một nơi không có ai để giải quyết.

Anh vệ sĩ dắt ta tới một nơi yên tĩnh, thả dài sợi dây ra, chỉ nắm hờ một đầu. Ta nhanh chóng chạy tới chỗ gốc cây, nhưng vừa giơ chân lên đã nghe thấy tiếng nói chuyện. dĩn;ên.đàn/lẽ,ưquý,đm;lôn “Không thể làm tiếp đâu! Một lần, tôi có thể giúp cậu giấu, nhưng lần thứ hai, là chúng ta sẽ mất chén com đó!”

“Lần trước Nữ nữ chỉ quay có hai cảnh, mà cũng chưa chắc được dùng. Chúng ta làm thêm một lần cuối đi, sẽ không có lần sau nữa đâu! Tranh thủ cơ hội xem sao!”

“Tôi khuyên cậu đừng bí quá hóa liều! Chủ của con chó kia rất quan tâm nó, ngộ nhớ cậu lỡ tay hại chết nó, tôi cũng phải chịu trách nhiệm!” Người nọ

tiếp tục khuyên nhủ.

Chủ của nữ nữ và bác sĩ thú y?

Bọn họ muốn hại ai?

Mặc dù hai người đó đứng cách ta hơi xa, nhưng tai ta rất thính nên vẫn nghe được những từ mấu chốt.

“Nữ nữ không hề thua kém gì nó hết, nó có thể đóng chính chẳng phải là nhờ đi cửa sau?! Cơ hội không dành cho người có tài mà luôn dành cho người có hậu thuẫn!”

“Cậu đừng quá so đo chuyện đó, tôi thấy có cơ hội làm dự bị là cũng được rồi!”

“Anh Lỗ, giúp tôi thêm một lần nữa đi! Nếu Nữ Nữ xuất hiện trên phim, tiệm thú cưng của tôi cũng được thơm lây, đến lúc đó sẽ không thiếu phần hậu tạ anh đâu! Con gái anh sắp lên đại học, phải lo học phí cho nó chứ! Hơn nữa, anh có thể vào đây là nhờ tôi giới thiệu...”

“Được rồi, được rồi! Một lần cuối cùng! Lần sau đừng tìm tôi làm những chuyện như vậy nữa! Thuốc cậu coi rồi tự tính liều đi, tuyệt đối không được cho nhiều quá!”

“Cám ơn anh! Có những lời này của anh là tôi yên tâm rồi!”

Bởi vì tập trung nghe hai người này nói chuyện nên ta nín thở, chờ nghe thấy họ đi xa mới thở một hơi, tiểu ra.

Anh vệ sĩ nghe tiếng rào rào, thở phào nói, “Cứ sợ mầy bị tắc không tiểu được, làm tao lo này giờ!”

Ta liếc anh vệ sĩ một cái.

Kẻ nhờ đi cửa sau mới được nhận vai trong miệng hai người đó sẽ không phải là ta chứ?!

Hai người đó nói rất nhỏ, nếu không nhờ thính lực hơn người của loài chó giúp ta nghe loáng thoáng mấy câu thì ta vẫn cứ tiếp tục ngỡ mình té xỉu là do thân thể quá kém... Tất nhiên, ngay cả ta còn nghe không rõ thì anh vệ sĩ không nghe thấy là chuyện bình thường. Xem ra chuyện này phải do ta tự mình giải quyết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 43

Ta vừa nhớ tới cô trợ lý ngọc chẳng có chút tâm lý đề phòng người khác gì hết kia là đã thấy sốt ruột thay rồi. Một lát ta phải đi đóng phim, chỉ còn mình cô trợ lý ở lại chuẩn bị đồ ăn đồ uống, nếu đề chủ Nữ Nữ thừa cơ... Thôi, cũng không sao, hôm nay ta sẽ không ăn không uống đồ do cô trợ lý chuẩn bị nữa, vậy là xong! Đề anh ta thành công đã trăng!

Ta về phòng nghỉ chơi một lát, sau đó đi theo Châu Châu tới chỗ quay, trên đường đi, đụng phải Trương Đào đang dẫn Nữ Nữ đi dạo. Châu Châu khách sáo chào Trương Đào một tiếng rồi tiếp tục dẫn ta đi.

Lúc lướt qua nhau, ta quay đầu lại nhìn Trương Đào, thấy anh ta đứng lại trông theo ta một hồi, sau đó hình như đã hạ quyết tâm, tiếp tục đi về phía phòng nghỉ của ta.

Cảnh hôm nay ngoài nam chính còn có Thẩm Ân đóng chung. Ta không phải làm động tác phức tạp gì, chỉ cần đi theo nam chính vào phòng làm việc của Thẩm Ân, tỏ vẻ ‘ngoan ngoãn an tĩnh’ chờ hai người nói chuyện xong, sau đó nam chính dắt ta đi gặp các đồng nghiệp khác chào hỏi. Cuối cùng bọn họ bàn về vụ án, ta và nam phụ chơi với nhau làm nền.

Cảnh này quay tới gần ba tiếng mới xong khiến ta đói muốn xỉu. Quay xong, Châu Châu và anh vệ sĩ lại một trái một phải hộ tống ta về phòng nghỉ.

Cô trợ lý hỏi anh vệ sĩ, “Phi Phi uống hết nước rồi à?”

“Ừ. Trong phòng có nhiều đèn lớn nên khá nóng, tôi còn đổ mồ hôi đầy người chứ nói chi Phi Phi. Nó đã uống sạch từ sớm rồi. Còn nước không? Thế nào nó cũng đòi uống cho coi!”

Cô trợ lý lắc đầu, đáp, “Chờ Phi Phi ăn trái cây và cơm xong, rồi kiểm nước cho nó uống tiếp vậy.”

Cô trợ lý đặt khay đồ ăn trước mặt ta.

Ta lập tức nghiêng đầu bỏ đi.

Ba người đều nhìn ta với ánh mắt khó hiểu.

Bọn họ ngạc nhiên cũng phải thôi. Bởi vì bình thường ta luôn có gì ăn nấy, tuyệt đối không kiêng, nay đột nhiên không ăn, tất nhiên phải kinh ngạc rồi.

Ta ung dung đi lướt qua mọi người, trèo lên sofa nằm.

Ta vừa nhắm mắt, định nghỉ ngơi một hồi thì nghe tiếng cửa phòng bị mở ra từ bên ngoài, bên vuton đầu nhìn thử xem ai tới. Là An An!

Ta hưng phấn nhào qua. An An lập tức tiếp được, nhắc nhắc ta, nói, “Nặng.”

Người ta đang tuổi ăn tuổi lớn, không lên cân được sao?!

Ba người kia vừa thấy An An vào, lập tức đi ra ngoài với chuyện của mình. Bọn họ đã tập thành thói quen mỗi lần An An tới là sẽ để bọn ta ở riêng.

Trong phòng chỉ còn ta và An An. “Cậu đã quay xong mấy cảnh của ngày hôm nay rồi đúng không?” Ta gật đầu một cái. An An hỏi tiếp, “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn?”

Tốt, tốt! Ta gật đầu điên cuồng, vô cùng vui sướng vì chưa bao giờ được đi ăn ngoài với An An trước đây. An An cũng nheo mắt lại, gương mặt vốn lạnh lùng giờ bỗng có nụ cười, từ sắc bén trở nên ấm áp.

Lên xe, ta vừa thay quần áo vừa nói với An An, “Cậu có biết lần trước tại sao tôi té xỉu không?”

An An hỏi, “Không phải bác sĩ đã nói là vì mệt nhọc quá độ sao?”

Ta có ra vẻ cao thâm lắc đầu một cái, “Là do chúng ta nghĩ mọi việc quá đơn giản thôi! Cái giới này đúng là kiểu người gì cũng có...” dứt lời còn phụ họa thêm một tiếng thở dài cho hợp với hoàn cảnh.

Mặt An An lập tức lạnh hẳn, hiển nhiên đã đoán được nguyên nhân không phải do bản thân ta, mà là có người cố ý, “Rốt cuộc là sao?”

Ta nhanh chóng kể ngắn gọn cho An An nghe chuyện đã phát hiện. Mặt An An thoáng chốc đông thành băng, hỏi, “Cậu muốn giải quyết thế nào?”

“Tôi muốn tìm chứng cứ anh ta bỏ thuốc!”

“Tôi sẽ sắp xếp. Một lần không thành, nhất định hẳn ta sẽ làm tiếp lần nữa, người như thế luôn là lòng tham không đáy.”

Ta gật đầu đồng ý. Nếu không nhờ trời xui đất khiến cho ta nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người họ thì chắc chắn sẽ tiếp tục bị hại rồi. Không biết lần trước có để lại di chứng gì không... điện; n.đàn/lê"qunly; đn; lôn Ta mãi cúi đầu nhớ lại lúc tỉnh lại sau khi té xỉu, không thấy được vẻ mặt sắc bén của An An lúc này.

Để thu thập chứng cứ, ta phải giả bộ không hề đề phòng gì Trương Đào, vẫn chơi đùa vui vẻ với Nữ Nữ.

A ha ha, diễn xuất của ta đúng là càng ngày càng tiến bộ!

Hôm nay ta có hai cảnh quay. Trước khi quay cảnh đầu, Trương Đào lại dẫn Nữ Nữ vào phòng ta chơi. Lúc mọi người có mặt, hẳn ta không hề có động tĩnh gì. Đến khi Châu Châu tới dẫn ta đi quay, Trương Đào vẫn ở lại tám chuyện với cô trợ lý.

Ta quay xong cảnh đầu về, trong phòng chỉ còn lại cô trợ lý. Thấy ta, cô trợ lý nhanh chóng lấy ly nước trái cây mới ép ra, cầm ống hút vào, đặt lên bàn cho ta uống.

Cô trợ lý thấy ta không uống, ngạc nhiên nói, “Kỳ lạ! Từ chiều hôm qua Phi Phi đã không chịu ăn uống gì, hôm nay em cố tình ép nước trái cây nó thích nhất mà vẫn không uống!” giọng cô trợ lý đầy vẻ lo lắng, sợ ta không khỏe mới chán ăn.

Anh vệ sĩ ngồi trên sofa, vuốt vuốt lông ta, nói, “Có thể do vừa rồi tôi cho Phi Phi uống nhiều nước quá nên lúc này nó không muốn uống nữa. À, Phi Phi là chú chó đầu tiên tôi thấy uống nước mà dùng ống hút, lúc trước có xem mấy chú chó thông minh trên clip trên mạng nhưng cũng không con nào được như Phi Phi hết!”

Cô trợ lý tự hào lây, nói, “Phi Phi biết dùng ống hút từ lâu rồi, ăn uống này nọ nó chú ý lắm, có thể là do anh Trang dạy.”

Mấy câu trước ta nghe rất vui, câu sau lại không hài lòng, ai cần cậu ta dạy dỗ chứ! Tự tôi trời sinh đã thông minh rồi, biết không?!

Một lúc sau, Châu Châu hăm hăm bước vào, cầm ly nước trái cây và một ít đồ ăn cô trợ lý chuẩn bị cho ta lên, xoay người đi ra ngoài.

Cô trợ lý và anh vệ sĩ nhìn nhau không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta thì biết, hẳn là Châu Châu đã được An An thông báo, cầm mấy thứ này đi xét nghiệm.

Ta theo sau Châu Châu, anh vệ sĩ đang nắm lấy sợi dây cổ ta cũng chạy theo.

Trương Đào đang đứng ngoài hành lang làm bộ ngắm phong cảnh thực chất là lên chú ý bọn ta, thấy Châu Châu cầm ly nước trái cây và đĩa đồ ăn, mặt lập tức biến sắc. Chỉ bấy nhiêu ta đã biết hẳn ta chờ không nổi nữa, quyết định ra tay vào hôm nay.

Trương Đào kéo Nữu Nữu chạy đi. Anh vệ sĩ nhận được ám hiệu của Châu Châu, lập tức đuổi theo.

Cô trợ lý ngơ ngác nhìn quanh, vẫn chưa hiểu tình hình. Một số người khác dần phát hiện bên này có vấn đề, chạy qua hóng hớt.

Khi anh vệ sĩ kéo tay Trương Đào vào phòng nghỉ thì An An đang ngồi trên sofa xoa xoa đầu thuốc trong tay. Ta thấy An An, lập tức nhào lên ghé nằm xuống bên cạnh.

Còn dám mặt hầm hầm?! Tôi mới phải mặt hầm hầm đây này! Dám bỏ thuốc ông đây! Ta học mấy nương nương trong phim cổ trang, lờm Trương Đào một cái.

Trương Đào kêu gào, “Mấy người làm gì? Bắt người phi pháp là hành vi phạm tội đó biết không?! Tôi sẽ đi kiện mấy người!” nhưng dù có phô trương thanh thế cũng không che được sự run rẩy trong giọng nói của hắn ta.

Châu Châu đóng cửa lại, có lẽ là nhờ thấy An An, khí thế mạnh mẽ hẳn, cười lạnh nói, “Phạm tội? Vậy anh có biết hạ độc mưu hại động vật cũng là phạm tội không?”

“Cô đừng có ngậm máu phun người!”

“Hả? Vậy mớ thuốc gây ảo giác trong ly nước này là sao đây?”

Trương Đào cho rằng cứ nhất quyết không nhận thì chẳng ai làm gì được mình, bèn vờn tay kéo thẳng cổ áo bị nhăn, nhếch miệng nói, “Mấy người có chứng cứ gì chứng minh là do tôi làm?”

Châu Châu lấy ra một cái thẻ nhớ, cắm vào máy tính, mở đoạn video trong đó lên. dn;ieen.dan;/qlê.qun;lưý,đôn Đoạn video chiếu cảnh Trương Đào lên lút chờ cô trợ lý đi ra ngoài bỏ thuốc vào trong đồ ăn và nước uống của ta.

Tối qua, An An đã cho người gắn camera siêu nhỏ trong phòng, trừ ta và Châu Châu, cô trợ lý và anh vệ sĩ đều không hề hay biết.

Cô trợ lý mặt trắng bệnh, sợ tới mức nước mắt sắp trào ra.

Trương Đào xem xong đoạn video lập tức mặt mày xám tro, quỳ phịch xuống đất, cầu xin An An, “Tôi nhất thời bị ma xui quỷ khiến mới làm chuyện không nên làm, xin anh tha cho tôi một lần...Sau này tôi không dám nữa!”

Đúng là tiến được lui được, người như vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng mấy lời hứa của họ.

Xin lỗi, ta là người thù dai, thà thu thập chứng cứ để Trương Đào phải lập tức rời đi, còn hơn bị cắn ngược lại, nói ta chó cạy gần nhà đuổi người đi, ảnh hưởng tới hình tượng của An An! Mất công vì vậy lại ăn không ngon ngủ không yên.

Trương Đào nhào qua định vỗ lấy chân An An, cậu ta lập tức né ra vói về mặt chán ghét. Anh vệ sĩ nhanh chóng chạy lại kéo Trương Đào ra xa.

An An lạnh lẽo nói, “Cút ra ngoài, ngay lập tức!”

“Được được! Tôi lập tức cút!”

An An quá là nhân từ, nếu là ta thì sẽ đánh cho một trận rồi mới thả đi!

Sau đó, lúc nghe nói hình như Trương Đào bị gãy một chân, ta thầm nghĩ, có lẽ An An còn thù dai hơn ta nữa, cực kỳ bao che cho người nhà... Nhưng ta không hề ghét An An như vậy. Bọn ta đã từng trải qua sinh ly tử biệt, hiểu được hôm nay còn được ở bên cạnh nhau thế này là không hề dễ dàng. Đối lại nếu người bị bỏ thuốc là An An, không chừng ta còn trả thù điên cuồng hơn ấy chứ. Cái cảm giác đau đến chết đi sống lại đó ta không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 44

“Diêu Viễn, đang xem kịch bản à? Cậu đừng để bụng mấy lời đạo diễn nói hôm! Đạo diễn cũng vì lo quá thôi!”

Lúc Chu Bái nói câu đó, ánh mắt liếc về phía ta, về hạ hê trong mắt mặc dù không rõ ràng nhưng vẫn bị ta bắt gặp. Diêu Viễn cũng nhìn sang ta, mắt lóe lên. Không biết đạo diễn đã nói gì khiến cho ánh mắt Diêu Viễn trông phức tạp như vậy.

Khi Diêu Viễn thu hồi tầm mắt, Chu Bái cũng lập tức thu lại về hạ hê trên mặt, vờ chân thành vỗ vai Diêu Viễn an ủi.

Châu Châu ngồi bên phải ta dùng laptop xem tài liệu, không chú ý đoạn nói chuyện Diêu Viễn và Chu Bái, bởi vì hai người đó đang ở xa phía bên trái của ta.

Từ khi Trương Đào rời khỏi đoàn phim, đạo diễn đã cho ta quay lại mấy cảnh hồi trước Nữ Nữ đóng thế. Trong đoàn có không ít người biết lý do tại sao Trương Đào và vị bác sĩ thú y kia bị đuổi. Bọn họ bắt đầu có hứng thú với An An, nên ta được thớm lây. diễn;n.đnà"nlẽ;quý;đnl;kôn Dù có quen hay không, chỉ cần ta xuất hiện tại trường quay là mấy diễn viên không có cảnh đều sẽ tới tìm ta chơi. Cũng tội cho họ phải nhọc lòng như vậy, muốn lời kéo làm quen với An An đành phải chơi mấy trò vô cùng ấu trĩ và nhảm chán với ta. May mắn ta không phải là một chú chó cao ngạo, còn vô cùng bình dị và gần gũi, nên không thể làm gì khác hơn là phối hợp với họ, để tránh cho họ cảm thấy bối rối vì không được ta đáp lại. Ngay cả ta cũng tự cảm động vì tấm lòng cao thượng của mình!

Dĩ nhiên, chơi với mấy diễn viên nam ta mới thấy cực, còn diễn viên nữ thì ai tới cũng không cự tuyệt, bởi vì con gái rất là đáng yêu, chạy tới chạy lui với họ rất vui! Người này ôm một cái, người kia ôm một cái, ta không để ý việc mấy cô đó “ăn đậu hũ” của ta. Phải vì dân phục vụ chứ sao!

Có phải mấy người đã bị mê hoặc bởi nhân cách cao thượng của ta không? A ha ha!

Giọng Diêu Viễn có vẻ lạnh nhạt, “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu quan tâm.”

Chu Bái lúng túng cầm kịch bản nói, “Vậy tôi không quấy rầy cậu nữa. Cậu đọc kịch bản tiếp đi.” sau đó xoay người bước đi. Ta nghe Chu Bái lầm bầm, “Bây đặt! Bị đạo diễn nói diễn không bằng một con chó, còn vênh vảo...” Tiếng Chu Bái rất nhỏ, trừ ta, hẳn là không còn ai nghe được. Sau khi Chu Bái đi, Diêu Viễn vẫn tiếp tục đọc kịch bản như thường. Ta nghe vậy lập tức hiểu ra tại sao hai người họ lại nhìn ta với ánh mắt thế kia, thì ra là đạo diễn đã kéo thù hận giữa ta. Đạo diễn Triệu à, ngài hài lòng về tôi thì cứ để trong lòng được rồi, không cần lôi ra so sánh với nam chính đâu...

Mặc dù mấy cảnh của ta cũng không đơn giản, nhưng ta cảm thấy mình được ưu tiên hơn rất nhiều so với những diễn viên khác trong đoàn. Đạo diễn Triệu yêu cầu cực kỳ thấp với ta, chỉ cần diễn đúng ý tưởng là qua. Nhưng nam chính còn quá trẻ nên liên tục diễn sai, người luôn muốn đạt tới sự hoàn mỹ như đạo diễn Triệu tất nhiên sẽ sốt ruột nói vài câu kích thích nam chính. Có lẽ đạo diễn Triệu không có ý gì, chỉ là qua miệng những kẻ cố tình muốn lợi dụng thì ý nghĩa khác đi thôi.

Chu Bái và Diêu Viễn học cùng trường, nhưng luôn bằng mặt mà không bằng lòng. diễn lkn.đnàn/lên;l;quý;đnl;kôn Chu Bái nói câu kia, ngoài mặt như an ủi, thật ra lại muốn đổ thêm dầu vào lửa khiến Diêu Viễn càng tức ọc máu. Biết đâu khơi lên lòng tự tôn của Diêu Viễn, khiến Diêu Viễn bỏ gánh giữa chừng thì càng đúng ý Chu Bái hơn nữa.

Tiếp xúc với giới này càng lâu, cảm giác mới mẻ qua đi, lại bắt đầu hoài niệm khoảng thời gian ru rú trong nhà về truyện. Ta đặt cảm lên móng vuốt, thờ dài một hơi, may là đã quay được ba tháng, với tiến độ hiện tại, chỉ chừng một tháng nữa là có thể dứt áo ra đi, về lại ngôi nhà thoải mái của mình.

“Phi Phi, xem này! Chẳng phải em đây sao?!” Châu Châu xoay màn hình laptop về phía ta. Ta nhích lại gần, nhìn thử. Không ngờ đã đăng phim lên mạng rồi!

“Gâu...”

Châu Châu cười híp mắt, sờ đầu ta, nói, “Em xem, có rất nhiều người bình luận, phản hồi cũng không tệ lắm!” Châu Châu di chuyển con chuột kéo xuống dưới phần bình luận. Tất nhiên Châu Châu chỉ thuận miệng nói vậy thôi chứ không phải đang thảo luận với ta.

Ta rướn nửa người trước lên xem đoạn clip, cảm giác khá hài lòng. Quả nhiên góc nào cũng đẹp trai bức người, ba trăm sáu mươi độ không góc chết!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 45

Ta quay xong cảnh cuối cùng trong ngày, xem như kết thúc công việc hôm nay. Châu Châu gọi điện thoại hỏi ý An An, biết An An không tới đón, nên tự đưa ta về.

“Phi Phi, chị đi đây, em ở nhà ngoan nha!” Châu Châu cúi đầu tự lẩm bẩm, “Anh Trang để em ở nhà một mình không những không lo chút nào, còn không nhờ người trông em... Thật là khó hiểu...” Ta cười trộm, thầm nghĩ, không có người trông một mình ta tự do tự tại, chẳng phải giữ hình chó, sung sướng biết bao nhiêu!

Ta tiễn Châu Châu xong, chạy về phòng ngủ biến thành hình người, đầu tiên đi tắm rửa sạch sẽ thay đồ, sau đó thoải mái nằm trên giường chơi di động.

Ta nhanh chóng đăng nhập vào weibo theo thói quen, xem tin trên đó một lát mới gửi tin nhắn cho An An.

‘Tối nay về nhà ăn cơm không?’

An An nhanh chóng trả lời.

‘Không, hôm nay đi ăn với Trang Minh. Cậu không muốn nấu thì gọi đồ ăn ngoài đi, có thể tôi sẽ về trễ không mua cho cậu được.’

Dẫn anh họ đi chơi... Ta nhìn tin nhắn với ánh mắt u oán.

‘Tôi tự lo được, đừng bận tâm. Đi chơi vui đi! Nhớ đừng uống quá nhiều rượu!’

‘Ừ, ngủ ngon.’

Ta nhắn tin xong, nằm lý trên giường ngủ một giấc tới bảy giờ tối mới bò dậy nấu mì ăn. Dù ở nhà một mình cũng phải đối xử tử tế với bản thân. Thêm trứng gà, thêm chân giò hun khói, một vài cọng cải, vài giọt dầu vừng, xong!

Ăn mì xong, ta thu dọn phòng bếp sạch sẽ, rồi vào phòng sách. Tính ra phòng này đã bị ta chiếm cứ gần như hoàn toàn, bởi vì An An rất ít đem việc về nhà làm, ngoại trừ ở trong này đọc sách luyện chữ còn lại hầu như không sử dụng.

Ta mở phần mềm đồ họa lên, thuận tiện thiết kế nhân vật rồi vẽ truyện. Lúc linh cảm tới có thể nói là vẽ nhanh như chớp. Ta đăng truyện lên, chỉ chớp mắt lại thấy Thẩm Ân chia sẻ bài, xem ra Thẩm Ân thật sự rất thích truyện của ta!

Ta bỗng nhớ tới bạn Sói, phát hiện đã lâu mình chưa lên QQ. Ta vừa đăng nhập, đã thấy bạn Sói xuất hiện.

Sói cô đơn: Cậu còn biết đường lên đây?!

Ta: Hi, đã lâu không gặp! Gần đây sao rồi, có nhớ tôi không? Ha ha!

Bạn Sói gửi đến một khuôn mặt nôn mửa. Ta nhìn màn hình cười hì hì, không cần soi gương cũng biết bộ dạng của mình bây giờ chắc chắn trông rất bỉ ổi.

Sói cô đơn: Định báo sớm với cậu mà mãi không thấy cậu lên. Chuyện kiếm việc làm đó, tôi đã hỏi bạn bè xung quanh rồi, nhưng không thấy việc gì phù hợp để giới thiệu cho cậu cả...

Lâu vậy bạn Sói vẫn nhớ chuyện ta nhờ, ta lại thật lâu không lên, đúng là có hơi vô trách nhiệm. Ta lập tức trả lời: Tôi đã tìm được việc rồi! Đạo này bạn lu bù quên nói với cậu, ngại quá!

Sói cô đơn: Vậy thì tôi an tâm rồi.

Sau đó Sói cô đơn gửi cho ta một đường link.

Ta nhấp vào xem thử mới thấy, đây chẳng phải là truyện ta vẽ hay sao? Chẳng lẽ bạn Sói phát hiện chuyện gì? Ta chột dạ nhìn khung nói chuyện, chỉ sợ bạn Sói đột nhiên gọi tới mấy lời kinh người.

Sói cô đơn: Mau xem đi, tôi vô tình đọc được trên mạng đó! Rất hài! Mỗi lần xem tôi đều có cảm giác rất quen thuộc, giống những chuyện đã xảy ra lúc chúng ta chơi mật chược không?

Nói tới đây, Sói cô đơn lại gửi cho ta mấy đường link nữa.

Xem ra Sói cô đơn vẫn chưa nghĩ tới người vẽ và ta là một, có nghĩa cũng không biết chuyện ta bôi xấu cậu ta ha ha.

Sói cô đơn: Nhất định người vẽ truyện này cũng ngày ngày rảnh rỗi chơi game như chúng ta...

Ta: Ha ha, đúng là rất hài! Người vẽ chắc chắn là thiên tài! Cả mấy chuyện vặt vãnh như vậy cũng vẽ thành truyện cười được!

Sói cô đơn:...

Sự im lặng của bạn Sói khiến ta hơi căng thẳng, chẳng lẽ khen lố quá bị lộ?!

Sói cô đơn: Đáng lẽ cậu phải nói mấy câu như ‘Người này vẽ quá xàm!’ này nọ chứ? Hôm nay cậu hơi lạ, bình thường vô cùng tự ki, không ngờ cũng có lúc khen người khác! Tôi bắt đầu hoài nghi chữ ‘thiên tài’ của cậu ở đây là ý chê bai.

Ta lúng túng đáp: Xem cậu kia! Tuyệt đối không phải chê bai, là thật lòng tán dương đó! Tôi là người lòng dạ khoan dung, mặc dù hơi tự kỷ, nhưng tự yêu bản thân có gì sai? Lòng dạ khoan dung tất nhiên sẽ thấy được rất nhiều ưu điểm của người khác rồi. Tự nhiên muốn làm bạn với người đó ghê!

Sói cô đơn: Lý luận ghê quá, sém chút bị cậu thuyết phục rồi.

Sao hôm nay bạn Sói đột nhiên lạnh lẽo dữ vậy, truy mãi không tha khiến ta muốn đăng xuất luôn cho rồi! Không được, lúc này mà làm bộ cúp điện sẽ càng bị nghi ngờ nhiều hơn.

Bạn Sói tuy lạnh lẽo, nhưng người nhanh trí như ta sao có thể chịu thua. Ta lập tức nói sang chuyện khác: Lên chơi mạt chược đi!

Sói cô đơn: Hôm nay có việc, không chơi được.

Trời ơi, lần đầu tiên ta chủ động hẹn lại bị từ chối! Không cam lòng!

Ta trả lời bất đắc dĩ: Tám giờ tối rồi, dù cậu có đi làm, lúc này cũng đã hết giờ làm rồi còn đâu!

Sói cô đơn: Chẳng lẽ cậu không biết trên thế giới này có cái gọi là ‘tăng ca’ sao?

Ta: A, cậu đi làm rồi à?

Sói cô đơn: Đúng vậy, tôi đã tìm được việc ở công trường. Nói káo với về mặt tình bơ vậy cũng được à?!

Ta: Ồ, nghe nói làm ở công trường một tháng được tới sáu bảy ngàn tệ lận đó!

Sói cô đơn: Cậu biết nhiều quá ha...

Ta nói xạo với giọng điệu nghiêm túc: Vì tôi cũng từng làm mà! Giấy gựa trong đói nghèo, trên có già dưới có trẻ, chỉ cần có việc kiếm được tiền là làm thôi, đừng nói chi đi dọn gạch!

Sói cô đơn gởi cho ta một khuôn mặt chảy mồ hôi: Dưới có trẻ?

Ta ghen lời một chốc, sau đó bịa chuyện: Nhà nghèo, cưới vợ sớm, vợ vừa sinh xong một đứa đã bỏ trốn với tên khác. Giờ tôi phải vừa làm việc vừa chăm sóc bé con, còn có cha già ở nhà chờ mua thuốc. Vậy nên tôi mới thật lâu không lên mạng. Không có thời gian rảnh, thỉnh thoảng chơi net một hai giờ coi như là thú tiêu khiển duy nhất của tôi... Ày da...

Sói cô đơn: Không ngờ người hài hước như cậu cũng có cuộc sống khá nhấp nhô. Sau này trong nhà đói cứ nói với anh!

Ta: Người nghèo chỉ không nghèo! Không nên nói như vậy! Rồi, giờ tôi phải về cho con bú đây, tạm biệt.

Sói cô đơn: Tạm biệt...

Ta tắt máy tính, cười hi hi nghĩ, chắc bạn Sói phải mất một lúc lâu mới có thể ‘tiêu hóa’ hết mớ tin tức trên, ha ha ha...

Ta vui vẻ ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách chơi trò chơi.

Đã mười một giờ đêm, trời tối đen, mặt trăng lú ra một ít giữa tầng tầng mây bao quanh.

Trẻ thế này bọn họ còn chưa về, nhất định là chơi vui đến quên cả trời đất luôn rồi! Hừ! Sớm biết vậy ta đã mặt dày mày dạn bắt An An dẫn theo!

Ta che miệng ngáp một cái định không chờ nữa về phòng ngủ, ai ngờ mới ra khỏi phòng sách đã nghe có tiếng động ngoài phòng khách.

An An về?

Ta đặt di động lên bàn, biến thành hình chó, giấu hết đồ đạc rơi vãi trên đất vào trong góc, rồi háp ta háp tấp chạy ra đón.

Ra phòng khách, ta thấy Trang Minh đang đỡ An An đi vào. Trang Minh bật đèn lên, đóng cửa lại, để An An nằm trên ghế sa lon, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Ta đi tới, hít hít mùi trên người An An. Mùi rượu nồng nặc, chắc là đã uống nhiều lắm đây!

Trang Minh nhìn ta cười nói, “Ngôi sao lớn đang ở nhà à? Xin lỗi, trẻ thế này mới về, làm phiền mày nghỉ ngơi rồi!”

Ta gâu một tiếng xem như đáp lại, sau đó nhìn An An xem thử cậu ta có ổn không. điểm'0"n.đần/lẽ,quý,đur]lôn Trang Minh hình như hơi nhức đầu, vừa day day huyệt Thái dương vừa nhìn chăm chăm An An đang nằm yên trên ghế, khóe miệng khê nhếch, nói, “Vừa rồi Trang Cận cần rượu giùm tao nên mới say thế này. Đều là lỗi của tao hết.”

Trang Minh không chỉ nhìn An An với ánh mắt dịu dàng, còn dùng giọng điệu ngọt ngào nói những lời kia khiến ta lập tức nổi da gà đầy người, cảm giác vô cùng khó chịu một cách khó hiểu.

Hắn là ta nhạy cảm quá rồi, mặc dù hiện giờ xã hội đã bớt khắt khe với đồng tính luyến ái, chủ trương tự do yêu đương, nhưng Trang Minh và An An là anh em họ... Suy nghĩ của ta thật xấu xa...

Mặc dù Trang Minh trông vẫn còn tinh táo nhưng ta có thể nghĩ thấy cậu ta cũng uống không ít, có điều so với An An thì có thể nói là cực ít.

An An mới xuất viện mấy tháng, phải hai tháng nữa mới đầy nửa năm, giờ lại uống rượu như vậy... Đang lúc ta lo lắng cho tình trạng sức khỏe của An An thì Trang Minh bỗng đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó cầm một cái khăn ướt ra, khom lưng lau mặt cho An An, động tác tỉ mỉ cẩn thận. An An chỉ hơi nhũn mày một cái Trang Minh đã lập tức nhẹ tay hơn nhiều.

Đang lúc ta hận không thể biến thành hình người đi nấu canh giải rượu cho An An thì Trang Minh bỗng nhìn chăm chăm An An không nhúc nhích. Ta ngửa đầu nhìn Trang Minh, thấy trên khuôn mặt đó có ngàn vạn tình cảm dịu dàng.

Má ơi, ta không thể tự an ủi là mình quá nhạy cảm nữa rồi! Trang Minh rất, rất lạ! Mọi khi thấy nói chuyện với An An cũng bình thường, sao tối nay lại thế này? điên điên/lê"qbiuyl"đđđôn Chẳng lẽ bởi vì được An An chặn rượu giúp nên không thêm quan tâm luân lý gì nữa, yêu An An?!

Đang lúc ta suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng thấy sợ thì Trang Minh bỗng cúi đầu. Ta đỡ người. Mọi nó, không phải là muốn thừa dịp An An say hôn tộm An An đây chứ?!

Không được! Ta phải giúp đàn em của ta bảo vệ tấm thân ngọc ngà! Tên Trang Minh này sao dám thừa dịp cháy nhà đi hôi của?!

Ngay lúc môi Trang Minh sắp dán lên môi An An, ta chồm nửa thân trên lên chắn trước người An An, nâng một móng vuốt lên đẩy mặt Trang Minh ra. Trang Minh đang nhắm hai mắt, bất ngờ bị ta đẩy ra, hình như lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt tái nhợt, làm rớt chiếc khăn lông trong tay xuống thành ghế, nhìn An An với ánh mắt khiếp sợ, sau đó, lui về sau, xoay người đi vào phòng của mình.

Ta thờ phào một hơi.

Hừ chết người! Nếu Trang Minh quyết tâm muốn ‘ăn đậu hũ’ của An An, chắc chắn ta cũng không ngăn nổi, anh ta có thể tự hiểu ra là tốt nhất.

Ta sợ Trang Minh còn quay lại bên ngồi cạnh bên cạnh An An, mắt cũng không dám nhắm.

Trang Minh xách hành lý ra.

Đã ba giờ sáng, anh ta muốn đi?

Ta nhìn Trang Minh đang đi về phía cửa với ánh mắt cảnh giác. Ngay lúc ta cho rằng Trang Minh sẽ đi luôn không quay đầu lại, thì anh ta đột nhiên nghiêng đầu nhìn An An với ánh mắt phức tạp.

Ánh mắt đó khiến ta thấy rất không thoải mái, bèn di chuyển thân thể chắn tầm mắt của anh ta.

Trang Minh hồi phục tinh thần, nhìn ta cười. Nụ cười kia không phải là nụ cười lúc buông tay, mà là nụ cười với dã tâm bùng bùng!

Ta biết An An ưu tú, nhưng không ngờ lại ưu tú tới mức ngay cả anh họ cũng muốn bắt lấy cậu ta!

Trái tim ta sắp không chịu nổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 46-1

Ta chờ Trang Minh xách hành lý đi rồi, nhanh chóng biến thành hình người, khóa cửa, cài chốt an toàn, xác định cửa sẽ không đột nhiên bị mở từ bên ngoài xong, chạy vào lõi đồ đã giấu ra mặc vào. Sau đó ta quay lại phòng khách, nhìn An An nhất thời không biết phải làm sao. Muốn di chuyển An An cao to như quái vật này dưới tình huống cậu ta gần như bất tỉnh bằng thân hình thiếu niên gầy ốm của ta... Nói dễ hơn làm! Ta siết chặt nắm tay, thờ dài... Đành để An An nằm ngủ trên sofa vậy.

Ta giúp An An lau người sơ sơ xong đã năm giờ sáng, bầu trời ngoài cửa sổ đang từ xanh xám biến thành xanh trắng, cảm giác mềm mại, trong trẻo. Ta vừa xoa bả vai dụi mắt, vừa đi phòng bếp bắt nồi cháo trắng lên, rồi nấu canh giải rượu.

Trong lúc chờ nấu ta đã ngáp đến năm sáu cái, nước mắt giàn giụa. Sáu giờ rưỡi, canh sôi, cháo cũng nhừ. Ta cắt nhỏ vài cọng cải cho vào nồi cháo, khuấy mấy cái, tắt lửa, sau đó đổ canh giải rượu ra chén, rửa tay, đi ra phòng khách xem thử An An sao rồi.

Hắn là An An cũng sắp tỉnh, chân mày nhăn nhúm lại. Ta vào phòng vệ sinh làm ướt khăn, vắt khô, đem về phòng khách lau mặt và cổ cho An An.

An An từ từ mở mắt ra, nhìn ta hồi lâu mới nhéo nhéo Án đường.

“Cậu không ngủ à? Khụ khụ...” An An hỏi.

Ta xoay người đi vào phòng bếp bung canh giải rượu ra đưa cho An An.

“Uống đi, sẽ bớt khó chịu ngay!”

An An uống một hơi hết sạch chén canh, sau đó ngồi tựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần. “Trang Minh đâu rồi?”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc là ta lại nhớ chuyện tối qua, lập tức thấy lúng túng, do dự không biết có nên nói cho An An nghe chuyện Trang Minh không.

An An nhìn ta, ngạc nhiên hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Ta trả lời đúng sự thật, “Rạng sáng Trang Minh đã xách hành lý đi rồi.”

“Sao đột nhiên lại đi? Trước khi đi có nói gì không?”

Ta lắc đầu.

An An suy nghĩ một lúc rồi nhìn ta với ánh mắt dò xét, “Cậu còn chuyện giấu tôi phải không? Chẳng lẽ Trang Minh đã thấy cậu biến hình nên sợ tới mức trốn đi?”

“Tôi lanh trí như vậy sao có thể để anh ta nhìn thấy tôi biến hình chứ! Hơn nữa cậu đừng có lúc nào cũng nghĩ cái kiểu như trừ cậu ra thì ai cũng dễ bị dọa được không? Cậu không sợ thì người khác cũng chưa chắc sợ, bởi vì dù sao tôi cũng là một thiếu niên tuấn tú!”

An An cười cười, bung ly nước ấm trên bàn lên uống một hớp, nói, “Không phải thì tốt rồi. Cậu trông tôi cả đêm à? Sáng nay có đi quay không?”

Ta đáp, “Trưa mới đi. Một lát ăn cháo xong, tôi sẽ ngủ bù. Không vội.” Về chuyện Trang Minh, sau khi suy tư một hồi ta quyết định sẽ nói cho An An nghe, tránh việc An An không biết gì lại bị thiệt thòi.

Trang Minh, xin lỗi đã nói ra bí mật anh không muốn ai biết.

Ta kể lại chuyện cho An An nghe, không thêm mắm thêm muối gì. Mới đầu An An bình tĩnh nghe, tới đoạn Trang Minh muốn hôn, mặt hơi ngẩn ra, sau đó nhăn mày lại.

“Chuyện là vậy đó! Có điều, cậu yên tâm đi, tôi đã dũng cảm đứng ra chặn anh ta lại rồi! Đang cảm thấy rất may mắn vì có tôi bên cạnh, thấy tôi quá quan trọng đúng không?!” ~~diễn đàn, lẽ, quý, đôn~~ Dù tình huống trong tình huống nào, ta cũng không bỏ được tật xấu tự khen của mình, ha ha.

Ta hưng phấn nói xong, phát hiện An An vẫn chưa lên tiếng, lập tức nghĩ tới tình huống xấu, khẩn trương cầm hai vai An An lắc lắc, kích động hỏi, “Không lẽ cậu cũng thích anh họ của mình? Hai người không thể đến với nhau đâu!” An An, mau tỉnh lại đi! Trang Cận, mau tỉnh lại đi!

“Thực ra Trang Minh cũng không có quan hệ huyết thống với nhà tôi.” An An nói ra mấu chốt của vấn đề.

“Hả?!” Ta ngơ ngời, “Cậu nói gì?! Anh ta không phải con của bác cậu? Hai người chẳng phải đều họ Trang sao?! Thật không ngờ cậu vì muốn ở cùng với anh ta mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào!”

An An lấy tay ta ra, kéo ta ngồi xuống bên cạnh, thờ dài nói, “Đừng tự suy diễn lung tung. Bác tôi là con nuôi của ông nội, trên danh nghĩa là bác nhưng không có quan hệ ruột thịt, cho nên cậu có thể ngừng tưởng tượng những câu chuyện yêu đương trái luân lý này nọ trong đầu rồi đó.”

A, vậy chẳng có lý do chính đáng nào để ngăn cản bọn họ yêu nhau nữa... Bỗng có chút không vui là sao vậy? Chẳng lẽ ta ganh tỵ với An An?

Ta buồn buồn hỏi An An, “Vậy là cậu quyết định đáp lại tình cảm của Trang Minh?”

An An nghiêm mặt liếc ta một cái, xoa xoa cằm cổ bị đau vì ngủ sai tư thế, “Xin lỗi, tôi không thích. Nếu Trang Minh thật sự thích tôi, tôi chỉ đành vô tình cự tuyệt thôi. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là Trang Minh phải tỏ tình thì tôi mới từ chối được. Đã khiến cậu thất vọng rồi phải không?”

Tâm tình của ta bỗng nhiên tốt lên hẳn!

Ta cười rạng rỡ nắm lấy tay An An, ân cần đảm bảo, “Cậu thật là! Sao lại nói tôi như vậy chứ, người ta có ý tốt mà! Tôi chỉ nói vậy thôi còn quyền lựa chọn vẫn thuộc về cậu, nếu cậu quyết định mặc kệ luân lý đạo đức tôi cũng sẽ không nói gì, bởi vì đó là chuyện riêng của hai người. ~~ds~~diễn đàn/ lẽ, quý, đôn Đương nhiên, giờ không có vấn đề gì về luân lý, tôi càng không có lập trường để phản đối. Cậu đừng ché giễu tôi nữa!”

An An gạt tay lại, hết cách với khuôn mặt tươi cười của ta.

“Cháo chín chưa? Cậu mau ăn no rồi đi ngủ bù đi, tới giờ tôi sẽ gọi dậy cho. Giờ tôi đi tắm đây.”

“Ừ.” Ta nhìn theo bóng lưng An An, cảm giác nặng nề lúc trước tự nhiên tan thành mây khói lúc nào không hay.

Ăn cháo xong, ta về phòng ngủ, nằm dài trên giường, trong đầu toàn là hình ảnh Trang Minh quay mặt lại mỉm cười.

Không phải anh em ruột, hèn chi dám cười tự tin... Trang Minh sẽ vì An An cự tuyệt mà từ bỏ chứ? Nghĩ tới đây, ta thở dài một hơi, lật người, cảm giác mình thật là nhiều chuyện, cứ lo chuyện riêng của người khác. Ta nhắm mắt lại, buộc mình mau đi ngủ.

Ta ngủ một giấc thật đã, nhưng khi nhìn thấy kim giờ đồng hồ đã chỉ tới số sáu, cảm giác ‘đã’ lập tức biến mất trong chớp mắt. Ta vội vàng vọt xuống giường, chạy đi đánh răng rửa mặt. Mẹ ơi, sao lại trễ thế này!

Lúc ta lao ra khỏi phòng vệ sinh, chuẩn bị đi tìm An An hỏi tại sao không gọi dậy giùm thì đã thấy An An đứng khoanh tay tựa lưng vào khung cửa nhìn ta.

“Tôi đã xin nghỉ cho cậu rồi. Đừng lo, ổn định hơi thở đi, nào hít vào... thở ra...”

Hít vào... thở ra... Ta sụp vai, ngồi xuống sofa.

“Sao không nói sớm... Hại tôi sợ muốn chết!”

“Nếu tôi nói trước cậu sẽ đồng ý sao?” An An hỏi lại.

Được rồi, có thể ta sẽ không đồng ý.

An An lại nói, “Cậu cả đêm không ngủ lại đi quay phim chẳng khác gì gián tiếp lãng phí thời gian và công sức của người ta, không bằng ở nhà nghỉ ngơi cho rồi.”

“Cậu đã thành công trong việc thuyết phục tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 46-2

Lúc này, điện thoại di động của An An đột nhiên đổ chuông. An An móc ra xem, sau đó giờ tay ra hiệu cho ta đừng nói. Ta bỗng có dự cảm, người gọi đến là Trang Minh.

Ta nhích lại gần An An, dán sát lỗ tai vào mu bàn tay đang cầm điện thoại của An An để nghe lỏm cuộc nói chuyện của hai người.

“Trang Minh à? Anh tới nhà chưa? Sao không chào một tiếng đã đi rồi? Đã là việc gấp thì đành vậy.” Giọng An An rất thân thiện, dù biết Trang Minh có ý tưởng lạ nhưng vẫn duy trì lễ phép cơ bản.

Diễn hay lắm!

Ta giờ ngón cái với An An tỏ vẻ tán thưởng. An An bắt lấy tay ta không cho ta quấy rối.

Ta cúi đầu nhìn tay An An, cảm nhận lòng bàn tay khô ráo ấm áp, ma xui quỷ khiến bỗng vờn ngón trở gãi gãi lòng bàn tay đó... An An nghiêng đầu nhìn ta. Cái nhìn này khiến tim ta đập bịch bịch khác thường. Ta vội gạt tay ra, xoay lưng lại nhìn đám cây ngoài cửa sổ, cố gắng trấn an trái tim cuồng loạn.

Bùm bùm.

Cảm giác này thật đáng sợ! Ta cần ăn chút gì đó cho đầu óc tỉnh táo lại.

Ta đứng dậy đi vào phòng bếp.

An An cúp điện thoại, đi theo ta.

“Tôi đã nấu cơm rồi.”

“Hả? Hôm nay cậu không đi công ty à?”

“Hôm nay là chủ nhật.”

“À, tôi quên mất.”

Ta ngồi đối diện An An, vừa gặm sườn vừa lén quan sát An An.

Giang Ôn à, mày lạ quá.

Ta suy nghĩ mãi vài ngày vẫn không biết mình bị làm sao vậy? Không ngờ người cơ trí như ta cũng có ngày lãng phí thời gian cho vấn đề kiểu này! Ta quyết định tạm thời không nghĩ nữa, cứ để vậy đi, không chừng sau đó sẽ bỗng nhiên ngộ ra.

Ta vừa quay xong một cảnh, ngồi chán quá, quyết định đi dạo xung quanh một vòng xem thử. Nay đã là giữa tháng năm, phim cũng sắp quay xong, tuy có lúc cảm thấy khô khan vì cuộc sống đơn điệu trong đoàn phim, nhưng nghĩ đến việc sắp phải rời khỏi một nơi đã ở lâu như vậy, lòng vẫn có chút không nề.

Gần đây đột nhiên đa sầu đa cảm hẳn, chẳng lẽ tháng năm là tháng u buồn sao?

Ta và anh vệ sĩ đi tới đi lui một hồi, đột nhiên bắt gặp Chu Bái trên đường. Chu Bái chào hỏi, “Thường Trụ, Phi Phi quay xong rồi à?” Anh vệ sĩ đáp, “Vẫn chưa, lát nữa còn một cảnh.”

“Vậy anh còn dẫn nó đi dạo? Không vào phòng nghỉ ngơi à?”

Anh vệ sĩ đáp, “Phi Phi muốn đi dạo.”

“Anh chiều nó quá!” Ta đoán có lẽ Chu Bái còn muốn nói, “Chỉ là một con chó thôi, có cần khoa trương dữ vậy không?! Chó mà biết cái gì muốn hay không muốn?!”

Trong đoàn phim, Chu Bái được đánh giá là nhiệt tình với tất cả mọi người, hề há miệng là em em anh anh ngọt xớt, nên mặc dù phần diễn không nhiều, lại hay diễn sai, nhưng vẫn lấn lộn thuận buồm xuôi gió, trở nên đối lập mãnh liệt với Diêu Viễn cứ bị đạo diễn Triệu trách mắng liên tục. Càng như vậy, Chu Bái càng thích tiếp cận Diêu Viễn. diễn;ln;đàn;;lê"quý"đn;lôn Nếu Diêu Viễn bị la, Chu Bái nhất định sẽ là người đầu tiên xông tới an ủi lúc Diêu Viễn nghỉ ngơi. Trong đoàn phim ai cũng nói hai người đúng là học cùng trường có khác, thân thiết hơn hẳn.

Chỉ có ta, do Chu Bái không đề phòng, nên mới nghe được những lời oán thăm và chửi rủa của tên này với mọi người, diễn hình khẩu phật tâm xà. Ta đã bắt gặp mấy lần Chu Bái dùng tài khoản nặc danh viết bài bôi xấu Diêu Viễn và vài diễn viên khác trong đoàn. Cho nên mỗi lần Chu Bái lại nói chuyện phiếm với Châu Châu và Thường Trụ ta đều không thèm để ý tới.

Chu Bái là người duy nhất trong đoàn phim ta không thèm nề mặt, không thèm chơi chung. Ta lười đóng kịch với tên này, thấy ghét quá diễn không nổi.

Cứ nhìn Chu Bái là ta lại nghĩ Diêu Viễn có một tên bạn học như vậy thật là bất hạnh.

Chu Bái cúi đầu cười thân thiết với ta, rồi ngồi xổm xuống vuốt đầu ta, nói, “Cứ mỗi lần thấy Phi Phi là em lại hận không thể ôm nó về nhà nuôi!”

Thường Trụ cười ra tiếng, đáp, “Nhưng Phi Phi lại không thích chơi với chỉ mình cậu!”

Chu Bái mặt dày ôm ta cọ cọ. Ta ghét muốn chết lại tránh không thoát. “Em lại thích cái tính kiêu ngạo của nó! Dễ thương quá đi mất!”

Thường Trụ không biết bộ mặt thật của Chu Bái, nhận xét, “Trong đoàn nhiều thú cưng như vậy hình như cậu cũng chỉ thích mỗi Phi Phi.”

Chu Bái ừ một tiếng, buông tay ra, cười híp mắt nói, “Phi Phi càng không để ý tới em, em lại càng muốn làm thân với nó, lúc này mới thể hiện em không chỉ có duyên với người còn có duyên với động vật, ha ha.”

Nếu không do ta đã thấy qua bộ mặt vô sỉ của Chu Bái thì có lẽ ta đã bị sự trong sáng giả vờ của tên này lừa rồi. Vào giờ phút này ta chẳng biết nói gì, chỉ có thể ha ha ha.

Thường Trụ vốn mê chơi game online, giờ tìm được Chu Bái hợp ý, hưng phấn tới mức nói gần như không dừng lại được. diễn;đàbln/lê;quý;bvđôn Đây xích cổ của ta bị Thường Trụ nắm chặt, có muốn bỏ đi cũng đi không nổi.

“Tôi đi vệ sinh một chút, cậu ở đây chờ tôi ha.” Thường Trụ đưa sợi dây xích cổ của ta cho Chu Bái cầm giữ.

Chu Bái bảo đảm, “Được, dù sao em cũng đang rảnh, tôi tới mới có cảnh của em. Anh đi nhanh đi, ra trong quần không tốt đâu! Ha ha!”

Thường Trụ đập vai Chu Bái một cái, cười nói, “Bậy bạ! Tôi sẽ về nhanh thôi, đứng đây chờ tôi!”

“Được rồi, được rồi! Anh đi nhanh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 47

Bộ phim vẫn còn đang nổi như cồn trên mạng, nhưng một trong những nhân vật chính là ta thì đã trở về cuộc sống bình thường, mỗi ngày về tranh, chơi trò chơi, tâm sự với bạn Sói. Không ngờ cuộc sống như vậy cũng giúp ta có được cơ hội kiếm tiền, đúng là rượu thơm không sợ hèm sâu! Ha ha ha!

Nhờ Thẩm Ân chia sẻ truyện mà số người theo dõi weibo của ta đã từ hai trăm ngàn tăng thành năm trăm ngàn. Nhưng luật bắt thành vẫn là lượng fan không hơn một triệu không được gọi là ‘võng hồng’, chỉ khi vượt qua con số một triệu mới có tư cách xưng là người nổi tiếng trên mạng. Xem ra ta còn phải cố gắng nhiều.

Có điều đó không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là hôm nay có một thương hiệu gửi tin nhắn riêng cho ta, đề nghị ta lồng quảng cáo sản phẩm công ty họ vào trong truyện, ra giá năm mươi ngàn tệ. Lồng một cái quảng cáo được năm mươi ngàn tệ, quá đáng sợ! Hèn chi có nhiều người nổi tiếng trên mạng phát quảng cáo dữ vậy. điền,điền,điền/lê,qunly,đôn Tùy tiện phát hai mươi mấy cái là đủ tiền mua một căn nhà ở quê cũ của ta rồi, còn là kiểu nhà có đầy đủ đồ dùng luôn! Trời ạ, hấp dẫn quá lớn, ta có lý do gì để không nhận đây?!

Thật ra ta cũng sợ bị lừa, nhưng khi mở tin nhắn của đối phương ra thấy hình giấy tờ chứng minh rõ ràng, còn viết cả tên người phụ trách bộ phận quảng cáo này nọ, nên cảm giác yên tâm hơn hẳn. Ta vẫn muốn xác nhận lại cho chắc bèn nhắn tin hỏi. ‘Năm chục ngàn nhân dân tệ?’

‘Thầy Hồ súp cay, nếu thầy thấy con số đó không thích hợp, chúng ta hoàn toàn có thể thương lượng để điều chỉnh lại.’

Đúng, weibo của ta tên là ‘Hồ súp cay’, bởi vì lúc lập tài khoản, lấy tên nào cũng bị báo lỗi ‘tên người dùng đã tồn tại’, đổi đi đổi lại mệt quá, trùng hợp lúc ấy ta đang đi công tác, buổi sáng tình cờ ăn súp cay ở chỗ đó, cảm thấy cực kỳ ngon nên mê luôn, ma xui quỷ khiến lấy ‘Hồ súp cay’ đặt tên cho weibo không ngờ được chấp nhận. Khoảnh khắc đó ta mừng như điên, quyết định không đổi nữa, sợ đổi lại bị báo lỗi, chẳng may trong lúc loay hoay đổi cái tên ‘Hồ súp cay’ bị người khác nhân cơ hội dùng mất thì sao?! Ta giác ngộ rất sâu sắc cái gì gọi là ‘mất cả chì lẫn chài’, tuyệt đối không theo gót người xưa!

Người phụ trách bộ phận quảng cáo này thật là không biết cách nói chuyện, nào có ai gọi thầy Hồ súp cay bao giờ, gọi thầy Hồ là được rồi.

Đang lúc ta suy tư vì mấy chữ thầy Hồ súp cay, thì bên kia có lẽ thấy ta lâu quá không trả lời, bèn gửi tin.

‘Thầy Hồ súp cay, thầy xem, sáu chục ngàn được không?’

Sau khi thấy con số sáu này, ta nhanh chóng phục hồi tinh thần, quyết định thật nhanh.

‘Được. Nhờ anh nói kỹ hơn ý các anh muốn tôi truyền đạt, trong lần đăng sau tôi sẽ thêm vào. Có bản thảo không?’

‘Đây là trang web của công ty chúng tôi, thầy có thể dùng để tham khảo... Và đây là hình ảnh sản phẩm mới... Chúng tôi hi vọng thầy có thể nói một chút về sự khác nhau giữa cái cũ và cái mới, với ý nghĩa là mong muốn tiến tới. Không cần vẽ quá rõ, sẽ vi phạm quy định quảng cáo... Quan trọng nhất là có thể khiến fan của thầy thích và tiếp nhận, còn chủ đề câu chuyện thầy cứ tự do phát huy. Vẽ xong gửi cho chúng tôi xem thử xem có chỗ nào cần sửa không là được!’

Sau khi bàn bạc và nhận một phần ba tiền công làm tiền đặt cọc xong, ta không ham chơi nữa, vội vã chào tạm biệt bạn Sói rồi tắt QQ, tập trung suy nghĩ làm sau để lồng quảng cáo vào truyện, không thể quá lố liễu nếu không fan sẽ nhân ra là đang quảng cáo, gây phản tác dụng.

Ta thử đủ loại phong cách, cuối cùng vẫn cảm thấy sót mướt một chút, lằng mằng một chút, khó hiểu một chút là được nhất. điền,kiền,điền/lê;ln,qunly,đôn Ta chế ra hai nhân vật là động vật, trong đó có một con trông khá giống hươu cao cổ, rồi dốc hết tâm huyết trong ba ngày ba đêm mới hoàn thành, gửi người phụ trách nghiệm thu.

Người phụ trách trầm mặc một hồi, sau đó gửi tin trả lời. ‘Thầy Hồ súp cay, tôi tin tưởng thầy, đăng đi!’

Một lời khó nói hết.

Ta cảm giác dường như người phụ trách không quá tin tưởng phương thức quảng cáo của ta, nhưng có thể vì ta có khá nhiều fan, lực ảnh hưởng không nhỏ, cộng thêm có Thẩm Ân ủng hộ, nên không dám chê, sợ hợp tác không thành công.

Ta đăng quảng cáo lên, chờ phản ứng của fan.

‘Ba ngày trước đại đại nói đã nhận lời làm quảng cáo, chờ mãi chờ tới bảy mươi hai giờ, lần đầu tiên chờ một cái quảng cáo lâu như vậy...’

‘Hồ súp cay đại đại, cái kiểu quảng cáo đơn giản thô bạo như ngài, bọn họ sẽ không đánh ngài chứ?! Có chịu trả phần tiền còn lại không? Thật sợ đại đại không nhận được tiền! Đáng lòng!’ ‘Đại đại, cô hươu cao cổ dài như vậy, bạn voi đưa ống nghe S.H cho, nhưng không phải loại đặc chế, hươu cúi xuống gây cổ thì sao... Vốn là một câu chuyện HE, sao tôi lại thấy kết cục BE thế này!’ *gạt lệ*

‘Tình yêu vượt qua rào cản giống loài sẽ không có kết cục tốt!’

‘Đại đại, cầu ban thưởng! Em là fan của đại đại, cũng là fan của S.H, mong được tặng sản phẩm mới của S.H! Nếu trúng thưởng, sẽ sướng chết, đời này không cầu gì hơn! *khóc ròng*

‘Cầu phần tiếp theo! Rất rất muốn biết sau đó hươu và voi sẽ làm gì! *xấu hổ che mặt*

‘Thần tượng của tôi rút cuộc nhận quảng cáo, không cần lo lắng thần tượng không có tiền ăn cơm nữa rồi! *moah moah*

Ta thấy lượt xem và bình luận tăng liên tục, nghĩ hẳn là không có vấn đề, thậm chí phào một hơi. Nhiệm vụ đã hoàn thành!

Ta nhìn tin nhắn báo tài khoản có thêm bốn chục ngàn tệ, trong đầu bỗng xuất hiện ngay một ý tưởng ngay thơ: cứ cái đà này, mua một căn nhà nhỏ ở Phụng Châu không hẳn chỉ là giấc mơ...

Hạnh phúc!

Phải mời An An ăn một bữa to!

Ta đã là phú hào!

Mặc dù không giàu bằng An An, mặc dù cho tới giờ vẫn chưa có chỗ ở cố định, còn ăn nhờ ở đậu, nhưng vào giờ phút này ta cảm thấy ta thật là giàu có!

Ta nhanh chóng gọi điện cho An An, nói một cách hào khí, “Tối nay cậu không cần về nhà ăn cơm!”

“Tại sao?”

Ta cười hắc hắc, “Anh kiếm được tiền, mời cậu ăn một bữa to!”

An An cười như không cười hỏi, “Cậu vừa nói cái gì?”

Được rồi, được rồi, không xưng anh nữa! Giờ tôi đã biết cậu còn lớn hơn tôi hai tuổi, có cần nghiêm túc tới vậy không?!

“Tôi nói, tôi mời cậu ăn một bữa to, đừng về! Mau nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, tôi sẽ đi đón!”

“Nể tình thành ý của cậu, tôi sẽ không từ chối. Giờ tôi đang ở công ty.”

Ta nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, rồi khoác ba lô lên, vui vẻ đi tìm An An.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 48

Ta hớn hờ mở cửa xe chỗ ghế phụ, không ngờ đã có người ngồi.

Trình Duy cười híp mắt phát tay với ta, “Khỏe ha người bạn nhỏ! Hình như cậu cao hơn rồi đó! Đi tán gái được rồi!”

Sống phải biết kính già yêu trẻ. Ta ngoan ngoãn chạy ra ghế sau ngồi.

Trình Duy nghiêng đầu hỏi ta, “Nghe nói hôm nay cậu muốn mời Trang Cận ăn một bữa to, tôi theo ăn ké được không?”

“Đĩ nhiên là được! Nể tình anh là anh họ của Trang Cận đó!”

“Cậu ta gọi thẳng tên họ cậu kìa, không có ý kiến gì à?” Trình Duy hỏi Trang Cận.

“Cậu ta thích là được.”

Trình Duy ghen lời. Ta hả hê cười trộm.

“Có vẻ tôi tự xen vào việc của người khác rồi!”

An An hỏi ta muốn ăn cái gì. Ta đáp, “Nói mời anh, đương nhiên là cho anh chọn rồi! Tôi ăn cái gì cũng được!”

“Sao không ai hỏi tôi muốn ăn cái gì hết vậy?” Trình Duy xen vào.

Không ai quan tâm. Ha ha!

An An dẫn bọn ta tới một nhà hàng Tây, khung cảnh yên tĩnh, trang hoàng nhã nhặn, nhạc nhẹ êm dịu... điện;ln,đàn/lê,nlquý,n;đôn vừa nhìn đã biết không rẻ... Ta vô thức kéo kéo dây đeo ba lô, may mà có đem theo tiền khá khá.

Ta ngồi bên cạnh An An, Trình Duy ngồi một mình phía đối diện.

Thật ra ta không quen ăn com Tây, nhưng bữa ăn này mặc dù mỗi món lượng rất ít, nhưng vị lại khá hợp miệng.

“Anh nếm thử món này đi, ngon lắm!” Nói xong, ta xiên một miếng thịt đưa tới khóe miệng An An.

An An nhìn miếng thịt trước mặt hai giây, sau đó há mồm, ăn.

“Canh này ngon quá, anh mau nếm thử đi!” Ta cầm chén của An An lên, múc canh cho cậu ta.

Trình Duy thấy ta đẩy chén canh cho An An, đột nhiên nở nụ cười khó hiểu. Ta liếc Trình Duy một cái, sau đó nhìn An An với ánh mắt mong đợi.

An An bung chén canh lên không chút do dự, thông thả ăn sạch.

Trình Duy giật mình, tay chống cằm trượt một cái, thiếu chút nữa đập mặt xuống bàn, hỏi An An, “Chẳng phải cậu vẫn luôn không thích ăn những món có nấm sao?” An An lấy khăn lau miệng, lạnh nhạt ừ một tiếng.

Ta ngạc nhiên hỏi lại, “Anh ghét ăn nấm à?”

Ta thích ăn nấm nên mỗi lần nấu com ở nhà thường hay xào một đĩa nấm, không nghĩ tới việc An An có ghét món này hay không...

Trình Duy đáp thay, “Từ nhỏ cậu ta đã không thích những món có nấm...”

An An nói, “Hồi nhỏ là hồi nhỏ, bây giờ là bây giờ, ai rồi cũng thay đổi thôi.”

“Sau một hồi bệnh nặng đã bỏ được thói quen kiêng nấm, cũng không tệ!” Trình Duy gật đầu nói.

Ta hòa theo, “Đúng! Kiêng ăn không phải thói quen tốt!” điể;n.đàn/ljê,qu'nxý,đôn rồi khích lệ An An, “Nhất là anh vừa mới khỏi bệnh không lâu, phải ăn đa dạng để dinh dưỡng cân đối, tốt cho sức khỏe.”

An An cầm ly nước lên uống một hớp, rồi đặt ly xuống bàn, cười cười, “Cậu nói rất đúng. Sau này ngày nào chúng ta cũng ăn một đĩa cần xào thịt đi.”

Ta vừa nghe An An nói tới cần, lập tức cười khan nói, “Ăn thịt nhiều cũng không tốt cho sức khỏe đâu!”

“Vậy thì xào cần không cũng được.”

Đúng là tự bùng nổ vào chân mình... Ông trời ơi, chém con một đao chết luôn cho rồi, còn hơn mỗi ngày ăn cần xào.

Trình Duy tròn mắt hỏi, “Hai đứa ở chung?!”

Ta khó hiểu hỏi lại, “Có vấn đề gì sao?”

An An cũng nhìn Trình Duy, giọng chính trực, “Muốn hỏi như trên.”

Thật lâu sau Trình Duy mới gật đầu nói, “À... Cũng không có vấn đề gì hết...”

Lúc này bỗng có một người phụ nữ người nước ngoài xuất hiện, chớp lấy cánh tay ta khóc nói, “Con yêu, mẹ biết ngay là con còn sống mà! Bọn họ gạt mẹ nói con đã ra đi...” dứt lời, càng khóc dữ hơn.

Hà...

Di oi... Di nhận lắm người rồi...

Con không biết di...

Lúng túng...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 49

Đang lúc ta lúng túng nhìn An An cầu cứu thì người đàn ông đeo mắt kính đi theo nhanh chóng kéo tay người phụ nữ kia lại, “Shirley, em mau thả tay ra đi.” sau đó nhìn ta với vẻ mặt áy náy, “Xin lỗi, tinh thần vợ tôi không được tốt nên nhận sai người, hi vọng không làm các cậu sợ.”

Thì ra là vậy! Ta sợ lộ ra về mặt đồng tình sẽ khiến họ tổn thương bèn cố gắng trấn định nói, “Không sao ạ.”

Người phụ nữ nắm tay ta thật chặt, dù người đàn ông có nói thế nào cũng không buông, ngược lại còn siết chặt hơn, chẳng mấy chốc đã khiến tay ta bầm tím.

Đúng lúc này Trình Duy bỗng lên tiếng, “Thầy Lý?”

Người đàn ông nhìn Trình Duy, hỏi lại, “Trình Duy?”

Trình Duy lập tức đứng lên, cung kính mời thầy Lý và vợ ngồi xuống.

Nhờ có Trình Duy chen ngang, người phụ nữ ngồi xuống, chịu buông tay ta ra, nhưng vẫn nhìn ta chăm chăm, cười hạnh phúc. Thầy Lý thấy vậy, cúi đầu xoa xoa mắt, giấu đi vẻ thương cảm.

Trên đường về, An An kể cho ta nghe chuyện đã hỏi Trình Duy. “Vợ chồng thầy Lý có một đứa con trai tuổi xấp xỉ cậu, vừa ngã bệnh qua đời năm trước. Vợ thầy Lý chịu không nổi đã kích, tinh thần lúc tốt lúc xấu, thầy Lý bèn dẫn vợ về nước của vợ tịnh dưỡng. Từ đó Trình Duy cũng không biết hai người sống thế nào, không ngờ gặp được ở đây. Trình Duy đã cho tôi xem hình của thiếu niên kia, giống cậu đến tám phần, hèn chi bị nhận nhầm.”

Nghe xong, ta thôn thức không thôi.

Cứ tưởng chuyện vậy là qua, không ngờ một tuần sau, Trình Duy thông qua An An liên lạc với ta, nhờ ta đi trấn an vợ của thầy Lý. Nếu chuyện nằm trong tâm tay tất nhiên ta không có lý do gì để từ chối.

Ta nghe Trình Duy nói bệnh tình của vợ thầy Lý càng ngày càng tệ, nhưng mỗi lần ta tới, vợ thầy vẫn pha trà, nấu cơm, hoặc nhìn ta vẽ tranh bình thường, ngoài việc cứ gọi ta bằng tên của cậu con trai thì chẳng có dấu hiệu nào cho thấy là bị bệnh hết. Thầy Lý nói là vì gặp ta nên mới được vậy.

Thầy Lý nhìn theo vợ vừa ngâm nga một bài hát vừa đi lên lầu phơi đồ, nói, “Đã lâu thầy không thấy đáng về hạnh phúc như vậy của cô rồi. Cảm ơn con đã tới!”

Ta lập tức đáp, “Thầy đừng khách sáo! Con là bạn của Trình Duy, thầy là thầy của anh ấy, cũng coi như thầy của con, con rất hạnh phúc khi có thể giúp phần nào!” Hồi trước thầy Lý làm giảng viên trong trường đại học, sau muốn dành thời gian chăm sóc vợ nên xin nghỉ, hợp tác với người khác mở một công ty, làm cổ vấn kỹ thuật.

Cô Lý là giáo viên, thích vẽ tranh, tính cách lãng mạn, tình cảm phong phú. Đó là những điều ta biết được từ miệng thầy Lý. Người càng đa sầu đa cảm càng khó thoát ra khỏi cú sốc tình cảm, chớ nói chi là đứa con trai độc nhất qua đời.

Thầy Lý lên lầu dỗ vợ ngủ xong, đi xuống, nói với ta, “Cô ngủ rồi. Thật sự đã làm phiền con rất nhiều!”

Ta lập tức đáp, “Dạ không có gì phiền đâu ạ!” sau đó xin phép ra về.

Mỗi chủ nhật ta đều tới nhà chơi với cô Lý, bởi vì thầy nói con trai đang đi học, chỉ chủ nhật mới được nghỉ về nhà, tạo cho cô cảm giác con trai còn sống nên tinh thần cũng khá ổn định, do đó ta không cần đến mỗi ngày.

Bình thường An An sẽ tới đón ta về, nhưng hôm nay cậu ta bảo có việc không tới được, kêu ta tự bắt xe về. Ta xem đồng hồ thấy vẫn còn sớm, quyết định đi trung tâm thương mại dạo một vòng, định mua một cái laptop. Dù máy của An An dù sao cũng không tiện lắm, vẫn là mua một cái riêng tốt hơn. Ta đi dạo một vòng, chọn tới chọn lui muốn hoa cả mắt, cuối cùng bấm bụng mua một cái tính năng tương đối mạnh, tất nhiên tương ứng với giá hơi cao. Ta nhét thử laptop mới vào trong ba lô, vừa khít, có điều hơi nặng một chút. Dạo mua laptop không đã mất hết hai giờ đồng hồ, thật bội phục khả năng đi của mình.

Trên vai vác một vật nặng, lại đi tốn không ít năng lượng, bụng đã đói, ta quyết định kiếm một chỗ gần gần thỏa mãn ham mê ăn uống rồi mới tính tiếp. Lúc ta phấn chấn vác laptop mới tìm chỗ ăn cơm, lướt ngang qua một quán cà phê, bất ngờ thấy người đã nói với ta có việc phải làm ngồi trong đó!

Ta dừng bước nhìn kỹ, phát hiện người đối diện An An là một cô gái đang mặt mày đỏ bừng không dám nhìn thẳng cậu ta. Có lẽ cô kia quá khấn trương nên hai bàn tay siết thật chặt làn váy của mình. ~~diễn lnk.đàn/le,qunlk,đôn~~ Hình ảnh này càng chứng minh cho kết luận An An không phải đi làm việc mà là đi xem mắt của ta. Đáng giận! Đi xem mắt thì cứ nói thẳng đi xem mắt, có gì đâu phải giấu, không tới đón được thì thôi! Hừ!

Xem mắt còn mặt mũi nghiêm túc, dọa con gái nhà người ta sợ thì sao?! Chắc chắn sau khi kết thúc buổi xem mắt cô kia sẽ lời sỗ diện thoại của cậu ta vào sổ đen cho coi!

Ta thăm chằm chọc An An, nhưng không tiến vào quầy rầy hai người, yên lặng đút tay vào túi quần bước đi vội vã, cũng không còn tâm tình kiếm chỗ ăn ngon, tùy tiện vào một quán cơm, ăn chút mì cho xong việc. Lúc này ta chợt nhớ ra một chuyện, hình như hôm qua là ngày giỗ của ta... lại nghĩ, An An rồi sẽ lập gia đình, anh em dù có tốt cách mấy cũng phải tách ra... Bỗng có chút thương cảm.

Ta quyết định không về nhà ngay, dùng đi động tìm chỗ bán hoa gần nhất, rồi đi mua một bó hoa, thăm mộ của mình!

Nhìn đi, ta là đứa trẻ kiên cường tới cỡ nào!

Có thể do hồi trước ta ăn ở cũng khá nên trên diễn đàn của công ty cũ có đồng nghiệp viết bài rủ đi thăm mộ ta, trong bài ghi rõ địa chỉ nhờ đó ta mới biết mộ mình ở đâu.

Ta thật không ngờ chỗ này lại đơn sơ như vậy. Nói là mộ chứ thật ra chỉ là một ô vuông nhỏ chứa hũ tro cốt, và một tờ giấy hai màu trắng đen ghi tên họ, ngày giỗ của ta, nếu không tìm kỹ thì chẳng cách nào thấy được. Ta cứ tưởng Triệu Minh Vũ sẽ có chút áy náy vì tai nạn hôm đó mà lo may chay kỹ lưỡng, nào ngờ ngoài hũ tro cốt thì chẳng còn chút đồ cúng nào, thậm chí một nén nhang hay một cành hoa cũng không có. Tính ra ở Phụng Châu này ta chỉ có mình Triệu Minh Vũ là bạn thân, cho nên chỗ này chỉ có thể là do Triệu Minh Vũ kiểm

Nói không thất vọng là không thể nào.

Đang lúc ta phát hiện mình mua hoa hơi nhiều, không thể cầm hết, chỉ bỏ vào được hai cành, thì người quản lý của chỗ này đi tới. Người quản lý nhìn ta, rồi nhìn cái hũ trước mặt ta, sau đó rút ra một quyển sổ ghi chép nhỏ xác nhận cái gì đó. Cuối cùng, người quản lý hỏi, “Cậu quen người này à?”

Ta gật đầu đáp, “Đây là anh của tôi.”

Người quản lý lộ ra vẻ mặt vui mừng, nói, “Vậy thì tốt quá rồi! Tiền thuê đã hết từ lâu, nếu vẫn không có người đến gia hạn thì tôi sẽ đòi nó đi. Giờ cậu có thể đóng phần phí còn thiếu cho tôi không?”

Thật sự không ngờ...

Ta cố gắng trấn định, rút ví ra hỏi, “Bao nhiêu ạ?”

Thanh toán xong phần còn thiếu, người quản lý hỏi ta, “Cậu có định thuê nữa không? Bởi vì đã từng thiếu phí, cho nên nếu muốn thuê tiếp phải ký hợp đồng trả trước một năm mới được. Ở đây chẳng ai nộp một hai năm cả, người ta đều đóng một lần là mười hai mươi năm luôn. Chỉ có nhà các cậu là đóng một năm hơn chứ chẳng đủ hai năm nữa! Lúc trước cậu kia nói không đem đủ tiền, đóng trước bảy nhiều chờ lần sau quay lại đóng tiếp tôi mới cho thuê, nào ngờ một đi không trở lại!”

Ta ôm lấy hũ tro cốt, gượng cười nói với người quản lý, “Xin lỗi đã thiếu tiền chú lâu như vậy. Tôi không thuê nữa. Cảm ơn.” Dứt lời, ta quay đầu bước đi, không phải vì bức người quản lý, mà là thất vọng về Triệu Minh Vũ.

Mỗi lần cậu ta hỏi vay tiền, ta chẳng hỏi một tiếng đã cho mượn tức thì, một trăm ngàn nhân dân tệ mượn bốn năm năm không trả, cũng chưa từng giục lần nào. diễn đàn/le,n;qlun"ý.đnkôn Kêu ta mua một phần bảo hiểm nhân mạng để giúp em gái cậu ta đạt thành tích bán bảo hiểm, ta lập tức mua ngay cái đắt tiền nhất. Nói mỗi tháng phải gởi tiền về cho cha mẹ còn mình nghèo tới mức không đủ tiền ăn không đủ tiền đóng tiền nhà, bị chủ đuổi ra đường chen chúc ở chỗ ta hơn hai tháng, ta đã tỏ vẻ bất mãn lần nào chưa?

Ta cứ nghĩ là bạn thân thì mấy thứ này chẳng đáng gì, cả hai cùng phấn đấu giúp nhau cầm rế ở Phụng Châu, nào ngờ... Không lẽ người đi trà lạnh, chết là hết vì không còn giá trị dụng nữa?!

Dù vậy, ta vẫn không muốn kết luận quá sớm, quen biết nhiều năm, trong mắt ta Triệu Minh Vũ cũng không phải kiểu người không để ý tới tình cảm, chẳng lẽ cậu ta có nỗi khổ riêng?

Ta ôm hũ tro cốt nhìn phương xa, thờ dài.

Xuống núi, ta bỗng thấy một người trông quen quen đang đứng tựa vào gốc cổ thụ hút thuốc, bèn vội đi lại xác nhận xem mình có nhìn lầm hay không.

“Sao cậu lại ở đây?” Chẳng phải đang đi xem mắt à?

“Thấy tôi sao không gọi hỏi thử tôi đang làm gì?”

“À... Cậu đang ở đó xem mắt, nhìn qua là biết rồi còn hỏi làm gì?” Ta liếc An An một cái, tỏ vẻ xem thường.

“Hà...”

“Còn bày đặt nói có việc, xạo!”

An An dụi diều thuốc lá trong tay vào tảng đá bên cạnh để dập lửa rồi tiện tay ném vào khe nước trước mặt, nhìn ta nói, “Đi xác nhận một chuyện nên đúng là có việc!”

Lý sự cùn! Ta hừ một tiếng hỏi, “Xác nhận chuyện gì? Chuyện gì mà cần phải đi xem mắt mới xác nhận được?” Có quỷ mới tin cậu!

An An trầm ngâm trong chốc lát mới nói, “Tạm thời giữ bí mật.”

Trong lòng ta hận không thể nắm cổ áo An An rống lên, ‘Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?’ Có điều, chuyện đó chỉ tưởng tượng chơi vậy thôi, dù ta làm thật cũng chỉ tổ phí sức, bởi vì An An đã nói tạm thời giữ bí mật thì tuyệt đối sẽ không nói ra. Ngoài mặt ta cố giữ vẻ kiêu ngạo, ‘không thèm quan tâm’, không để An An biết ta rất muốn biết, từ chuyên môn thường dùng là ‘tiểu gia rất cao lãnh’!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 50.1

Vừa lên xe, ta lập tức cởi cái ba lô nặng trĩu ra, vác lên vác xuống núi, trong tay còn ôm hũ tro cốt, nghe thôi đã biết mệt tới mức nào rồi. Ta đặt hũ tro cốt nằm bên cạnh, thấy nó lắc lư theo nhịp xe, không yên tâm đành ôm vào ngực lại.

“Cậu đi theo tôi à?”

“Ừ.”

“Vậy lúc tôi ăn mì cậu ở ngoài làm gì?”

“Nhìn cậu ăn.”

“...” Ta gõ ngón cái lên, “Nếu là tôi thì đã không chịu nổi rồi, mấy hành động ngầu kiêu như nhìn người khác ăn gì đó đã vượt khỏi phạm vi thừa nhận của tôi!”

Sau đó, không khí rơi vào trầm mặc.

Ta tiếp tục tìm đề tài, “Cậu đi theo tôi từ lúc đó nghĩa là tới giờ vẫn chưa ăn cơm?”

“Tôi không đói.”

“Ày da, cậu đi theo suốt sao không gọi tôi sớm, hại tôi phải bắt taxi, phí tiền!”

“Tôi thấy cậu mua hoa, nghĩ là cậu muốn đi hẹn hò nên không xuất hiện làm phiền.”

Đầu óc cậu có vấn đề à? Đi hẹn hò mà mua hoa cúc? Nghĩ cái gì vậy?!

Ta nghĩ một hồi, cảm thấy có gì đó sai sai, hỏi, “Cậu đang rửa bạn gái tương lai của tôi phải không?!” Đùng tưng là tôi không nhận ra! Thật là độc ác! Ta nhanh chóng kéo cửa sổ xe xuống, vurun đầu ra, nhổ một ngụm nước bọt lên bụi lau bên mé sông.

An An chê cười, “Cậu làm gì đó?”

“Cậu rửa bạn gái tương lai của tôi, bị tôi phát hiện, lập tức nhổ một bãi nước bọt xuống đất, như vậy nguyên rửa sẽ bị hóa giải!”

An An lộ ra vẻ mặt ‘không dám nhìn thẳng’, sau đó nói sang chuyện khác, “Cậu đang ôm ai vậy?”

“Ngoại trừ tôi còn có thể là ai chứ!”

“Cậu bị đặt ở một nơi núi cao rừng sâu vừa hoang sơ vừa hẻo lánh thế này?” An An nghiêng đầu, cho ta một ánh mắt thương hại.

Ta đen mặt, hung hăng nói, “Ngày mai tôi sẽ mua ngay cho mình một khu nhà cao cấp! Để được chết an tâm, vui vẻ!” Ta vừa nói vừa vỗ bạch bạch lên hũ tro cốt.

An An tiếp tục nhìn ta với ánh mắt thương hại. Lần này ta không nhận ra nó có ý gì.

Đáng ghét!

Có điều, ngồi xe người ta còn giận người ta thì thật là không phải. Ta đành cắn răng nhịn, bỗng nhớ tới việc An An đi xem mắt, chầm chọc hỏi hỏi, “Cậu đi xem mắt thế nào rồi?”

“Cậu thấy sao?”

Ta cười ha ha, thầm nghĩ chắc con gái người ta không thích cậu nổi đầu! Ta nói với giọng đồng tình, “Có tính hẹn tiếp không?”

An An nghiêm túc đáp, “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Sẽ suy nghĩ... Làm như nắm chắc trong tay rồi ấy... Không biết xấu hổ! Chưa biết con gái nhà người ta có đồng ý hay không kia!

Sau đó, ta cũng cho An An một ánh mắt thương hại. Chúc cậu may mắn!

Cảm giác mình đã thắng một ván. Ha ha!

Về đến nhà đã hơn sáu giờ, tắm rửa xong, ta lại thấy đói bụng. Vừa ra khỏi phòng tắm ta đã ngửi thấy một mùi thơm nồng nàn, vội đi vào bếp xem thử.

“Cậu nấu cái gì vậy? thơm quá!” Người bình thường nghe thấy câu này nhất định sẽ hỏi đại loại như muốn ăn không, có nhiều lắm này nọ.

An An hỏi, “Cậu đã ăn mì rồi, chắc không đói bụng đâu ha?”

Ta sững sờ, xem ra không muốn cho ta ăn, hừ, như vậy ta lại càng muốn ăn. Ta rướn cổ nhìn nhìn, sờ bụng vài cái, mặt dày nói, “Ăn thêm bữa khuya cũng không sao!”

An An dùng động tác, nhìn xuống bụng ta, trong mắt rõ ràng hiện lên mấy chữ: Cậu là heo à?

Cuối cùng ta đã bỏ qua cái nhìn soi mói của An An, bỏ qua xấu hổ, ăn ké một đĩa com chiên trứng sốt cà chua. di.lên.đàn/lê,n;quý,đôln Thật không ngờ An An chiên com ngon tới vậy. Lúc còn đi học ta rất thích món này, sau khi tốt nghiệp đi làm cũng ăn ở nhiều nơi nhưng vẫn cảm thấy không chỗ nào có mùi vị hấp dẫn như khi đó. Đột nhiên tối nay ta lại cảm nhận được mùi vị ngày xưa trong đĩa com chiên trứng của An An, cảm động!

An An thấy ta ăn xong, dặn, “Tối nay đi ngủ sớm một chút đi.”

Nể tình bữa com chiên ngon lành, ta ngoan ngoãn gật đầu, “Ừ.” Nói xong, ta ngạc nhiên hỏi lại, “Ngày mai có chuyện gì à? Sao lại dặn tôi đi ngủ sớm?” sau đó cầm ly nước lên uống một ngụm.

“Ngày mai chúng ta đi hẹn hò.”

Ngậm nước chưa kịp nuốt xuống trong miệng ta lập tức phun hết ra ngoài, sặc tới lỗ mũi cũng xót. Ta ho khan không ngừng, dùng sức vỗ vỗ ngực.

An An nhìn ta một hồi mới nhớ ra nên vỗ lưng giúp ta nhưng đã bị ta vươn tay ngăn lại. Ta quét mắt tới lui đầy cảnh giác, sau đó hỏi, “Cậu là ai? Cậu đã làm gì An An rồi? Mau trả An An lại cho tôi! Kê nói ‘chúng ta đi hẹn hò’, nhất định không phải là An An!” Chuyện gì đang xảy ra, hồn phách của An An đâu?

An An khẽ cau mày, “Lần này tôi sẽ không đánh cậu mặc dù cậu đã nói ra những lời khiến tôi rất đau lòng. À, sau này cũng sẽ không đánh cậu nữa.”

Nghe vậy, ta biết đây đúng là An An nhà ta.

Ta tròn tròn mắt, há hốc miệng, “Chúng ta hẹn hò? Hẹn hò làm gì? Cậu chắc chắn sau này sẽ không đánh tôi nữa? Thiệt hay giả vậy?” Ta không tin lời An An lắm.

An An im lặng nhìn ta một hồi, đoán chừng đang nghĩ thầm ta là kẻ tiểu nhân không thể nói lý lẽ.

“Hỏi nhiều làm gì. Chỉ cần đi ngủ sớm là được.” Thô bạo, bá đạo như vậy cũng được sao?

An An nói xong lập tức đứng dậy đi về phòng ngủ, để lại ta ngồi một mình ngẩn ngơ. dn;iến.đàn/lê,lk]quý,đônln Dựa vào thái độ của An An, hẳn là không phải ‘hẹn hò’ như trong tưởng tượng của ta, có lẽ là muốn lấy ta làm thí nghiệm, xem thử kế hoạch hẹn hò của cậu ta có thể cura đồ cô gái kia được hay không. Nghĩ thông rồi, ta hết căng thẳng hẳn, nhanh chóng đi về phòng ngủ.

Sau khi đánh răng, rửa mặt, ngâm chân xong, ta lại không thấy buồn ngủ như lúc nãy nữa, bèn chui vào trong chăn, lúi đi động ra, đăng nhập Weibo, lướt thử xem có bình luận mới không.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 50.2

Sói cô đơn gọi tin nhắn: Trễ thế này còn chưa ngủ??

Ta: Chẳng phải cậu cũng chưa ngủ sao?

Sói cô đơn trả lời một cách đặc ý: Tôi đã vượt cấp cậu rồi!

Tên Sói xấu xa này dám thừa dịp ta không chú ý vượt mặt ta!

Đúng, từ đánh mặt chược bọn ta đã chuyển sang chơi Tây Du, mấy cuộc thi tài trong này phong phú hơn nhiều. Bọn ta lại rơi vào bể trò chơi một lần nữa, hể rảnh là lên chơi. Bình thường ta có nhiều thời gian rảnh hơn Sói cô đơn nên tất nhiên thắng cấp đánh quái vật gì đó đều nhanh hơn, giờ bị Sói cô đơn lạng lẹ vượt mặt, không vui! Ta lập tức đăng nhập vào trò chơi kiểm tra thử, hừ, đã vượt qua ta ba trạm rồi.

Ta: Nhường cậu một chút đó! Chờ lúc nào rảnh tôi sẽ lại giẫm cậu dưới lòng bàn chân, ha ha ha.

Sói cô đơn: Tôi đi tới đi! Thách cậu tới đập tôi đó! Lần này cậu thua chắc rồi, ha ha ha!

Ta: Gửi cho cậu một chữ ngu trong dấu ngoặc kép.

Sói cô đơn: Quen cậu lâu nay vẫn chưa hỏi, cậu có chơi weibo không vậy?

Đề tài chuyển quá nhanh khiến ta sợ run một cái, trả lời: Người anh em, đừng chơi thứ tà ác như vậy!

Sói cô đơn: Ai nói cho cậu biết weibo là một thứ tà ác vậy?

Ta: Có người nói với tôi thứ đó không dễ chơi, rảnh rồi không bằng đánh bài tiêu khiển còn hơn!

Sói cô đơn: Vậy cậu cho tôi số đi động đi, ngộ nhờ có gì cần cậu giúp tôi cũng tiện liên lạc.

Tại sao bạn Sói luôn nói những lời khác người vậy? Đáng lẽ bình thường phải nói kiểu như ‘nếu cậu có việc gì cần cũng tiện liên lạc với tôi hơn’ chứ?!

Ta nghiêm túc đáp: Tôi có thể giúp cậu được gì chứ!

Sói cô đơn gọi tới một biểu tượng đồ mồ hôi: Nếu vậy thì cậu có chuyện gì cần có thể liên lạc với tôi dễ hơn.

Ta: Tại sao chúng ta cứ phải có việc cần mới liên lạc? Không thể liên lạc tám chuyện vui được à? Phi phi phi, miệng quạ đen, điềm xấu bay đi!

Sói cô đơn: Bình thường tôi không hay lên QQ, nên có số điện thoại thì tiện hơn. Chỉ là một dãy số thôi, cậu có phải đàn ông không, cho hay không nói một tiếng đi!

Hừ, dùng phép khích tướng với ta! Không biết ta rất ghét bị khích tướng sao?! Để chứng minh mình là đàn ông chuẩn 24k, ta lập tức gọi số đi động qua.

Sói cô đơn gọi lại một mặt cười: Tôi sẽ nhá máy cho cậu liền, lưu số tôi ha.

Ta nhìn dãy số đi động của Sói cô đơn, thầm nghĩ: Loại số đẹp thế này không tốn tiền là không có được đâu, hừ hừ!

Lúc lưu tên ta lại bối rối không biết phải ghi tên gì, chẳng lẽ ghi luôn là Sói cô đơn? Không được! Trong danh bạ của ta không thể xuất hiện một cái tên ấu trĩ như vậy!

Ta: Cậu tên gì để tôi lưu lại.

Sói cô đơn: Kính Diễm.

Ta: Không có họ à?

Sói cô đơn: Nếu cậu muốn, có thể xem Kính là họ của tôi.

Ta gõ hai chữ ‘Kính Diễm’ vào, lưu số thành công, sau đó đăng nhập vào Tây Du, chuẩn bị cố gắng vượt qua Sói cô đơn. dn;liễn.dn;lân.lẽ.quý";,,"đôn
Khi thấy Sói cô đơn đã hơn cấp mình, ta già bộ trấn định vậy thôi chứ thật ra trong lòng nôn muốn chết. Không thể dễ dàng giao hạng nhất cho người khác được!

Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này Sói cô đơn còn gọi một câu: Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết tên cậu đó!

Ta trả lời ngắn gọn: Giang Ôn. Sau đó không rảnh phản ứng Sói cô đơn nữa, tập trung thắng cấp.

Ta đã hứa với An An sẽ ngủ sớm, rốt cuộc lại thức đêm chơi đến hai giờ sáng, khi đã vượt qua Kính Diễm, giành lại hạng nhất mới an tâm đặt đi động xuống, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, ta dựa vào chút ý chí nhỏ bé, cố gắng bò dậy, vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó nhìn khuôn mặt trắng nõn nổi bật với đôi mắt gấu mèo trong gương, bỗng thấy lo lắng, biết ăn nói thế nào với An An đây? Ta vỗ vỗ mặt, cố gắng trông cho có tinh thần một tí.

Ta mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài, lập tức thấy An An đang ngồi xem tin tức trong phòng khách. Xem ra cậu ta cũng khá nhọc lòng cho kế hoạch hẹn hò.

“Tôi xong rồi! Khi nào đi?”

An An không thèm ngược đầu lên, đáp, “Làm gì có ai mới sáng sớm đã ra ngoài hẹn hò, cửa hàng đối diện còn chưa mở cửa buôn bán kìa.” Dứt lời, An An ngẩng mặt lên nhìn ta với vẻ ‘cậu điên à?’

“Vậy cậu bảo tôi ngủ sớm làm chi?! Khiến tôi cứ nghĩ cậu muốn đi từ sớm...” Ta nhìn An An với ánh mắt lên án.

An An đi lại ôm lấy bà vai ta, vừa kéo ta vào phòng ăn, vừa trả lời một cách vô trách nhiệm, “Tôi chỉ là muốn cậu có một tinh thần và khuôn mặt tươi tắn đón lần hẹn hò này, không hề nói cậu phải dậy thật sớm, là tự cậu hiểu sai, không thể trách tôi được.”

Cậu phải nói sớm chứ! Biết vậy tôi đã không bỏ dậy từ sớm rồi, không biết hôm qua tôi thức khuya à?! ~~đin;ễn.đàn/lê,qn;luý,đnlôn~~ Ta giận run cả người, nhưng vì không thực hiện lời hứa đi ngủ sớm trước nên không dám mạnh miệng cãi lại, đúng là há miệng mắc quai, bị uất ức cũng không dám gào khóc!

“Ăn sáng đi. Tôi mua trên đường chạy bộ về. Tương đối đơn giản.”

Ta nhìn mấy món trước mặt, sủi đậu nành, bánh tiêu, bánh bao hấp, sủi cảo tôm, cháo hải sản, đồng đồ này thật sự không thể dùng bốn chữ ‘tương đối đơn giản’ để hình dung được... Nể tình mấy món ngon, tha thứ cho cậu đó!

“Vậy lúc nào đi?”

“Mười giờ.”

“Ăn xong tôi phải đi ngủ bù một giấc!” Tâm tình của ta lập tức tốt hẳn lên, mặc dù nghe mười giờ mới đi bỗng thấy mắt mác một tí, nhưng vẫn không ảnh hưởng tâm trạng tốt khi sắp được ngủ bù của ta.

An An lắc đầu một cái, cười nói, “Chẳng phải cậu luôn muốn học tôi luyện thư pháp bằng bút lông sao? Hôm nay tôi rảnh, ăn xong chúng ta sẽ bắt đầu luyện chữ.”

“...” Bình thường nhờ cậu dạy cậu cứ ngại phiền không chịu dạy, bỗng nhiên chọn hôm nay, có ý đúng không?

Ta vừa ăn sủi cảo vừa nhìn theo bóng lưng An An với ánh mắt ai oán, sau khi lén ngáp một cái lại vội vàng dùng tay lau sạch mớ nước mắt sinh lý vừa trào ra.

Không thể ngã xuống vào lúc này! Thần ngủ chẳng có gì đáng sợ hết! Ta trợn to mắt, hung hăng xé miếng bánh tiêu trong tay làm hai nửa. Thân thể có thể biến thành chó, nhưng tinh thần thì phải vĩnh viễn là của một con người quật cường!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 51.1

Lúc luyện chữ, tay ta cứ run run nên bị An An khê tay mấy lần. Chẳng phải đã hứa sẽ không bao giờ đánh ta nữa? Hu hu.

“Tay không lực, chân không yên, mắt vô hồn.” An An đi vòng quanh ta bình luận. Choáng! Luyện thư pháp thì có quan hệ gì tới chân chứ?!

“Hiện giờ mỗi ngày cậu hết ngủ lại ăn, ăn xong lại nằm, cơ thể sẽ càng ngày càng yếu. Từ nay về sau, mỗi sáng dậy sớm chạy bộ với tôi! Khụ... Nghe rõ chưa?”

“Tôi có thể kháng nghị không?”

“Có thể, nhưng kháng nghị vô hiệu.”

“Tôi đâu phải cả ngày hết ăn lại nằm, vẫn định kỳ vẽ tranh kiếm tiền đấy chứ!”

“Cậu ngồi lý về tranh để cơ thể ngày càng không khỏe, cuối cùng tiền kiếm được cũng không có chỗ tiêu, hay là muốn vừa vẽ tranh, vừa có một cơ thể khỏe mạnh?”

“Đương nhiên là về sau!”

“Vậy có dậy sớm chạy bộ không?”

“Có!” Ta siết chặt nắm tay trái, nhìn An An với ánh mắt quyết tâm.

“Tốt. Tự đặt đồng hồ báo thức không chờ tôi gọi, nếu không sẽ có nước đá phục vụ.”

“Nghiêm túc dữ?!”

“Muốn làm phải làm cho tới, còn không đừng mong làm được!”

“Cuộc đời ngắn ngủi, hiện tôi đã hối hận vì hạ quyết tâm quá sớm, có thể cho tôi suy nghĩ mấy ngày không?”

An An rút một cây bút lông chưa dùng ra đập vào cổ tay ta, “Nghiêm túc tập viết, không được nói huyên thuyên.”

Luyện chữ hết một giờ đồng hồ An An mới chịu thả cho ta đi ngủ. Ta vầy vầy cổ tay đau nhức, rũ vai lết về phòng, ngã vật xuống giường! Vẫn là nằm giường thoải mái nhất!

Mười giờ, ta bị An An đánh thức. ư;liền.đàn"lêq,qu;ly,đôn Khi ta chuẩn bị xong xuôi hết đã là mười giờ rưỡi.

Trên đường, An An hỏi ta muốn ăn cái gì, ta suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Đã lâu không ăn lẩu rồi, hôm nay ăn lẩu được không?”

An An trầm mặc một lát, hỏi lại, “Cậu chắc chắn là muốn đi ăn lẩu vào một ngày tháng bảy trời nắng chói chang?”

Nghe vậy, ta do dự nghiêng đầu nhìn mặt đất như sắp bị thiêu cháy ngoài kia, không biết nên ăn cái gì, bèn nhìn An An xin giúp đỡ, “Vậy cậu có đề cử nào không?”

An An đáp, “Đi ăn hải sản đi. Cậu có dị ứng hải sản không?”

Không ngờ An An còn rất biết quan tâm người khác! Ta lắc đầu, “Không. Tôi không phải cơ địa dị ứng!”

An An dẫn ta tới một nhà hàng chuyên về hải sản có bán cả bánh bay của Ấn Độ. Bọn ta tới thẳng ao hải sản chọn món, ta chọn tôm hùm, bào ngư, cua biển, sau đó An An kêu thêm một mớ khác nữa. ư;liền.đàn/lê,qum;ly"đôn Tất cả được đem đi sơ chế rồi bung ra chất đầy một bàn. Giữa bàn ăn có một cái nồi hấp, An An tự tay múc nước sạch và gạo đổ vào. Ta tò mò hỏi, “Cậu làm gì vậy?”

“Chờ lát nữa ăn hải sản xong là có cháo để húp luôn. Không cần cho nước quá nhiều, hải sản tươi sẽ ra nước, mùi vị vô cùng thơm ngon, chút nữa cậu ăn thử sẽ biết.”

Nghe vậy, ta bỗng có ảo giác như vị tươi của hải sản đã tràn ngập đầu lưỡi.

Cách ăn ở đây khá đơn giản, chỉ cần bỏ hải sản muốn ăn vào trong xừng hấp, không cần cho thêm bất kỳ gia vị nào, đóng nắp lại, bật nút lên, sau đó là chờ. Ta chưa từng ăn kiểu này lần nào, không biết có ngon không.

Trong lúc chờ hải sản chín, hai ta nhàm chán giương mắt nhìn nhau. An An hỏi, “Có muốn ăn bánh bay không?”

Bữa này là do An An mời, tất nhiên ta sẽ không khách sáo, bèn đáp, “Có, có!”

“Muốn ăn vị gì?”

Ta nhìn lướt qua thực đơn, nói, “Một cái vị chuối tiêu thôi.”

Ta cứ nghĩ bánh bay sẽ có nhanh, nào ngờ hải sản đã chín rồi bánh vẫn chưa thấy đâu.

Nắp nồi vừa được mở ra, mùi vị tươi ngon của hải sản đã lập tức lan tỏa.

“Ăn được chưa?” Ta sột ruột quá rồi.

“Được rồi.” An An gấp một cái càng cua to ụ đặt vào đĩa của ta. Ta cũng đáp lễ bằng một cái càng cua khác.

Sau đó cả hai bắt đầu tập trung ăn.

Giữa chừng, bánh bay được bung lên, bên trong kẹp một miếng chuối tiêu đã nướng mềm nhũn, bên ngoài óng ánh xốp giòn.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 51.2

Ta ăn tới mức đầu đầy mồ hôi, bèn bung ly nước đá lên ực một mớ rồi mới lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán, thỏa mãn nói, “Ngon quá! Lần sau tới đây ăn nữa đi! Có điều nóng quá! Sao người ta không mở máy lạnh vậy?” Trong sảnh lớn bọn ta đang ngồi, gần như bàn nào cũng đầy người. Có mấy cụ ông cụ bà vừa ăn vừa cầm quạt phẩy liên tục. Ta thầm ghi nhớ, nghĩ lần sau phải chuẩn bị quạt trước mới được, cảm giác cũng không khác gì đề nghị ăn lẩu giữa ngày tháng bảy của ta. Nhưng đúng là ngon thật, cho nên dù có nóng muốn chết cũng phải quay lại ăn nữa.

“Có mở, chỉ là nồi hấp tương đối nhiều nên không mất nổi thôi.”

Sau khi xử lý tất cả hải sản trên bàn, An An lấy xúng hấp ra, bỏ mớ rau cải đã được cắt nhỏ vào trong nồi, rồi đóng nắp lại, hỏi, “Còn bụng ăn cháo không?”

Theo kinh nghiệm tham ăn tích góp nhiều năm của ta thì phần cháo này mới là tinh hoa của cả buổi, bèn nhanh chóng khẳng định, “Tất nhiên là còn rồi!” An An cười cười nhìn ta, bắt đầu đi lặc đầu.

An An chờ một lát cho rau mềm mới mở nắp ra, múc cho mỗi người một chén cháo.

Ăn cháo xong, ta thỏa mãn ngã lưng tựa vào thành ghế, vuốt vuốt bụng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, mặc dù chỉ có cháo không, nhưng vẫn vô cùng thơm ngon, ăn một chén rồi còn muốn ăn nữa.

Ta nhanh chóng bật dậy, cầm muống lên bắt đầu vét nồi.

An An cản, “Cậu ăn không ít rồi, nghỉ một chút đi, đừng ăn no quá.”

“Cháo ngon quá đi mất! Trong nồi còn một ít, không thể lãng phí...”

Rốt cuộc dưới sự ngăn cản của An An, ta không tiếp tục sự nghiệp vét nồi, bẹp miệng ngồi nghỉ xả hơi.

“Lần sau chúng ta lại tới ăn nữa đi! Nhà hàng này tên gì vậy? A...” Cô hòng ta đau quá!

An An thấy ta đột nhiên không nói lời nào, ngạc nhiên nhìn ta một hồi, sau đó nhướn mày, nắm lấy càm của ta, bóp bóp.

“Sao vậy? A...” cô hòng ngày càng đau, mặt lại ngứa, ta vươn tay muốn gãi lại bị An An cản. An An trầm giọng nói, “Chẳng phải đã nói cậu không bị dị ứng hải sản sao?” dứt lời, nhanh chóng đứng dậy kéo tay ta đi ra ngoài.

“Mau đi bệnh viện, cậu bị dị ứng rồi.”

Ta sợ ngây người, sau đó nhớ ra quả thật ta không bị dị ứng hải sản nhưng đó là cơ thể trước kia thôi, còn cơ thể này có bị dị ứng hải sản hay không thì không biết. Sẽ không xui xẻo tới vậy chứ? Chẳng lẽ từ nay về sau không bao giờ được ăn hải sản nữa?

Ta đi theo An An tới bãi đỗ xe với vẻ mặt đờ đẫn, “An An, tôi đi không nổi, chân tay vừa đau vừa ngứa, mặt cũng ngứa, nói lại đau.”

An An lập tức xoay người lại vác ta lên vai, khiến ta đau muốn sặc hồng, “Bụng tôi bị cắn.”

“Sinh bệnh cũng không yên nữa.” An An mắng nhỏ một câu, sau đó đổi thành ăm kiêu công chúa, bước đi không ngừng.

Hai mắt ta cứ híp dần híp dần, mí mắt hình như đang sưng to, mờ ra không nổi. Sẽ không chết chứ? Nghe nói sốc phản vệ không được điều trị kịp thời sẽ chết rất nhanh. Ta vươn tay ôm lấy An An, vùi đầu vào ngực cậu ta, buồn buồn nói, “Nếu tôi chết, cậu tiêu giùm tôi cho hết số tiền còn lại đi. Đừng khách sáo, cứ tùy tiện tiêu!” dù sao ta cũng chẳng dùng được nữa.

“Không muốn chết thì im miệng đi.” An An nóng nảy nói.

Ta cố gắng trợn mắt lên nhìn lên An An, nhưng thấy không rõ lắm.

Đến bệnh viện, mặt ta đã sưng như đầu heo, hai mắt chỉ còn lại một đường nhỏ như đường chỉ, nhưng vẫn cố gắng ngước đầu nhìn An An nói chuyện với bác sĩ.

An An cao to tuấn tú, rất có sức hút, lúc được cậu ta ôm ta đã nhận cơ hội sờ thử mớ cơ ngực rắn chắc kia, sau đó lại sờ thử của mình, lệ hai hàng. Chết sắp tới rồi còn phải khổ não vì vóc người không đủ cường tráng, sao hồi đó không chịu dậy sớm chạy bộ với An An chứ?!

Ta hứa, ngay ngày mai ta sẽ dậy sớm chạy bộ với An An!

Nhân lúc truyền dịch, ta nói với An An, “Thông qua sự kiện này, cậu phải rút ra một điều, khi hẹn hò với bạn gái, dù cô ấy có nói không bị dị ứng, cậu cũng không được tin tưởng một cách dễ dàng, ngộ nhờ chính cô ấy cũng không biết mình có bị dị ứng hay không thì sao? Chẳng may xảy ra chuyện, cậu sẽ phải sống trong bóng ma cả đời đó! Còn nữa, nếu cô ấy vô tình bị dị ứng thì việc quan trọng cần làm không phải là trách cứ người ta, mà là nhanh chóng đưa người tới bệnh viện chữa trị. Người con gái nào cũng có một trái tim nhạy cảm, cậu cho rằng ai cũng giống tôi không sợ cậu mắng à? Cậu cứ như vậy sẽ bị bọn con gái cho vào danh sách đen đó!”

An An nghe ta liếng thoảng không ngừng, mặt càng ngày càng lạnh, nói, “Câm miệng.”

Người ta có ý tốt thôi, sao lại hung hăng nữa, bộ tôi nợ cậu tiền cậu sao?! Thật là không cách nào sống nổi nữa! đi.đến.đàn/"lê"quy"umđkôn Chờ ra viện tôi sẽ dọn nhà ngay và luôn cho cậu tự do yêu đương! Tôi đang là người bệnh nhân đó! Chờ chút... hình như tiền thuốc men là An An trả, chẳng lẽ đang để ý số tiền này?

“Yên tâm đi, về nhà tôi sẽ trả lại tiền thuốc men cho cậu, hôm nay do cậu nói mời tôi đi ăn tôi mới không mang theo tiền.” Ta vừa dùng mấy ngón tay

sung to như cái móng heo sờ túi quần vừa nói.

An An há miệng nhìn ta một hồi, cuối cùng không nói gì hết, xoay người bước đi.

Này đừng đi! Tôi sẽ trả tiền thật mà! Tin tôi đi! Để tôi ở lại một mình trong lúc bệnh tật, có tự thấy quá đáng không?!

Đang lúc ta nghi ngờ và chửi bới An An là tên khốn kiếp thì cậu ta cầm một bọc thuốc quay lại, ngồi xuống bên cạnh ta, bôi thuốc cho cái tay sưng vù của ta, mặc dù mặt vẫn hầm hầm, nhưng động tác không hề thô lỗ. Đúng là một đứa trẻ miệng cứng lòng mềm! Tôi tha thứ cho hành động bỏ đi của cậu lúc nãy, có điều dù là đi lấy thuốc cũng phải nói trước một tiếng chứ...

Trong lúc An An bôi thuốc cho ta, ta nhìn rồi nhìn, cuối cùng thật sự nhìn không nổi nữa, mới nhỏ giọng nói, “Tôi muốn đi tiểu...”

Ta vào buồng vệ sinh, An An xách bình dịch truyền đứng bên ngoài. Ta ý mình là bệnh nhân, kén cá chọn canh đủ kiểu, “Cậu đừng có đứng xa như vậy, tay tôi đau!”

“Dịch qua bên kia chút đi, cậu đứng đây làm tôi áp lực không tiểu được.”

“Bớt nói nhảm và tiểu nhanh lên đi.” An An nghiêng răng thúc giục ta, “Tôi nhắm hết hai mắt rồi, không nhìn” sau đó bỗng nhìn ta, cười nói, “Dù nhỏ cũng đừng tự ti. Đều là đàn ông hết, còn sợ người khác nhìn?!”

“...” Tay ta run lên, cúi đầu nhìn ‘bé’ của mình, yên tĩnh đi tiểu. Hừ, một người đàn ông ưu nhã như ta tuyệt đối không thềm so với loại thô tục như cậu, tránh làm thấp đẳng cấp!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 52

Lúc bác sĩ cầm kết quả xét nghiệm tới nói không phải do dị ứng hải sản, ta kích động sém chút nhảy cẫng lên, may mắn có An An đè lại kịp thời, không là phải chích kim lại rồi.

“Bệnh nhân bị dị ứng chuỗi tiêu, lần sau ăn uống nhất định phải để ý kỹ. Giờ truyền hết ba chai dịch, sau đó kiên trì uống thuốc một tuần lễ, coi như không còn gì đáng ngại.”

Tin tức này giúp tâm thần chịu đủ tàn phá của ta nhận được an ủi, cảm giác nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Tối, về đến nhà, An An cầm ba lô của ta đi vào phòng ngủ của cậu ta.

Ta nhắc, “Này này, đó là ba lô của tôi!”

An An không thềm quay đầu lại, vừa mở cửa phòng vừa ném lại một câu, “Mất tôi không mù.”

Ta nhanh chóng biến thành hình chó, rồi hỏi, “Vậy cậu xách ba lô của tôi vào phòng làm gì? Tôi còn muốn chơi máy tính một lát trước khi ngủ.” Không phải là cậu ta thấy ta có máy mới nên muốn xài thử đấy chứ?

“Hai ngày tới cậu sẽ ngủ với tôi. Sung khắp người như vậy, phải vừa uống vừa bôi, tôi lại rất bận, lúc tôi thức dậy cậu còn đang ngủ, chẳng lẽ muốn tôi cầm thuốc vào phòng vừa mớm vừa thoa, thậm chí là kéo khóa quần giúp cậu?”

Nghe vậy ta ngại ngùng, hừ hừ nói, “Đừng có mở miệng là quần này nọ được không?! Một lát tay tôi bôi sung, tự kéo quần cũng được chứ mắc gì?! Ngủ chung chỉ sợ làm phiền cậu thôi, sẽ không hại cậu ngủ không ngon chứ?” Ta bỗng nhớ tới kinh nghiệm ngủ chung với An An lần trước, giật giật khoe miệng, cố nén mấy lời chế giễu, “Quầy rầy cậu nghỉ ngơi tôi sẽ thấy rất tội lỗi.”

An An đáp, “Sợ phiền tôi thì cố gắng hết sức đừng làm mấy chuyện ngu xuẩn nữa!”

“Được được... Nhất định trừ lúc nhờ cậu bôi thuốc cho còn lại tôi sẽ không quấy rầy cậu đâu!”

Có thể do hôm nay ta mệt quá, không đợi An An xem ta là gối ôm ta đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau ta thức dậy với tinh thần sáng láng. An An cũng vừa đứng lên không bao lâu, trong tay là tuýp thuốc bôi. Ta ngáp một cái, hỏi, “Giờ bôi liền luôn? Hay là chờ tôi rửa mặt cái đã?”

Không thể không nói, An An là một người rất chu đáo, mặt dù luôn miệng ghét bỏ ta, nhưng ta có thể cảm nhận An An đối xử với ta khác hẳn người khác. Chắc là do đã từng đồng cam cộng khổ khi còn làm chó rồi, tình cảm hơn hẳn với người khác cũng là bình thường.

Ba ngày sau, nề day bay hết, ta lại là một thiếu niên tươi rói, nhưng vẫn giữ trong điện thoại tấm hình lúc mình sung như đầu heo nhờ An An chụp lại, bởi vì cho dù sung như đầu heo thì ta vẫn là đầu heo đẹp nhất trong một mớ đầu heo. Ta đắc ý hôn ảnh mình một cái, sau đó bỏ điện thoại vào trong túi áo.

An An lái xe chờ ta tới nhà thầy Lý.

Ta quen cửa quen nẻo nhấn chuông. Cửa vừa mở ra, đã nghe thấy giọng nói tràn đầy vui sướng của vợ thầy Lý, “Hanny về phải không?”

Ta gật đầu chào cô giúp việc, cười tươi bước vào, “Con đã về nè! Mẹ có vui không?”

“Mấy ngày con không ở, mẹ rất nhớ con!” Vợ thầy Lý cười nói, sau đó quay đầu hô vọng lên lầu, “Anh ơi, báo bối của chúng ta về rồi này! Không phải anh đã nói hai ngày tới con sẽ đi du lịch với các bạn trong câu lạc bộ sao?”

Mấy ngày trước ta bị dị ứng nên báo cho thầy Lý không qua được, đoán chừng thầy đã bịa ra lý do này để nói với vợ.

Ta vội vàng đáp theo, “Đạo gần đây mưa lớn, chỗ bọn con đi lại rất vắng vẻ, trường câu lạc bộ sợ mọi người gặp nguy hiểm nên đã hủy chuyến đi, quyết định dời lại ngày khác ạ.”

Cô kinh hô một tiếng, sau đó đi lại kéo ta vào phòng khách, “Trường câu lạc bộ của tụi con đã quyết định rất sáng suốt, cũng rất có trách nhiệm! Khi biết rõ tình huống nguy hiểm, dĩ nhiên chúng ta phải tìm cách tránh đi!”

Lúc này thầy Lý cũng xuống lầu, ta chào thầy xong, bắt đầu tập trung trò chuyện với vợ thầy.

“Hanny, lâu rồi không thấy con vẽ tranh nữa? Bạn học quá sao?” “Vợ thầy hỏi ta.

Mặc dù ta có vẽ truyện tranh, nhưng thật sự là vẫn chưa tiếp xúc nhiều với vẽ tranh trên giấy, nhiều lắm là đã từng xem qua mấy cuốn sách có liên quan, không biết trả lời sao, bèn nhìn thầy Lý xin giúp đỡ. Thầy Lý vốn không muốn tới quấy rầy bọn ta, nay nghe vợ hỏi vậy, lập tức lại ngồi xuống bên cạnh cô, cười nói, “Hanny đã lên đại học, việc học lu bù lắm, mấy ngày nữa Mỗ Tư qua chơi sẽ tự mình kiểm tra trình độ của con, có gì cần luyện thêm để cậu nó dạy là được.” Vợ thầy Lý nghe nhắc tới em trai, vui vẻ cười nói, “Con và cậu đã lâu chưa gặp đúng không? Lần trước cha mẹ về Anh con không chịu theo, lần này cậu qua vì có đợt giao lưu học thuật với trường con, nhân cơ hội này cố gắng làm người hướng dẫn dắt cậu đi chơi ha?”

Tất nhiên là ta đồng ý không chút do dự, sau đó ở lại ăn cơm trưa với vợ chồng thầy.

Ăn cơm xong, thầy Lý đưa vợ lên lầu nghỉ ngơi, còn ta ở dưới nhà xem album hình của gia đình họ. Đừng nói ai khác ngay cả ta cũng cảm thấy cậu bé trong hình giống mình đến bảy tám phần, có điều giờ ta đã cao hơn trước nhiều, nên trông mới khác rõ chút thôi. Thiếu niên trong hình chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nghe nói lúc cậu qua đời cũng mới mười bảy...

Trong album có rất nhiều hình chụp Lý Hữu Tự. Ba tuổi cầm cọ của mẹ vẽ linh tinh trên tường, cười vui vẻ ngây ngô; bốn tuổi mặc đồ yếm ngồi trên ghế nhỏ, tay cầm bảng màu và cọ, vẽ mặt nghiêm túc; sáu tuổi cười híp mắt ngồi chung với mẹ hoàn thành bức tranh bài tập do nhà trẻ bố trí; tám tuổi mặc áo sơ mi trắng, giống hệt một gốc bạch dương thẳng băng; mười hai tuổi ngồi bên bờ sông vẽ cậu và em họ đang câu cá, bức tranh có đường cong nhấn nhai, cảm giác tầng thứ rõ rệt, phong cách âm áp.

Lúc này, thầy Lý đi xuống, ngồi đối diện với ta. Thầy móc một điều thuốc ra nhưng không đốt, chỉ cài trên lỗ tai, thấy cuốn album trong tay ta, ánh mắt có chút hoảng hốt, cuối cùng nhắm chặt hai mắt, trông rất khổ sở. Ta sợ thầy thấy cảnh sinh tình, vội đóng album lại, đặt vào cái kệ dưới bàn.

Thầy Lý phát hiện động tác của ta, cười buồn, nói “Thầy không sao, đừng lo.”

“Cô ngủ chưa ạ?” Ta cười hỏi.

“Mới vừa uống thuốc xong, ngủ rồi. Dễ cô cứ như dỗ em bé ấy.”

“Tình cảm của thầy và cô thật tốt!” diễnlon.đàn;on/lẽ;qn;ouy,đôn Nếu là nhà khác tình cảm vợ chồng hơi lạnh nhạt một chút, khi người vợ bị vậy, đoán chừng gia đình đã sớm tan rã rồi. Bởi vậy ta rất kính nể những người đàn ông nặng tình nặng nghĩa như thầy Lý.

“Tiểu Giang, nghe giọng của con hình như đã sống ở Trung Quốc từ nhỏ? Không ở bên cạnh cha mẹ sao?”

Ta gãi gãi đầu, nói, “Dạ đúng ạ. Bởi vậy con mới nói được giọng phổ thông chính tông mặc dù mặt là mặt của người phương Tây ha ha.”

Thầy Lý nhìn ta một hồi, đột nhiên hỏi, “VẬY cha mẹ con đâu?”

Ta nói thật, “Con không còn cha mẹ, giờ sống ở đây một mình.”

Thầy Lý lộ ra vẻ mặt nặng nề, nghiêm túc hỏi ta, “Quan hệ của con và em họ Trình Duy là thế nào?”

Hả?

Thầy Lý không đợi ta trả lời đã hỏi tiếp, “Là người yêu?”

Ta gần như hóa đá, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, vội vàng khoát tay, “Tụi con không phải người yêu đâu ạ!”

Thầy Lý cau mày, tựa hồ rất tức giận nhưng cố nhịn, “Không phải nó khinh con không có chỗ dựa nên chỉ hơi hột vui đùa chứ?”

Thầy à, thầy đừng như vậy, tưởng tượng quá nhanh con theo không kịp.

Ta vội vàng giải thích, “Trang Cận là bạn của con. Bọn con là bạn tốt, không phải như thầy nghĩ đâu ạ!”

Thầy Lý thấy đáng về khăn trương của ta, xem như miễn cưỡng tin một lần, sau đó chậm rãi nói, “Tiểu Giang, xem ra tình huống của con và thầy cô khá giống. Nếu không có con, có lẽ sau này bệnh của cô sẽ tiếp tục nặng lên, ân tình của con thầy ghi tạc trong lòng! Hay là thế này... Nếu con không chê, bọn ta sẽ nhận con làm con nuôi, sau này thầy cô sẽ là cha mẹ của con, sẽ yêu thương con như con ruột. Con cứ suy nghĩ đi, đừng vội cự tuyệt, được không?”

Nghe vậy, ta sững người, nhưng chỉ thoáng suy nghĩ một chút đã nhận ra ý tốt của thầy, nhìn về chân thành trong mắt thầy, ta nói không nên lời cự tuyệt. Thật ra, trong khoảng thời gian tiếp xúc với hai người, tình cảm vừa là thầy vừa là bạn đó khiến ta cảm thấy như trở lại lúc còn sống với ông nội bà nội, âm áp giúp người ta thả lỏng.

Giờ, thầy Lý không chỉ cho ta cơ hội được làm bạn với cô từ nay về sau, mà còn cho ta chỗ dựa, mặc dù về sau ta không quan tâm cũng cảm thấy không cần thiết, nhưng tấm lòng của thầy lại vô cùng trân quý. Có thể là thầy biết gia cảnh An An không đơn giản, thấy ta và An An lui tới, sợ người không có nui dựa như ta bị bạn bè của An An khó xử, nên mới muốn giúp ta.

Ta cười chân thành, nghiêm túc nói, “Con sẽ suy nghĩ cẩn thận ạ.”

Thầy Lý chuyển đề tài nhắc tới cậu của Hữu Tự, “Cậu Hữu Tự đã biết chuyện của con, cũng tán thành việc con đến làm bạn với cô. Còn nói, sẽ nhân dịp qua đây dạy con vẽ tranh. Thầy thấy bình thường con vẽ rất lưu loát, nét vẽ cũng khá, có thích vẽ tranh không? Nếu có hứng thú thì thầy sẽ báo cho cậu Hữu Tự biết.”

Ta đáp, “Dạ, nếu có thể giúp cô ổn định bệnh tình, con cũng muốn thử xem, chỉ sợ phụ lòng của mọi người thôi ạ.”

“Không sao! Vốn là bọn ta đang làm phiền con, con chịu học là bọn ta đã rất cảm kích rồi. Hữu Tự trên trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ biết ơn con đã giúp cho bệnh tình của mẹ nó không nặng thêm. Thật sự cảm ơn con rất nhiều!” Thầy Lý trịnh trọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 53.1

Ra khỏi nhà thầy Lý, bởi vì trong lòng có tâm sự, ta không bắt xe về ngay, định đi dạo lòng vòng một chút.

Mấy ngày ta ở nhà dưỡng bệnh, An An đã giúp ta mua một ‘khu nhà cao cấp’ cho hũ tro cốt. Theo lời An An, nơi đó phong thủy rất tốt, bảo đảm đời này có thể sống lâu trăm tuổi. Nghe vậy ta cảm thấy vui vẻ hẳn, mặc dù có bệnh trong người vẫn làm sai vật cho An An một cách hăng say.

Nghĩ đến tình cảnh mình ôm hũ tro cốt thê thê thảm thảm ngày đó, ta lại thấy buồn, lòng vòng một hồi, bỗng nhớ tới ngày trước sau khi tan tằm thỉnh thoảng sẽ đi uống rượu với Triệu Minh Vũ xem như xả stress. Lúc này, ta đặc biệt muốn gặp Triệu Minh Vũ để hỏi một câu, tại sao lại không đóng phí thuê cho ta hũ tro cốt của ta suýt bị bỏ đi. Có nỗi khổ riêng sao?

Suy nghĩ không bằng hành động, ta lập tức bắt xe chạy thẳng tới chỗ hỏi trước hay đi uống với Triệu Minh Vũ, tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống, gọi một ly cocktail bạc hà.

Có thể là do khuôn mặt mang đậm đặc trưng người nước ngoài của ta, vừa vào quán, đã có hai ba người quay đầu nhìn. Một thanh niên người nước ngoài cho rằng gặp được đồng hương, vui vẻ bung ly rượu tới chỗ ta, chào ta bằng tiếng Anh.

Lúc này mới bảy giờ, chưa phải thời điểm náo nhiệt nhất của quán này, phải tới sau chín giờ, trai xinh gái đẹp kết thành đoàn đi vào, khi đó mới có càng nhiều khách vào chơi.

Quanh đây đều là cao ốc văn phòng, thành phần tri thức tan làm cũng thích tới chỗ này giải trí. Ta và Triệu Minh Vũ vào đây, phần lớn thời gian là tán gẫu, hoặc có khi các đồng nghiệp họp nhau đi, bọn họ ca hát nhảy múa phát tiết, còn ta ngồi lo ăn.

“Cậu bé, cậu thanh niên chưa? Bảo vệ cho cậu vào hay vậy?” Người nước ngoài kia đúng là không biết cách nói chuyện, vừa gặp mặt đã hỏi thẳng một câu như vậy. Ta cười với người đó, nâng ly chạm một cái.

Bình thường mấy quán bar thế này sẽ không bao giờ ngăn người đẹp dù là trai hay gái vào, và lại giờ ta đã khá cao, về ngày thơ ngày trước sớm tan

thành mây khói, nói mười tám hay mười sáu gì người ta cũng tin, tùy ta muốn nói thế nào thôi.

“Anh vào được, thì tất nhiên tôi cũng vào được rồi!” Ta dùng tiếng Anh đáp lại.

Người kia nghe vậy, cười nói, “Nhìn trẻ cỡ em trai tôi, miệng lại rất khéo, là đang khen tôi cũng trẻ giống cậu sao? Cậu đi một mình hay chờ ai?”

“Đi với một đám người.”

Lần đầu tiên tới, ta cũng không mong gặp được Triệu Minh Vũ ngay, nhưng sau đó ta đi tiếp ba lượt nữa vẫn chưa chạm mặt, không biết Triệu Minh Vũ còn làm ở đây không?

Hôm nay ta lại tới, ngồi ở vị trí cũ, uống nước trái cây tám chuyện với người pha chế. Nhìn thấy đàn ông đi qua, bỗng phát hiện một đám đồng nghiệp cũ kẻ vai sát cánh, cười cười nói nói đi vào, sau đó nhanh chóng ngồi vào hàng ghế dài quen thuộc, gọi nhân viên phục vụ. Cả đám người kêu nửa bàn bia, còn lại xanh xanh đỏ đỏ chiếm nửa bàn còn lại, trông có vẻ tâm tình không tệ. Ta tính ngày thứ, hình như hôm nay là ngày phát lương, hèn chi bọn họ náo nhiệt như vậy. Ta bụng lự nước trái cây tới ngồi gần chỗ của họ, làm bộ nghiêm túc nghe ca sĩ đang trên đài hát.

“Trần Dương thăng chức, tiền lương cũng tăng, bữa này cậu nhất định phải chủ chi đó! Ha ha!”

Người tên Trần Dương lập tức xắn tay áo sơ mi, thoải mái nói, “Chủ chi thì chủ chi, chẳng lẽ một bàn rượu tôi còn mời không nổi? Hôm nay các cậu cứ uống cho đã đi! Bia!” Trần Dương vừa dứt lời, mấy còn người lại lập tức nâng bia lên, chạm cốc.

Trần Dương cười ha ha nói, “Nói trước, bia thôi chứ rượu tây tôi mời không nổi, các cậu đừng có mơ! Phục vụ, cho hai đĩa trái cây và một đĩa đồ nhắm đi!” “Vâng!” Cậu phục vụ cười ứng lời, rồi xoay người đi lấy đồ.

“Mấy cậu đúng là kiến thức hạn hẹp, mớ tiền lương của tôi thì được bao nhiêu? Còn không bằng số lẻ trong tài khoản của Triệu Minh Vũ nữa kia!”

Một cô gái trong bọn hoài nghi hỏi lại, “Lần bị tai nạn xe đó Triệu Minh Vũ nằm viện lâu như vậy, điều kiện gia đình anh ta lại không khá lắm, làm gì còn tiền?”

Trần Dương chặc lưỡi một tiếng, sau đó lắc đầu thờ dài, tỏ vẻ thần bí nói, “Các cậu không biết đâu, em gái Triệu Minh Vũ làm ở công ty bảo hiểm, lúc đầu để tăng thành tích cho em gái mình, cậu ta đã nhờ một số người quen trong công ty mua bảo hiểm giùm, tùy vào mức độ thân thiết, có người còn mua cả bảo hiểm nhân mạng nữa! Giang Ôn và Triệu Minh Vũ là anh em tốt, dĩ nhiên Giang Ôn đã mua loại mắc nhất, tất nhiên Triệu Minh Vũ cũng mua. Lần đó hai người gặp tai nạn, có cô em gái ở trong giúp sức, chắc chắn Triệu Minh Vũ đã nhận được không ít đâu! Khi đi trông người ta rất bình tĩnh chẳng có chút vẻ gì là bị bệnh viện lấy hết tiền đúng không?”

Có người nói tiếp, “Nghe bộ phận bên đó nói, trước khi từ chức Triệu Minh Vũ đã mua nhà, mua xe, coi bộ được bảo hiểm bồi thường không ít đâu!”

Trần Dương tiếp tục nói với vẻ hăm mộ, “Rất có thể là được trả trăm phần trăm, chẳng bù cho tôi, làm ở Phụng Châu vài chục năm rồi còn phải trả tiền thuê phòng hàng tháng... Cho nên tính ra mua một cái bảo hiểm cũng không tệ, tiền đóng bảo hiểm hàng tháng chỉ là số nhỏ, đến khi gặp chuyện thật, không có bảo hiểm, chỉ mỗi năm viện không cũng có thể tốn hết tiền tiết kiệm rồi. Chắc có dịp tôi sẽ liên lạc với Triệu Minh Vũ hỏi thử em gái cậu ta còn bán bảo hiểm không phải mua ngay một cái bảo hiểm nhân mạng mới được, lo trước khỏi họa.”

“Vậy tiền bảo hiểm của Giang Ôn vào tay ai rồi?” Một giọng nói tò mò vang lên.

Mấy người lập tức thắc mắc rồi rít, “Đúng ha, tiền bảo hiểm của Giang Ôn rốt cuộc đã vào tay ai?”

Có người mới vào công ty không lâu nên không biết chuyện của ta, nói với giọng đương nhiên, “Dĩ nhiên là vào tay người nhà của Giang Ôn chứ ai nữa!”

Trần Dương nghe vậy cười cười, dùng giọng điệu ‘cậu không hiểu đâu’, nói, “Cậu mới vào công ty nên không biết, cha Giang Ôn mất sớm, không lâu sau mẹ cậu ta cũng tái giá, đã không còn liên lạc gì nữa. Giang Ôn sống với ông nội bà nội, sau khi ông bà nội mất, xem như nhà họ Giang chỉ còn lại mình cậu ta. Cậu ta không còn vương bận gì mới quyết định ở lại Phụng Châu lập nghiệp đó!”

Người nữ duy nhất trong bọn đoán, “Giang Ôn và Triệu Minh Vũ là bạn tốt thời đại học, sau làm chung công ty, Giang Ôn một thân một mình ở Phụng Châu, hẳn là người được hưởng bảo hiểm thứ hai trừ Triệu Minh Vũ thì không còn ai khác.”

Một nam đồng nghiệp nói, “Trong vụ tai nạn của đó, tôi xem tin tức thấy nói trách nhiệm hoàn toàn thuộc về phía Giang Ôn, bên kia một chết một bị thương nặng, chắc phải bồi thường người ta không ít. Có thể sau khi bồi thường tiền của Giang Ôn cũng chẳng còn lại bao nhiêu!”

Trần Dương uống một hớp bia, tiếp lời, “Nhắc mới nói, chuyện này thật kỳ lạ, tôi nhớ rõ ràng ngày đó Giang Ôn chẳng uống một ngụm rượu nào, sao bỗng nhiên lại đâm xe người ta?”

“Trên đời có nhiều chuyện lạ lùng vậy đó, ai biết được! Người bị tung cũng là tai bay vạ gió đấy thôi!”

Tới đây, mấy người kia bắt đầu nói sang chuyện khác.

Rốt cuộc ta đã biết tại sao Triệu Minh Vũ không xuất hiện ở đây, thì ra là đã xin nghỉ việc.

Trong hợp đồng bảo hiểm của ta, người được hưởng bồi thường thứ hai đúng là Triệu Minh Vũ. dn;ieen.đàn/lêq,snl

uy.đôn Lúc ấy viết tên Triệu Minh Vũ cũng vì ta chẳng còn ai để viết. Ta và mẹ đã xa cách từ lâu, không biết tình hình đối phương thế nào, đúng ra là cũng chẳng muốn biết, hai bên không liên quan gì nhau, mạnh ai nấy sống.

Có lẽ tiền gửi ngân hàng và tiền bảo hiểm của ta đều đã được dùng để bồi thường cho tài xế của An An hết rồi, nên Triệu Minh Vũ mới không còn tiền đóng phí nghĩa trang. Tiền của ta bị cầm đi bồi thường, tiền của Triệu Minh Vũ thì luôn luôn thiếu, dĩ nhiên không có dư để đóng. Triệu Minh Vũ còn một em gái nhỏ, sức khỏe cha mẹ lại không tốt, cậu ta và em gái lớn phải ở Phụng Châu chăm chỉ phần đầu nuôi người nhà, hẳn là cũng không sung sướng gì.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 53.2

Khi ta về tới nhà, đã mười giờ tối, phòng khách vẫn còn sáng đèn. An An đang ngồi trên sofa đọc sách. Ta vừa cời gậy vừa nói, “Tôi đọc sách không tốt cho mắt đâu!”

“Tôi chơi máy tính cũng không tốt cho mắt, nhưng tôi vẫn thấy cậu vui vẻ chơi mỗi ngày.”

Ta ghen lời, cũng đúng, thật là há miệng mắc quai, bèn mím môi, làm động tác kéo khóa.

An An thả quyển sách xuống bàn, nói, “Mai đi uống với nhóm Trình Duy, cậu đi không?”

“Ở đâu?”

“Một quán bar ở trung tâm thành phố, tôi và Trình Duy đều có cổ phần trong đó, mới được trang hoàng lại nên bọn tôi tới ủng hộ ông chủ.”

Ta vốn rất thích náo nhiệt, nghe vậy đồng ý ngay lập tức, “Vậy thì đi! Gồm những ai?”

“Vài người bạn, và một ít nhân viên trong công ty Trình Duy.”

Nhân viên công ty Trình Duy? Hẳn không phải nhân viên văn phòng bình thường! Coi bộ ông chủ chỗ đó rất có máu mặt, “Nghe có vẻ náo nhiệt, có trò vui gì không?”

“Cậu đi ăn là được rồi, còn muốn xem trò gì?”

“Ví dụ như quy tắc ngầm gì đó!”

“Thật không biết trong đầu cậu chứa những thứ gì. Trò hay không có, nhưng có ca hát không tệ, cậu có thể nghe hát.”

Có ăn, có nhạc nghe! Biến hình lâu như vậy, rốt cuộc cũng được một lần đi chơi đêm rồi!

Tôi hôm sau, ta cố ý ăn diện một phen, dùng sáp vuốt tóc, mặc sơ mi trắng, quần tây đen chín tắc, mang giày thể thao, trông vô cùng trẻ trung.

Thanh niên trong gương thật sự là tuần tú đến mức không thể diễn tả hết bằng lời, ta vươn tay làm động tác khoe cơ bắp, néo néo thư, hài lòng gật đầu, nhờ rèn luyện đều đặn cơ thể đã săn chắc hơn trước rất nhiều.

Ta ra phòng khách, thấy An An vẫn mặc đồ như ngày thường, tức sơ mi và quần tây đen, bèn vui vẻ nói, “Cậu xem chúng ta mặc trông có giống cha con không?”

An An nghe vậy, hình như rất tức giận nhưng cố kiềm chế, hít sâu một hơi, sau đó nhìn ta với ánh mắt khinh bỉ, giọng lạnh lạnh, “Tôi không có con trai già dữ vậy.”

An An vừa quay đầu đi ta lập tức giơ ngón giữa lên. Đối với người ngoài rộng rãi đối với ta lại hẹp hòi! điềgsn.đàn/lê,quý;ui.đôn Người ta chỉ đùa một chút thôi, có biết cái gì gọi là hài hước không? Ai nói chuyện với cậu ta mà không có một trái tim khỏe mạnh đoán chừng lúc này phải uống thuốc trợ tim để không bị tức chết rồi!

Lúc ta và An An tới, trong phòng đã có rất nhiều người. Trình Duy đang nói chuyện vui vẻ với người khác, thấy bọn ta, lập tức đứng lên đón, “Rốt cuộc cũng tới rồi! Tôi còn định gọi điện giục hai cậu đây! Cậu bé, chúng ta lại gặp nhau!”

Ta cười híp mắt nói với Trình Duy, “Lâu không gặp, anh lên ký à?”

“Phốc...” Cô gái ngồi bên cạnh cười ra tiếng. Trình Duy tròn mắt hỏi ta, “Lên ký?! Mấy ngày nay tôi không ăn cơm đảng hoàng, không những không

gầy còn mập... Cậu đừng dọa tôi!” Tôi cứ thích dọa anh đấy ha ha!

Lúc này ta không chú ý, giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện, cô gái ngồi bên cạnh kia không phải là nữ ca sĩ đang nổi sao? Ta rất thích nghe nhạc của cô này, bèn đứng lên đầy đủ Trình Duyệt, để Trình Duyệt đổi chỗ với ta, sau đó hào hứng bùng bùng nói, “Có thể cho tôi xin chữ kí không? Tôi rất thích nghe cô hát, đặc biệt là bài ‘Hoa hồng trắng!’”

Lần này đến phiên Trình Duyệt bật cười ra tiếng. Ta ngạc nhiên quay đầu nhìn lại. Có vẻ anh ta đã cố gắng nhịn cười, nhưng rốt cuộc nhịn không nổi, “Người cậu nói là Diệp Tâm! Còn đây là Tiêu Lạc, cậu nhận nhầm người rồi!”

Tiêu Lạc vẫn cười ký tên cho ta, “Nhận sai phải tự phạt một ly đúng không?”

Do ta sai nên uống một ly là phải. Ta nhanh chóng bung ly rượu lên định uống, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, giành lấy cái ly, “Tò về anh hùng cái gì?”

An An nhìn ta với ánh mắt cảnh cáo, rồi nâng ly rượu lên uống một hơi, sau đó úp ngược cái ly lại tỏ vẻ đã uống sạch, nói với Tiêu Lạc, “Hai ngày trước cậu ta bị bệnh phải nằm viện, còn đang uống thuốc, kỵ rượu, tôi là bạn, uống thay cậu ấy được chứ? Xin lỗi vì đã nhận sai người.”

Tiêu Lạc vội đáp, “A, không uống cũng không sao, tôi chỉ nói đùa vậy thôi, ha ha! Các anh nói chuyện tiếp đi, tôi đi hát đây.” Dứt lời đứng dậy chọn bài, trông có vẻ hết hoảng.

An An là yêu quái à? Em gái đừng sợ, trông vậy thôi chứ cậu ta còn non lắm!

Bọn ta ngồi còn chưa nóng mông, ông chủ quán bar đã dẫn một dàn phục vụ bung đồ vào, tất cả đều là món ngon. dĩVườn.đàn/lêq.ủyb.đôn Thấy đồ ăn ngon ta lập tức vui vẻ hẳn, trong lòng thầm tính nên ăn từ món nào trước. Thật vất vả đợi đến lúc Trình Duyệt và An An khách sáo với ông chủ xong, ta xoa xoa tay chuẩn bị cân quết, lại bị An An ngăn lại. “Nhớ, không được ăn chuối tiêu.”

May quá, An An không nhắc ta cũng quên mất, sém chút lại tự chuốc khổ vào thân. Ta nhìn An An với ánh mắt biết ơn, “Cậu cũng đừng uống nhiều, một lát còn phải lái xe đưa tôi về nhà đó! Say rượu không được lái xe! Chúng ta nói không với tài xế say rượu!”

Trình Duyệt thính tai, nghe vậy bèn chọc, “Cứ việc uống thoải mái! Ở đây cái gì không nhiều chứ tài xế thì rất nhiều, người nào cũng đủ sức đưa hai cậu về hết!” vừa nói vừa quét tay qua mấy trai xinh gái đẹp xung quanh.

Ta có ý diễn, “Anh thật là, sao anh cứ thích quấy rầy thế giới của hai người vậy?” vừa nói vừa giả bộ dựa sát vào An.

Trình Duyệt sờ sờ mũi đáp, “A, xin lỗi.”

Ta cười hắc hắc với An An, về mặt cầu khen ngợi, “Thấy tôi giỏi không? Chỉ diễn một chút đã giúp cậu không phải uống rượu!”

Sau đó, ta phát hiện ta quá ngây thơ rồi, mấy người này không những rất biết uống mà còn uống rất dữ, đẳng cấp khác hẳn những đồng nghiệp hồi trước của ta...

Lúc An An đi nhà vệ sinh, ông chủ quán bar lại tới mời rượu, hết cách ta đành phải uống hai ly. Chỉ bấy nhiêu thôi ta đã bắt đầu chịu không nổi, dùng cách đi vệ sinh để trốn.

Ta quyết định ra sảnh ngoài trời không khí, thuận tiện nghe hát luôn. Ca sĩ ở đây quả thật hát không tệ, giọng khàn khàn đầy cảm xúc. Ngồi một hồi thấy nóng cả người, ta bèn tới quầy rượu xin một ly nước đá, uống vào hai hóp thấy tỉnh hẳn.

Lúc ta bung ly nước đi, không để ý bị một người đụng tới lao đảo, xương ai chẳng cứng nên dĩ nhiên là rất đau.

Người kia lập tức vươn tay túm lấy cổ áo của ta, nghiêng răng máng, “Khốn kiếp! Cậu không có mắt à?!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 54

“Xin lỗi, là anh đụng trúng tôi thì đúng hơn.” Thái độ của đối phương kém như vậy, ta cũng mặt lạnh không nhường.

“Hừ! Rõ ràng là cậu không có mắt!” Người này đang khí thế hung hăng, nói xong câu đó lại yên lặng nhìn ta, chớp chớp mắt, bỗng nhiên khóc òa lên.

Ta thật sự bối rối không biết phải làm sao. Ai ngờ một kẻ mượn rượu nổi điên lại đột nhiên khóc nức nở như thiếu nữ bị bắt nạt?

Đại ca, tôi sai rồi, được chưa?!

Ta vội vàng thỏa hiệp, “Được rồi, được rồi! Là tôi không có mắt! Anh đừng khóc, có gì từ từ nói.” Ta sợ anh ta cứ khóc mãi sẽ ảnh hưởng tới những người xung quanh bên kéo anh ta vào một góc khá vắng, nhanh chóng chọn một bàn trống ngồi xuống, sau đó kêu phục vụ lấy một đĩa trái cây, một phần thịt nguội, và hai ly nước đá.

Gọi món xong, ta chuyển tâm an ủi cái người cao to trước mắt này. Đàn ông mà khóc, nhất định phải là chuyện rất rất đau khổ.

Anh ta buông hai tay bụm mặt ra, để lộ khuôn mặt nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, cầm ly nước đá ta vừa uống một nửa lên uống sạch, khóc nói, “Sao cô ấy lại ngốc tới vậy chứ? Tôi yêu cô ấy mà!”

Thì ra là chuyện tình yêu. Ta vỗ vỗ vai anh ta an ủi, “Yêu là phải quan tâm chăm sóc cô ấy thật nhiều. Cô ấy ngốc thì anh chỉ cho cô ấy thông minh lên là được!”

“Cậu cho rằng tôi không muốn vậy sao? Nhưng cô ấy và mối tình đầu đã yêu nhau tận mười năm, bắt đầu từ lớp mười đó!”

Trong tình yêu, đúng là không thể làm kẻ thứ ba. Cứ tưởng anh ta yêu một cô gái chưa có người yêu chứ! Ta tiếp tục trấn an, “Tình cảm của bọn họ đang tốt đẹp, cậu đừng xen vào phá hư! Còn một đồng người tốt chưa lập gia đình chờ cậu kìa! Hãy thành tâm chúc phúc cho họ đi! Đó mới là đàn ông đích thực!”

“Chúc phúc cái gì?! Tên khốn bạc tình bạc nghĩa thích treo cao kia đã quăng cô ấy từ hai năm trước rồi mà đến giờ cô ấy vẫn chưa hết buồn. Ngày ngày nhìn dáng vẻ chết lặng của cô ấy lại không có cách nào! Cậu biết tôi đau lòng lắm không?!” Anh ta vừa nói vừa nện vào ngực mình, rồi tiếp tục che mặt khóc.

Nếu ta gặp phải chuyện như vậy chắc chắn cũng sẽ đau lòng không kém anh ta. Người mình thích bị người yêu ruồng bỏ, tuy rằng mình sẽ có cơ hội, nhưng thấy người mình thích đau khổ, chắc chắn mình cũng chẳng vui nổi. Yêu nhau mười năm, tới tuổi lấy vợ gã chồng lại chia tay để cưới một cô nhà giàu khác thì dù là ai đều sẽ cảm thấy bên nam không có lương tâm, lãng phí mười năm tuổi xuân của người con gái. Kiểu đàn ông này sớm muộn gì cũng bị sét đánh cho coi!

Đúng lúc này, bạn của cái người đang khóc sụt sùi này hốt hơ hốt hải chạy tới. Người kia vô cùng hiểu rõ tính tình của bạn mình, áy náy nói với ta, “Bạn tôi không gây phiền phức cho cậu chứ? Tính cậu ta hơi nóng, nếu cậu ta có làm gì không phải, tôi xin thay mặt cậu ta xin lỗi cậu.”

Ta lắc đầu, vờn tay lau mồ hôi trên trán, nói, “Không có đâu! Chỉ là khóc rất đau lòng...”

Người bạn này nghe vậy, thờ dài một hơi.

Ta chỉ vào cái ghế bên cạnh, nói, “Anh ngồi xuống nghỉ một lát đi, hẳn là anh ấy cũng không đi ngay được.”

Lúc này, di động của ta bỗng đổ chuông. Ta nhìn thử, là tin nhắn của An An. ‘Chơi đã rồi thì vào’.

Hả, chẳng lẽ An An thấy? Ta lập tức đứng lên nhìn quanh. Quả nhiên An An đang khoanh tay đứng ở cửa vào, quơ quơ điện thoại với ta.

Ta nhìn An An cười ngu. Hẳn là An An biết ta không quen đồng người, nên mới không kêu ta vào lại.

“Đầu To, đi ha?” Đầu To đáp, “Không! Tôi muốn uống rượu! Phục vụ đâu? Bưng rượu lên đây!”

Ta và cậu bạn kia nhìn nhau.

Ta nhanh chóng cầm ly nước trên đưa cho Đầu To, nói, “Rượu này, uống đi!”

Đầu To say tới mức không còn phân biệt được đâu là nước đâu là rượu, cũng có thể là do không thêm quan tâm, nhận lấy ly nước uống ngay một hớp to, sau đó tựa hồ thư thái hơn một chút, ngừng khóc, dùng mu bàn tay lau nước mắt, vẻ mặt đau thương, không biết có phải đang nghe ca sĩ trên sân khấu hát hay không.

Thời gian mang tất cả ra đi

Đều tại anh không nhìn thấu

...

Anh yêu em đậm sâu như vậy

...

Yêu bằng tất cả sự nghiêm túc

Bài hát này quá hợp với tình hình, ta thật sự sợ người anh em này nghe xong sẽ khóc tiếp. Đàn ông lung hùm vai gấu mà khóc, quần chúng vậy xem thật sự chịu không nổi!

Cậu bạn kia hết cách, thở dài, “Chỉ có chị Hạ Dao nói cậu ta mới chịu nghe, lúc này không biết chị Hạ Dao đã ngủ chưa...”

Hạ Dao?

Có khi nào là Hạ Dao mà ta biết? Ta thận trọng hỏi lại, “Anh nói là cô Hạ Dao, bạn gái của Triệu Minh Vũ?”

Đoán chừng ba chữ ‘Triệu Minh Vũ’ đã đụng tới đụng trúng chỗ của Đầu To. Anh ta đang cúi đầu về như sắp ngủ, đột nhiên bật dậy vỗ bàn nói, “Đừng có nhắc tới cái đồ bạc tình bạc nghĩa đó! Tôi mà gặp được nhất định sẽ đánh chết hần ta!” Anh ta thỉnh thoảng vỗ bàn một cái, cộng thêm cái giọng gầm thét khiến ta sợ run cả người.

Nói vậy Hạ Dao này đúng là Hạ Dao ta biết rồi. Ta vỗ vỗ ngực tự trấn an mình, sau đó nhét ly nước đá vào tay Đầu To, tiếp tục hỏi, “Họ chia tay rồi sao?”

Thật không ngờ... Hôm xảy ra tai nạn, Triệu Minh Vũ nói là cãi nhau với Hạ Dao muốn mượn rượu giải sầu, nên ta mới không ngăn cản. Hai người yêu nhau hơn mười năm, cãi vã mấy bận cũng chẳng có gì là to tát, bởi vì Hạ Dao vốn là một cô gái rất biết điều, lại vô cùng quan tâm chăm sóc Triệu Minh Vũ...

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hạ Dao bỏ hết những công việc ổn định do cha mẹ nhờ quan hệ tìm giùm, đi theo Triệu Minh Vũ tới Phụng Châu lập nghiệp, dùng tất cả tiền lương của mình trang trải cho cuộc sống của cả hai mà không hề có một câu oán hận. Ta thường nói với Triệu Minh Vũ, ‘Cậu gặp được Hạ Dao, nhất định là nhờ đời trước đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện tốt tích đức!’ Lúc ấy, nếu có Hạ Dao bên cạnh, Triệu Minh Vũ chắc chắn sẽ ôm Hạ Dao cười đắc ý, ‘Cậu đừng có mà ghen tỵ! Giờ anh em tốt chơi nhau nhiều lắm, đừng để tôi phát hiện cậu thầm mến vợ tôi...’ Hạ Dao sẽ cười đánh yêu, bảo Triệu Minh Vũ im miệng.

Khi đó, mọi người vui vẻ hòa thuận, tất cả đều cố gắng vì một tương lai tươi sáng hơn...

Không ngờ sau khi ta chết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, người đi cảnh cũng không còn...

Cậu bạn kia ngạc nhiên hỏi, “Cậu biết Triệu Minh Vũ...” nói tới đây, đột nhiên sửa lời, “Biết tên khốn kia?”

Hạ Dao là giáo viên nên ta bịa chuyện, “Hồi trước tôi học cô Hạ, cũng hay thấy anh Triệu tới đón cô về.”

Cậu bạn kia gật đầu một cái, cười giễu nói, “Hồi trước là hồi trước, bây giờ là bây giờ!” sau đó thấy Đầu To hình như đã ngủ thiếp đi mới nói tiếp, “Nay Triệu Minh Vũ lọt vào mắt xanh của con gái cục trưởng cục cảnh sát, đã sớm chia tay với chị Hạ Dao rồi! Người nhà họ Triệu đúng là ai cũng giỏi hết, em gái kết hôn với tổng giám đốc công ty bảo hiểm, nháy mắt từ quạ biến phượng hoàng; Triệu Minh Vũ thì sắp thành rể hiền của cục trưởng cục cảnh sát, vừa xin việc mới đã được giao một hạng mục lớn. Hừ, người yêu mười năm, nói bỏ là bỏ, tôi là đàn ông còn thấy tức thay cho chị Hạ Dao nữa là! Người ta càng ngày càng sướng, ai thèm nhớ tới người đồng cam cộng khổ lúc xưa chứ!”

Nghe xong, trong lòng ta thấy rất nặng nề. dicvkễn.đàn;lê,quý”đôlibnTa từng hoài nghi phải chăng Triệu Minh Vũ đã lừa gạt mọi người, đổi trắng thay đen, nhưng vừa nghĩ tới Triệu Minh Vũ xuất thân nông thôn một nghèo hai trắng, đã kết luận hần là Triệu Minh Vũ không có bản lĩnh một tay che trời qua mặt cảnh sát thuận lợi lấy tiền bảo hiểm. Ta tự thấy hổ thẹn, cho rằng mình không nên nghĩ xấu bạn bè, giờ lại thấy không chừng chuyện còn khủng khiếp hơn ta tưởng nhiều.

Em gái Triệu Minh Vũ thông minh xinh đẹp, thành tích đứng đầu công ty, được tổng giám đốc đề bạt tới cũng không có gì là lạ. Triệu Minh Vũ mặc dù học tập chỉ ở mức vừa vừa, nhưng dựa vào khuôn mặt không đã chiếm được thiện cảm của không ít người, tình tình sáng sủa biết ăn nói, lại chăm chỉ chịu khó, ai ai cũng khen. Hồi đó còn nghe nói con gái tổng giám đốc công ty cũ của ta từng dò hỏi về chuyện Triệu Minh Vũ, sau biết Triệu Minh Vũ đã có một người bạn gái yêu nhau nhiều năm, không muốn chen ngang vào tình cảm của người khác nên mới thôi.

Hèn chi, cái hôm ta bị bọn trộm chó bắt đi lại thấy Triệu Minh Vũ ở khu dân cư gần siêu thị.

Cơ hội giúp đỡ phải phần đầu mười mấy năm thậm chí vài chục năm đặt trước mặt, một người đàn ông đã chịu đủ tra tấn của nghèo khó sao có thể cự tuyệt? diễn;pon.đàn”lê,quý.đonm[ôn Dù kiên định cách mấy cũng sẽ do dự một hồi, chớ nói chi Triệu Minh Vũ vốn không phải kiểu người chấp nhận làm người bình thường. Tình cảm mười năm trong mắt Triệu Minh Vũ có thể hoàn toàn không đáng một đồng.

Đầu ta đau như bị gai đâm. Đau quá! Ta nhắm mắt lại, ôm đầu thở hổn hển.

“Người anh em, cậu sao vậy? Muốn tôi gọi bạn cậu tới không?”

Ta đau tới mức nói không nên lời, chỉ muốn nằm trên ghế sa lon lẩn lộn.

“Tôi gọi điện báo cho bạn cậu biết ha?”

Ta cắn răng chịu đựng cơn đau, lắc đầu một cái, miễn cưỡng cười nói, “Lúc lên đại học, điện thoại tôi bị hư, mất mất số cô Hạ rồi, anh cho tôi lại được không? Để đến khi họp lớp, tôi liên lạc mời cô tham gia. Các bạn trong lớp đều rất nhớ cô.”

Cậu bạn kia nghe vậy bèn lấy di động ra nói, “Chị Hạ Dao biết học sinh cũ còn nhớ mình, chắc chắn sẽ rất vui! Đây cậu lưu vào đi!”

Ta cố kìm ngón tay cho nó bớt run, lấy di động ra, lưu số Hạ Dao vào, sau đó nỗ lực đứng lên, nói, “Bạn tôi đang chờ ở trong, tôi đi trước đây. Tiền tôi đã thanh toán rồi, anh cứ ngồi tới khi nào bạn anh tỉnh tỉnh chút hăng về. Giờ vẫn còn sớm, để anh ấy ngủ một lát cũng tốt, tránh trên đường về lại làm ầm

ĩ”

“Được! Người anh em đủ nghĩa khí! Chúng ta cũng trao đổi số điện thoại đi, có gì cần cứ liên lạc với tôi và Đầu To. Tôi tên là Vương Lỗi, Đầu to tên Chu Nhuệ, chúng ta làm bạn!”

Trao đổi số di động xong, quần áo của ta đã ướt đầm mồ hôi, nhưng ta vẫn giả bộ như không có gì, lảo đảo đi tới chỗ An An từng đứng, run rẩy lấy di động ra, gọi cho An An.

Chuông chỉ đổ hai tiếng, An An đã bước ra, thấy ta ôm đầu, bèn lại gần ôm lấy thất lưng ta, hỏi, “Cậu sao vậy?”

“Đầu tôi đau quá, chúng ta về nhà đi.”

“Ừ.”

“Tôi đi không nổi, cậu ôm tôi.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 55.1

Trước kia ta không muốn đối mặt, thậm chí là hơi trốn tránh, nghĩ rằng Triệu Minh Vũ sao có thể qua mặt tất cả mọi người. Công ty bảo hiểm sẽ vì một nhân viên bình thường như em gái cậu ta mà giúp gian lận một khoản bồi thường lớn? Cả bên cảnh sát nữa? Ta vốn tự giễu cho là mình xem phim trinh thám quá nhiều mới nghĩ cái chết của mình có điều mờ ám, nhớ tới tình cảnh nhà Triệu Minh Vũ, chắc chắn Triệu Minh Vũ không thể có bản lĩnh đó. Giờ thì sao? Nếu vẫn còn tin vụ tai nạn kia không có gì mờ ám thì ta quả là ngu hết thuốc chữa!

Nhưng trong việc này, người ta nên khinh bỉ nhất chính là mình. Nhìn lầm người, tin lầm người, cả nể mua bảo hiểm nhân mạng rồi vì không có ai để viết tên, lại cho Triệu Minh Vũ làm người hưởng tiền bồi thường. Không ai ép buộc ta hết, là ta tự đưa mình vào chỗ chết. Cứ ngỡ thơ nghĩ cuộc sống không phải phim, càng không phải nội chiến chốn thâm cung, mọi người đang sống trong xã hội dân chủ, sao có thể giống trong phim trong truyện, muốn giết người là giết! Nay mới biết, nghệ thuật đều bắt nguồn từ cuộc sống!

Ta nhớ, lúc viết tên Triệu Minh Vũ vào hợp đồng bảo hiểm, đã nói, “Cậu sẽ không bởi vì tờ giấy này mà đi lừa bảo hiểm chứ?” Triệu Minh Vũ phản ứng thế nào, ta đã quên mất rồi.

Ta đã làm gì sai? Không nên cho Triệu Minh Vũ mượn tiền? Không nên giúp đỡ lúc Triệu Minh Vũ nói khổ tới mức phải ngủ đầu đường xó chợ? Hay là không nên vì giúp em gái Triệu Minh Vũ tặng thành tích nên mua bảo hiểm?

Đầu ta đau như đang bị ngàn cây kim đâm vào. Lúc nhìn thấy An An, tất cả bàng hoàng, bất an trong lòng dường như lập tức giảm hẳn. Ta nhắm mắt lại, an tâm ngắt đứt.

...

Trong mơ, ta nhớ lại mọi chuyện lúc xảy ra tai nạn.

Ngày đó trời cũng nóng không chịu nổi như hôm nay. ~~din~~k~~ên~~.~~đàn~~;l~~ê~~q"quy,nl~~đ~~ôn Ta đỡ Triệu Minh Vũ đã say bất tỉnh nhân sự ngồi vào ghế phụ, sau đó mở cửa sau cho hai đồng nghiệp nữ. Ta đưa hai đồng nghiệp nữ về nhà trước, rồi mới chở Triệu Minh Vũ về. Triệu Minh Vũ say, mơ mơ màng màng cứ lảm nhảm cái gì trong miệng.

Đường khá vắng, xe qua lại rất ít. Đang lúc ta muốn quẹo cua, Triệu Minh Vũ đột nhiên nhào qua cướp tay lái.

“Lão Triệu, nguy hiểm lắm! Đừng giành tay lái!” Dù ta có nói thế nào cũng không cản được Triệu Minh Vũ. Xe đánh vòng liên tục, tốc độ lại cực nhanh. Tim ta đập như nổi trống, nhói lên từng hồi.

Ngay ngã tư đường, một chiếc xe chạy ngược chiều đang lao tới, ta gầm lên một tiếng, “Tránh ra!” rồi đẩy Triệu Minh Vũ qua một bên, chỉnh xe về đường ngay.

Ta vừa thở phào một hơi, Triệu Minh Vũ lại nhào tới, cổ sổng cổ chết nứ lấy tay lái. Hành động này khiến ta rất khó hiểu, nhưng cho rằng Triệu Minh Vũ đang say nên không nghĩ nhiều.

“Triệu Minh Vũ! Cậu muốn chết kẹ cậu, tôi thì chưa đâu! Nếu biết cậu uống rượu xong sẽ điên thế này tôi đã để cậu ngủ lại trên sa lon cho tới sáng luôn rồi...”

Tay lái lại bị Triệu Minh Vũ cướp đi...

Sau, xe ta tông thẳng vào đầu xe đối phương, dẫn đến nạn. Đau nhức kịch liệt ập tới. Đang lúc ở giữa lằn ranh sống chết, ta bỗng thấy Triệu Minh Vũ vốn uống say như chết lại nhìn ta bằng đôi mắt đỏ ngầu và rất thanh tỉnh.

Triệu Minh Vũ tựa vào cửa xe, nhìn ta... cười.

“Giang Tư, đừng hận tôi... Đừng hận tôi...” Triệu Minh Vũ vừa cười vừa khóc.

Thành công rồi còn khóc cái gì khi già, làm bộ như ‘Việc này không phải ý của tôi! Tôi cũng không muốn giết cậu đâu, xin hãy tha thứ cho tôi!’

Tất cả mọi người đều nghĩ Triệu Minh Vũ say, nhưng Triệu Minh Vũ lại là người tỉnh nhất.

Trách nhiệm vụ tai nạn tất nhiên là thuộc về ta, sẽ không ai nghi ngờ một người uống say bất tỉnh hết. Hơn nữa, dù có nghi ngờ cũng không có chứng cứ chứng minh Triệu Minh Vũ cố ý. Triệu Minh Vũ, hay lắm! Đồ tiểu nhân lòng dạ hiểm độc! Khốn kiếp, chờ xem anh đây báo thù thế nào!

Ta giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, bật dậy, nhưng cơn đau đầu ập tới, đành hít một hơi, nằm xuống lại.

An An nghe tiếng, đi tới, sờ trán ta, nói, “Sốt tới bốn mươi độ vẫn không thành nhược trí, xem ra thể chất rất tốt.”

Rốt cuộc là đang khen hay đang tiếc nuôi ta không biến thành tên ngốc vậy?

Ta vênh mặt lên nhìn chăm chăm An An.

“Cậu nằm mơ thấy cái gì mà khóc thảm dữ vậy?” An An hỏi.

Ta khóc? Ta vươn tay sờ mặt, “Có đâu!” Còn lâu ta mới khóc vì kẻ như Triệu Minh Vũ!

“Tôi đã lau cho cậu sạch sẽ rồi.” Giọng An An vẫn nhàn nhạt như cũ.

Ta không muốn nói cho An An biết chuyện Triệu Minh Vũ đánh xạo, “Cám ơn cậu! Tôi nằm mơ thấy ngày xảy ra tai nạn, có lẽ là khóc vì không muốn chết thôi.”

An An ngồi xuống đầu giường, cầm mấy viên thuốc đặt trên tủ đầu giường đưa cho ta, “Uống thuốc đi, coi chừng bị sốt lại.”

Uống thuốc với bụng đói là không được, may mắn An An đã chuẩn bị đủ hết, ra phòng bếp múc cháo cho ta.

Lúc này ta chỉ hận không thể lập tức vọt tới trước mặt Triệu Minh Vũ quyết chiến sống chết.

Ây da, nếu nhớ ra sự thật sớm thì hôm gặp lại Triệu Minh Vũ đã cắn chết luôn rồi, giờ mới nhớ ra thì đã bỏ lỡ cơ hội tốt.

Có điều may mắn đã nhớ ra mọi việc, rốt cuộc thấy rõ ràng bộ mặt thật của Triệu Minh Vũ, cũng không tính là muộn, vẫn còn cơ hội phản kích.

Con rể tương lai của cục trưởng cục cảnh sát?

Anh vợ của tổng giám đốc?

Ta nhất định sẽ không tha cho anh em nhà họ Triệu! Ở ác gặp ác. Không thể để Triệu Minh Vũ được chết thoải mái, phải thân bại danh liệt ta mới cam tâm!

Ăn cháo xong, ta đổ mồ hôi đầy người, quyết định vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ.

Ta nằm trong bồn tắm ngâm mình một hồi, cảm thấy thư thái hẳn, bắt đầu nghĩ cách làm sao để tiếp cận Triệu Minh Vũ và Hạ Dao. Hạ Dao hẳn là cũng rất hận Triệu Minh Vũ, không chừng có thể nhờ Hạ Dao biết được tình hình gần đây của Triệu Minh Vũ. Thuận tiện nhìn xem Hạ Dao sống thế nào, Vương Lỗi có về là người tin được, chỉ sợ Hạ Dao không dám yêu ai nữa.

Đang lúc ta suy nghĩ lung tung, An An đẩy cửa phòng tắm ra, bình tĩnh đi tới trước mặt ta, nói với người trong điện thoại, “Em muốn tới thăm Phi Phi?”

Ta ngạc nhiên nhìn An An, Khả Hinh muốn tới thăm ta?

“Muốn tới thì tới đi.” Dứt lời, An An cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 55.2

Khả Hinh là người nói làm là làm liền tuyệt đối không chần chờ, may mà ta đã hết sốt, cũng ăn com và tắm rửa xong, đầu lại không còn đau lắm. Ta lập tức biến về hình chó, nhảy ra khỏi bồn tắm, nhìn An An. “Tôi đi chơi với Khả Hinh đây, cậu giúp tôi dọn dẹp nhà tắm một chút đi!”

Trong lúc ta ngهنgh ngang bước ra khỏi phòng tắm, thì cái đuôi bị níu lại. “Chạy đi đâu?”

“Gâu...” Chẳng phải Khả Hinh tới chơi sao? Về mặt vô tội.

“Khả Hinh nói ít nhất phải hai tiếng nữa mới đến, cậu còn dư thời gian để dọn dẹp.” Dứt lời, An An không thèm quan tâm ta là người mới khỏi bệnh, lập tức xoay người bước đi.

Ta ngơ ngác nhìn theo bóng lưng An An, cho tới khi hất xì một cái mới biến thành hình người, vội khăn bông lên hông, dọn dẹp phòng tắm. Dọn xong, ta đồ mồ hôi đầy người, coi như uống phí công tắm lúc trước, đành vội vã xối thêm một lần nước rồi nhanh chóng lau khô tóc, biến lại hình chó.

Ta ra phòng khác, nhảy đến bên cạnh An An, cọ đầu vào người cậu ta.

An An ôm cổ ta, nhìn ta với ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói, “Tôi biết trong lòng cậu có việc. Cậu không muốn nói tôi sẽ không ép. Muốn làm gì cứ thoải mái mà làm, sau lưng còn tôi. Chỉ có một điều kiện, cậu phải tự bảo vệ mình cho tốt, nếu để bị thương dù chỉ một xù, tôi sẽ không tha cho kẻ gây ra, cũng không tha cho cậu.”

Ta sững sờ nhìn An An, cảm giác như được ngâm trong một hũ mật, ngọt ngào ấm áp khiến trái tim sắp đông cứng của ta tan chảy trong nháy mắt.

Đời này có người quan tâm ta, không phải sợ chỉ một thân một mình nữa. Ta sợ mình sẽ có hành động ngu ngốc như khóc lên, bèn gờ hai tay che mặt, nhắm mắt lại, nhếch miệng cười, sau đó nhẹ nhàng nói với An An, “Ừ.”

Lần này Khả Hinh về nước có thể ở lại chơi chừng một tháng, vừa thấy ta đã vui vẻ chạy lại ôm chầm. “Phi Phi giỏi quá! Giờ em thành ngôi sao lớn rồi! Anh còn giữ bình tĩnh được hay thật! Anh, mấy ngày tới để Phi Phi đi theo em được không?”

An An thông thả uống trà, không đáp.

Khả Hinh ngồi xuống bên cạnh An An, làm nũng, “Anh, để Phi Phi chơi với em hai ngày đi! Chỉ hai ngày thôi! Qua ngày thứ ba nhất định em sẽ trả Phi Phi lại cho anh!”

An An vẫn tiếp tục thờ ơ. Khả Hinh làm bộ muốn khóc, “Khó khăn lắm em mới về chơi được mấy ngày, chỉ mượn Phi Phi hai ngày anh cũng không cho! Biết anh thương nó, nhưng anh cũng phải thương em chứ! Em sẽ không để Phi Phi chịu chút khổ sở nào đâu!”

“Một lát, nếu Phi Phi chịu theo thì cứ dẫn đi.”

Khả Hinh hớn hờ nói, “Phi Phi còn nhớ em, chắc chắn sẽ chịu, có đúng không Phi Phi!” dứt lời cọ cọ cái trán sáng bóng lên trán ta, khiến lỗ mũi cao ráo sém chút chạm luôn vào mũi ta.

Nếu không có Khả Hinh ta sẽ không được đi đóng phim, càng không kiếm được nhiều tiền như vậy, mặc dù tất nhiên phải có sự đồng ý của An An, nhưng Khả Hinh đã góp phần rất to lớn, giờ Khả Hinh muốn ta đi theo chơi mấy ngày, có gì không được? ~~đến; lên; đàn; /lêq.m; quý; đm; lớn~~ Dĩ nhiên, ta cũng vô cùng phối hợp để thỏa mãn ý đồ dẫn ta đi khoe khoang của Khả Hinh. Ta đoán hẳn là An An cũng biết, nhưng không tiện quyết định thay ta, huống chi ta còn đang sốt. Có điều, thanh niên khỏe mạnh sốt một tí có gì là to tát, đi thì đi thôi! Hôm sau, Khả Hinh đi uống trà với đám bạn, tất nhiên là dẫn ta theo. Bốn năm cô gái mỗi người đều có phong cách và vẻ đẹp riêng, điểm chung là người nào cũng ăn mặc vô cùng tinh xảo. Hôm nay Khả Hinh đội một cái mũ rộng vành màu đỏ, đeo kính mát, trông vô cùng thời trang.

Khả Hinh dắt ta vào, ngồi xuống, tháo kính ra, chào các bạn.

“Chó của Khả Hinh dễ thương quá! Da lông sáng bóng, mắt có thần, trông rất giống Phi Phi trên phim!”

Khả Hinh cười cười sờ đầu ta, không đáp.

Cô bạn ngồi bên cạnh Khả Hinh nói thẳng, “Các cậu không biết à? Chú chó đang nổi trên mạng chính là Phi Phi của Khả Hinh đó! Bộ phim kia cũng là do Khả Hinh cho ý tưởng, đừng quên anh họ của Khả Hinh là tổng giám đốc Hồng Ngu.”

Mấy cô còn lại nghe vậy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trầm trồ. Một cô trong số đó cười nói, “Cậu và Khả Hinh thân nhau, hẳn đã biết từ lâu, lại không nói sớm cho bọn mình một tiếng...” ngừng một chút rồi tiếp, “Đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ ra! Có vẻ cô ba nhà họ Hạ cũng không biết chuyện Phi Phi. Các cậu cũng biết cô ta rất thích Thẩm Ân nên phim vừa chiếu cô ta đã xem, rồi mê luôn Phi Phi, vội vàng ra tiệm thú cưng mua ngay một chú lông vàng về nuôi, quý như gì luôn, ha ha!”

Vốn chuyện này chẳng có gì buồn cười, nhưng mấy cô ở đây đều biết cô ba nhà họ Hạ và Khả Hinh không hợp nhau, chuyện gì cũng ganh đua, giờ cô kia bắt chước Khả Hinh nuôi một chú lông vàng, không buồn cười mới lạ đó! Hơn nữa, có lẽ chẳng mấy chốc, tất cả mọi người trong cái vòng này đều

biết chuyện, đến lúc đó thật không biết cô kia nên giấu mặt mũi vào đâu.

“Bạn này là? Lúc trước chưa thấy, là bạn của Thiên Ngừ à?” Khả Hinh cười dịu dàng hỏi cô gái tên Thiên Ngừ.

Thiên Ngừ kéo tay của cô gái ngồi bên cạnh giới thiệu, “Đây là em họ của mình, tên Tống Linh Nhi. Cô bé không thường đi chơi với mình nên các cậu không biết là phải.” Sau đó mấy cô gái bắt đầu tự giới thiệu lẫn nhau.

Tống Linh Nhi khá xinh, quần áo cũng không phải hàng bình thường, chẳng mấy chốc đã hòa nhập được. Các cô gái uống trà, đi mua sắm một phen, rồi ăn tối, hẹn lần gặp tiếp theo xong mới ai về nhà nấy.

Trên xe, cô bạn về cùng với Khả Hinh bĩu môi nói, “Tống Linh Nhi kia chỉ là con gái của cục trưởng cục cảnh sát thôi, cậu làm gì để mắt tới cô ta dừ, nói chuyện vui về quá trời.”

Khả Hinh cười nhìn bạn thân, đáp, “Mình chỉ khách sáo với cô ta tí thôi, làm gì để mắt hay không để mắt! Với lại phải nể mặt Thiên Ngừ nữa chứ! Chờ chút, nghe đồn cậu thích con trai của cục trưởng cục cảnh sát, không phải là...”

“Bậy bạ! Tên Tống Khiêm kia cứ quán mình không tha, thiệt phiền muốn chết! Cậu đừng nhắc cái tên đó trước mặt mình nữa!”

“Hèn chi cậu vừa nghe cô ta là em của Tống Khiêm thì đã mặt lạnh.”

“Nhà họ Tống gốc rễ không sâu, lại chẳng có quyền thế gì nhiều trừ người bác của Tống Khiêm đang làm ở trung ương, có điều cũng chỉ là vòng ngoài, và lại sắp về hưu rồi. Vòng lần quản của con cháu mấy nhà quyền thế ở thủ đô không dễ chen vào, có ai thêm coi trọng anh em họ đâu. Cho nên Tống Vân muốn leo lên trên thì phải lôi kéo làm thân với nhà mình thôi!” đin,ền.đàn"lê,quý"lôn Cô bạn kia hừ lạnh một tiếng, có vẻ vô cùng khinh thường.

“Mình biết cậu có một trúc mã đang ở thủ đô chờ cưới cậu rồi, nên bỏ qua mấy chuyện không vui đó đi!” Khả Hinh cố ý trêu ghẹo, thấy cô bạn kia lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, bèn đùa thêm mấy câu nữa, coi như bỏ qua đề tài Tống Khiêm.

Cái vòng này đúng là nhỏ thật. Con gái cục trưởng cục cảnh sát, chẳng phải là vợ chưa cưới của Triệu Minh Vũ?

Tống Vân hẳn là cục trưởng cục sát, giúp Triệu Minh Vũ giấu giếm vụ tai nạn, xem ra rất coi trọng người con rể này.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 56.1

Khả Hinh nói mượn hai ngày là thật sự chỉ mượn hai ngày. Ngày thứ ba, ăn sáng xong lập tức dẫn ta về lại, còn mua cho ta một đồng lớn đồ ăn đồ dùng, toàn loại tốt nhất đất nhất.

Hai ngày qua, chứng kiến các cô gái mua sắm vô cùng thoải mái khiến ta càng kiên định với quyết tâm phấn đấu kiếm tiền. Có nhiều tiền ta cũng có thể mua mua mua tùy thích! Dĩ nhiên, ta không quên việc báo thù, nhưng hiện giờ phải tạm gác lại suy nghĩ cho thật kỹ mới được. Với hình chó việc báo thù gần như là không thể.

Nhờ hai ngày ngắn ngủi đi chơi với Khả Hinh ta mới biết mình đã nổi tới cỡ nào, từ trong nhà đến ngoài ngõ đều nghe thấy có người nói muốn nuôi một chú lông vàng, cộng thêm trong đám chó lang thang số lượng chó lông vàng ngày càng chiếm phần lớn.

Có một nhóm người nuôi chó chỉ vì ham thích nhất thời, không tìm hiểu kỹ càng, cũng không thêm quan tâm hoàn cảnh của mình có phù hợp nuôi, có đủ khả năng để chịu trách nhiệm cho cuộc đời của nó hay không. Họ mua xong mới phát hiện, nuôi chó cũng phải đối mặt với rất nhiều phiền phức, thí dụ như việc nó sẽ rụng lông đầy đất, đi làm cả ngày về lại phải đối mặt với một đồng bừa bộn trong nhà hoặc như khi nó bệnh phải dẫn đi khám, bình thường phải đứng giờ dẫn nó đi tản bộ, dọn dẹp chỗ ở cho nó, chơi với nó. Bởi vậy sau khi nuôi một đoạn thời gian, họ thấy không thích nữa bèn bán đi, thậm chí có người biếng hơn, dẫn chó cưng đi đâu đó xa xa rồi bỏ. Họ quên hết cảm giác thích thú lúc đầu, chỉ thấy chăm sóc chó cũng quá phiền phức, đến nỗi không còn thời gian và không gian riêng cho mình.

Nhiều người hành động chỉ vì vui thích nhất thời lại không chịu trách nhiệm tới cùng.

Hiện giờ xem như ta cũng có chút xui lực ảnh hưởng trên mạng, quyết định sẽ dùng chút lực ảnh hưởng đó góp phần giúp những người có ý định nuôi chó ý thức được vấn đề, coi như làm một cái công đức. Ta bèn sáng tác một câu chuyện về nuôi thú cưng và những vấn đề phát sinh, đăng lên trang cá nhân, gọi đi thông điệp đừng vì yêu thích nhất thời mà nhận nuôi hoặc mua thú cưng trong khi không cách nào cấp cho nó một cuộc sống đảm bảo, trước khi nuôi hãy tìm hiểu các kiến thức liên quan trước, chắc chắn mình có thể tiếp nhận mọi phiền phức nó mang đến và những khuyết điểm tự thân của nó mới nghĩ tiếp đến việc mua một con thú cưng về nhà, chăm sóc nó cả đời.

Truyện của ta lấy linh cảm từ vụ cô ba nhà họ Hạ. Nghe nói cô kia sau biết mối liên hệ của ta và Khả Hinh thì nổi giận đùng đùng kêu người dốt chú chó lông vàng họ đi bỏ. Trong truyện ta tưởng tượng về cuộc sống về sau của chú lông vàng họ. Nó lưu lạc đầu đường xó chợ, đến đâu cũng bị xua đuổi,

không kiếm được thức ăn mấy ngày liền, cuối cùng nhắm mắt xuôi tay trong một con hẻm âm u ẩm ướt... Nhân vật và địa điểm ta đều thay đổi, cho nên dù cô kia và Khả Hinh có xem cũng chưa chắc nhận ra được.

Dù truyện của ta chẳng phải xuất sắc gì, lại hơi hằm bà lằng, nhưng không sao, chỉ hi vọng thông qua câu chuyện này giúp một số người ý thức được trách nhiệm của mình. Đây xem như là truyện ‘không hài’ đầu tiên của ta, còn kèm theo chủ đề # nuôi thú cưng trước và sau #

Điều khiến ta bất ngờ là truyện của ta được Thẩm Án chia sẻ. Sau đó có lẽ là nhờ Thẩm Án, một vài người nổi tiếng nuôi thú cưng cũng lần lượt chia sẻ tiếp (toàn là những người có lượt theo dõi từ một triệu trở lên), còn kèm theo cảm tưởng và đề nghị của bản thân, tất nhiên cũng có người chỉ chia sẻ cho vui. Nhưng dù là người có lực ảnh hưởng hay không, việc họ chia sẻ giúp đỡ đủ khiến ta vui vẻ.

Ta đọc bình luận của mọi người, thấy họ kể về trải nghiệm của bản thân hoặc người quen, đa phần đều nhận xét: thú cưng nhỏ sau khi cha mẹ qua đời gặp được chủ tốt, coi như sống lại lần hai, còn phần lớn khi cha mẹ qua đời hoặc từ lúc sinh ra đã là chó mèo lang thang thì sẽ không được may mắn như vậy.

Truyện của ta nhờ được các nghệ sĩ và những người nổi tiếng trên mạng chia sẻ, sau một tuần đã đạt được ba trăm mấy ngàn lượt chia sẻ, trong đó riêng fan của Thẩm Án không đã chiếm hơn một trăm ngàn lượt, cả trang weibo của phim ‘Cảnh sát ngoài biên chế, Phi Phi’ cũng chia sẻ giúp, bình luận thì hơn một trăm ngàn.

Nhận được kết quả như vậy, khiến ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn, quá tuyệt!

Có thể do hai ngày nay ta vui mừng lộ rõ trên mặt, nên An An cứ ngạc nhiên nhìn ta mãi, cuối cùng chậm rãi hỏi một câu, “Cậu đang yêu đương qua mạng?”

Ta xoay màn hình laptop ra cho An An xem weibo của ta, “Thiệt là, trong đầu cậu toàn nghĩ mấy chuyện gì đâu không! Tôi làm chuyện tốt, được mọi người ủng hộ, nên mới vui mừng như vậy.” An An tập trung nhìn màn hình, tìm hiểu ngọn nguồn.

Đúng lúc này có âm thanh nhắc nhở nhắn tin trên weibo, ta nhìn lại, phát hiện là Thẩm Án, kể từ khi bọn ta theo dõi lẫn nhau, chưa từng nói chuyện riêng lần nào hết. divi.kuئن.đآن/lêboi.قؤ,đآن Ta nhìn An An một cái, sau đó mở khung nói chuyện với Thẩm Án. An An thấy vậy, nhanh chóng nhích người ra, cảm di động ắn ắn, không biết đang chơi cái gì.

Thẩm Án: Xin chào, tôi là Thẩm Án. Đạo diễn Triệu Minh Hòa của đoàn phim chúng tôi muốn bàn với bạn về việc chuyển thể truyện ‘Nuôi thú cưng trước và sau’ của bạn quay thành quảng cáo công ích. Bởi vì số weibo của cậu có quá nhiều tin nhắn, khiến tin của họ bị trôi sớm nên nhờ tôi nói với bạn một tiếng trước. Ở đây có kèm phương thức liên lạc với đạo diễn Triệu Minh Hoa, nếu bạn có ý, xin hãy liên lạc với đạo diễn Triệu để bàn kỹ hơn.

Ta chưa bao giờ nghĩ truyện tranh của mình sẽ được quay thành quảng cáo công ích. Đây là chuyện tốt, sao không đồng ý được.

Ta gọi tin cảm ơn Thẩm Án xong lập tức lưu số điện thoại của đạo diễn Triệu Minh Hoa lại, sau đó sung sướng báo với An An, “Truyện tranh của tôi sẽ được quay thành quảng cáo công ích!”

An An chân thành nói, “Chúc mừng cậu!”

“Tôi định một đồng cũng không lấy, chuyện tốt như vậy, còn do đạo diễn Triệu Minh Hoa quay, phải ủng hộ nhiệt tình mới được!”

An An gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi nói với ta, “Tôi mới vừa đăng ký QQ, cậu mau kết bạn với tôi đi! Nhớ ghi chú là chủ nhân.”

Diễn à? Kết bạn thì kết bạn thôi được rồi, còn lâu ta mới ghi cái ghi chú đáng xấu hổ như vậy!

“Cậu mơ đi!” Ta bấm đồng ý kết bạn xong, mở ra mới phát hiện ngay cả hình đại diện An An cũng không có, bèn cười nói, “Cậu chưa có hình đại diện kia!”

An An cúi đầu lút lút, đổi hình đại diện thành cái tấm mặt bị sưng như đầu heo của ta. Dù ta không ghét tấm này, nhưng xem như hình riêng tư sao có thể phơi bày cho cả thiên hạ thấy chứ! Ta lập tức trách An An, “Đây là hình của tôi! Hình đại diện phải là của chính cậu!”

An An a một tiếng, lại cúi đầu lút lút. Một lát sau, ta vào lại trang của An An, vừa thấy hình đại diện mới của cậu ta, lập tức đỏ mặt, nghĩ thầm: Sao An An lại có bản vẽ này? Hình này là ta lên vẽ An An hồi trước, bởi vì những bất mãn tích lũy ngày ngày tháng tháng, từ một nốt ruồi lúc ban đầu trên mặt càng về sau đã tăng lên chừng mười nốt, không những vậy còn có râu mép, bịt mắt của hải tặc... Do đôi mày mới nên ta quên mất chuyện đã lưu bức vẽ này trong máy An An, không ngờ bị An An phát hiện.

Ta chấp hai tay trước ngực, vẽ mặt thành kính, “Xin hãy nghe tôi giải thích...”

“Đường như cậu rất ghét tôi?”

“Không phải như cậu nghĩ đâu...”

“Mấy nốt ruồi đều nằm ở những vị trí không tệ ha.”

“Ha ha...” Ta cười gượng.

“Cậu thích tôi để râu?” An An vừa sờ sờ cằm vừa nói.

“Tôi vẽ bậy đó cậu đừng bận tâm...” Đứng có hỏi tôi có thích cậu để râu hay không với khuôn mặt thân nhiên như vậy, đáng sợ quá đi! Việc mình lén lút bôi xấu trả thù bị lộ ra thảo luận một cách đường hoàng, đúng là không còn gì xấu hổ hơn!

“Nếu cậu thích, tôi sẽ thử phong cách này xem sao... Râu quai nón?”

Ta đáp một cách yếu ớt, “Tôi biết sai rồi! Cậu đừng tự hủy hình tượng của mình! Đừng xúc động!”

An An nghiêm túc quan sát bức vẽ, nói, “Tôi để râu quai nón là tự hủy hình tượng?”

“Không không không! Bất kể cậu có râu quai nón hay không đều đẹp trai ngời ngời hết! Tin tôi đi!”

“Tôi rất thích bức này, sẽ dùng nó làm hình đại diện.”

“...” Đứng có tùy hứng như vậy được không?! Ta chỉ biết đỡ trán.

Ta gọi điện nói chuyện với trợ lý của đạo diễn Triệu Minh Hoa, trình bày hết ý tưởng của mình, lúc xong đêm đã khuya, phòng khách chỉ còn lại một ngọn đèn. Ta đứng lên đi về phòng ngủ, ngang qua phòng An An, bỗng nghe tiếng nước chảy rào rào.

An An đang tắm?

Ta nhớ đến chuyện lúc chiều, sự xấu hổ chiến thắng tất cả, lén lút kéo cửa phòng An An ra, ló đầu vào tìm hiểu tình huống bên trong, trống không, ừ, rất tốt, quả nhiên An An đang tắm. ~~điên.dần/lẽ,quý,vkikcyđôn~~ Ta rón rén bước vào, thấy di động nằm trên đầu giường, nghiêng đầu nhìn phòng tắm, vẫn nghe tiếng nước, hẳn là không xong ngay đâu.

Cơ hội tới!

Ta cầm di động của An An lên, nhanh chóng gõ mật mã, hồi trước ta thường chơi di động của An An nên đã thuộc lòng mật mã.

Không ngờ, mật mã bị sai! Chẳng lẽ nhớ nhầm? Ta chóng cảm suy nghĩ một một chút, xác định mình nhớ không lầm, có lẽ là do tay trơn nên nhấn sai thôi. Ta quyết định nhập lại lần nữa, ấn xác nhận.

Vẫn sai!

Trời ơi, An An lại đổi mật mã?! Xem ra hôm nay không có biện pháp thủ tiêu bức hình tiện tay vẽ kia rồi! Đang lúc ta thăm thò dài, chuẩn bị đặt di động xuống, bỗng nghe tiếng An An, “Số cuối đổi thành 0, hừ lại đi.”

Chủ của di động xuất hiện, còn dám thử nữa không?! Ta cười khan mấy tiếng, đặt di động xuống, định bụng sẽ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

An An chỉ quần khăn tắm che bụng dưới, đang đứng ở cửa phòng tắm lau tóc. Ta chột dạ, chân như nhũn ra, cho nên đi rất chậm.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 56.2

“Tôi chỉ muốn xem thử mấy giờ thôi, di động của tôi hết pin rồi ha ha ha...” Ta vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại quen thuộc lập tức vang lên. Thiệt là nhà đột còn gặp mưa to, lúc này lại có cuộc gọi!

Ta cố ra vẻ kinh ngạc giờ di động lên, “Không ngờ nó tự khởi động lại được, đúng là máy mới có khác...” Chuông chỉ đổ một hồi rồi ngừng, kỳ lạ, thường mấy kiểu điện thoại quấy rầy thế này thường phải vang mãi cho tới khi bắt máy thì thôi chứ, muốn học máu!

An An cười như không cười nhìn ta, không lên tiếng. Ta không dám nhìn thẳng vào mắt An An, cúi mặt xuống, vô tình thấy được lồng ngực trần trụi của cậu ta, cơ đẹp quá!

Ta nuốt nước miếng một cái, đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng quá. Ta vờn tay tự quạt gió cho mình, “Nay nóng quá ha! Thôi không làm phiền cậu nữa, tôi cũng đi tắm rồi đi ngủ đây!”

Ta chạy như bay về phòng mình, cảm giác khô nóng vẫn còn dù điều hòa đã được bật tới mức thấp nhất. Ta thở ra một hơi, nằm dài trên giường, nhắm mắt lại.

Trong đầu toàn là hình ảnh An An quần khăn tắm, trần trụi nửa người trên.

Trời ạ, cứ thế này sớm muộn gì ta cũng bị bẻ cong mất thôi! Khó trách Trang Minh lại thăm mền An An, có định lực hay không không quan trọng, bởi vì kẻ địch quá quyền rũ!

Không được! Ta phải mau chóng dọn nhà thôi! Nhanh nhanh nhanh!

Cứ lo nghĩ việc dọn nhà đến ba giờ sáng ta mới ngủ được, hậu quả là thẳng một giấc tới giữa trưa mới dậy. An An đã đi làm. Ta hâm lại mớ đồ ăn cậu ta để sẵn, xem như ăn sáng và trưa luôn, sau đó lau lau quét quét một hồi, chờ sạch sẽ hết mới ôm laptop, ngồi xếp bằng trên sofa tập trung tìm phòng.

Chẳng mấy chốc đã ba bốn giờ chiều hồi nào không hay, lúc An An về ta mới phát hiện mình ngồi lâu tới mức thắt lưng và mông đều đau bèn đổi từ tư thế ngồi sang nửa nằm, nhích tới nhích lui mới tìm được tư thế thích hợp. Muốn thuê phòng ít nhất phải có chứng minh thư này nọ, mà ta trước mắt chưa có cái gì hết, có tìm được phòng phù hợp yêu cầu không nay đã trở thành chuyện nhỏ, vấn đề bây giờ là có đủ điều kiện để thuê hay không.

Ta thờ dài một hơi, nghiêng đầu, thấy An An đã thay quần áo ở nhà.

An An hỏi ta, “Muốn dọn ra ngoài? Tìm được phòng ưng ý chưa?”

Ta lập tức lộ ánh mắt u oán, “Không có hộ khẩu, không có chứng minh thư, khó làm anh hùng!”

“Hai ngày trước tôi đã nhờ người làm hộ khẩu và chứng minh thư cho cậu, tất nhiên là quốc tịch nước ngoài, chừng hai bữa nữa là có. Trước tiên cậu cứ tìm phòng đi, chờ lấy được chứng minh thư thì liên hệ với người bên trung tâm.”

An An nói rất hơi hợt, ta nghe lại hưng phấn muốn điên luôn! Ta sắp thành người có hộ khẩu, có chứng minh thư rồi!

“Quốc tịch nước ngoài à? Dễ làm không?”

An An đáp, “Nhìn mặt cậu là biết người nước ngoài rồi” sau đó chuyển đề tài, hỏi, “Lần trước cậu nói thầy Lý muốn nhận cậu làm con nuôi, quyết định sao rồi?”

“Hai ngày trước, lúc đi gặp thầy, tôi đã đồng ý. Mấy hôm nữa sẽ học vẽ với anh trai cô, sợ không còn thời gian rảnh nên phải nhanh chóng tìm phòng trước.”

“Một người bạn của tôi có phòng trống muốn cho thuê, tất nhiên giấy tờ đủ hết, cậu có muốn thuê không?”

“Giá cả thế nào? Phòng của bạn cậu hẳn không phải loại phòng nhỏ chuyên cho thuê rồi, mắc lắm không?” Ta lập tức hỏi kỹ, dù sao là người quen cũng an tâm hơn, không cần thì thật là lãng phí.

“Thật ra cậu không trả tiền cũng chẳng sao. Gia đình cậu ta có việc tạm thời qua Anh ở chừng hai năm sẽ về nên không có ý định bán nhà, cho thuê tạm coi như tìm một người trông nhà giùm. Nhà đó thì đồ dùng này nọ đầy đủ hết. Tôi biết cậu không phải là người thích chiếm không của người ta nên nếu cậu muốn tôi sẽ nói với cậu ta đưa một cái giá cậu có thể tiếp nhận được. Hơn nữa, báo sớm trước một tiếng, để cậu ta khỏi đi kiếm người khác, cậu thấy sao?”

Ta nghĩ thăm điều kiện tốt như vậy không thuê thì quả là đồ ngốc, bèn nói với An An chờ đi xem phòng thấy hài lòng sẽ lập tức kí hợp đồng.

Hôm sau ta liên lạc ngay với bạn của An An hẹn xem phòng. Không ngờ, căn phòng kia cùng chung cư với An An, chỉ khác là An An ở khu A, còn người bạn kia ở khu C. Tốt quá, ta và An An cách nhau không xa, đi ăn ké được, gặp chuyện cũng giúp nhau một tay được. Xem phòng xong, ta rất hài lòng, đồ đạc đầy đủ tới mức có thể trực tiếp xách giỏ vào ở.

Chờ ta lấy được hộ khẩu và chứng minh thư, An An cảm hai tờ hợp đồng đã có chữ ký của đôi phương tới, bởi vì yên tâm nên ta chỉ nhìn lướt qua một lượt là ký luôn. Sau đó, ta bắt đầu thu dọn đồ đạc. ~~đi;ễn;đàn;h;oe"quy"đôn~~ Mặc dù mới ở chung với An An hơn nửa năm, nhưng chi quần áo không đã đầy hai ba cái va ly, cộng thêm mấy thứ An An tặng cho ta, góp lại đủ thành một đống lớn. Nhiều đồ như vậy, may là ở gần, nếu không chắc chuyển đồ không cũng mệt chết người.

Thật ra ta không ngờ việc chuyển nhà sẽ thuận lợi như vậy, vốn cho là An An sẽ lên tiếng giữ lại... Ấy da, xem ra An An cũng mong ta dọn đi thật nhanh... Tự ta cũng thấy mình thật là mâu thuẫn, một mặt muốn dọn đi thật nhanh, một mặt lại thấy mất mát khi An An không giữ lại.

Chuyển đồ tốn hết cả ngày, đến khi thu dọn sạch sẽ xong ta chẳng còn sức nấu cơm nữa, đành thay một bộ đồ sạch sẽ, mời An An đi ăn ở tiệm cơm dưới đất.

Trong lúc ăn cơm, An An nhận một cuộc điện thoại từ đạo diễn Triệu Minh Hoa, đề nghị ta đóng vai chú chó trong một đoạn quảng cáo công ích. Vừa nghe An An nói ta đã biết đó là truyện của mình, hèn chi An An không hỏi ta trước đã đồng ý luôn.

“Khi nào quay?”

“Đạo diễn Triệu nói nếu không có vấn đề gì thì hi vọng sáng mai qua luôn. Quảng cáo không dài, đại khái chỉ khoảng nửa tháng, còn nhanh thì chừng một tuần lễ là xong. Nhưng phần hậu kỳ có lẽ sẽ lâu một chút. Quảng cáo sẽ được phát trên tất cả các đài truyền hình lớn vào khung giờ vàng.” An An cười nói tiếp, “Đúng ý cậu rồi ha?”

Đương nhiên là ta rất vui rồi, bởi vậy càng có sức ăn cơm hơn.

Quảng cáo quay rất nhanh, đối với ta mà nói cũng không có gì khó khăn nên chỉ một tuần là xong. Vừa lúc thầy Lý báo cậu của Hữu Tự đã qua, ta phải đi học về.

Không ngờ, ta và An An vừa tách ra một đoạn thời gian ngắn, rồi cuộc lại ở chung, nhưng lần này không phải ta ở chỗ An An mà là An An muốn ở nhờ chỗ ta với lý do quả thật không cách nào từ chối được: Trang Minh quay lại, dưới sự sắp xếp của Trang Dân Sơ, sẽ vào ở nhà An An.

Sao ta có thể để hai người đó ở chung chứ?!

Đến giờ ta vẫn nhớ rất rõ ánh mắt tràn đầy quyết tâm của Trang Minh. Để An An thuần khiết của ta ngay trước mặt Trang Minh, sớm muộn gì sẽ bị Trang Minh nhúng chàm mất! Vì vậy ta vô cùng tốt bụng cho An An ở nhờ. “Dọn qua ngay và luôn đi! Ở tới khi nào anh ta đi hẳn về!”

An An cười híp mắt, nói, “Được!”

Ta cho rằng lần này Trang Minh về là muốn tập trung theo đuổi An An, chắc chắn đã chuẩn bị không ít kế hoạch, ngàn vạn lần không ngờ, Trang Minh lại là trợ lý của Chiêm Mỗ Tư, cậu Hữu Tự.

Quả là tình địch gặp nhau hết sức đỏ mắt, không đúng, là kẻ thù gặp nhau, cũng không đúng, thôi, tóm lại dù là gì thì tên này dám tơ tưởng An An nhà ta phải bước qua ai của ta trước đã! Chỉ bằng vào việc anh ta muốn hôn trộm An An nhà ta đã đáng bị một dấu ‘x’ to đùng rồi. Tất nhiên Chiêm Mỗ Tư không biết bọn ta từng gặp mặt, nhiệt tình giới thiệu hai bên cho nhau.

Tôi về nhà, sau khi An An nghe ta kể chuyện gặp Trang Minh xong, móc ra hai vé đi nghe nhạc ra, nói, “Trang Minh mời tôi, tối mai.”

“Xem ra đúng là anh ta muốn bồi dưỡng tình cảm với cậu. Cậu nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi quyết định đó!”

“Giờ tôi phải làm sao?” An An hỏi.

Dáng vẻ khiêm tốn học hỏi của An An đã thỏa mãn lòng ham hố hư vinh của ta. ~~đin;lẽn.đnàn/lê”qnlủy;đôn~~ Để không phụ lòng An An, ta nghiêm túc chống cằm suy nghĩ một lát mới đáp, “Trang Minh là anh họ của cậu, không đi thì cũng kỳ. Huống chi lần này mời không được, chắc chắn sẽ có lần hai lần ba, cậu không thể tìm lý do mãi. Quan trọng là Trang Minh rất thông minh, nhất định sẽ không cho cậu cơ hội từ chối.” An An gật đầu tỏ vẻ đang nghe ta nói. Ta vui vẻ tiếp tục, “Cậu hãy tìm một người đi cùng với cậu, nói là vô tình biết người đó cũng có vé nên hẹn đi chung luôn. Có mặt người thứ ba, hẳn là Trang Minh không dám làm lố đầu.”

An An trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói, “Thật ra tôi có một cách có thể khiến Trang Minh hết hi vọng.”

Ta ngồi thẳng lưng, tò mò hỏi, “Cách gì?”

“Tìm một người đóng giả người yêu của tôi, Trang Minh thấy tôi có người yêu, sẽ tự giác từ bỏ ý định.”

Quả là một biện pháp hay! Ta vỗ tay một cái, nói, “Tôi thấy được đó! Tránh cho Trang Minh nhất thời xúc động đi tỏ tình với cậu, làm quan hệ của hai người lâm vào cảnh lung tung.”

“Không bằng cậu luôn đi.”

“Tôi làm gì?” Ta khó hiểu hỏi lại An An.

“Giúp tôi đóng giả người yêu. Bên cạnh tôi chỉ có cậu là rảnh nhất, hơn nữa còn là người Trang Minh không biết rõ. Và lại tôi cũng chỉ yên tâm mỗi mình cậu, cộng thêm Trình Duy đã sớm cho rằng chúng ta là một đôi, độ tin cậy sẽ tăng lên rất nhiều. Nếu vội vàng tìm một người khác, Trình Duy sẽ thấy lạ, Trang Minh cũng không tin.”

Nghe xong, ta chẳng biết phản bác thế nào, thậm chí còn thấy cũng có lý, đừng nói Trình Duy ngay cả thầy Lý cũng cho rằng ta và An An là người yêu nữa mà, khả năng bị lộ sẽ thấp đi rất nhiều. Có điều cái câu ta là người rảnh nhất thì không đúng tí nào, “Tôi không hề rảnh ha! Cậu bận tôi cũng bận vậy, chỉ là hơi tự do hơn một chút so với những người làm giờ hành chính thôi!”

“Ừ. Cậu chịu giúp tôi không?”

“Được! Dù gì cậu cũng giúp tôi không ít việc rồi. Hơn nữa tôi đã có kinh nghiệm đóng phim.”

“Cậu quả là người tốt.”

“Chuyện nhỏ! Đừng bận tâm!”

“Có thể sẽ phải có những hành động thân thiết, cậu được không?”

“Chắc là... không thành vấn đề...”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Chương 74: Chương 57

Đêm nhạc này là buổi diễn tấu cá nhân của nghệ sĩ violin nổi tiếng khắp Trung Quốc, Phương Trí. Vé của buổi biểu diễn vô cùng hút hàng, bởi vì Phương Trí là người vừa có tài vừa có sắc, hơn nữa đây là buổi diễn đầu tiên sau khi anh ta nhận chức nhạc trưởng dàn nhạc. An An muốn dẫn ta theo, bèn mua lại bốn phiếu liên tiếp nhau, đúng là bốn phiếu, lý do là An An còn mời cả Trình Duy. Hai tờ phiếu trước ta thấy lãng phí quá, bèn đăng lên mạng rao bán.

Nhằm gia tăng độ tin cậy, bọn ta đã bắt đầu diễn từ lúc gặp Trình Duy để cùng đi ăn tối trước khi tới buổi biểu diễn.

Trình Duy đang chờ trước cổng nhà hàng, thấy An An nắm tay ta đi tới, bèn quan sát bọn ta một lượt, sau đó tầm mắt như dính vào hai bàn tay đang giao nhau của bọn ta, “Mặc dù ở nước ta luật hôn nhân đã giống với quốc tế, nhưng hai đứa như vậy cũng quá lộ liễu rồi! Không biết anh là hội viên dài hạn của Hội Độc Thân sao?”

Ta được nước nâng tay An An lên, lắc lắc trước mặt Trình Duy.

“Được rồi, được rồi, đừng kích thích kẻ độc thân! Đang mùa hè, nắm riết không thấy nóng hả?”

Nghe vậy, bỗng nhiên ta thấy nóng thật, đang định buông tay ra, An An đột nhiên nhìn ta một cái, rồi siết chặt hơn. Ta nhìn theo tầm mắt An An về phía bên trái, thì ra là Trang Minh tới, bèn nhanh chóng dựa sát vào người An An, tỏ vẻ vô cùng thân mật.

Trình Duy chào Trang Minh, “Không nhờ Trang Cận nói anh cũng không biết cậu qua, sao không hú anh một tiếng?”

Trang Minh bước nhanh lại, vỗ vai Trình Duy nói, “Anh là người bạn rợn, sao em dám vô cớ quấy rầy anh?”

“Nghe cậu nói kia...”

Trang Minh nhìn về phía ta, tầm mắt dừng ở chỗ hai bàn tay đang nắm chặt của ta và An An một lúc, rồi ngẩng đầu lên cười hỏi, “Cậu này là?”

Trình Duy nháy mắt với Trang Minh, “Còn có thể là ai?! Người yêu của Trang Cận đó! Cậu cũng mau kiếm người yêu đi!”

Trang Minh thân nhiên gật đầu chào ta, rồi chế nhạo Trình Duy, “Trong đây anh mới là người lớn tuổi nhất, anh không gấp thì em gấp cái gì? Trang Cận đúng là quá thần tốc, hồi tết em qua cậu ta vẫn độc thân, chớp mắt đã có người yêu, thúc ngựa cũng đuổi không kịp rồi!” sau đó quay sang hỏi, “Bài tập thầy Chiêm Mỗ Tư giao cậu làm tới đâu rồi?”

Ta thảm than Trang Minh quả là giỏi trấn định, sợ anh ta nhìn ra sơ hở vội tập trung tinh thần cười đáp, “Cũng sắp xong rồi! Cậu Mỗ Tư cứ khen anh mãi, nói anh có tài năng trời phú, bảo em phải học tập anh nhiều hơn.” Thật ra, đúng là cậu Hữu Tự có kêu ta tham khảo tác phẩm của Trang Minh học tập kiến thức cơ bản, nhưng không tới mức khen anh ta mãi. diễb.in.đàn.lê,quynh;đôn Bởi vì cậu Hữu Tự cảm thấy tác phẩm của Trang Minh có hơi hướng kinh tế quá nặng, mất đi phần nhiệt huyết thuần túy của một người họa sĩ, dù vậy không thể phủ nhận Trang Minh quả là có tài năng trời phú không thể khinh thường.

Trình Duy không ngờ ta và Trang Minh biết nhau, chờ mọi người ngồi vào bàn rồi, lập tức hỏi, “Hai cậu quen nhau hồi nào vậy?”

Trang Minh cười nói, “Thật ra bọn em đã gặp một lần ở nhà Trang Cận từ lâu, chẳng qua lúc đó hai người vẫn chưa xác định quan hệ... Thầy Chiêm Mỗ Tư dạy em là cậu của Giang Tư, nên có duyên gặp lại, không ngờ bây giờ Giang Tư đã thành người yêu của Trang Cận, càng không ngờ Trang Cận lại có người yêu trẻ dữ vậy!” Trang Minh nhấn rất mạnh, rất rõ chữ ‘trẻ’.

Trình Duy cảm thán, “Đúng là khéo thật!”

Ta tỏ vẻ ngạc nhiên, nói, “Em đã mười chín rồi, tính tuổi mụ là hai mươi, trông mặt trẻ thôi chứ thật ra lớn hơn anh tưởng đó!”

Lúc này đồ ăn được bưng lên. Không chờ ta ra tay, An An đã cắt xong một phần bò bít tết đẩy qua cho ta. “Anh cắt rồi, em ăn phần của anh đi.” Sau đó bưng đĩa bít tết còn nguyên trước mặt ta đi, biểu hiện vô cùng tình tế sự quan tâm dịu dàng tỉ mỉ không chê vào đâu được.

Trình Duy như thấy quý, khoe miệng co quắp mấy cái, rốt cuộc vẫn không nói gì, hóa bị phần thành ăn uống. Trang Minh thì khẽ cười nhìn ta. Ta phối hợp lộ ra nụ cười ngượng ngùng, bắt đầu hưởng thụ sự phục vụ của An An. Hẳn là Trang Minh đang tức lắm đây! Thiện tai thiện tai!

“Món này ngon quá! Cậu nếm thử đi!” Gặp được đồ ăn ngon ta lập tức lộ ra thói quen có thứ tốt là lập tức muốn chia sẻ với bạn, trực tiếp xiên một miếng thịt bò ngoài chín trong sống đưa tới ngay miệng An An. Cậu ta thân nhiên há mồm, ăn luôn. Bọn ta phối hợp vô cùng nhịp nhàng, đến mức ta phải cảm thán kỹ năng diễn xuất An An quá hoàn hảo, không đi làm diễn viên thật là uổng!

Đoán chừng lúc này Trang Minh đã tức đến lộn ruột.

Lúc nghe nhạc, Trang Minh rất yên tĩnh, Trình Duy hỏi thì đáp, nhưng trông không có chút phấn khởi nào. Tình huống này được ta diễn giải là: miễn cưỡng cười vui.

Giữa chừng, ta nghe thấy Trang Minh hỏi Trình Duy, “Anh biết hai người họ đã bên nhau từ lúc nào không? Có vẻ tình cảm rất tốt, hiếm khi thấy Trang Cận quan tâm săn sóc như vậy.”

Trình Duy đáp, “Chắc cũng lâu rồi, trước hai đứa nó ở chung, sau cậu bé kia mới đi thuê phòng. Còn cụ thể là bao lâu thì cậu phải hỏi Trang Cận thôi!”

Trang Minh cười cười, không hỏi gì thêm.

Lúc về, bởi vì ngược đường, Trình Duy lái xe đi một mình, còn Trang Minh đi nhờ xe ta và An An.

Đến nơi, Trang Minh bước xuống chờ An An.

An An mở cửa sổ xe, nói với Trang Minh, “Em có ít đồ để bên Giang Tư phải qua lấy, anh cứ lên trước đi.”

Trang Minh sững người trong chốc lát, sau đó trấn định nói, “Ừ, vậy anh lên trước đây.”

An An chuyển đầu xe, lái về bãi đỗ ở khu C. Ta nghiêng đầu nhìn ra, thấy Trang Minh vẫn đứng bất động, ngay lúc xe sắp quẹo, anh ta bỗng dùng tay ôm ngực, dường như cực kỳ đau đớn, rồi ngã lún xuống đất.

“An An, dừng xe! Trang Minh té xỉu!”

Bọn ta bộ chạy về phía Trang Minh. Ta hỏi An An, “Trang Minh không có bệnh tim chứ?” Nếu có bệnh tim, bọn ta còn kích thích như vậy thì thật sự là thất đức.

An An đáp, “Nếu Trang Minh có bệnh tim, tôi dám kêu cậu đóng kịch với tôi sao?”

Nghe vậy, ta thờ phào một hơi.

Bọn ta một phải một trái nâng Trang Minh lên. “Trang Minh, anh sao vậy?” An An lay lay Trang Minh.

Trang Minh chậm rãi mở mắt ra, nhìn An An, nói, “Có thể là do thức đêm vẽ tranh nhiều nên người mệt mỏi, không sao rồi, anh có thể tự đi được.” dứt lời thoát khỏi tay của ta và An An, tự mình đứng lên, nhưng người cứ lao đảo, chân run run giống như sắp ngã xuống tới nơi.

Ta thấy vậy lập tức nói, “An An, chúng ta đỡ anh ấy lên đi!” Mặc kệ Trang Minh có phải đang giả bộ nhu nhược hay không cũng không thể để anh ta có cơ hội ở một mình với An An, hừ! Anh đã không có bệnh tim thì tôi sẽ thỏa sức mà diễn!

“Cám ơn hai cậu!”

Lên tới nhà, Trang Minh bỗng nói với ta, “Cậu đi lấy hòm thuốc giùm tôi được không?”

An An không đợi ta trả lời đã đứng lên, “Đây là nhà em, đồ nào để ở đâu em biết rõ nhất, để em đi lấy.” Trang Minh cười cười không lên tiếng, xem như ngầm đồng ý.

An An vừa đi, Trang Minh lập tức hỏi, “Cậu và Trang Cận bên nhau từ lúc nào?”

Ta đáp, “Trước khi chúng ta gặp lần đầu tiên ở đây.”

Trang Minh siết nắm tay, rũ mắt xuống, lẩm bẩm, “Đã hơn nửa năm... Vậy mà lúc đó tôi không nhận ra... Đáng lẽ tôi phải nghi ngờ từ sớm mới đúng, ánh mắt Trang Cận nhìn cậu thật sự khác hẳn người khác, tôi lại cho rằng chỉ là ảo giác...”

Không thể không nói Trang Minh đúng là có trí tưởng tượng vô địch, cái gì ‘nhìn cậu khác hẳn người khác’?! Ta biết An An lâu như vậy, từ đầu tới giờ chưa từng thấy cậu ta thay đổi ánh nhìn gì cả. dnliền.đànllk/lê"quý"nlkđôn Lòng thầm cười trộm, nhưng ngoài mặt ta vẫn ra vẻ ngu ngốc như đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, cười hi hi, “Anh khoa trương quá! Anh ấy không giỏi biểu đạt nên em phải chủ động hết! Là em thích trước nên dốc sức theo đuổi, lúc đầu anh ấy cũng không vừa mắt em, nhưng em cứ quấn chặt rồi la lối khóc lóc om sòm các kiểu mới đã động được ha ha! Anh đã khá hơn chưa, uống chút nước đi!”

Trang Minh nói, “Hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều. Nghe Trang Cận nói là nhờ cậu mới phát hiện tôi bị ngã, hôm nào phải mời cậu ăn một bữa để cảm ơn mới được.”

Ta đang định từ chối thì An An đi tới, lấy mấy viên thuốc an thần bổ khí huyết ra đưa cho Trang Minh. Ta phối hợp đưa ly nước qua. Trang Minh uống thuốc xong, tỏ vẻ muốn nghỉ ngơi, “Anh đỡ nhiều rồi, hai đứa về ngủ đi.”

“Phiền gì đâu, anh khách sáo quá. Nếu bác biết anh té xỉu lại không có ai chăm sóc chắc chắn sẽ trách em cho coi.” An An ngừng một chút rồi nói tiếp,

“Hôm nay bọn em sẽ ngủ ở đây, có chuyện gì cứ kêu bọn em”

“Không cần đâu! Chẳng phải cậu nói muốn đi lấy đồ gì đó sao?”

“Đồ sáng sớm mai đi lấy cũng được.”

“Làm phiền hai cậu quá... Hay là Giang Tư cứ về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây lo lắng ngủ cũng không ngon được.”

Ta lập tức nói, “Không sao đâu! Dù sao em cũng rảnh mà!” Muốn đuổi ta đi?! Hừ, tuyệt đối không thể để anh ta có cơ hội ở riêng với An An!

Rốt cuộc ta vẫn ngủ lại, tất nhiên là trong phòng của An An.

Vừa vào phòng, ta lập tức nằm vật xuống giường như cái xác. Bỗng nhiên ta nghe có tiếng bước chân, lập tức phát tay với An An, ra hiệu ngoài cửa có người.

Xem ra Trang Minh không tin bọn ta là người yêu. Đã đóng thì phải đóng cho trọn, ta bèn hỏi An An, “Anh ngủ bên kia à?”

An An phối hợp đáp, “Anh ngủ bên nào cũng được, em chọn đi, anh đi tắm trước đây.”

“Tắm chung đi!”

“Hôm nay em mệt cả ngày rồi...”

Ta giả bộ nói với giọng mắt mát, “Được rồi. Vậy thì để hôm khác...”

An An hỏi, “Chẳng lẽ bình thường em nhìn chưa đủ sao?” dứt lời đi mở tủ lấy áo ngủ, ném cho ta một bộ, sau đó cầm bộ của mình bước vào phòng tắm.

Ta muốn cười lại không dám cười, đuổi theo An An nói, “Tắm chung đi! Em hứa chỉ tắm thôi không làm gì khác hết!”

An An đáp lại bằng cái giọng ‘thật hết cách với em’, “Anh tin em được không?” dứt lời, kéo ta vào phòng tắm, đóng cửa lại, xả nước.

Ta thờ phào một hơi, tựa vào bồn rửa tay nói nhỏ, “Thật là khó lừa!”

“Cậu cho rằng ai cũng ngốc giống cậu sao?” An An vô tình giễu cợt.

Ta liếc mắt khinh thường, hỏi, “Chúng ta phải làm gì tiếp?”

“Cậu muốn làm gì thì làm còn tôi muốn tắm.” Nói xong, An An cởi phăng áo cái sơ mi đã gỡ hết nút ra, sau đó là tới quần lớn, quần nhỏ...

Ta tròn mắt nhìn An An, “...” ý gì đây?!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 58

Cuối tháng mười hai, thầy Chiêm Mỗ Tư kết thúc hoạt động giao lưu, dẫn học sinh về nước. Mấy tháng qua, ta đã học tập rất nghiêm túc, có thể do bản thân cũng có hứng thú với các loại hình hội họa nên tiếp thu khá nhanh. Ta cố ý bắt chước phong cách vẽ của Hữu Tự, tất nhiên không thể giống hoàn toàn về thần thái nhưng đã đủ để qua mắt vợ thầy Lý. Tất nhiên, ta cho rằng, mình vẽ vụng về như vậy chỉ cần cẩn thận đối chiếu với những bức tranh trước của Hữu Tự chắc chắn sẽ nhận đâu là đồ dỏm. Có lẽ từ trong tiềm thức vợ thầy Lý đã tự động bỏ qua những thứ cô không muốn chạm tới, tự tìm có biện minh cho những chỗ khác biệt. Khi thấy thân hình gầy yếu tái nhợt của cô dần dần hồng hào lên, ánh mắt trở nên có hồn, ta và thầy Lý đều cảm thấy tất cả mọi cố gắng là không hề uổng phí.

Hiện giờ không thể gọi cha mẹ Hữu Tự là thầy và cô nữa, phải gọi cha nuôi, mẹ nuôi, tất nhiên ở trước mặt mẹ nuôi ta chỉ gọi là cha mẹ. Cha nuôi cố ý mời mấy người bạn và học sinh thân tới tham dự bữa tiệc nhận con nuôi, dĩ nhiên trong đó có Trình Duy. Trình Duy từ gọi ta là cậu nhóc đổi thành đàn em, thái độ cũng khá hơn trước hẳn.

Cha nuôi giấu mẹ nuôi, nói đây là bữa tiệc kỉ niệm ngày kết hôn của hai người. Ngày đó mẹ nuôi rất vui vẻ, không phát hiện ra điều gì khác thường, thậm chí còn vui vẻ uống một chút rượu nho.

Hôm sau, cha nuôi dẫn mẹ nuôi đi du lịch, ta ra tiễn hai người lên máy bay.

Thầy Chiêm Mỗ Tư, cha nuôi và mẹ nuôi đều đi hết rồi, còn lại Trang Minh vẫn bình chân như vại, dường như không hề có ý định quay về nhà. Mỗi lần

nhớ tới Trang Minh là ta lại thấy nhục đầu, sao anh ta lại cố chấp như vậy chứ?!

Trong khoảng thời gian ở đây, Trang Minh cứ liên tục mời ta đi ăn cơm, xem phim, thật giống như đã thành bạn tốt. Thậm chí có lần An An gọi điện kêu ta đi ăn cơm, Trang Minh ở bên cạnh nghe thấy, lập tức giật lấy điện thoại, nói với An An là ta đã có hẹn với anh ta. dĩ;ễn;đàn/lê;qu;ly;đnkôn Khổ nỗi, Trang Minh luôn tỏ vẻ thẳng thắn trong sáng khiến ta không cách nào buông lời nặng được.

Chẳng lẽ Trang Minh đang thực hiện câu châm ngôn ‘biết người biết ta trăm trận trăm thắng’? Đáng tiếc giờ ta phải vội vàng báo thù, không có thời gian chơi vòng vo với anh ta.

Sau khi ta biết được chỗ làm mới của Triệu Minh Vũ, lập tức giả thành sinh viên sắp tốt nghiệp, cầm túi hồ sơ đi xin thực tập.

Ta có thể thuận lợi xin được là nhờ cha nuôi đã thay ta vào học tịch của Hữu Tự. Lúc Hữu Tự bị bệnh nặng phải nằm viện, cha nuôi chỉ xin nghỉ học tạm thời để ra nước ngoài chữa trị, sau Hữu Tự đi quá nhanh, cha mẹ nuôi bị đã kích quá lớn không còn tâm tình làm thủ tục nghỉ học cho Hữu Tự. Hai người cũng không đành lòng báo tử, xóa Hữu Tự khỏi hộ khẩu, coi như mình chứng cho sự tồn tại của con trai vẫn còn.

Mặc dù học tịch của Hữu Tự ghi mới học năm hai đại học, nhưng thực tế cũng có khá nhiều sinh viên đã đi thực tập từ năm hai, nên ta không bị loại hồ sơ. May mắn ta tương đối hiểu biết về lĩnh vực mình xin thực tập, ngày phỏng vấn trả lời rất trôi chảy, tự tin như người đã có kinh nghiệm nhiều năm, vì vậy được nhận ngay lập tức. dĩn;ễn;đàn/lêq"quợy"đôn Tất nhiên, trước khi vào công ty, ta đã chuẩn bị tinh thần sẽ làm sai vạ cho các tiền bối.

Để tránh gây nổi, trước khi đi phỏng vấn ta đã cắt tóc và nhuộm đen lại. Mỗi lần soi gương, ta đều phải cảm thán quả nhiên tóc đen trông vừa mắt hơn nhiều. Hơn nữa, còn có ý đi mua một đôi kính áp tròng màu đen đeo lên, che lại đôi con ngươi xanh biếc. Sau một thời gian chạy bộ mỗi sáng theo An An, ta đã cao lên rất nhanh, hôm qua đo được một mét bảy mươi bảy, tất nhiên vẫn thua An An một khoảng dài.

Giờ ta đứng chuẩn thanh niên tươi trẻ, mặc dù tuổi thật của ta chỉ thua An An một hai tuổi. Mỗi lần nhìn An An, ta luôn có cảm giác ưu việt kiểu ‘tôi còn trẻ còn mượt hơn cậu rất rất nhiều!’

Cứ nghĩ tới việc sẽ gặp Triệu Minh Vũ là ta lại hồi hộp, không phải vì sợ mà là vì kích động. Đến tận bây giờ ta vẫn nhớ rõ ánh mắt Triệu Minh Vũ nhìn ta lúc đó, miệng nói xin lỗi nhưng trong mắt không hề có chút áy náy nào.

Anh bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa! Ta nhất định sẽ khiến cho Triệu Minh Vũ phải mất cả chì lẫn chài! Không tin một kẻ giết người không chút hối hận như Triệu Minh Vũ sẽ không phạm thêm bất kỳ sai lầm nào!

Bộ phận ta thực tập có chừng bảy tám người, ngày đầu tiên ta vào đã có buổi họp tự giới thiệu ngắn gọn giúp người mới như ta làm quen với mọi người. Tất nhiên bộ phận này thuộc quản lý của Triệu Minh Vũ, bởi vì ta đã cố tình nộp đơn vào ngành Triệu Minh Vũ đang làm. Lúc này ta bỗng nhớ ra, hiện giờ Triệu Minh Vũ là trưởng bộ phận còn ta chỉ là một cậu thực tập làm việc vặt, muốn thấy mặt Triệu Minh Vũ cũng khó chứ nói chi tiếp cận, cho nên không cần quá kích động, nhờ vậy ngày đầu tiên coi như bình yên, không bị mắc lỗi gì.

Nghe nói Triệu Minh Vũ đã đi công tác, phải một tuần mới về. Trải qua mấy ngày làm quen, ta đã nghe ngóng được một ít tin tức có ích, ví dụ như công ty này là của cậu Tổng Linh Nhi, Triệu Minh Vũ nhờ quan hệ nên vừa vào đã nhảy lên chức trưởng bộ phận, có tổng giám đốc làm chỗ dựa, cùng với biết Triệu Minh Vũ sắp thành con rể của cục trưởng cảnh sát nên không ai dám không nể mặt. Ngoài ra còn có lời đồn, thật ra cổ đông lớn nhất của công ty này là cha Tổng Linh Nhi, Tổng Khiêm lại là kẻ không lo học hành, không lý tưởng, chỉ biết ăn chơi, cho nên sớm muộn gì công ty cũng thuộc về Triệu Minh Vũ, do đó người nịnh bợ Triệu Minh Vũ chỗ nào cũng có.

“Hữu Tự, giúp tôi trình tài liệu này cho quản lý Triệu đi!”

Ta đang gõ tài liệu, chợt nghe một đàn anh giao việc, sững sờ hỏi, “Quản lý Triệu về rồi à?”

“Ừ, nghe nói mới về tối qua, trưa nay sẽ có cuộc họp, cậu đừng quên đó! Nhanh đi trình kí rồi cầm về đây, anh đang cần gấp.”

“Dạ!” Lúc này chính là ‘kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt’, nhưng ta không thể đỏ mắt, còn phải mặt đầy tôn kính đi gặp.

Trong đầu ta cứ lo phải điều chỉnh về mặt thể nào cho khỏi lộ, quên mất việc gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa bước vào. Chắc chắn, vô tình bắt gặp Triệu Minh Vũ và vợ chưa cưới đang hôn nhau nồng nhiệt. Ta làm bộ hốt hoảng đóng cửa lui ra ngoài trong tiếng hô nhỏ của Tổng Linh Nhi, sau đó khẽ gõ cửa một tiếng.

Bên trong truyền ra giọng nói trầm ôn của Triệu Minh Vũ, “Vào đi.”

Lúc này Tổng Linh Nhi đã ngồi xuống sofa trang điểm lại. Triệu Minh Vũ liếc ta một cái, phê bình, “Hấp ta hấp tấp! Là nhân viên thực tập mới đúng không? Lần sau nhớ gõ cửa trước khi vào!”

“Xin lỗi anh, em vội vào xin ký nên quên mất, lần sau em sẽ nhớ kỹ ạ!”

“Ừ.” Triệu Minh Vũ luôn cố giữ hình tượng người tốt, lỗi này lại không lớn nên không đến nỗi làm khó ta, nhận lấy tài liệu, xem lướt qua rồi nhanh chóng ký tên, cho ta đi.

Lúc ta ra tới cửa, Tổng Linh Nhi bỗng lên tiếng, “Dáng người cũng không tệ...”

Triệu Minh Vũ nói với giọng xen lẫn cưng chiều và bắt đắ dĩ, “Linh Nhi, đừng quậy!”

“Em chỉ nói giỡn thôi mà! Được rồi, cậu đi ra ngoài đi.”

Ta thấy bất bình thay cho Hạ Dao, thầm mắng Triệu Minh Vũ một tiếng ‘căn bã’, nhanh chóng bước đi.

Ta vừa giao tài liệu cho đàn anh xong, lập tức có hai ba người vây quanh ta, một trong số đó hỏi với vẻ mặt tò mò, “Quản lý và cô Tổng ở trong đó đúng không?” kèm theo một cái nháy mắt.

Ta nghe vậy, lập tức biết mình bị họ bắt làm người dò đường, bắt đắc dĩ đáp, “Dạ đúng. Hai người ngồi cách nhau hai cái bàn nói chuyện đi.”

“Hừ...” bọn họ đồng loạt tỏ vẻ ‘có quý mới tin cậu’ sau đó tản ra, ai làm việc người nấy.

Sau một tháng thực tập, ta biết được Triệu Minh Vũ đang dã tâm bưng bưng muốn tham gia đấu thầu một hạng mục của tập đoàn Thiên Chính. Hạng mục này lớn hơn hạng mục Triệu Minh Vũ đang làm nhiều. Ta biết, cơ hội của mình đã tới.

Trong cuộc họp thường kỳ của cả bộ phận, Triệu Minh Vũ tức đến mức liên tục gõ bàn, giận quá thành cười nói, “Đây chính là sáng kiến của mấy người? Cầm đi ra không sợ công ty trở thành trò cười cho thiên hạ à?”

Triệu Minh Vũ thường rất ít phát giận, nên lần này khiến cho những người ngồi họp và cả nhân viên thực tập đang đứng sát tường dự thính đều sợ tới mức không dám hó hé một lời, các đàn anh nộ sáng kiến càng là xấu hổ cúi thấp đầu.

“Các cậu thật sự làm tôi quá thất vọng, đem cái đề án không có chút sáng tạo này đi đấu thầu, chắc chắn cả vòng loại cũng không qua nổi!”

“Bình thường mấy cô mấy cậu trò chuyện rất vui, lúc cần sao lại không nói lời nào?”

“Trong vòng ba ngày, tất cả những người có mặt ở đây đều phải giao cho tôi một đề án mới, hoàn toàn mới! Nhân viên thực tập nếu có ý tưởng cũng có thể thử!” Dứt lời, Triệu Minh Vũ cười nít áo khoác ra, mặt hầm hầm rời khỏi phòng họp.

Triệu Minh Vũ vừa đi, phòng họp như được sống lại, nhưng mặt mọi người vẫn như đưa đám.

Đây là cơ hội khiến Triệu Minh Vũ thu ta làm tâm phúc! Trong lĩnh vực này, có thể nói ta chính là ‘gừng càng già càng cay’!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 59

“Hữu Tự, cậu muốn thử à?”

Sau khi kiểm tra lại từng tờ của xấp đề án, ta đứng lên, chuẩn bị tới phòng làm việc của Triệu Minh Vũ, chợt nghe một đàn anh hỏi, bèn cố ý lộ vẻ mặt xấu hổ, cười nói, “Dạ.”

Đàn anh cảm ly trà lên uống một hớp, lộ vẻ mặt thương tiếc giống như đã thấy cảnh đề án của ta bị quản lý chê trách, gật đầu nói, “Cố lên! Các cậu còn trẻ, khác bọn anh, già rồi chẳng còn ý tưởng gì mới mẻ hết!”

“Anh đừng nói vậy chứ! Thôi, em đi nha, nếu không sợ quản lý về mặt.”

“Ừ, đi đi!”

Ta gõ cửa, được cho phép mới đẩy cửa bước vào, “Thưa anh, đây là đề án của em...”

Triệu Minh Vũ vẫn cầm đầu vào mở tài liệu trên bàn, chỉ tay vào góc bàn nói, “Đề ở đó đi.”

“Dạ.”

Tan làm, ta khéo léo từ chối lời rủ đi ăn nhậu của các đồng nghiệp, nhanh chóng cỡi xe đạp chạy tới công ty An An.

Ta vừa đạp xe vừa nghĩ về đề án của mình, hẳn là không có sơ hở gì, vài lỗi sai nhỏ là do ta cố ý tạo ra, dù sao trên danh nghĩa ta chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, giao một phương án hoàn hảo không chút sai lầm cho cấp trên sẽ đưa đến những chất vấn không đáng có, ví dụ như có phải là do bên đối thủ cạnh tranh cố ý đưa tới đề gây rối hay không này nọ. Đây là đề án xem như ta đã dốc hết tâm huyết, muốn Triệu Minh Vũ tin dùng không lộ thực tài không được!

Lúc đầu ta định nếu Triệu Minh Vũ chọn đề án này, thì sẽ tiết lộ nó cho đối thủ cạnh tranh, nhưng sau lại cảm thấy biện pháp đó chỉ khiến Triệu Minh Vũ

mất một ít ‘máu’ thôi, không đạt được hiệu quả mong muốn nên đổi thành từ từ giành được sự tin tưởng của Triệu Minh Vũ như vậy mới có cơ hội cho Triệu Minh Vũ ‘không chết cũng bị lột một tầng da’.

Hiện tại cơ hội đã đến trước mắt, việc còn lại là chờ, dù gì cũng hơn lúc trước cứ phải giương mắt nhìn Triệu Minh Vũ suốt ngày hà hê đắc ý.

Đến công ty của An An, ta dựng xe đạp trong nhà để xe, chờ An An xuống.

“Giang Tư, đến rồi à!” Chỉ cần nghe tiếng, không thấy mặt cũng biết là Trang Minh. Ta lập tức lộ ra một nụ cười vô cùng xán lạn, quay đầu lại.

An An và ta nhìn nhau, ngẫm hiểu trong lòng.

An An đi nhanh lại, cầm tay ta xoa xoa, “Trời lạnh thế này em còn đạp xe đến, ngốc à?”
Lời nói hàm chứa hai phần nghiêm nghị, ba phần đau lòng, bốn phần cưng chiều, một phần bất đắc dĩ, biểu đạt vô cùng tinh tế cảm xúc rối rắm của người yêu. Ta lên giờ ngón cái với An An. An An thấy, trợn mắt nhìn ta một cái, đẩy tay ta.

Ta cười khúc khích, đáp, “Em còn trẻ, người lúc nào cũng nóng, không sợ lạnh!”

Trang Minh thân nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Tiểu Tư tới rồi, chúng ta nhanh đi ăn cơm ha?”

Trên xe, An An giải thích với ta, “Anh Trang Minh tạt ngang qua thăm anh, vừa lúc tới giờ cơm nên anh giữ lại luôn.”

Trang Minh không đợi ta nói gì đã giành trước, “Không để ý tôi làm kỳ đã cản mũi chứ?”

Tất nhiên là cực kỳ để ý rồi! Ta trả lời Trang Minh, “Tất nhiên là không rồi! Bình thường chỉ có hai bọn em ăn với nhau, em còn chê buồn kìa! Nhiều người một chút mới vui!”
Diễn xuất của ta đi tranh giải Oscar chắc không thành vấn đề luôn!

“Vậy lần sau anh sẽ không khách sáo, thường xuyên tới ăn kè!”

“Anh và Trang Cận là anh em, huống chi em còn muốn học hỏi anh kiến thức về hội họa, rốt cuộc có cơ hội nịnh bợ anh, anh tới bao nhiêu lần em cũng không để ý đâu ha ha!” Nụ cười chân thành tới mức không thể chân thành hơn.

“Gi? Thầy Mỗ Tư vẫn hay khen cậu đó, anh làm gì đủ tư cách dạy. Đúng rồi, dạo này hình như cậu rất bận?”

“Tự tìm chút chuyện làm ă, thực tập ở một công ty, coi như thử nghiệm trước hoàn cảnh sinh tồn trong tương lai.”
“Cũng tốt! À, anh có một ít bạn người nước ngoài qua đây chơi, chủ nhật muốn làm tiệc ở nhà mời mọi người tụ họp, Trang Cận nói cậu ấy có chuyện không đi được, còn cậu không có Trang Cận bên cạnh không sao chứ?”

Bị Trang Minh chặn đầu hết, nhất thời ta không tìm được lý do từ chối, đành cười đồng ý, “Tất nhiên là không sao rồi! Nhất định em sẽ tới! Hẳn là rất thú vị đây!”

...

Về đến lô A của chung cư, Trang Minh xuống xe, vẫy tay tạm biệt.

Ta vừa nghiêng đầu ấn nút đóng cửa sổ xe, An An đột nhiên nhào lại, khẽ hôn lên mặt ta.
Ta kinh ngạc che lại chỗ bị hôn. Nụ hôn tới quá đột ngột, trái tim vì một cảm xúc nào đó mà đập bang bang không ngừng. Ta tự an ủi, thỉnh thoảng tìm dịp rảnh rỗi là chuyện bình thường thôi. Bỗng An An nói, “Trang Minh đang nhìn.”

À thì ra là hôn cho Trang Minh nhìn! Thật ra khi khăn trang qua đi ta đã đoán ra, nhưng không hiểu sau, nghe xong lời giải thích này, lại thấy có hơi mất mặt. Ta bị khùng sao?

Ta phối hợp nghiêng đầu qua, làm bộ như tựa vào vai An An, bởi vì đưa lưng về phía Trang Minh, nên dám nói không sợ anh ta biết, “Làm tôi giật cả mình, tưởng rằng cậu yêu tôi nên không kiềm chế được bản thân muốn ‘ăn đậu hủ’ của tôi! Tôi đã hi sinh rất lớn giúp cậu ngăn ong bướm bu quanh, cậu nói xem sau khi xong xuôi phải đền đáp tôi thế nào đây? Hà?”

An An nhìn thẳng vào mắt ta, thông thả nói, “Cậu ghét sao?”

“Hà?”

An An nghiêm túc hỏi lại, “Cậu ghét tôi làm vậy sao?”

Ta ngây người...

Đúng vậy, sao ta lại không có chút cảm giác chán ghét nào khi An An làm vậy chứ?

...

Không phải là An An đang có ý đùa ta đấy chứ?

Ta là người bị lừa dễ vậy sao? Quá coi thường anh đây rồi! Trong bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ tình huống nào anh cũng có thể nhanh chóng nắm bắt được tình hình đấy biết không?

Không thể ngây người, không thể ngây người, phải nhanh chóng tỉnh táo lại!

An An thấy ta thật lâu không đáp, nghiêm mặt nói, “Không đùa cậu nữa.”

Bên trong xe bỗng yên tĩnh lạ thường, không ai nói một lời.

Ta lại ngây người...

Ngây người...

Một câu ‘không đùa cậu nữa’ là muốn nói cho ta biết ‘vừa nãy anh đây đùa cậu thôi! Cậu sẽ không tưởng thật chứ? Ha ha nếu vậy thì anh đã đạt được mục đích rồi!’

Khùng à! Không vui chút nào hết!

Nhất định là đang tức giận vì bị chọc ghẹo...

Nếu không, còn có thể là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 60

Ta lăn qua lộn lại cả đêm không ngủ được, không ngờ mình giận dai dử vậy, An An chỉ nói một câu ‘không đùa cậu nữa’ đã thấy cực kỳ khó chịu. Kỳ lạ, có nhất thiết giận tới mức này không? Ta suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ tới một khả năng, nháy mắt đổ mồ hôi lạnh toàn thân, không thể nào... Không thể nào... Quá dọa người!

Sáng sớm, ta vác đôi mắt như gấu trúc đi chạy bộ với An An, từ đầu tới cuối không hề nói một lời nào, sau đó về nhà tắm rửa thay quần áo, ăn vội hai ba miếng bánh mì rồi ngồi bên cạnh phát ngốc chờ An An ăn xong bữa sáng.

Bên trong xe.

“Tôi chờ cậu tới thẳng công ty luôn, hôm nay đừng đi xe đạp.”

“Cậu có nghe tôi nói không?”

“Giang Tư... Einstein-Phi?”

Trong lúc chờ đèn xanh, An An đột nhiên vỗ vai ta một cái. Ta quay đầu lại, “Hà?”

An An bắt đầu nói, “Cậu đang nghĩ gì vậy? Có nghe tôi nói không?”

Ta mãi nghĩ về việc hôm qua nên không chú ý, vội lộ ra vẻ mặt xin lỗi, hỏi, “Cậu vừa nói gì vậy? Có thể do hồi tối ngủ không ngon nên tôi không được tỉnh táo cho lắm.”

“Tôi nói đưa cậu tới thẳng công ty luôn, hôm nay đừng đi xe đạp.”

“À, không đóng kịch cho Trang Minh xem thì chờ làm gì? Mặc công cậu phải chạy vòng vòng lắm!”

“Hôm nay trời đổ tuyết, dễ xảy ra tai nạn. Ngoan, nghe lời! Mới sáng sớm đã thấy cậu ủ rũ rồi, không gặp phải chuyện gì phiền phức chứ?”

Ta lắc đầu, đáp, “Người thông minh lạnh lẽo như tôi có thể gặp phiền phức gì chứ? Tối chỗ nào chẳng thuận buồm xuôi gió, bạn bè đầy rẫy! Đừng lo! Có thể là do hôm qua chơi game quá muộn nên hơi buồn ngủ một chút ha ha... Còn nữa, đừng có nói với tôi bằng cái giọng như dỗ trẻ con nữa, cái gì mà ‘ngoan, nghe lời’...” Dứt lời ta nhìn An An với ánh mắt bất mãn.

An An chỉ cười không nói.

Đèn xanh sáng lên. do,"lễn.đàn/lẻ"q"uý.đôn An An chuyên chú lái xe. Ta lén nhìn An An, trước kia đọc truyện thấy mấy câu miêu tả như ‘khuôn mặt sắc

sảo như được điêu khắc' cảm thấy quá khoa trương, hôm nay nhìn An An mới biết, người như vậy, thật sự là có tồn tại. Trước kia ta không chú ý về ngoài của An An cũng đã thấy An An rất có sức hút rồi, bây giờ, hay nhìn mặt An An, nhìn một hồi sẽ thất thần luôn, mấy từ 'phong thái lồi lạc' đúng là dùng để miêu tả An An nhà ta rồi!

Mấy ngày sau, ta nhắn tin trên QQ hỏi bạn Sói một vấn đề.

Ta: Sói, có người yêu chưa?

Sói Cô Đơn: Tạm thời đang độc thân. Đừng nói là cậu có người yêu...

Ta: Vậy từng thích ai chưa?

Sói Cô Đơn: Dĩ nhiên là rồi.

Ta xoa xoa tay, nhún: Thích một người là cảm giác thế nào?

Sói Cô Đơn: Hà? Không ngờ cậu lại hỏi tôi vấn đề này... Không lúc nào là không muốn nhìn thấy anh ấy? Vừa thấy mặt đã muốn kể cho anh ấy nghe tất cả những chuyện mình trải qua trong ngày?

Ta nhìn điện thoại ngẩn cả người, sau đó hướng mắt lên trần nhà, suy nghĩ có phải mình đang có những triệu chứng này không.

Hình như trừ những lúc vội làm việc, còn lại lúc nào cũng nghĩ tới người ấy. Nghĩ những điều đơn giản chỉ như buổi sáng ăn gì, buổi trưa ăn gì, buổi tối ăn gì với người ấy? địn; kên; đăn; lế; qu; uy; đôn; lkn Chủ nhật đi xem phim gì? Bạn bè sống chung sẽ có những suy nghĩ như vậy?

Ta: Không cụ thể gì hết! Bạn bè thân sống chung cũng có thể hễ rảnh là lại nghĩ tới đối phương đúng không?

Sói Cô Đơn: Không gặp bạn thân mấy ngày cậu sẽ cực kỳ nhớ nhung? Hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt? Cảm giác này khác hẳn với cảm giác khi ở chung với bạn tốt!

Ta: Cũng có lý...

Sói Cô Đơn: A, cậu thích người cùng giới à...

Ta cả kinh: Từ đâu cậu kết luận là tôi thích người cùng giới?

Sói Cô Đơn: Tôi dùng anh ấy, không phải cô ấy, cậu không sửa lại.

Ta đỏ mặt hỏi như mưa, ưu thương nói: Có thể là tôi bị vẻ đẹp trai của cậu ấy mê hoặc, không chừng khi mặt cậu ta biến dạng rồi tôi sẽ không thích nữa.

Sói Cô Đơn: Tôi cũng rất tuần tú nè! Tiểu Tư Tư, thấy được không?

Ta lại đỏ mặt hỏi như mưa: Cậu không biết mặt mũi tôi thế nào đã nói vậy, tùy tiện quá!

Sói Cô Đơn gọi tới một khuôn mặt xấu hổ: Cho nên tôi thích bên trong của cậu chứ không quan tâm bề ngoài, quá cảm động luôn đúng không?

Ta: Đừng chọc tôi. Giờ tôi đang rối lắm!

Sói Cô Đơn: Giả sử, nếu hai người ở bên nhau, cậu có đồng ý ngủ với cậu ta không?

Mồ hôi của ta đã chảy hết, không còn gì để đổ.

Chiều này quả thực quá độc ác! Ta chỉ nghĩ những vấn đề vô cùng thuần khiết, bạn Sói trực tiếp đi thẳng tới tầng cao nhất, vấn đề nhất định phải đối mặt trong tương lai.

Ta nhắm mắt lại, nghiêm túc tưởng tượng.

Ta vừa nghĩ đến hình ảnh An An nghiêm trang cởi nút áo sơ mi, đã cảm thấy máu nóng cuộn cuộn, lỗ mũi ngứa ngáy, không được, không được tiếp tục mơ mộng, nếu không sẽ xảy ra án mạng!

Đúng lúc này, An An đột nhiên đẩy cửa bước vào, cau mày nhìn ta bọc như cái bánh chưng ngồi trên giường.

Ta chợt dạ siết chặt tấm chăn, trách, "Sao cậu không gõ cửa?! Bất lịch sự!"

An An nhú mày, khoanh tay nhìn xuống ta, "Cậu đang làm chuyện xấu xa gì mà chú tâm dữ vậy? Rõ ràng tôi gõ cửa cả buổi cậu vẫn không nghe thấy."

Hà? Có chuyện đó à? Ta nắm thật chặt tấm chăn, chỉ để lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, chợt da, cố ý hất càm nói, "Đều là đàn ông, tôi đang làm gì, cần nói thẳng không?"

An An cười bí hiểm, “Nếu vậy có cần tôi giúp một tay không?”

Mợ nó...

Đừng có dùng vẻ mặt và giọng nói quyến rũ như vậy hỏi tôi cần giúp không, chịu không nổi!

A, có thứ gì đó âm ẩm nóng nóng đang nhỏ giọt, ta cúi đầu nhìn thử, trên chân là những chấm đỏ khả nghi đang lan thành hình hoa mai... Máu mũi...
Thật là, giờ này mày rơi xuống làm chi, đừng có chạy ra góp vui được không?

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 60.2

An An phản ứng còn nhanh hơn ta, vội vàng vào phòng vệ sinh lấy khăn lông nhúng ướt, định lau máu mũi cho ta.

Ta sợ ngòai gần An An máu mũi lại chảy nữa, lập tức rút người co vào góc.

“Sao lại chạy?” An An nhích lại gần.

Ta xấu hổ nói, “Cậu đi đi, để tự tôi lau!”

“Đừng làm rộn, nghe lời...”

“Tôi nói rồi, đừng có nói với tôi bằng cái giọng như đồ con nít đó!”

“Cậu thấy tôi giống như đang đồ con nít à?”

Mẹ ơi, ánh mắt âm trầm thật đáng sợ! Ta run rẩy cả người, càng thêm kiên định việc co vào góc tường. Nhưng không thể không nói, mặc dù trông rất dọa người, vẫn không thể che được vẻ tuấn tú của An An, có thể nói là đẹp trai theo một kiểu khác! Trời ạ, vào lúc này ta còn tâm tư nghĩ mấy chuyện nông cạn như vậy?! Đừng là hết thuốc chữa rồi!

“Là do cậu chọc tôi...” An An nói xong, lập tức nhào về phía ta, cả chân lẫn người đều bị An An ghì vào trong ngực. Trong chớp mắt, ta phát hiện giấy giữa chỉ là vô ích, đành chấp nhận hiện thực, nằm yên nhìn An An.

An An bắt đầu lau mặt cho ta, động tác đơn giản thô bạo, khăn lạnh giúp cho cái nóng trong người ta nháy mắt tiêu tan. Nhưng bởi vì quá lạnh, ta run run nói, “Lạnh!”

An An vẫn cứ giữ chặt ta không thả. Ta vội nói, “Để tôi tự lau, tôi tự lau!” dứt lời muốn giành lấy chiếc khăn lông.

Giọng An An như có chứa vô số mảnh băng nhỏ, “Đừng nhúc nhích.” cảm giác còn lạnh hơn cả cái khăn ướt kia. Đừng có dọa người như vậy được không? Anh hai à, có gì từ từ nói!

Ta lên nhìn An An một cái, bị An An bắt gặp, lập tức cúi đầu, giả bộ ngoan ngoãn, “Được, tôi không nhúc nhích nữa.”

Lau xong, An An ngồi trên ghế đối diện giường, “Gần đây cậu cứ là lạ, có chuyện gì phải không? Thật sự không định nói cho tôi biết?”

Phải nói gì đây, nói ta hình như làm giả thành thật, ham hố sắc đẹp của An An? Nói ra sẽ không bị đánh chứ?

Ta nhìn khuôn mặt tuấn tú và ánh mắt đầy vẻ quan tâm của An An, bỗng nghĩ: Nếu là ngủ với An An, hình như cũng không có gì không được...

Ta giờ tay sờ mũi, lại chảy máu rồi! Ta hoàn toàn không hề nghĩ mấy chuyện đen tối! Nhất định là do thời tiết quá khô ráo thôi, hãy tin ta!

An An vội vàng cuộn một miếng giấy nhét vào lỗ mũi ta, rồi đặt lên trái ta một túi chườm đá. Giờ trông ta chẳng khác gì một ông cụ mắc bệnh thời kỳ cuối.

“Chắc là do gần đây tôi uống ít nước quá nên mới vậy, đừng lo lắng!”

An An hừ lạnh một tiếng, “Cậu mà cần tôi lo?”

Ta nhìn An An, thở dài một hơi, ta thật sự không xứng làm bạn của An An!

An An thấy ta không nói lời nào, liên tục thở dài, cuối cùng lộ ra vẻ mặt thỏa hiệp, nhìn ta chăm chú nói, “Tôi sẽ không hỏi nữa, lúc nào cậu muốn nói thì

nói, không muốn tôi sẽ không ép.” diễnkn.đàn/lê"lnkquý.đôn An An nhượng bộ khiến ta càng thấy áy náy. Đều tại An An quá tốt mới khiến ta thích vô cùng!

Ta sợ nói ra, cả làm bạn cũng không được, đành giả bộ vui vẻ nói, “Cám ơn cậu, sau này có cơ hội nhất định tôi sẽ nói cho cậu biết!” Mặc dù An An không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng dường như cũng không thể tiếp nhận, bằng chứng là cậu ấy không chấp nhận tình cảm của Trang Minh.

Chẳng lẽ ta sẽ giống như trong phim, lặng lẽ dõi theo An An, tro mắt nhìn cậu ta xây dựng gia đình với người khác, sau đó chịu nỗi khổ thâm mến tới chết? Cả khi An An đưa thiệp cưới, ta cũng phải giả bộ kiên cường tự nhủ không sao, chỉ cần An An hạnh phúc là đủ, còn ta ra sao không quan trọng... Nhân vật khổ sở như vậy, tuyệt đối không phải kiểu của ta!

“Kịch bản này không hợp với tôi!”

“Cậu nói gì?”

Ta phục hồi tinh thần, phát hiện mình lỡ miệng nói ra suy nghĩ trong đầu, may mắn không có làm lộ hết.

Mặc kệ cuối cùng có thể ở bên nhau hay không, ta phải tìm cơ hội thử một lần mới được! An An hẳn không phải cái kiểu không thành người yêu cũng không thể làm bạn. Có điều nếu tỏ tình thất bại, ta cũng không cách nào đối mặt với An An nữa.

Tò tính là việc không thể hành động theo cảm tính, phải có kế hoạch chu đáo từ từ, nếu không có tám mươi phần trăm thành công, quyết không thể tùy tiện nói ra! diễn.đnlkàn"lê,qunlký.đôn Rốt cuộc ta đã hiểu tâm tình của Trang Minh khi đối mặt với An An. Tất nhiên, dù đồng tính với Trang Minh, ta vẫn không thể không tuyên bố từ giờ phút này ta chính thức trở thành tình địch của Trang Minh! Cũng may ta có nhiều cơ hội hơn Trang Minh, gần quan được ban lộc, phải suy nghĩ thật kỹ làm cách nào khiến An An yêu ta!

Ta bỗng có cảm giác như vén mây mù thấy trời xanh, nháy mắt tâm tình trở nên tốt hẳn.

Ngay lúc An An đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài ta vội vươn tay nắm lấy tay An An, nịnh nọt hỏi, “Lát nữa cậu định làm gì?”

“Đọc sách.”

“Chắc chắn cậu sẽ đọc mãi tới trưa luôn cho coi, đừng đọc! Chúng ta chơi game đi!” Ta chơi game rất giỏi, vì vậy phải để An An phát hiện tài năng của ta qua việc chơi game mới được.

Đoán chừng ta thay đổi thái độ quá nhanh khiến An An ngạc nhiên. Cậu ta vươn tay ra khề sờ trán và cổ của ta hỏi, “Sốt à?”

“Lúc trước là do tôi lo sợ không đâu, giờ đã nghĩ thông rồi, một đời người chẳng được bao lâu, không chừng ngày mai lại chết bất đắc kỳ tử, vậy nên cứ làm theo ý mình thôi! Hôm nay có rượu hôm nay say! À, đúng rồi, tối nay chúng ta đi ăn lẩu đi? Tôi còn muốn uống rượu nữa... Tôi không sốt! Đừng sờ lung tung!” Ta liếm liếm môi nhìn An An.

An An lạnh lùng cự tuyệt, “Ăn lẩu quả là một đề nghị không tồi. Được, tối nay tôi sẽ ăn lẩu.”

Ta nghi ngờ hỏi lại, “Tối nay cậu ăn lẩu? Phải là chúng ta cùng ăn chứ?”

“Tôi ăn lẩu, cậu húp cháo.”

“Tại sao?” Ta kháng nghị. Vì miếng ăn, tôi quyết định tạm thời không thích cậu!

An An cười như không cười, “Cậu nói thử xem tại sao?” dứt lời nheo nheo lỗ mũi ta. Ta đau tới mức hít một hơi, lúc này mới nhớ ra vừa nãy chảy máu mũi hai lần, đổ lỗi do nóng trong người, ăn lẩu lại càng nóng thêm, chắc chắn không được rồi. Đúng là tự làm bậy không thể sống! Tự chọn món, cuối cùng chỉ có thể nhìn người khác ăn!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 61

Giữa tháng giêng, công ty của ta và An An cho nghỉ đông. Trang Minh thì tạm thời bay về nhà.

Ta liên lạc với cha mẹ nuôi ở nước ngoài, biết họ vẫn ổn, yên tâm tập trung chinh phục đóa hoa mọc trên đỉnh núi cao, An An (nếu để An An biết ta ví như vậy nhất định sẽ bị đánh, tuyệt đối không thể để An An biết!).

Nhờ sự dạy dỗ của An An rớt cuộc chữ viết của ta xem như có hình có dạng. Ta viết xong một chữ, tự thấy viết rất tốt, gạt đầu một cái, đưa cho An An đang ngồi đọc sách bên cạnh xem.

“Chữ của đồ đệ đây! Có tiến bộ đúng không?”

An An đặt quyển sách xuống, nhận lấy, nhìn lướt qua, hơi hột nhận xét, “Quả là có tiến bộ hơn so với lúc đầu.”

An An khen ta!

Tuy trong lòng ta vui rạo rức, ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh duy trì hình tượng, không thể hấp ta hấp tấp giống lúc trước sẽ khiến người ta có ấn tượng không tốt. Ta phải trở nên chừng mực, nếu không sao An An có thể yên tâm giao cả đời cho ta?

“Nhưng so với tháng trước thì chẳng có chút tiến bộ nào.”

Vui sướng vừa mới dâng lên đã vỡ nát trong nháy mắt! Ta cố gắng làm bộ thản nhiên, lộ ra vẻ mặt khiêm nhường nói, “Su phụ, con sẽ tiếp tục tôi luyện! Xin hãy yên tâm!”

“Bây giờ cậu viết khá rồi, có thể lấy ra cho người khác xem, cũng chẳng phải nhà viết thư pháp không cần tiếp tục luyện sâu, coi như sở thích để tu thân dưỡng tính là được.”

An An nói rất có lý, ta đã bị thuyết phục ngay lập tức, bèn bỏ bảng chữ mẫu và bút lông qua một bên bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với An An.

“Cười gian...” Dứt lời, An An cầm sách lên đọc tiếp.

“Sao lại nói tôi cười gian? Mặt tôi trông ngây thơ vô hại thế này! Cả nội tâm cũng vậy đấy!”

“Người ngây thơ sẽ không bao giờ tự nói mình là người ngây thơ.”

“...” Ta ghen hờn, thôi, đổi đề tài là tốt nhất, “Trang Minh về nước rồi, cậu thấy nhẹ nhõm hẳn đúng không?”

An An nhìn ta một cái, “Tôi thấy cậu mới là người thấy nhẹ nhõm hẳn thì đúng hơn.”

Tình địch đi rồi, được nghỉ xả hơi không nhẹ nhõm sao được! Ta cười nói, “Dĩ nhiên!”

“Không phải giả bộ nữa nên thấy vui?” An An khép sách lại, nhìn ta hỏi.

Ta đẩy An An một cái, “Coi cậu nói kia, chúng ta là anh em tốt, giúp được cậu tất nhiên là tôi thấy vui rồi! Đừng nói giống như đó là nhiệm vụ chứ! Cậu nhờ tôi, chứng tỏ cậu vô cùng tin tưởng tôi, không phải sao?! Huống chi, tôi cũng chơi rất vui ha ha!”

An An tao nhã bung ly trà lên uống một hớp, rồi đặt xuống bàn, sau đó đẩy đĩa bánh bích quy tới trước mặt ta, “Cậu vui là tốt rồi. Tôi rất sợ trong lòng cậu cảm thấy áp lực, không thích nhưng vì nể tôi nên phải đồng ý.”

“Không hề!” Ta đang cầm miếng bánh quy chưa kịp ăn, nghe vậy, lập tức đáp một cách quả quyết.

An An cười nói, “Xem ra cũng không uống công tôi thương cậu.” Đầu chi không uống công, giờ trong đầu tôi còn đang suy nghĩ phải ‘công’ cậu thế nào đây này!

Ta đúng là quá vô sỉ!

“Dĩ nhiên! Tình cảm của chúng ta bắt đầu từ hồi còn làm chó cơ mà! Từ lần đầu gặp, tôi đã xem cậu là anh em tốt của tôi rồi!” Cũng là vợ tốt trong tương lai.

An An đen mặt, “Mặc dù cậu nói không sai, nhưng có thể hình dung một cách uyển chuyển hơn không?”

“Cậu nói sao thì tôi nghe vậy!” Hi vọng An An sẽ bị cảm phục bởi phong thái phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết của ta, sau đó yêu ta!

“...” An An nheo mắt nhìn ta, không nói lời nào, nhìn tới mức ta thấy chột dạ, vội vàng cúi đầu làm bộ như tập trung ăn bánh quy.

Tết, An An dẫn ta, với hình chó, về nhà tổ mừng năm mới.

Trang Dân Sơ thấy con trai con gái đầy đủ hết, cảm khái nói, “Nhớ mấy năm trước hai anh em đều học ở nước ngoài, một năm khó về nhà được một lần, từ khi con về, Khả Hình cũng siêng về hẳn.”

Khả Hình vừa ôm cổ ta vuốt ve vừa cười nói, “Con về là vì nhớ cha mà, đâu phải công của anh đâu!”

“Không cần dỗ ngọt cha! Biết hai anh em thân nhau rồi... Kể từ khi... Thôi, có các con bên cạnh, cha thỏa mãn rồi.”

Hồi trước An An và Khả Hình đều sống ở nước ngoài?

Tối, ta lại chen lên giường An An, đứng ra không thể dùng từ chen để hình dung, bởi vì giường đủ lớn, may mắn lần này An An không đuổi ta đi ngủ ồ

chó nữa. Ta chủ động tỏ vẻ anh em tốt nhất định phải ngủ chung, còn mặt dày ôm An An thật chặt, trời ạ, ta quá tâm cơ! dnkiển/đàn"lê[quý.đônkn Chú chó có tâm cơ nhất trong loài chó, không phải ta thì còn ai!

An An đẩy ta qua một bên, cau mày nói, “Điều hòa mở đủ ấm rồi, còn lạnh gì nữa?” về mặt ‘cậu cho rằng tôi tin cái lý do hoang đường của cậu?’

Ta cố giả bộ phiền muộn, nói, “Tôi lại thấy ngứa mũi nữa, cậu mở chế độ sưởi ấm, không chừng một lát lại bị chảy máu... Ngộ nhờ chảy thật, ngày mai người giúp việc dọn giường thấy, cậu sẽ không cách nào giải thích được...”

An An lập tức tắt chế độ sưởi ấm, tăng độ ấm lên. Ta vui vẻ lăn qua lộn lại, quả nhiên An An rất quan tâm ta!

Ta bắt đầu chui chui về phía An An như con sâu lông, nói, “Lạnh quá... Lạnh thế này còn không cho tôi ôm, muốn tôi chết rét đúng không?”

An An bỗng nhìn ta chằm chằm, không biết có ý gì, rồi đột nhiên nói, “Cắm miệng, ngủ.” Sau đó đạp ta qua một bên...

“Không cho thì thôi!” Chờ cậu ngủ thiếp đi, sẽ tự động sấp lại ôm tôi thôi ha ha! Ta thầm nghĩ nhất định không thể ngủ trước, đợi đến lúc An An ôm, sẽ dùng đi động chụp lại làm bằng chứng. dnkiển.đàn;lêpl;quý,đôômn Phải để An An nhìn cho rõ, ngoài miệng kêu ta tránh ra, thân thể lại hành động ngược lại!

Nhưng kế hoạch đã tan thành mây khói khi ta ngủ còn sớm hơn An An.

Chỉ cần cố chịu một lát nữa là có thể chụp được rồi! Ấy da, không thể trách ta không kiên định, là do Thần Ngủ quá mạnh thôi!

Lúc ta mở mắt, quả nhiên An An đã dậy rồi, nhưng không đi ra ngoài mà ở lại coi chừng ta. An An không dám không coi chừng, bởi vì ngộ nhờ cậu ta vừa đi, người giúp việc hoặc Khả Hình hoặc Trang Dân Sơ đẩy cửa vào... đều sẽ có một hồi gió tanh mưa máu! Đối với bất luận người nào trong nhà họ Trang, việc trên giường Trang phủ quý bỗng nhiên xuất hiện một mỹ thiếu niên, tuyệt đối sẽ tạo chấn động không thua kém gì động đất mức độ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 61.2

Chuyện đầu tiên ta nghĩ tới sau khi thức dậy là sao tối qua lại ngủ sớm không ráng chờ chụp chứng cứ?! Chuyện thứ hai là đưa tay đòi lì xì: “Chúc phát tài, phát tài, phát tài! Mau lấy bao lì xì ra!”

“Muốn nhận bao lì xì phải bái người lì xì!”

Ta lập tức hất chân ra, quỳ gối trên giường, bái An An một cái không chút do dự. Vì tiền, bái một cái thì đã sao? Mau lấy tiền ra đi!

An An như bị sét đánh, tròn mắt nhìn ta.

Cũng đúng, năm ngoái ngủ dậy, ta quên đòi lì xì, sau cũng không có cơ hội bắt An An bù, cho nên cậu ta không hình dung nổi ta có thể liều mạng vì tiền lì xì như vậy cũng bình thường. Năm nay ta tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội được đòi lì xì một cách đường hoàng!

Trong mắt An An như viết hai chữ ‘phục cậu!’ sau đó cầm lấy điện thoại di động bấm bấm lướt lướt gì đó.

Ta cũng cầm điện thoại đăng nhập QQ, quả nhiên nhận được bao xì xì từ An An, vội mở ra xem thử.

“Nhiều quá!” Ta đã bắt đầu hối hận sao năm ngoái lại quên mất.

“Tôi đã lì xì rồi cậu còn bày ra vẻ mặt đau khổ, chê ít?”

“Không phải, đang tự trách sao năm ngoái quên đòi cậu tiền lì xì thôi, tự nhiên mất tiêu tám ngàn!”

An An nói với giọng bất đắc dĩ, “Hiện giờ hai mắt cậu đã bị tiền che phủ hết rồi, nhanh đi rửa mặt đi!”

Ta lập tức rời giường đi đánh răng rửa mặt, bôi thơm thơm.

Mùng một tết, để biểu đạt thành ý, ta gửi cho vợ mới cưới của Triệu Minh Vũ một món quà đặc biệt. Ta dùng đi động gọi tập tin đã chuẩn bị từ sớm đi, xác định gửi thành công rồi, nhanh chóng xóa hết tất cả dấu vết. Trong đó là mô hình Triệu Minh Vũ gian díu với cô gái khác ngoài Tống Linh Nhi. Triệu Minh Vũ và Tống Linh Nhi đã cử hành hôn lễ hồi cuối năm. Đám cưới rất sang trọng, xa hoa, ngoài mặt nói là nhờ ông cậu có tiền thương cháu gái bỏ tiền tổ chức đám cưới ở khách sạn cao cấp nhất Phụng Chầu, còn thực hư thế nào mọi người đều biết.

Một đôi trai tài gái sắc, đứng trước mặt người điều khiển tuyên thệ, trao đổi nhẫn.

Ta đã trở thành cấp dưới đắc lực của Triệu Minh Vũ, tất nhiên ‘được’ mời, phải đi một mớ tiền mừng thật lớn, cảm giác đau như bị cắt thịt, bây giờ mỗi lần nghĩ lại vẫn thấy đau.

Hôm đó ta thấy Hạ Dao đứng thất thần ngoài cửa khách sạn nhìn hình cưới của hai người kia thật lâu cuối cùng yên lặng bước đi, sợ Hạ Dao nghĩ quẩn, bèn lên đi theo, tận mắt nhìn Hạ Dao vào cổng khu nhà mới trở về. Sau đó vẫn không yên lòng, ta quyết định gọi điện cho Chu Nhuệ, nói cho Chu Nhuệ biết Hạ Dao vừa rời khỏi đám cưới của Triệu Minh Vũ, trạng thái có vẻ không ổn, hi vọng cậu ta qua xem thử có chuyện gì không.

Chu Nhuệ vừa nghe lập tức quên cả việc hỏi ta là ai, nói một tiếng cảm ơn rồi cúp điện thoại ngay, hẳn là vội lao đi.

Vừa hưởng tuần trăng mật xong đã nhận được mấy tấm hình như vậy không biết Tổng Linh Nhi sẽ có cảm tưởng thế nào. Tiếp xúc một thời gian, ta biết Tổng Linh Nhi cũng không phải kiểu có thể nhẫn nhịn nuốt trôi cục tức này. Không biết Triệu Minh Vũ sẽ dùng phương pháp gì trấn an vợ yêu đây?!

Hiện giờ, thoát nhìn Triệu Minh Vũ sống rất sung sướng, ai thấy cũng phải hâm mộ, thực tế nhờ Tổng Linh Nhi mới có được tất cả, mất Tổng Linh Nhi Triệu Minh Vũ chỉ là một kẻ tầm thường, đồ được Tổng Linh Nhi thì tiếp tục hưởng thụ, đồ không được, ha ha...

Món quà này mặc dù hao tổn không ít thời gian và công sức của ta nhưng xứng đáng.

Vệ sinh cá nhân xong, ta lập tức biến thành hình chó, cầm quần áo cất kỹ, rồi đi theo An An ra khỏi phòng. Giữa đường, An An bị Trang Dân Sơ kêu vào phòng sách, Khả Hinh thì dường như hôm qua thức khuya nên giờ vẫn chưa dậy nổi. Ta chán chết đi dạo một mình trong vườn. Lúc này Phượng Châu đã không còn đồ tuyết, thời tiết không lạnh như trước, vườn cây được người giúp việc quét dọn gọn gàng sạch sẽ, hoa tươi đẹp chói mắt, cây cỏ xanh um tươi tốt, nhìn rất thích. Ta vừa đi vừa hít thở không khí se lạnh tràn ngập mùi hoa, bất giác đi tới một góc tương đối vắng.

“Anh làm như vậy là giúp em?! Là đang hại em và Phong Diễn thì đúng hơn! Làm ơn đừng khuyến khích Phong Diễn cướp đoạt những thứ vốn không thuộc về mình!” Giọng di Uyển nghẹn ngào, xen lẫn tức giận và thất vọng.

Lỗi tại ta vốn rất thích, tất nhiên có thể nghe thấy giọng nói nhỏ nhỏ truyền ra từ trong điện thoại.

“Trời ơi, em ngốc quá! Nếu Phong Diễn đổi thành họ Trang, thì Phong Diễn cũng có tư cách vào công ty cạnh tranh với Trang Cận, anh không nói, để Phong Diễn bị em dạy ngu à? Lần trước anh nhắc tới chuyện này, Phong Diễn cũng nói anh sai, mẹ con hai đứa thật là! Đến lúc Trang Dân Sơ đi, em nghĩ Trang Cận sẽ bỏ qua cho em và Phong Diễn sao? Nhất định sẽ đuổi hai đứa ra khỏi cửa ngay lập tức!”

“Nếu anh còn cố chấp như vậy, chúng ta hãy đoạn tuyệt quan hệ! Em sẽ không cho Phong Diễn gặp anh nữa!”

“Sao không nghe lời anh?! Anh cũng là vì tương lai của hai mẹ con em thôi!”

“Em không còn lời nào để nói nữa! Anh hoàn toàn không nghĩ cho tình cảnh khó xử của mẹ con em, phải ăn nói khép nép tạo quan hệ tốt với anh em Trang Cận để có thể ở lại cái nhà này, cũng may anh em Trang Cận là những đứa trẻ tốt, chưa bao giờ làm khó mẹ con em. Còn anh, lúc nào cũng muốn phá hủy mọi cố gắng của em! Anh quá ích kỷ!”

“Là Trang Dân Sơ ích kỷ mới đúng! Tại sao không muốn có con với em? Đơn giản là vì không yêu em!”

“Anh không có tư cách nói Dân Sơ! Sao anh biết Dân Sơ không yêu em? Để ở cùng với em, Dân Sơ đã hi sinh rất nhiều, như bây giờ là đủ rồi!” Di Uyển càng nói càng kích động.

Ta ngửa đầu lên, thấy di Uyển đang lau nước mắt, vẻ mặt bi thương.

“Tết này Phong Diễn sẽ không về thăm anh và chị dâu, cho mọi người có thời gian bình tĩnh lại. Sau này chuyện của em không cần anh nhúng tay nữa! Nếu để Dân Sơ biết, em cũng không giúp anh được đâu! Vậy đi!”

Di Uyển cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu, lau khô nước mắt rồi mới rời đi.

Còn mình ta ngẩn ngang trong gió, dường như ta đã vô tình phát hiện một bí mật! Phải nói cho An An biết, để An An dè chừng cậu của Phong Diễn!

Di Uyển dù là người thấu hiểu đạo lý cũng không chịu nổi một đồng đội như heo, người anh kia có thể nói chính là một cây gậy khuấy phân heo, không bằng từ mặt sớm cho rồi.

Phải tìm cơ hội nói ngay cho An An mới được! Ta và An An gặp nạn lớn không chết, phúc đâu chưa thấy đã thấy có người tìm phiền toái! Ta mà gặp được người kia nhất định sẽ cho ông ta biết sự đáng sợ của ‘chó điên’!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 62

Ban ngày không có cơ hội, ta quyết định chờ đến tối, khi An An về phòng sẽ kể chuyện nghe được lúc sáng.

Ăn tối xong, An An lại vào bếp chuẩn bị bữa khuya cho ta. An An nhà ta quả là vừa đẹp người vừa đẹp nét, tuy mồm miệng hơi độc một tí nhưng có thể giải thích là ‘có cá tính’! Hiện giờ ta nhìn An An, đầu đầu cũng thấy tốt, không có lấy một chỗ để chê, ai dám nói An An không tốt, ta sẽ lập tức xấn tay áo ‘dạy dỗ’ liền! Hơn nữa, còn hận không thể vây quanh An An cả ngày.

Thật ra, lúc ta biến thành hình người ở bên cạnh An An, đặc biệt những lúc muốn ‘ăn đậu hủ’, đều phải vô cùng thận trọng, cảm giác ta chân bị gò bó. Nhưng khi khôi phục hình chó, nói không khoa trương chút nào là có thể liếm, cọ sỗ sàng thỏa sức đủ kiểu (tất nhiên là đánh lén)! Kể từ khi biết mình thích An An, những hành vi lúc trước vốn rất khinh thường nay lại được thực hiện với tần suất ngày càng nhiều! Có điều, kèm theo đó là số lần bị đánh cũng tăng lên! Dù vậy ta vẫn cảm thấy An An lúc đánh ta cũng rất đẹp trai!

Yêu một người, thật sự sẽ thay đổi bản thân vì người đó, sức mạnh của tình yêu quả là vĩ đại!

Mùng một, mọi người đều rảnh rỗi, ai về phòng nấy tự chơi. Bạn bè thân thích của nhà họ Trang sẽ không tới chúc tết vào lúc này, bình thường phải mùng hai mới đến. Huống chi nhà họ Trang vốn thân thích không nhiều lắm, đa số lại ở nước ngoài, tối qua chúc tết qua cuộc gọi video coi như đã xong.

An An vào phòng xử lý công việc, còn ta núp vào một góc kín đáo trong phòng, định gọi điện chúc tết Tiểu Cửu, đương nhiên thuận tiện báo cho Tiểu Cửu biết ta đã có người trong lòng luôn. Trước khi gọi cho Tiểu Cửu, ta đã gửi một tin nhắn chúc năm mới vui vẻ đến Sói Cô Đơn.

“Cái gì? Anh sắp làm cha?! Tuyệt quá! Chúc mừng, chúc mừng ha! Hai người đám cưới hồi nào, sao không báo cho tôi biết một tiếng? À, Nhị Nhị không muốn làm lớn, chỉ đi đăng ký kết hôn? Không tồi, tôi thiếu hiện giờ anh là người đàn ông có danh có phận ha ha! An phận ở nhà làm anh nội trợ chăm sóc vợ và con cho tốt đi! Đừng cho Nhị Nhị thêm phiền, để cô ấy sống vui vẻ mỗi ngày thì anh đã là người đàn ông thành công rồi! Còn nữa, tôi muốn nhận bé con làm con nuôi!” Ta và An An ở bên nhau hẳn là sẽ không có con cái, tất nhiên phải lo kiếm con nuôi từ sớm. Không biết Tiểu Cửu có chịu cho ta một đứa làm con nối dõi không... Chắc là không được rồi, ta và Nhị Nhị không quen lắm, nhất định Nhị Nhị sẽ không để con mình cho người lạ nuôi rồi, chớ nên vọng tưởng thì hơn...

Nghe thấy Tiểu Cửu và Nhị Nhị sắp có em bé, ta thật sự vui mừng thay cho họ, vui vẻ chia sẻ chuyện tình cảm của mình với Tiểu Cửu.

“Hi hi, trước không dám quấy rầy thế giới của hai người, nay thừa dịp chúc tết, nói cho anh biết luôn, tôi có người trong lòng rồi! Ừ, cậu ấy biết rõ hết mọi chuyện của tôi. Tình hình khá phức tạp, tạm thời vẫn là giai đoạn thăm mền, vẫn chưa ngắt được đóa hoa cao ngạo trên đỉnh núi! Anh tin tưởng tôi?! Ha ha thật ra tôi cũng rất tin tưởng bản thân! Được, chờ tới tiệc đầy tháng của bé con, nhất định sẽ dẫn cậu ta đi thăm con nuôi! Đúng rồi, anh không trọng nam khinh nữ chứ? Anh thích con gái? Ha ha tôi cũng vậy!”

Ta nói say sưa quên cả trời đất, đến lúc cúp điện thoại khi vẫn chưa thỏa mãn mới thấy An An một tay cầm ly trà, một tay cầm tay vào túi quần, đứng nhìn ta chăm chăm.

Ta lập tức sợ tới mức đổ mồ hôi toàn thân, cố giữ bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng, hỏi, “Cậu xong việc rồi à?”

“Ừ.”

“Uống gì đó? Đừng uống cà phê, không tốt cho sức khỏe đâu!” Ta bỏ điện thoại vào túi, đi tới cúi đầu nhìn cái ly của An An, “Trà? Trà thì được!”

“Gọi điện cho ai mà vui dữ?”

“Là người tôi đã nói với cậu lúc trước đó, Tiểu Cửu sắp làm cha rồi!” Không biết An An đã nghe được những gì...

“Đầy tháng cậu định tặng quà gì?”

“Trẻ mới sinh thì quanh quẩn mấy thứ như khóa bạc, hay vòng bạc vòng vàng gì đó thôi.”

Có vẻ An An đã lười bắt nạt ta, thân nhiên uống một ngụm trà, nói, “Bông hoa cao ngạo trên đỉnh núi?”

Nếu đang uống nước, chắc chắn ta đã phun đầy mặt An An rồi!

Ta cười khan hỏi lại, “Cậu nói gì?”

“Tôi nghe cậu nói, cậu đang muốn ngắt một bông hoa cao ngạo mọc trên đỉnh núi?”

“Cậu nghe nhầm rồi! Ý là tôi nói với Tiểu Cửu, Nhị Nhị là bông hoa sen trắng tinh khiết trên núi cao, xinh đẹp lại cao quý, nên Tiểu Cửu phải biết quý trọng, đừng làm kẻ bạc tình, sẽ có kết cục không tốt!”

An An cười cười vuốt cằm, liếc ta một cái, dường như nhận ra ta đang nói xạo, nhưng không có ý truy cứu, tất nhiên đây chỉ là phán đoán của ta.

“Có vẻ cậu rất quan tâm chuyện tình cảm vợ chồng của bạn bè.”

Những lời này giống như đang hỏi ‘cậu có chắc cậu không dìm vợ của bạn’?

Trời đất chứng giám!

“Nhị Nhị từng chịu khổ sở, còn Tiểu Cửu nhiều năm độc thân rồi cuộc thoát khỏi tình trạng phải nhìn người khác ân ái, tất nhiên là tôi vui mừng thay cho họ rồi! Nên khuyên tên ngốc Tiểu Cửu phải biết quan tâm chăm sóc vợ tránh làm chuyện sai trái để bị vợ bỏ!”

Trong mắt An An như hiện lên mấy chữ ‘bị tiếp đi, tôi đang nghe’. Ta đành nhắm mắt nói tiếp, “Đúng rồi, đến đây tháng của con Tiểu Cửu, chúng ta cùng đi đi! Nhị Nhị không có bạn bè thân thích gì, còn Tiểu Cửu dường như chỉ có một người bạn là tôi đây, nhà sinh em bé là việc vui, phải náo nhiệt một chút mới được!”

“Cậu có thể hỏi trợ lý của tôi xem ngày đó tôi có rảnh không.”

Trời ạ, sao tự dưng trở nên xa lạ vậy?! “Với quan hệ của chúng ta, hẹn cậu còn cần thông qua trợ lý?”

An An đặt ly nước xuống bàn, hỏi, “Chúng ta là quan hệ gì?”

...

Không có giá trị lợi dụng là lập tức trở mặt vô tình? Cậu được lắm Trang phú quý! Rồi, không nên tức giận, hỏi trợ lý thì hỏi trợ lý thôi, cũng chả có gì to tát!

“Được, đến lúc đó tôi sẽ hỏi trợ lý của cậu, nhưng đừng có rảnh rồi lại nói không muốn đi đó!”

“Chờ đến lúc đó lại nói.”

“Cậu mệt à?” Ta thấy An An day day Án đường, sợ An An có chỗ nào khó chịu, vội hỏi.

An An đáp, “Nhức đầu.”

An An hiếm khi thể hiện sự mệt mỏi trước mặt ta, giờ nghe nói vậy, ta vô cùng lo lắng, nhanh chóng đỡ An An nằm xuống giường.

“Nhức đầu? Sao lại nhức?”

“Có thể do tối hôm qua ngủ trễ, không sao.” An An giặt tay ra không cho ta đỡ.

“Có muốn tôi rót cho cậu một ly nước ấm không?” Ta vươn tay sờ trán An An xem thử có bị sốt không.

“Ừ.”

Ta khăn trương chạy đi lấy nước, sợ An An bị nóng, uống thử một ngụm thấy độ ấm vừa vặn mới nói, “Đây, cậu uống đi! Có cần uống thuốc không? Lúc trước cậu xuất viện bác sĩ có nói sẽ để lại di chứng gì không?”

An An không nhận lấy ly nước, cũng không nói lời nào, cứ nhìn ta chằm chằm khiến ta càng sốt ruột hơn. Đứa nhỏ này thật là, không phải do trong đầu còn có khối máu tụ nên mới tự dưng nhức đầu chứ? (trong phim toàn như vậy cả!)

“Mau tranh thủ uống lúc còn ấm đi... A?” ta chưa kịp nói hết câu đã bị An An kéo qua, làm nước trong ly bắn ra nệm, “Cậu làm gì vậy? Nệm ướt hết rồi...” đầu đặt trên đùi An An. Cậu ta cúi đầu nhìn, đột nhiên hôn lên môi ta.

Ta đang giật mình, khẽ nhếch miệng, hình như môi An An đập vào răng ta.

Miệng bị chặn...

Đầu óc trống rỗng...

Chuyện gì đang diễn ra...

Bông hoa mọc trên đỉnh núi tự rót xuống?

Chẳng lẽ ta chưa tỉnh ngủ? Tất cả chỉ là mơ?

Ta muốn bấm đùi thử xem có đau không, lại phát hiện mình đang nằm ở một tư thế kỳ quái, hơn nữa trong tay còn cầm ly nước đã bị đổ sạch.

Mùi hương nhàn nhạt thanh mát xông vào mũi... không phải mơ?!

Năm phút sau, ta ngồi ngay ngắn trên ghế, đối diện An An, nhéo nhéo vạt áo, mặt đỏ bừng. Nụ hôn này không giống nụ hôn lên trán lúc trước, là hôn môi đúng nghĩa...

“Cậu bị mê hoặc bởi sắc đẹp của tôi?” Nhất định là như vậy! Lần nào soi gương ta cũng cảm thấy mình thật sự quá đẹp trai! Đẹp trai viết trong ngoặc kép nhấn mạnh, không, phải là đẹp trai mãi mãi!

An An lại vươn tay day day ấn đường, “Cậu lại nhức đầu à?”

“Ừ...” Giọng nghe không có chút sức nào, hình như còn nghiêm trọng hơn lúc này. ta muốn đi lại giúp An An xoa bóp cho bớt khó chịu, nhưng lại chần chừ vì nụ hôn khó hiểu kia (thật ra là không dám).

“Cậu...” Cậu mau cho tôi một lời giải thích đi chứ! Không thể im lặng cho qua được!

“Muốn nghe tôi nói gì?”

“Đương nhiên là giải thích rõ ràng, sao... sao lại như vậy với tôi?” Cậu đã hôn tôi, dù có do nhất thời xúc động hay không thì cũng phải chịu trách nhiệm, ví dụ như lấy thân báo đáp chẳng hạn!

Đúng, tốt nhất là lấy thân báo đáp! Vậy là tốt nhất, đỡ mất công tôi trăm phương ngàn kế nghĩ cách ngắt lấy cậu!

Ta không đợi An An nói đã vội vàng chặn trước, “Tôi sẽ không tiếp nhận mấy kiểu lấy có như ‘tôi uống trà say, nhằm cậu thành người khác’ đâu!” Như vậy ta sẽ rất rất thương tâm!

An An thấy đáng về luống cuống của ta, chợt cười khẽ một tiếng.

Ta lập tức cảm thấy xung quanh An An như đang nở đầy hoa hồng, nhìn đến ngây người.

“Xin lỗi...”

Ta lập tức chỉ tay vào người An An, run giọng nói, “Muốn trốn tránh trách nhiệm? Không ngờ cậu lại là người như vậy! Tôi không muốn nghe xin lỗi! Cậu phải có trách nhiệm với tôi!”

An An cười hỏi, “Cậu muốn tôi có trách nhiệm thế nào?”

“Ví dụ như lấy thân báo đáp!” Nói xong ta lập tức hối hận, sao lại nôn nóng như vậy chứ, An An đồng ý mới là lạ đó! Thôi xong, cơ hội ngàn năm có một đã bị ta hủy đi chỉ trong nháy mắt!

“Được.”

Hả? Đồng ý tức thì? Không có bấy gì chứ?

“Có cần suy nghĩ lại không?” Mặc dù bây giờ xã hội đã có cái nhìn thoáng hơn với tình yêu đồng tính, nhưng cũng không thể qua loa như vậy được.

“Việc tôi đã làm tất nhiên phải phụ trách tôi cùng. Cậu muốn lấy ‘thân báo đáp’ thì tôi sẽ ‘lấy thân báo đáp’. Như vậy, quan hệ hiện giờ của chúng ta là ‘người yêu’? Dĩ nhiên, nếu ý ‘lấy thân báo đáp’ của cậu là kết hôn thì đợi qua tết, khi nhà nước bắt đầu làm việc lại, chúng ta sẽ đi đăng ký.” Giọng vô cùng nghiêm túc, dễ thương muốn khóc!

Có điều...

An phú quý nhà ta tâm cơ quá!

Cái câu kết hôn kia nghe thật hạnh phúc!

Ta nhào qua cầm tay An An, “Hiện giờ mặc dù phổ biến cưới trước yêu sau, nhưng chúng ta cứ theo kiểu cũ thử yêu trước đi! Qua một khoảng thời gian nếu cậu vẫn không yêu tôi, tôi sẽ không dây dưa nữa, chia tay trong hòa bình.” Không chừng bên nhau một khoảng thời gian, cả hai lại ngán nhau, nên không thể tùy tiện kết hôn.

Ta suy nghĩ chu đáo như vậy, nhất định An An sẽ rất cảm động!

Ha ha ha ha, không ngờ đầu năm đã gặp được vận may bất ngờ!

Cảm giác hạnh phúc ngập tràn khiến ta quên mất vụ hôn sao An An lại hôn ta. Nhưng dù có nhớ ta cũng không định hỏi nữa, ngộ nhỡ nhận được một đáp án đau lòng, ta sẽ thương tâm chết mất. cho nên mấy lúc này phải ‘giả bộ hồ đồ’.

Nếu Trang Dân Sơ biết ta lừa con trai ông, chắc sẽ tức chết mất...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 63

Trước giờ chưa yêu, ta thật không biết yêu là như thế nào. Nếu ta và An An đã là người yêu, vậy bọn ta phải làm những việc người yêu nên làm đúng không?!

Tối, ta tắm rửa, sấy khô tóc xong, lập tức nhảy tót lên giường nằm bên cạnh An An. Mặc dù mấy ngày trước cũng như vậy, nhưng hôm nay cảm giác hoàn toàn khác. Bình thường ngủ với thân phận anh em tốt, nay đổi thành người yêu, giống sao được?!

Ta và người yêu đang nằm chung trên một cái giường lớn!

Quấy rối hay không quấy rối, đó là vấn đề!

Mới nghĩ một chút ta đã bắt đầu mặt đỏ tim đập, vội dùng chăn che đầu lại. Mau bình tĩnh lại đi!

Kích động, khăn trương, tay run run muốn nhích qua... khoát lên người An An.

Ai da, muốn làm lại không có gan làm! Đã giả bộ ngây thơ như một cô gái mới lớn đòi An An chịu trách nhiệm, giờ sao mặt dày được!

Ta thở dài một hơi, lấy tay che mặt, cứ nghĩ từ nay về sau An An là người của ta là khoe miệng đã nhếch lên thật cao, tựa như chiếm được một món lợi cực kỳ lớn.

Nhưng đúng là món lợi lớn thật!

Mùi sữa tắm bạc hà thơm mát từ người An An xông vào mũi, là mùi ta rất thích, bèn quay mặt qua hít lấy hít để. Bỗng trước mặt chợt lạnh, ta mở mắt ra, thấy cái chăn trùm đầu đã bị vén lên, bộ dạng bí ối của ta bị An An bắt gặp tại trận.

“Cậu bị giật kinh phong?”

Ta khôi phục vẻ mặt bình thường, áp ứng nói, “Cảm giác hơi ngộp nên hít nhiều một tí.” Rồi hít sâu mấy hơi cho An An nhìn.

An An híp mắt, lộ ra vẻ mặt khiến ta hận không thể kiếm cái hố nào nhảy xuống cho rồi, “Cậu đang ám chỉ muốn tôi hô hấp nhân tạo cho?”

Không, không, ta thật sự không có ý đó! Đừng hiểu lầm! Ta là loại người trong ngoài không giống như vậy sao?

“Tôi...” Không đợi ta nói xong, An An đã đưa tay xuyên qua cổ ta, ôm ta vào lòng. “Hô hấp nhân tạo thì miễn đi.” Ý là không hô hấp nhân tạo nhưng có thể ôm ta ngủ?

Cái này có tính là niềm vui ngoài dự đoán không? Ta đụng đụng vào người An An, làm như thẹn thùng, “Cậu thật là không biết xấu hổ! Chúng ta cứ ngủ như bình thường đi!” Đừng đồng ý! Tôi chỉ nói cho có vậy thôi!

“Được thôi.” An An lập tức rút tay ra, lật người, đưa lưng về phía ta, “Ngủ ngon, chúc cậu có một giấc mơ đẹp.”

Hừ, mặc dù đồng ý chịu trách nhiệm nhưng dường như vẫn rất ghét bỏ ta. Sớm biết vậy thì ta đã không nói mấy lời giả bộ đó rồi!

“Ngủ ngon.”

Thời gian vui vẻ thường trôi qua rất nhanh. Hết tết, ta lại khôi phục cuộc sống sáng chín chiều năm.

Hiện giờ ta và An An chính thức ở bên nhau, nên An An không nhất thiết phải về lại nhà mình nữa, dù sao đồ đạc này nọ đã mang qua bên ta hơn phân nửa rồi. dnkiển.đầnnlk/lê,quý,đôn Chẳng mấy chốc chỗ của ta đã có rất nhiều đồ dùng hàng ngày của An An. Cứ nhìn mớ đồ đôi của bọn ta là ta lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, dường như có vô số bong bóng màu hồng phẩn đang không ngừng bay bay.

Trước khi Trang Minh quay lại, ta phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tránh cho anh ta thừa cơ xâm nhập. Ta ôm An An còn chưa kịp nóng, đừng hòng cướp đi!

Ngày đầu tiên đi làm lại, giống như dự kiến của ta, không thấy Triệu Minh Vũ tới.

Sau khi kết thúc hội nghị toàn công ty, mấy người trong bộ phận của ta ngồi đầy phòng nghỉ, vừa uống trà nóng vừa trò chuyện khí thế ngất trời. Ta không nhập bọn, bởi vì trong mắt họ ta đã là cấp dưới đặc lực của Triệu Minh Vũ. Nhưng dù không vào, ta vẫn nghe rất rõ ràng những gì họ nói.

“Nghe nói vợ Triệu quản lý đang đòi ly hôn đấy!”

“Gi? Nghe ai đồn vậy? Người ta mới đám cưới hồi cuối năm, phô trương rầm rộ thế kia...”

“Nghe nói, sau khi đi hưởng tuần trăng mật về, Triệu quản lý bị vợ phát hiện có tình nhân bên ngoài. Cô vợ là người mạnh mẽ, tuyệt không dãi dòng, lập

tức đòi ly hôn.”

“Ly chưa?”

“Đã nói đang đòi mà! Triệu quản lý khó khăn lắm mới bắt được một bảo bối như vậy, sao có thể dễ dàng buông tay? Nghe nói đã quỳ một đêm ngoài cửa để cầu xin tha thứ đó!”

Một người khác lười nói, “Triệu quản lý đúng là thủ đoạn, dùng cả khổ nhục kế!”

“Chứ sao! Cậu cho rằng cái chức quản lý ai muốn làm là làm được à? Có thể ngồi tới cái ghế này, không biết người ta đã bỏ ra bao nhiêu thủ... ừ, bao nhiêu tâm huyết đâu!”

Một người khác chế nhạo, “Muốn nói thủ đoạn chứ gì? Ôi, ở đây đều là người nhà mình, sợ gì?”

“Cẩn thận vẫn hơn! Tai vách mạch rừng nhiều lắm!” Người nọ đáp.

“Mà sao cậu biết rõ dữ vậy?”

“Nói tới cũng khéo, chị tôi ở cùng chung cư với quản lý Triệu, hồi tết tôi tới chơi, nghe chị tôi kể lại. Người ở đó ai cũng mê nghe mấy chuyện thế này, cứ vậy một đồn mười, mười đồn trăm, đến mức người suốt ngày rú trong nhà như chị tôi cũng biết luôn!”

“Hôm nay Triệu quản lý không tới, có vẻ là cô Tống kia chưa chịu mềm lòng rồi!”

Ta không nghe tiếp nữa, bởi vì chuyện muốn nghe đã nghe được rồi.

Ngay cả người ngoài cũng biết Triệu Minh Vũ nếu mất đi Tống Linh Nhi sẽ bị tổn thất thế nào, tất nhiên Triệu Minh Vũ không thể không biết. Nói quỳ là quỳ, đúng là thủ đoạn! diển.đần;kn/lê,quýnlđôn Tiếp xúc với người như vậy khá lâu ta lại không hề nhận ra, nghĩ tới vẫn thấy không rét mà run. Cái kiểu mưu mô và tàn nhẫn như Triệu Minh Vũ ta làm sao học nổi? Không thể giết chết để ăn miếng trả miếng, đành làm trò ngáng chân, khiến cho Triệu Minh Vũ chỉ còn hai bàn tay trắng đi!

Tốt nhất là Tống Linh Nhi ly hôn với Triệu Minh Vũ, nếu cuối cùng Tống Linh Nhi vẫn mềm lòng tha thứ, ta không ngại cho thêm một mẻ lửa.

Sau khi biết Triệu Minh Vũ đang sống không yên, ta vui vẻ cả ngày, tan làm về nhà còn ngâm nga một bài hát.

An An treo áo khoác lên giá xong, vừa coi cả vạt vừa hỏi, “Hôm nay đi làm được lì xì à? Vui dữ vậy?”

Ta khoát tay đáp, “Còn vui hơn được lì xì nữa!”

“Nói nghe thử.”

“Biết kẻ thù đang thâm hiểm nên rất rất vui!”

An An gật đầu, nói, “Đúng là việc đáng vui, uống một bữa để chúc mừng không?”

Nghe tới đi uống, ta nhanh chóng gật đầu, “Được!”

Ta và An An hợp tác nấu một bữa tối vô cùng phong phú. An An nấu món Tây, ta nấu món Trung, xem như Trung Tây hợp bích, rượu cũng vậy, trắng đỏ đều có hết.

Điều ta không ngờ là cơ thể này của ta không quen uống rượu, mới uống một chút đã thấy chóng mặt, sau đó nhìn An An cười khúc khích không ngừng.

Mặt An An lúc gần lúc xa, “Cậu đẹp trai quá!”

An An cười, cụng ly một cái, hỏi, “Đẹp tới cỡ nào?”

“Đẹp tới mức át hết tất cả mọi người, trong mắt tôi chỉ nhìn thấy mỗi mình cậu!”

“Cậu say rồi. Có điều khi say rất đáng yêu.”

“Ai nói tôi say?! Với lại, không cho phép cậu nói người khác đáng yêu!”

“A, tại sao?”

“Bởi vì tôi không thích.”

“Tôi nói người khác đáng yêu, cậu không thích?”

“Đúng vậy! Tôi thích cậu nhất, thích từ lâu rồi, muốn ở bên cạnh cậu mỗi ngày. Chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.” Ta đặt ly rượu xuống, nhào qua ôm lấy

hông An An, vùi đầu vào ngực cậu ta cọ cọ, không biết tại sao đột nhiên liên tưởng tới hình ảnh heo con chui vào lòng heo mẹ.

Ta có thiệt nhiều lời muốn nói với An An, nhưng lúc này không thể nào nhớ nổi, mê mang ngẩng đầu nhìn An An, chỉ biết cười khúc khích.

An An nâng mặt ta lên, cúi đầu hôn trên trán ta một cái, “Ngốc nhưng đáng yêu.”

“Cậu nói ai? Đã bảo không được thích người khác! Không cho nói người khác đáng yêu!”

“Nói ai? Tôi à? Tôi vừa đẹp trai vừa tốt tính, chúng ta bên nhau nhất định sẽ rất hạnh phúc, ha ha, nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Hình ảnh cuối cùng còn sót lại trong trí nhớ của ta là ta đã bầu vùi An An như bạch tuộc, sau đó An An ném ta lên giường, ta nói mấy lời thô tục.

Sáng, ta mở mắt ra, người mơ mơ màng màng, đầu óc trống rỗng, không thể nào nhớ nổi chuyện tối qua, cười ngây ngô hồi tưởng lại vài đoạn ngắn. Rốt cuộc sau khi say rượu bọn ta có làm gì khác không? Trên người rất thoải mái, dường như đã được lau qua và thay đồ ngủ. Ta vén chăn lên, đang định sờ giữa hai chân, thì An An đẩy cửa bước vào, vội rút tay về, xoa xoa đầu tóc rối bời, hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Bây giờ.” An An nhìn đồng hồ đáp, hình như mới tắm xong sau khi chạy bộ về.

“Cậu đi chạy à? Sao không gọi tôi?”

“Thấy cậu ngủ say quá nên thôi. Đi tắm đi. Có nhức đầu không?”

“Một chút.”

“Tắm nhanh rồi ra ăn canh, sẽ khá hơn nhiều.”

“Ừ.” Ta rất muốn hỏi rốt cuộc ta có làm gì An An không nhưng không dám, đành im lặng đứng dậy đi rửa mặt.

Vệ sinh cá nhân xong, ta vào phòng bếp đứng nhìn An An múc cháo, quan sát từ trên xuống dưới nhiều lần vẫn không phát hiện có gì bất thường. Ta thở phào một hơi, tạm thời yên tâm, bởi vì không muốn chuyện tốt đẹp kia xảy ra dưới tình huống mình gần như không có tri giác. Chuyện thần thánh như vậy, nhất định phải chờ một ngày trời trong nắng ấm, không đến mức tắm rửa dâng hương, nhưng tối thiểu cũng phải có ăn một bữa lãng mạn dưới ánh nến và nhạc trữ tình... sau đó này nọ kia... Ừ, hoàn mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 64

Sáng nay ta vừa đến công ty, thấy mọi người trong đội đang làm việc với bộ dáng rất chăm chỉ, xem ra quản lý Triệu đã quay lại.

Ta vừa ngồi xuống, thư ký quản lý đã tới gõ bàn của ta, “Quản lý Triệu kêu cậu lo chuẩn bị tài liệu đầy đủ trước để tuần sau tới công ty đối tác bàn chuyện đó!”

“Dạ.”

Vụ đòi ly hôn ồn ào đã chấm dứt sau khi Tổng Linh Nhi phát hiện mình mang thai, với sự khuyên nhủ của cha mẹ và lời thề thốt của Triệu Minh Vũ. Phải nói Triệu Minh Vũ gặp may tới mức khiến người ta phải hâm mộ!

Triệu Minh Vũ trông gầy đi nhiều, nhưng thái độ vẫn rất bình tĩnh, có điều khóe miệng có vết bầm màu vàng nhạt, xem ra dù ly hôn không thành, anh của Tổng Linh Nhi cũng không dễ dàng bỏ qua cho Triệu Minh Vũ.

Tối ngày hẹn với công ty đối tác, ta ôm xấp tài liệu nặng trĩu đi theo Triệu Minh Vũ. dìnkễn.đàn'lê,qunlk'y'đôn Vừa bước xuống xe, ta lập tức sững người, chẳng lẽ khách hàng quan trọng lần này của Triệu Minh Vũ là An An? Không chừng sẽ gặp được An An ở đây, hi hi. Ta nghiêng đầu qua, bắt gặp Triệu Minh Vũ đang nhìn logo của tập đoàn nhà họ Trang với ánh mắt đầy hâm mộ, sau đó bước đi với khuôn mặt đầy tự tin.

Đến phòng họp, ta mới biết mình nằm mơ hơi sớm, loại chuyện nhỏ thế này tất nhiên không cần phiền tới An An, chỉ có một quản lý chịu trách nhiệm hạng mục bàn chuyện với bọn ta. Không biết An An đang làm gì? Có biết vụ họp tác này không?

Cuộc họp kéo dài hơn một giờ mới tạm nghỉ mười phút. Ta đứng lên đi vào phòng vệ sinh, đang cúi đầu rửa tay, chợt nghe có người tới gần, rồi lập tức bị ôm chặt. Người được hơi thở quen thuộc, ta thả lỏng người, chế nhạo, “Đây là nơi công cộng, xin tổng giám đốc Trang chú ý hình tượng!”

An An nhanh chóng kéo ta vào một buồng trống.

“Này, này, đang giờ làm việc đó!”

“Chẳng phải cậu có mười phút nghỉ ngơi sao?”

“Chính xác thì chỉ còn bảy phút thôi! Xem ra cậu nắm rất rõ tiến triển cuộc họp của bọn tôi.”

“Bảy phút có thể làm được rất nhiều việc.” Dứt lời, An An nâng cằm ta lên, hôn môi ta.

Chẳng biết vì sao kể từ khi ta bắt An An chịu trách nhiệm, An An thật sự ‘rất có trách nhiệm’ luôn, mới đầu còn dè dặt, sau đó... giống như không kiềm chế nổi. Ta vừa nhìn thấy An An đã muốn sáp lại dính thật chặt, đặc biệt rất mê việc hôn An An, thật không ngờ chuyện như vậy cũng nghiệm được, cảm giác vô cùng hạnh phúc. Mới đầu ta chú ý nét mặt của An An, xem thử An An có lộ vẻ chán ghét không. Sau khi phát hiện không có, ta bắt đầu dùng cảm tiến tới, cuối cùng phát hiện cả hai bọn ta đều thích cảm giác ngọt ngào đến phát ngán đó. Người thích khoe mẽ như ta hề có dịp là sẽ để trần nửa người trên lượn trước mặt An An chơi trò ‘mỹ nam kế’, khoe mớ cơ vât vả lăm mớ luyện ra được, mặc dù nói về đáng người thì An An còn đẹp hơn ta nhiều.

Dù nói ‘có thể làm được rất nhiều việc’, nhưng trong trường hợp thế này tất nhiên An An sẽ không làm gì quá đáng. Bọn ta chỉ sờ sờ hôn hôn chút thôi.

Dù đã hôn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên bọn ta hôn trong phòng vệ sinh, vừa nghe thấy tiếng bước chân là ta lập tức căng thẳng, tay chân cứng ngắc, lúc này An An lại khê cần... Chân ta như nhũn ra sém chút quỳ xuống.

Ta nhò vào chút lý trí còn sót lại, thấy đã tới giờ bèn đẩy An An ra, “Chỉ còn hai phút, tôi phải quay lại đây!”

“Tép riu như cậu không về cũng không ảnh hưởng gì tới tiến triển của cuộc họp.”

Ta liếc An An một cái, “Tôi là phụ tá đắc lực của quản lý Triệu, rất nhiều việc không có tôi không được đó, cậu xem thường tôi quá rồi!”

An An hết sờ mặt lại sờ eo ta thêm một lát mới buông tay, nói, “Đi đi.”

Ta sửa sang lại quần áo, xác định chắc chắn không có chỗ nào không ổn rồi mới bước đi trước. Ta quay đầu lại, thấy An An đang đứng ở cửa nhìn theo, bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ, nháy nháy mắt với An An, nhanh chóng trở về phòng họp.

Thật ra lúc này không cần ta đứng ra trình bày nữa, đã đến phần bạc bần của Triệu Minh Vũ. ~~đi.ên.đàn/lê/quy'đm;lon~~ Ta bắt đầu ngẩn người, tâm hồn treo ngược cành cây, mặc sức tưởng tượng về tương lai với An An. Cứ tiếp tục thế này, không chừng bọn ta có thể bên nhau đầu bạc luôn! Ta càng nghĩ càng cảm thấy ngọt ngào, một tay chống cằm, một tay cầm bút viết linh tinh trên tài liệu, chờ phục hồi tinh thần mới phát hiện trên đó là một dòng chữ ‘An’ dày đặc.

Ta bỗng ngộ ra lời một bài hát: anh tựa như không khí, không thể không có. Có vài bài hát trước kia ta nghe không hiểu, không cách nào đồng cảm, giờ mới thấy có lý thật.

Đi làm về, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ xong, ta lập tức vọt vào phòng sách, nhào về phía An An làm nũng mê neho cái kiểu chẳng khác gì một con chó con. Bình thường thôi, vì ta có một nửa thuộc tính của chó mà!

Ta cảm thấy đã đến lúc thực hiện việc ‘thần thánh’ kia, tuy không thể biểu hiện quá sót ruột, nhưng không thể không chuẩn bị sẵn sàng trước.

Ta chờ An An đi nấu cơm, nhanh chóng xoa xoa tay mở laptop, bật đoạn video lúc trước vô tình bắt gặp lên! Chuyện chẳng nay thì mai thôi, phải xem để học tập kinh nghiệm mới được!

Ta đeo tai nghe lên ngăn không cho An An nghe được âm thanh khả nghi, ôm gối ngồi trên ghế xem phim ‘Âu Mỹ’, nhìn hai người nam trong đó ừ ừ a a, tưởng tượng thành ta và An An, trên là ta, dưới là An An... Ta lập tức dùng tay che mặt, lắc lắc đầu, đuổi mớ hình ảnh đen tối kia ra.

Bỗng nhiên ta quay đầu ra sau, thấy An An, sợ tới mức nhảy phắt khỏi ghế, quên mất đang đeo tai nghe, giật nó theo luôn... Tiếng tiếng va chạm, tiếng rên bỗng vang vọng khắp cả phòng, lúc mạnh lúc yếu... Thật không còn mặt mũi nhìn An An, chỗ đã rục rịch lên cũng yên lặng xù xuống.

Ta cố gắng vươn tay bấm tắt đoạn video.

“Tôi... Cái này... Ha ha ha...” Bệnh lúng túng chữa thế nào?

An An nhếch miệng nói, “Hăng hái quá ha.”

Ta giả bộ như nghe không hiểu, tỏ vẻ khiêm tốn, “Tôi muốn học tập một chút.”

“Cậu còn cần học tập?”

Vui, An An đánh giá cao ta?! “Ha ha, kinh nghiệm càng nhiều càng tốt chứ sao!” Tránh cho đến lúc làm thật lại khiến An An bị đau.

An An gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đúng vậy, có điều, trăm thấy không bằng một làm, cậu nói đúng không?”

Ta toét miệng cười không ngừng, “Đúng đúng đúng!” Hẹn lần hẹn nữa không bằng làm luôn hôm nay đi!

“Ăn cơm trước.”

“Ừ!” Thời khắc ‘thần thánh’ rốt cuộc cũng tới?

Sau khi ăn cơm xong...

Thôi, khỏi nhắc lại đi...

Hôm sau là thứ bảy, ta nằm dài trên giường, ôm gối đầu nhìn trần nhà với gương mặt tuyệt vọng. Tình huống diễn tiến không hề giống với dự kiến, còn chút an ủi là kỹ thuật của An An rất tốt, kiến thức rộng rãi hơn ta, chuẩn bị cũng đầy đủ hơn ta nhiều (sao trước kia ta có thể nghĩ An An rất đơn thuần chứ? Không lẽ người đơn thuần thật sự là ta?!) Mặc dù hơi đau, nhưng vẫn trong phạm vi chịu được, không thể phủ nhận ta đã cảm nhận được niềm hạnh phúc vô cùng khi cả hai kết hợp khăng khít.

Xem ra ta thích An An nhiều hơn tưởng tượng của mình nhiều.

Thôi, ở bên nhau không quan trọng ai trên ai dưới. Hơn nữa ta cảm thấy tội qua An An còn vất vả hơn ta nhiều, toàn là lo phục vụ ta... Hình như ở trên cũng chẳng sung sướng gì...

Trong lúc ta chơi đi động giết thời gian thì An An bước vào, đưa túi chườm lạnh cho ta, nói, “Mau đắp mắt đi.”

Ta mặt ngưỡng mặt lên, nói, “Tay tôi chẳng còn chút sức nào.” Ý là, cậu đắp cho tôi đi.

An An đắp mắt cho ta xong lại giúp ta xoa bóp toàn thân. Còn việc tại sao phải đắp mắt, ây da, chuyện mặt mặt quả thật không muốn nhắc lại, tội qua ta khóc... Lúc đầu là do đau thiệt, khóc tới kêu cha gọi mẹ, còn giả bộ cầu xin ngừng lại, dù sao ta cứ nghĩ mình ở trên, nay hiện thực bày ra trước mắt nhất thời không chấp nhận được sự thật. Tóm lại tình huống vô cùng phức tạp, khó có thể thuật lại tỉ mỉ tâm tình lúc đó. Về sau thì vừa đau vừa thoải mái, nên thật khóc giả khóc lẫn lộn, nói chung là nước mắt tung bay...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 65

Từ sau lần đầu tiên, ta tiến vào thời kì ‘dưỡng thương’, chẳng mấy chốc đã qua một tháng, thân thể hoàn toàn khôi phục như lúc đầu, có điều An An vẫn bắt ta dưỡng tiếp. Dưỡng dưỡng, ta dưỡng đủ rồi! Có thể tiếp tục tu tu! Nhưng ta nói gì An An cũng không chịu, thậm chí ngồi vào lòng quyến rũ vẫn không có tác dụng. Chẳng lẽ An An không cảm nhận được chút vui vẻ nào từ lần tu tu kia, từ đó gây ra lãnh cảm?

Không! Ta mới cảm nhận được sự vui sướng từ việc tu tu chỉ một lần, chẳng lẽ phải bắt đầu làm ‘góa phu’? Quý cầu! Nếu An An thật sự trở nên lãnh cảm, ta đúng là tội nghiệt nặng nề!

Cuộc sống như vậy sớm muộn gì cũng phải chia tay mất! Bọn ta mới bên nhau không bao lâu, nếu vì một lần không vui mà mỗi người mỗi ngả thì thảm quá! ~~đin;lên.đàn/lê'mquy'đô';mn~~ Được rồi, ta thừa nhận do kỹ thuật của mình quá kém... Nhưng cũng phải cho ta thời gian học tập chứ, yêu quái nhỏ cũng phải tu luyện mấy trăm năm mới thành yêu quái lớn nữa là!

Vừa nghĩ tới việc chia tay với An An, ta đã lòng đau như cắt, hoàn toàn không còn tâm tình đi quan tâm tên cặn bã Triệu Minh Vũ kia nữa, không gì quan trọng bằng An An hết! Cho nên phải nghĩ cách!

Mấy ngày nay, ta chẳng còn tâm tình để vẽ truyện. Fan thấy lâu không có bài mới, đã gọi vô số bình luận và tin nhắn riêng hỏi thăm. Ta âm thầm chờ chữa khỏi bệnh lãnh cảm của An An rồi nhất định sẽ vẽ một câu chuyện thật dễ thương tặng cho fan, để họ cảm nhận được tâm tình ngọt ngào khi yêu của ta.

Điều quan trọng nhất trước mắt là khiến An An nổi lên ‘khát khao’ với ta một lần nữa. Chơi đồng phục? Phòng tắm? Phòng sách? Phòng bếp? Chỉ mới nghĩ thôi ta đã cảm thấy vô cùng xấu hổ, gãi gãi giữa các lựa chọn, cuối cùng quyết định chọn ‘chơi’ trong phòng tắm... Không biết thành công không... An An sẽ tiếp tục thờ ơ? Không, nếu An An vẫn tiếp tục cự tuyệt, ta sẽ dùng tới ‘vũ lực’!

Như thường lệ, sau khi ăn tối xong, An An vào phòng sách làm việc, còn ta nằm trên sa lon đọc sách, chừng hai tiếng sau, bọn ta một trước một sau đi vào phòng ngủ.

“Cậu tắm trước hay tôi tắm trước?” An An hỏi.

“Cậu tắm trước đi, tôi còn chưa chơi xong!” Ta làm bộ tập trung dán mắt vào di động.

An An nghe vậy, lấy quần áo đi tắm trước. Ta chờ An An tắm xong đi ra giục, mới làm bộ như vẫn còn mê chơi, miễn cưỡng để di động xuống, vọt vào

Cuộc sống tu tu hài hòa, tâm tình ta luôn trong trạng thái tốt đẹp, về truyện có sức hơn hẳn, khả năng tưởng tượng tăng lên liên tục, dĩ nhiên, quảng cáo có voi và hươu cao cổ cũng về đúng kỳ hạn, dù sao chẳng có ai sợ nhiều tiền, còn càng nhiều càng tốt ấy chứ.

Ngày hai mươi ba tháng tư, Chu Nhuệ hẹn ta tan làm đi ăn một bữa, thuận tiện có chuyện muốn tuyên bố, nghe giọng dường như là việc vui.

Ta và Chu Nhuệ trở thành bạn bè tốt là vì sau lần tạm biệt ở quán bar, Vương Lỗi đã nói cho Chu Nhuệ biết về ta, cộng thêm lần ta gọi điện nhờ Chu Nhuệ đi xem Hạ Dao, Chu Nhuệ đã rất cảm kích, mời ta đi ăn cơm để cảm ơn lần đó ta báo kịp, bằng không nếu tới trễ dù chỉ một chút thôi không biết Hạ Dao sẽ xảy ra chuyện gì. Qua mấy lần gặp mặt, ta phát hiện Chu Nhuệ là người có tính tình phóng khoáng, nói chuyện hợp, tự nhiên dần dần thân hơn. Mỗi khi An An đi công tác xa không về, ta thường rủ Vương Lỗi và Chu Nhuệ đi ăn uống, còn Tiểu Cửu vì sắp lên chức cha nên không dám gọi ra uống rượu.

Nhờ chơi chung với Chu Nhuệ và Vương Lỗi, ta mới biết rõ tình hình gần đây của Hạ Dao. dĩn/ķẽ.đàn/lẽ/quĩkỹ.đôn Có thể nói ta quen Triệu Minh Vũ bao nhiêu lâu là biết Hạ Dao bấy nhiêu lâu, nên rất đồng cảm với cô ấy, cả hai đều bị phản bội, chỉ khác một bên là tình bạn, một bên là tình yêu.

Triệu Minh Vũ là kẻ bạc tình không đáng nhớ thương, vì vậy ta rất mong Hạ Dao có thể vứt bỏ chuyện cũ, tìm được hạnh phúc một lần nữa. Có điều tình cảm sâu đậm nhiều năm, muốn vứt bỏ, nói dễ hơn làm.

Bình thường bọn ta gặp mặt đều tùy tiện tìm một quán ven đường, nay Chu Nhuệ lại đặt bữa ở một nhà hàng phong cách yên tĩnh khá sang, khiến ta hơi bất ngờ, nhưng khi thấy Hạ Dao ngồi bên cạnh Chu Nhuệ thì không lấy làm lạ nữa.

Chu Nhuệ thấy ta, đứng lên kêu, “Giang Tư, ở đây!” Chỗ này đang rất yên tĩnh, Chu Nhuệ không dám gọi lớn, liều mạng phát tay với ta. Ta quơ quơ tay, ý bảo đã thấy.

Chờ ta ngồi xuống, Chu Nhuệ bèn giới thiệu với Hạ Dao, “Đây là anh em tốt của anh, Giang Tư.”

Hạ Dao nghe thấy hai chữ ‘Giang Tư’, vẻ mặt hơi biến nhưng chỉ trong chớp mắt, sau đó lập tức mỉm cười đáp, “Xin chào, tôi là Hạ Dao.”

“Chào chị! Em đã nghe anh Chu Nhuệ kể về chị rất nhiều!”

Chu Nhuệ lộ vẻ xấu hổ, gãi gãi đầu nói với Hạ Dao, “Không kể gì nhiều đâu, chỉ nói em nấu ăn rất ngon thôi.”

Hạ Dao chỉ cười không nói, dáng vẻ rất khác hẳn ta gặp ở đám cưới của Triệu Minh Vũ, khi đó cảm giác như trong mắt Hạ Dao chỉ còn một chút lừa lè lói, sẵn sàng tắt ngấm bất kỳ lúc nào, còn bây giờ, tuy không rạng rỡ bằng lúc yêu Triệu Minh Vũ, nhưng đã không còn vẻ trầm lắng, mất hết sức sống.

Nhìn hai người như vậy, ta cũng đoán được Chu Nhuệ muốn nói gì, cảm thấy vui mừng thay cho họ.

Khoảng mười phút sau, Chu Nhuệ đọc xong tin nhắn mới trong điện thoại, nói, “Vương Lỗi báo không tới được! Ngày khác bắt cậu ta mời bù đi, chúng ta không đợi nữa, gọi món thôi!”

Ta nói, “Chắc là anh Vương Lỗi lại bị quản lý giữ lại rồi.”

“Ừ. Em ơi cho gọi món!”

Ăn giữa chừng, Chu Nhuệ đứng lên đi vệ sinh. Ta rót thêm nước cho Hạ Dao. Hạ Dao cảm ơn một tiếng, đột nhiên hỏi, “Triệu Minh Vũ sắp làm cha à?”

Ta sững sờ, không ngờ Hạ Dao sẽ hỏi chuyện Triệu Minh Vũ, hẳn là Chu Nhuệ đã nói cho Hạ Dao biết ta làm việc ở chỗ Triệu Minh Vũ.

Ta đáp, “Dạ.”

Hạ Dao chậm rãi nói, “Vậy thì tốt rồi.” không giống như đang nói với ta, mà giống tự nhủ hơn, sau đó hỏi tiếp, “Hắn là đang rất vui đúng không?”

Đột nhiên ta không biết phải trả lời thế nào, nói ‘đúng’, chẳng phải là cảm thêm một dao vào lòng Hạ Dao? dĩn/ẽ.đàn/lẽ/quĩ\đôn Nói ‘không đúng’ lại rất giả, Triệu Minh Vũ sao có thể không vui? Cuộc hôn nhân vốn sắp đến hồi kết, lại nhờ sự xuất hiện của đứa bé mới giữ được, có thể nói ‘cha quý nhờ con’.

Ta đáp, “Tất nhiên! Triệu Minh Vũ sắp mất hết tất cả, nhưng nhờ đứa bé kia đã bảo vệ được vị trí con rể cục trưởng cục cảnh sát và chức vụ hiện tại. Có điều, chắc chắn trong lòng tổng Linh Nhi đã có một vết sẹo, không chừng chẳng bao lâu nữa, đứa bé kia cũng không bảo vệ nổi Triệu Minh Vũ! Trong tình cảm không thể tồn tại khúc mắc dù chỉ nhỏ như một hạt cát. Theo em, Tổng Linh Nhi nên đạp Triệu Minh Vũ sớm cho rồi, một lần không chung thủy là trăm lần không chung thủy, loại đàn ông như vậy, giữ lại có ích gì? Tổng Linh Nhi ngốc, cha mẹ của cô ta càng ngốc hơn mới đi khuyên con gái mình tha thứ cho Triệu Minh Vũ!”

Hạ Dao ngạc nhiên nhìn ta, “Hình như cậu rất không thích cấp trên của mình?”

Ta cười hi hi, “Công ty nào không có chuyện nhân viên bị cấp trên chèn ép ạ? Không thích cấp trên chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?”

Hạ Dao cười nói, “Cũng đúng.”

“Chị Dao giờ đang làm gì ạ?”

“Tôi mở một trang web bán hàng thủ công mình làm.”

“Buôn bán khá chứ?”

“Cũng tạm.”

Sau khi Chu Nhuệ quay lại, bọn ta ăn thêm một lúc nữa mới giải tán.

Trên đường về, ta nhắn tin hỏi Chu Nhuệ: Trang web của chị Hạ Dao tên gì?

Chu Nhuệ nhắn lại cái tên, ta quyết định có cơ hội sẽ giúp Hạ Dao tuyên truyền.

Không lâu sau đó, Hạ Dao bỗng hẹn gặp riêng ta.

Ta vừa đến, Hạ Dao đã hỏi thẳng, “Nghe Chu Nhuệ nói cậu có rất nhiều fan trên mạng?”

Ta ngượng ngùng đáp, “Cũng không nhiều lắm đâu.”

“Hơn mười ngàn không?”

“Hơn ạ.”

“Tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

“Chị cứ nói đi, nếu giúp được em nhất định sẽ giúp.”

“Tôi có một người bạn, bị cấp trên của cậu, chính là Triệu Minh Vũ, cũng là bạn trai cũ của tôi hại chết. Trong tay tôi có chứng cứ chứng minh lời của mình là thật, muốn nhờ cậu tuyên bố chuyện này lên mạng. Chứng cứ là một đoạn ghi âm, ghi lại cuộc nói chuyện của Triệu Minh Vũ và em gái. Cậu có thể nghe thử. Sau khi nghe xong, dù cậu quyết định không giúp tôi cũng không trách. Giờ Triệu Minh Vũ đang là con rể cục trưởng cục cảnh sát, em gái lại là bà chủ một công ty bảo hiểm lớn, báo cảnh sát chẳng khác nào trúng chọi đá, không chừng còn bị gán cho cái danh bệnh tâm thần rồi bắt nhốt vào bệnh viện.”

Ta khiếp sợ tới mức nói không ra lời. Hạ Dao có chứng cứ?

“Cậu muốn nghe không?”

Đương nhiên muốn! Ta lập tức đáp, “Dạ.”

‘Anh, anh nói gì?! Cái chết của Giang Tư không phải sự cố ngoài ý muốn?! Anh giành tay lái với anh ta nên mới gây ra tai nạn? Chuyện như vậy anh cũng dám làm?!’

Xem ra Triệu Minh Nhã không biết chuyện.

‘Việc đã đến nước này, em còn nói mấy lời đó có ích gì? Nhất định phải giúp anh che giấu việc này, tên kia rất thích em, chỉ cần em nhờ chắc chắn sẽ giúp! Nếu anh xảy ra chuyện, cha mẹ và các em phải làm sao, em đã nghĩ tới chưa? Còn món nợ với Giang Tư anh sẽ trả ở kiếp sau.’

‘Em sẽ nghĩ cách... Bên công ty có thể thông qua, nhưng còn cảnh sát thì sao?’

‘Chỉ cần lo chuyện tiền bảo hiểm thôi! Bên cảnh sát không phải lo! Em hãy nhớ, đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, do Giang Tư lái xe quá nhanh tung người ta mới chết! Anh đã xuống say, hoàn toàn không hề hay biết gì hết!’

‘Anh, Giang Tư là bạn tốt nhiều năm của anh, sao anh có thể...’

Giọng Triệu Minh Nhã xen lẫn khiếp sợ và không dám tin, thậm chí còn hơi run rẩy.

‘Câm miệng! Không được nhắc tới cái tên đó! Cậu ta đã sống bao nhiêu năm không phải lo cơm áo gạo tiền là quá tốt số rồi! Giờ chết thì có gì phải tiếc nuối?!’

‘Anh...’

‘Đừng, anh ghen tỵ với cậu ta, ghen tỵ cậu ta có tài, cũng hận cậu ta! Hận cậu ta đã từng thấy bộ dáng nghèo rớt mùng tơi của anh, hận cậu ta giả bộ người tốt, hận cậu ta không cần đứt lốt cấp trên cũng đạt được công nhận, hận cậu ta mất hết người thân từ sớm bị mẹ ruột vứt bỏ sống một thân một mình tự do vui vẻ! Cứ nghĩ tới việc cậu ta đã chết là anh lại muốn cười ra tiếng luôn, ha ha ha!’

Tiếng cười của Triệu Minh Vũ đầy vẻ điên cuồng, nghe the thé giống như đang bị cái gì chèn ngay cổ họng.

‘Anh, anh đừng cười nữa... Em sợ...’

‘Anh là anh em, sợ cái gì? Ha ha!’

Đoạn ghi âm tới đây là hết.

Có lẽ này giờ ta không nói câu nào nên Hạ Dao hiểu lầm, cười nói, “Cảm thấy rất nặng nề đúng không? Dù sao trên đời này có rất nhiều chuyện mãi mãi vẫn là bí mật chôn sâu dưới lớp bụi mờ, không phải ai cũng có năng lực đi phủi bụi. Cậu không giúp được cũng không sao, đừng cảm thấy áy náy!” dứt lời đứng dậy muốn đi.

Ta phục hồi tinh thần, lắc đầu nói, “Nhưng cũng sẽ có người chọn đứng ra làm anh hùng! Em lại là người rất thích làm anh hùng! Người bạn kia nhất định sẽ rất biết ơn chị.”

Hạ Dao ngồi xuống lại, gửi đoạn ghi âm qua mail cho ta. “Cậu ấy không hận tôi phát hiện đoạn ghi âm này quá muộn là tốt rồi, tính ra là tôi cũng đang lợi dụng cậu ấy để hủy một người.”

“Chị đừng nói vậy! Dù là nguyên nhân gì, khi chị quyết định đi tìm em, một người đối với chị mà nói không tính là thân thậm chí còn có khả năng sẽ bán đứng chị là đã rất dũng cảm rồi! Chị không sợ em sẽ giao phần ghi âm này cho Triệu Minh Vũ sao? Không chừng nhờ lần mặt báo này mà em được lên chức ấy chứ!”

“Cậu chắc chắn Triệu Minh Vũ sẽ cho cậu lên chức mà không phải giết cậu diệt khẩu?” Hạ Dao lộ ra vẻ mặt áy náy, “Xin lỗi vì đã kéo cậu vào ân oán của bọn tôi. Nếu cậu cảm thấy áp lực thì có thể buông tay bất cứ lúc nào, an toàn là quan trọng nhất.” dứt lời, cầm giò bước đi ngay.

Ta nhìn theo thân thể gầy yếu của Hạ Dao, nhẹ giọng nói, “Hạ Dao, cảm ơn em rất nhiều.”

Hạ Dao muốn dựa vào sức mạnh của dân mạng truyền bá việc này, ta lại không định làm vậy. Bởi vì Hạ Dao có thể có được đoạn ghi âm này chứng tỏ lúc Triệu Minh Vũ nói mấy lời này, lén lút không biết sao nhưng ít nhất ngoài mặt hai người vẫn đang ở bên nhau, do đó không nghĩ cũng biết, một khi chuyện này tuôn ra, người thứ nhất Triệu Minh Vũ trả thù chắc chắn sẽ là Hạ Dao.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 67

Trên đường về, trong lúc ta đang nghĩ làm sao để trả thù Triệu Minh Vũ mà không gây tổn thương đến Hạ Dao, đột nhiên cảm thấy cơ thể có gì đó là lạ, ráng chịu đựng một hồi, rốt cuộc vào thời khắc mấu chốt trốn kịp vào trong một con hẻm nhỏ, hoàn thành việc biến hình. Ta sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh đầy người, may mắn không bị ai bắt gặp, nếu không chắc chắn sẽ ‘được’ lên trang đầu của báo ngày mai, xui hơn là bị mấy tổ chức kỳ quái gì đó tìm tới yêu cầu phối hợp nghiên cứu này nọ.

Ta không còn cách nào trở về nhà, đứng nhìn đồng quần áo trước mặt thất thần một lát, rồi cố gắng dùng miệng moi chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, vất vả dùng móng vuốt mở ra những số liên lạc gần nhất, ấn gọi cho An An.

An An nhanh chóng bắt máy, nhưng ta không thể khạc ra tiếng người, đành phải gâu gâu mấy tiếng, hi vọng An An hiểu được.

“Giang Tư?”

“Gâu gâu...” An An...

“Sao?”

“Gâu gâu...” Cứu tôi!

“Einstein-Phì, cậu rảnh lắm quá phải không?”

Cũng trách ta, bình thường cứ hay giỡn, gọi điện thoại gâu gâu với An An... Phiên bản hiện đại của ‘Cậu bé chăn cừu và đàn sói’? Hôm nay ta thăm rồi!

“Gâu gâu!” Không phải giỡn đâu!

“Nếu là giỡn thì kêu một tiếng, không phải giỡn thì kêu hai ba tiếng.”

“Gâu gâu gâu!” An An nhà ta thông minh quá! Sém chút rơi lệ! Tôi yêu cậu!

Giờ ta không dám chạy rong trên đường, sợ bỗng nhiên chốc nữa lại biến thành một gã thanh niên trần truồng trên phố, chỉ còn cách nhờ An An tới đón.

“Cậu...”

Ta chưa kịp nghe hết câu, điện thoại đột nhiên mất tiếng, nhìn lại màn hình mới phát hiện, hết pin! Vừa nãy lòng ta nóng như lửa đốt nên không chú ý điện thoại còn bao nhiêu pin! Trời ạ, không cho người ta đường sống à? Sớm biết sẽ có ngày này thì tối qua đã không chơi game tới khuya rồi ngủ ngay đơ quên sạc pin điện thoại rồi!

Ta vô cùng căng thẳng, cứ sợ đột nhiên sẽ xuất hiện tình tiết như trong tiểu thuyết, có một tên côn đồ hoặc một con chó dữ nhảy xổ ra đòi quyết đấu sống chết với ta, trước khi cắn chết ta còn hỏi: Đây là địa bàn của tao, ai cho mày bén mảng tới?

Không có biện pháp liên lạc với An An, ta chỉ còn cách chờ đến khi trời tối vắng người bớt rồi tự chạy về, tạm thời tìm chỗ giấu quần áo, di động và ba lô trước, sau này quay lại lấy sau, về phần chúng có còn hay không thì đành dựa vào ý trời thôi.

Ngay lúc ta ngậm quần áo chuẩn bị tha đi giấu, đột nhiên xuất hiện một người đứng ngoài con hẻm, trời chiều làm bóng người nọ kéo thật dài, khiến ta sợ hết hồn, cố gắng nheo mắt nhìn, nhưng vì ngược sáng nên không cách nào thấy rõ mặt được.

Chẳng lẽ xuất hiện tình huống xấu như trong tưởng tượng? Người này vô duyên vô cớ chạy vào hẻm làm gì? Nhất định là muốn bắt ta về làm thịt ăn rồi! Dù đã sang hè, trời nóng hừng hực, người ăn thịt chó ít đi, nhưng không có nghĩa là không có người muốn ăn thịt chó!

Người nọ chậm rãi bước tới gần ta, khề nói, “Đừng sợ...”

Tôi không sợ! Anh đừng tới đây! Muốn làm gì?

“Tao tình cờ đi ngang qua, đột nhiên thấy có gì đó nhoáng lên nên vào xem thử, quả nhiên không sai... Mày từ đâu tới? Máu lông sạch sẽ, trông khỏe mạnh thế này hẳn không phải chó lang thang rồi. Mày có cần giúp đỡ gì không?”

Lòng người khó dò, hiện tại anh ta nói chuyện lịch sự tỏ vẻ muốn giúp ta một tay trông giống người tốt, nhưng ngộ nhỡ là kẻ mặt người dạ thú thì sao?

“Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu...” Ta nhả đồ ra, sủa điên cuồng, ý đồ ngăn anh ta tới gần. Tôi là chó dữ đó!

“Mày đang cố tình hù tao à? Dễ thương quá! Giống hệt con lông vàng tao nuôi hồi trước.” Rõ ràng ta đã tỏ vẻ rất ghét, nhưng anh ta vẫn không hề sợ hãi, ngược lại còn rất vui.

Chẳng mấy chốc, ta đã thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Ừm, rất đẹp trai, mặc dù không bằng An An, trông lịch sự nhã nhặn, có phong độ của người trí thức.

“Lông vàng nhà tao lưu lạc bên ngoài, không biết có đúng lúc gặp được người tốt giúp đỡ lúc khó khăn không... Hi vọng nó vẫn ổn...” Anh ta khề rừ mắt xuống, tự lẩm bầm.

Thì ra là vậy, bởi vì sợ lông vàng nhà mình không được ai giúp đỡ lúc khó khăn nên muốn cố gắng hết sức giúp đỡ những con chó đang gặp khó sở khác? Dù sao, nhìn bề ngoài, trông anh ta rất đáng tin.

Hay là thử một lần xem sao? Không chừng anh ta có thể giúp ta sạc pin điện thoại, chờ An An gọi vào thì báo cho An An hay. Không biết giờ An An nhà ta đã sốt ruột tới cỡ nào rồi.

Thôi, thử một lần vậy!

Ta quay thân đi, sau đó xoay đầu lúc lắc, ý bảo anh ta bước theo. Tới chỗ ba lô, ta móc di động của mình ra.

“Gâu...”

Anh ta ngạc nhiên hỏi, “Mấy thứ này là sao đây?” rồi ngồi xổm xuống nhặt di động của ta lên, vỗ vỗ bụi bặm trên đó, “Còn rất mới, không giống đồ người khác vứt đi... A, có cả đồ nhò nữa?”

Trời ạ, bớt nói nhảm đi! Biến hình xong tất nhiên tất cả đồ đạc trên người tôi đều bị rớt xuống hết chứ sao!

“Vớ, giấy... Có vẻ như ai đó đã cời hết đồ ra để lại đây. Kỳ lạ... Chẳng lẽ mày bị bỏ lại cùng với mớ đồ này? Nếu đúng vậy thì quả là đáng thương...”

“Gâu gâu gâu...” Dĩ nhiên là không rồi! Đồ ngốc! Bây giờ không phải thời điểm đề hỏi mấy chuyện đó, mau sạc pin giúp tôi đi!

“Mày phản ứng dữ như vậy, chẳng lẽ đây là đồ của chủ mày?”

“Gâu...” Cứ coi như vậy đi!

Anh ta gấp gọn đồ đạc bỏ hết vào ba lô giùm ta, còn cẩn thận lấy túi ni lông bảo vệ môi trường của mình bọc riêng giấy và vỏ của ta, sau đó ngoắc ngoắc tay với ta, “Được rồi, đi thôi! Chắc di động hết pin rồi, chờ về nhà sạc pin là có thể liên lạc với người chủ kì lạ của mày liền!”

Không ngờ lại gặp được người tốt! Cảm động! Tình người có khắp thế gian!

Chẳng mấy chốc bọn ta đã đến khu chung cư anh ta sống, phòng anh ta ở lầu mười. Khu chung cư này đã cũ, nhưng hoàn cảnh không tệ lắm, cây cối sum xuê tươi tốt. điểndvkuân/lẽ,quý,đvkuôn Trên đường, có mấy ông cụ bà cụ chào hỏi anh ta trông rất thân quen khiến cho chút nghi ngờ còn sót lại của ta đã nhanh chóng tan biến hết.

“Sở Hôi về rồi à! Ủa, Chíp Bông hả? Chíp Bông về?!”

Sở Hôi chỉ cười, nói sang chuyện khác, “Con đã tìm ra mớ sách vở lớp mười hai, mai mốt gì đó sẽ ôm qua cho bà.”

“Tìm được rồi à? Tốt quá! Sao bắt con đem qua được! Chờ cuối tuần Kiều Kiều về, bà sẽ kêu nó qua lấy!”

“Dạ, vậy con đi trước ha.”

“Ừ, đi đi! Bận rộn cả ngày rồi mau về nghỉ ngơi cho khỏe! Bà không giữ con lại nữa!”

“Chào bà ạ!”

“Ừ, bé ngoan!”

Sở Hôi, tên hay, thêm điểm! (ta nòng cặn như vậy đó!).

Bọn ta đi thang máy lên lầu mười tới phòng của Sở Hôi. Căn phòng trông ấm áp sạch sẽ, màu sắc tao nhã. Trên tường treo mấy bức tranh màu nước phong cách cổ kính, dường như mỗi bức đều ẩn chứa một câu chuyện riêng, cũng xen kẽ mấy bức mạng màu sắc điểm lẹ.

Vào nhà, Sở Hôi để đồ xuống, đi vào phòng vệ sinh, lúc ra thấy ta vẫn còn đứng ở cửa bèn vừa xắn tay áo vừa hỏi, “Sốt ruột lắm hả?”

Lúc này ta chẳng còn tâm tình để lo lắng những thứ khác, vội gật đầu một cái.

Sở Hôi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cho là mình nhìn lầm rồi, lắc đầu, nói, “Được rồi, tao sẽ sạc pin ngay!”

Nghe vậy, ta vẫy đuôi mừng rỡ, đi về phía Sở Hôi.

Sở Hôi vừa đi lấy đồ sạc pin vừa lẩm bẩm, “Mày đói bụng không, tao đói rồi, vốn định chờ ăn cơm xong sẽ sạc giúp mày...”

Nghe tiếng báo điện thoại đang nạp pin, ta bốt sốt ruột hẳn, cọ cọ đầu vào chân Sở Hôi biểu đạt sự cảm kích.

Quả là một thanh niên vừa hiền lành vừa lương thiện! Nhất định Chíp Bông đã rất hạnh phúc khi ở bên cạnh Sở Hôi, hi vọng một ngày nào đó nó sẽ tìm được đường về nhà. điểckhđàn/lẽ,quk,uibkỷ,đôn Chíp Bông à, mau về đi, chủ mày đang rất nhớ thương mày đó!

Sở Hôi vừa đi vào bếp vừa nói, “Để tao lấy nước cho mày, ngồi nghỉ chút đi. Chắc nạp chừng mười phút là có thể khởi động điện thoại lại, lúc đó tao sẽ liên lạc ngay với chủ của mày cho!”

Có lẽ Sở Hôi cho ta cảm giác đặc biệt tin cậy nên trong lúc đợi anh ta đi lấy nước mát ta cứ díp lại, cảm giác vô cùng buồn ngủ. Trục giác ra lệnh ta không thể ngủ, phải liên lạc với An An rồi mới được nằm.

Tại sao lại tự dưng biến hình? Hay là điềm báo gì đó? Có khi nào không biến thành người được nữa không? Đùng, ta mới vừa thể nghiệm sự tốt đẹp của tình yêu thôi mà!

Không biết ta đã ngủ bao lâu, hình như có người đang vuốt cổ ta, bàn tay lạnh lạnh, rất thoải mái, muốn mở mắt ra xem thử nhưng mở không nổi, chỉ hừ hừ mấy tiếng rồi lại chìm vào mộng đẹp.

“Chíp Bông, dậy đi, dậy ăn cơm!”

“Gâu...” Không phải Chíp Bông! Tôi tên Einstein-Phi!

“A, lộn rồi! May mà mày không nghe thấy... Dậy ăn chút gì đi! Sắp liên lạc với chủ mày được rồi, có lẽ sẽ về nhà nội trong tối nay thôi!”

Về nhà. Đứng, về nhà tìm An An!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 68

Lúc ta thức dậy, phát hiện mình đã ở nhà, bên cạnh là An An đang gọi điện thoại.

“Tôi hiểu rồi. Sau này sẽ kêu cậu ấy chú ý hơn.”

“Gâu...”

Vừa lúc An An cúp điện thoại, quay sang lảng lảng nhìn ta, nhìn đến mức khiến ta thấy chột dạ, rồi khẽ cau mày, đi tới ngồi xuống giường, nói, “Cậu biến về hình người thử xem”

Sau khi ngủ một giấc, cảm giác mệt mỏi lúc trước hoàn toàn biến mất, ta nhắm mắt lại tập trung suy nghĩ, lúc mở mắt ra, đã biến thành hình người. Ta thở phào một hơi, vẫn có thể biến về hình người!

Ta vừa dùng tay xoa xoa mặt mình vừa nói, “May quá! Nếu tôi vĩnh viễn không thể biến về hình người, cậu sẽ làm sao?” về mặt mong đợi...

“Vậy thì cậu chờ thấy người yêu mới của tôi đi. Có lẽ là vậy.”

Nghe vậy ta không hề tức giận chút nào, bởi vì An An còn nói giỡn được, chứng tỏ cũng yên tâm giống ta. Ta nói mấy lời trái lương tâm, “Được thôi, chỉ cần cậu hạnh phúc là tốt rồi! Sở Hối gọi cho cậu, sau đó cậu tới đó đón tôi à?”

“Sở Hối?” An An đặt di động xuống giường, lạnh nhạt nói, “Gọi thuận miệng quá ha. Là tôi gọi tới đúng lúc anh ta khởi động máy, sau đó chạy qua đón cậu về. Tôi có giữ số điện thoại của anh ta đây, còn nếu cậu muốn tự mình tới cửa cảm ơn thì tôi cũng đã nhớ kỹ địa chỉ nhà giùm cậu luôn rồi.”

Ta liếc An An một cái, nói, “Mặc dù phải tự mình tới cửa cảm ơn mới đúng, nhưng vào lúc này, không phải cậu nên nói ‘tôi đã tặng lễ cảm ơn giùm cậu rồi’ để an ủi trái tim bé nhỏ bị hoảng sợ của tôi sao?”

An An cười ha ha, “Trái tim bé nhỏ bị hoảng sợ? Tôi đã gọi cho bạn của cậu, anh ấy nói có thể là do cậu không nghỉ ngơi đủ người quá mệt mỏi nên ra có sự. Hiện tôi đang rất muốn hỏi, tại sao gần đây cậu lại không nghỉ ngơi đủ?” An An cười giễu cợt làm tổn thương trái tim bé nhỏ của Phi Phi ta. Là người yêu mà nói chuyện kiểu đó coi được sao?

Đúng là gần đây ta có ít thời gian nghỉ ngơi thật, ai kêu mỗi lần đều biểu hiện rất đói khát làm chi, đành chịu bị giễu cợt vậy! May mắn chỉ có hai bọn ta biết, Tiểu Cửu vẫn không rõ lý do tại sao ta ngủ không đủ. Ta hỏi lại cho chắc, “Cậu không nói với Tiểu Cửu lý do tại sao tôi không nghỉ ngơi đủ đây chứ? À, sao cậu lại biết số của Tiểu Cửu?”

An An nhìn ta bằng ánh mắt ‘cậu ngốc à?’, “Còn cần nói rõ lý do? Tự nghĩ là biết rồi. Số điện thoại thì không phải trong điện thoại cậu có lưu sao?” dứt lời tiếp tục nhìn ta với ánh mắt ‘cậu đúng là ngốc thật’.

Cũng đúng, An An không phải là người sẽ đi thảo luận với người khác những vấn đề riêng tư như vậy. Ta gật đầu một cái, thấy yên tâm hẳn, tựa lưng vào gối đầu, vỗ vỗ bụng, nói, “Tôi đói quá, có gì ăn không? Muốn ăn gà quay! Gọi cho người ta giao tới đi!”

“Được.”

“Cậu ăn chưa?”

“Chưa.” Nghe vậy, ta cảm động nói, “Lo lắng cho tôi nên chưa ăn tới luôn đúng không! Yên tâm, thông minh như tôi gặp phải chuyện nguy hiểm sẽ chạy trốn rất nhanh!”

“Thật sao? Tôi lại thấy cậu ngủ ở nhà người lạ vẫn rất ngon đó.”

“Ây da, tôi không phải kiểu nhẹ dạ dễ tin người đâu! Mới đầu cũng nghĩ không thể đi theo người lạ, nhưng trải qua quan sát kỹ lưỡng cảm thấy tạm thời có thể tin tưởng Sở Hối mới đi theo đây chứ! Hơn nữa, vẫn luôn giữ vững sự cảnh giác!” Ta vỗ ngực đảm bảo với về mặt kiên nghị.

“Giữ vững bằng cách ngủ mê mang?” An An gọi đồ ăn xong, hỏi lại.

Ta ghen lời, bắt đầu lý sự cùn, “Cậu xem, chẳng phải Sở Hối đã không khiến tôi thất vọng sao? Cuối cùng chúng ta đã vượt qua trở ngại to lớn, gặp lại nhau!” Nói xong, ta vươn tay muốn ôm An An để đánh lạc hướng.

An An giờ tay ngăn ta lại, “Ngồi đằng hoàng, đừng quậy.”

“Có cần tới mức đó không?! Tôi có phải đang mang thai đâu!”

“Tôi chỉ sợ cậu không kiềm chế được lại tưng dục quá độ!” An An nói xong, cười lạnh một tiếng.

Đừng xát muối vào vết thương của bạn chứ! Ta đen mặt, khoanh tay nhìn chăm chăm An An, suy nghĩ một hồi, nói, “Chẳng phải cậu vẫn luôn rất có tự chủ sao? Tôi không kiềm chế được thì còn có cậu, lo gì?!”

An An im lặng nhìn ta bằng đôi mắt đen quynh rũ (đối với ta mà nói là cực kỳ quynh rũ, đến mức có lúc không dám nhìn thẳng luôn. An An nhà ta thật xuất sắc! *mắt lấp lánh*). diẽnpon.đàn/lê,qvkljuyđ.đôn Ta vươn tay che mắt An An lại, “Đừng có nhìn tôi như vậy, có gì cứ nói đi!” Ban ngày ban mặt quynh rũ ta, đúng là không biết xấu hổ!

An An nghiêm túc nói, “Ở trước mặt cậu, duy trì tự chủ là một việc cực kỳ khó khăn. Cho nên, đừng đùa với lửa, nếu không, không chỉ cậu mà tôi cũng rất khó chịu.”

Lời tâm tình đạt cấp mười trên mười. Giám định hoàn tất.

“Cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn lắng lắng một chút.” Cái gì mà ‘ở trước mặt cậu duy trì tự chủ là một việc cực kỳ khó khăn’ chứ, rốt cuộc đã chịu thừa nhận sự quyến rũ của tôi?!

Lần đầu tiên An An nói thẳng với ta: không chỉ cậu mà tôi cũng vậy.

Tức chết mất! Nhìn được ‘ăn’ không được! *Lệ rơi*

Lúc này ta bỗng nhớ ra có việc quan trọng phải nói cho An An nghe, lập tức ngăn An An lại. “Chờ chút! Chiều nay tôi đã đi gặp một người, nhận được một chứng cứ chứng minh Triệu Minh Vũ mưu sát tôi.”

An An nghe xong, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng. Ta nắm lấy tay An An, ý bảo cậu ta bình tĩnh chờ nóng, rồi nói tiếp, “Di động của tôi đâu rồi? Chứng cứ ở trong đó.”

An An nhanh chóng lấy ba lô của ta tới, móc chiếc di động đã nạp được khoảng một nửa pin ra. Ta vội mở khóa màn hình, tìm đoạn ghi âm kia bật cho An An nghe.

“Tôi biết cậu đã tìm hiểu lý do tại sao tôi muốn tiếp cận Triệu Minh Vũ. Cậu nghi ngờ từ sớm rồi đúng không?”

An An khẽ mỉm môi, gật đầu một cái.

Ta mỉm cười, siết chặt tay An An, “Tôi cũng biết cậu lo cho tâm tình của tôi mới không trực tiếp nhúng tay vào, thật sự cảm ơn rất nhiều. Nhưng bây giờ,” ta lộ ra vẻ mặt xin lỗi, nói, “Xin cậu hãy xử lý tiếp giúp tôi! Cậu muốn dùng chứng cứ này làm gì Triệu Minh Vũ tôi cũng sẽ không có ý kiến. Có điều, tôi mong Hạ Dao được an toàn.”

An An cười đáp, “Được,” rồi chợt nói, “Thật ra, lý do tôi không nhúng tay vào một phần là vì cậu đã làm rất tốt. Có điều, vẫn chưa đủ quyết tuyệt.” dứt lời, lại ôm ta vào lòng, đặt cằm lên tóc ta, “Người như Triệu Minh Vũ, chết không hết tội, cần gì phải mềm lòng.”

Sau khi dùng một thân phận khác tiếp cận Triệu Minh Vũ ta mới phát hiện, lúc trước ta vẫn chưa hiểu hết Triệu Minh Vũ. An An nói không sai, Triệu Minh Vũ không hề có lòng hồi cải, ngược lại còn kiên định đã tâm bỏ lên trên, trước khi đạt được mục đích Triệu Minh Vũ có thể lợi dụng bất kỳ người hoặc việc nào có thể lợi dụng được, và lúc hết giá trị lợi dụng, lập tức đạp đi không hề vương bận.

Đúng vậy! Cần gì phải mềm lòng chứ! Nên cho Triệu Minh Vũ biết, có một vài thứ, dù có phát cuồng thế nào, dù có không chừa bất kỳ thủ đoạn nào vẫn ‘cầu mà không được’.

Ta ở nhà nghỉ ngơi hai ngày rồi tiếp tục đi làm như cũ. Buổi tối, An An sợ ta lại ‘nghỉ ngơi không đủ’ nên đã phân phòng ra ngủ. Đối mặt với giường lớn lạnh lùng, ta không chịu nổi, nửa đêm lết qua phòng sát vách đánh lén, sau đó bị An An khóa cửa lại, ngăn ở ngoài. điềukubkjn.đàn/.lê/quý.đonguoboi Thật tàn nhẫn! Có phải người yêu không vậy?

Ba ngày sau, bỗng có một nhóm cảnh sát đến công ty, dẫn Triệu Minh Vũ đang ở trong phòng làm việc đi. Lúc ra, Triệu Minh Vũ vẫn rất bình tĩnh dặn trợ lý, “Kêu mọi người cứ làm việc bình thường. Một lát gọi điện thoại báo cho vợ tôi.”

“Dạ.” Trợ lý thấy Triệu Minh Vũ trấn định, cũng dần bình tĩnh lại.

Một cảnh sát đứng sau lưng Triệu Minh Vũ cười nói, “Không cần gọi. Vợ anh ta cũng đang ở trong đồn tiếp nhận điều tra.”

Trợ lý hoảng hốt nhìn Triệu Minh Vũ hỏi, “Còn gọi không quản lý Triệu?”

Nói nhảm, dĩ nhiên là không rồi! Người cũng bị bắt, còn gọi gì nữa?!

Triệu Minh Vũ lắc đầu một cái, nói, “Cô biết số điện thoại của em gái tôi đúng không, gọi cho nó đi.”

Lần này vị cảnh sát kia không nói gì nữa, nhanh chóng dẫn Triệu Minh Vũ đi.

Khi cảnh sát đi hết, mọi người đồng loạt tụ lại, châu đầu ghé tai bàn tán.

“Cha của Tổng Linh Nhi phạm tội nên quản lý Triệu bị liên lụy?”

“Rất có khả năng! Cậu nghĩ đi, với cái chức cục trưởng đó có được bao nhiêu tiền lương mà đủ cho Tổng Linh Nhi mua toàn hàng xa xỉ như Chanel, Hermes này nọ? Có hai đứa con thích khoe của không phạm tội mới là lạ! Quản lý Triệu là con rể cũng bị liên lụy theo!”

“Có lẽ không mấy ngày là quản lý Triệu được thả thôi! Dù nhà họ Tổng xảy ra chuyện thì vẫn còn tổng giám đốc Lâm ở đây, chỉ cần còn tổng giám đốc Lâm, quản lý Triệu sẽ vẫn là quản lý Triệu! Thôi, chẳng ảnh hưởng gì tới chúng ta hết, cứ tập trung làm việc của mình đi!” Người nọ nói xong còn lên chỉ

chỉ trợ lý của Triệu Minh Vũ, ý bảo phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, người của quản lý Triệu vẫn còn ở đây.

Ta nghe xong, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Người không biết chuyện nghĩ Triệu Minh Vũ bị liên lụy cũng là việc bình thường thôi. Thực tế, không chừng không có Triệu Minh Vũ, Tổng Văn còn làm cục trưởng được thêm mấy năm. Giờ thì Triệu Minh Vũ liên lụy cục trưởng Tổng mới đúng, bất hạnh gặp phải đứa con rể này, cả nhà đều vướng phải tai ương lao ngục!

Sau khi ai về bàn nấy, mọi người lại tiếp tục dùng phần mềm tám chuyện khí thế ngất trời. Ta lặng lẽ dọn một ít đồ không nhiều lắm thuộc về mình bỏ vào ba lô, bước đi.

Lần này Triệu Minh Vũ vào, muốn ra ngay là chuyện không thể nào. Ta nghe An An nói, nhà họ Tổng không chỉ đổi trắng thay đen vụ Triệu Minh Vũ, còn phạm nhiều tội khác liên quan rất rộng, vì vậy nhân viên điều tra là người do ở trên cổ ý phải tới để ngừa đám người này chạy chọt quan hệ nhằm thoát tội, bình thường cục trưởng Tổng đặc tội không ít người, nay có cơ hội trả thù, họ dễ gì bỏ qua cho.

Giờ ta lại thành kẻ thất nghiệp, lang thang trên đường một hồi, quyết định mua một bọc chân gà nướng chạy tới công ty An An tìm người.

Ta ngồi trên ghế sa lon đối diện An An, vừa gặm chân gà vừa quấy nhiễu An An làm việc, cười hi hi nói, “Tôi cảm giác gần đây trong người rất lạ, cứ muốn ăn rồi ngủ miết, cứ như biểu hiện của mang thai! Ha ha, không phải là mang thai thật đấy chứ!” Ta giả bộ thẹn thùng nói tiếp, “Anh thích con trai hay con gái?”

An An cau mày nhìn mớ tài liệu trong tay, lạnh nhạt đáp, “Tập trung ăn không được à?”

Ta khoát tay tỏ vẻ ‘không quấy rầy cậu làm việc nữa, tôi gặm chân gà tiếp đây!’

Qua một lát, ta nhìn hết nôi, nói, “Rốt cuộc cậu vẫn chưa nói cho tôi biết cậu thích con trai hay con gái đấy!”

An An bất đắc dĩ buông xấp tài liệu trong tay xuống, nghiêm trang phối hợp, “Chỉ cần không phải là con của ông Vương hàng xóm, trai hay gái đều được.”

Làm ơn đừng có nói giỡn bằng về mặt phớt tỉnh như vậy chứ! Xương gà sém chút lọt vào khí quản, mấy người nói có nguy hiểm không? Ta ho khan điên cuồng, giờ ngón cái với An An, cậu giỏi lắm!

An An đi tới, ngồi xuống bên cạnh vỗ lưng cho ta, “Cẩn thận, đừng dễ động thai.”

Ho không dừng lại được. Sắp chết!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 69

Sau khi tận mắt thấy Triệu Minh Vũ bị bắt đi, ta an tâm quay trở lại cuộc sống ngày ngày vẽ truyện hài, thỉnh thoảng nhận một ít quảng cáo kiếm sống. Quảng cáo công ích ta hợp tác với đạo diễn Triệu Minh Hoa đã bắt đầu được phát sóng trên tất cả các đài truyền hình, thấy mọi người dân chú ý hơn trong việc nhận nuôi thú cưng, cảm giác vô cùng vui vẻ.

Ta chọn một ngày chủ nhật đẹp trời, xách theo quả, lấy thân phận là chủ của chú chó lông vàng đi lạc, tới tận nhà để bày tỏ lòng biết ơn với nghĩa cử cao đẹp của Sở Hôi. Nói chuyện một hồi cộng với nhìn thấy mớ bút màu và một số dụng cụ để vẽ trên bàn sách của Sở Hôi, biết anh ta cũng là người vẽ truyện tranh, do sở thích giống nhau, bọn ta trò chuyện ngày càng hợp.

Ta xin Sở Hôi cho xem lướt qua tập tranh, sau khi xem xong đã hoàn toàn bị phong cách cổ điển thần bí của Sở Hôi mê hoặc, có thể nói là thích tới mức không muốn buông tay.

“Anh vẽ tốt như vậy, không nghĩ đến chuyện xuất bản sao?” Những tập truyện này, cũng như Sở Hôi, xứng đáng được nhiều người biết và yêu thích.

Sở Hôi không tự tin lắm đâu, “Hôi đi học tôi có thư gửi cho một nhà xuất bản, nhưng dường như họ không có hứng thú lắm, nên không gửi nữa, giờ coi như vẽ chơi thôi!” Muốn khóc! Tùy tiện vẽ chơi đã đẹp thế này, không biết tập trung sẽ còn tới mức nào nữa! Mặc dù ta và Sở Hôi có phong cách khác nhau, nhưng nhìn tranh của Sở Hôi thật khiến ta tự ti.

“Vậy anh có định đăng lên mạng không? Lúc đó, không cần anh đi tìm nhà xuất bản, chắc chắn nhà xuất bản sẽ tự tìm tới anh bàn chuyện!”

Sở Hôi cười đáp, “Trừ khi công việc yêu cầu, còn lại tôi rất ít lên mạng, không hay chơi mấy trang xã hội đang nổi hiện nay.”

“Vẽ cho một mình mình xem không thấy cô đơn sao?”

Sở Hôi sững người, khẽ nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới đáp, “Thỉnh thoảng cũng có. [đvkuieen.đan.lêmqiuy.qvkjuý.đôn](#) Nhưng về truyện với tôi là một loại hương thụ. Hiện tôi đang vẽ một bộ thần thoại cổ đại, hằng ngày thấy số trang tăng từng chút một cảm giác vô cùng thỏa mãn. Có lẽ không cần tôi giải thích cậu cũng hiểu đúng không? Đại khái giống như tâm tình của một người mẹ mang thai, vui sướng, mong chờ, hưng phấn, kích động, khẩn trương gì đều có hết!”

Ta gật đầu đồng ý, sau đó mặt dày hỏi, “Tôi có thể xem hết không?”

Sở Hôi hào phóng đáp, “Dĩ nhiên! Cậu là người đầu tiên ngoài tôi xem nó đó!”

“Vinh hạnh quá!”

Tác phẩm của Sở Hôi lấy Sơn Hải Kinh làm gốc, căn cứ vào đó tưởng tượng ra các nhân vật thần, ma, yêu quái, bảo vật vân vân. Ta dùng hết nửa giờ để xem lướt qua toàn bộ, phát hiện Sở Hôi đã hoàn thành phần Sơn Kinh, Hải Kinh gồm bảy quyển, còn lại Đại Hoang Kinh đang vẽ.

Xem một lần chưa đã nghiền, ta bắt đầu lật từng tờ xem tỉ mỉ, đến khi xong hết bảy quyển thì đã qua thêm một giờ nữa. Sở Hôi vẫn an tĩnh ngồi một bên vẽ tùy bút. Ta lưu luyến khép tập tranh lại, kích động nói, “Thầy Sở, thầy vẽ đẹp quá! Khiến tôi hận không thể cầm về nhà giấu làm của riêng!”

Sở Hôi dùng bút nhìn ta, cười vui vẻ, “Cám ơn lời khen của cậu. Tôi thật sự rất vui! Quả nhiên được người khác công nhận thành quả là một việc rất hạnh phúc! Có điều đừng gọi tôi là thầy, tôi không kham nổi đâu, cứ gọi tôi A Hôi là được!”

Ta sợ Sở Hôi ngại, bèn gật đầu nói, “A Hôi, tôi có hiểu biết một ít về lĩnh vực này, cảm thấy nếu anh cho xuất bản nhất định sẽ thành công! Anh cũng nói lúc học đại học từng gởi thử, nhưng dù sao đã là rất nhiều năm về trước, chẳng phải bây giờ anh đã vẽ tốt hơn hồi đó nhiều sao? Phải tự tin lên!” Ta kích động nói, bất kỳ người nào gặp được một tác phẩm hay, nhất định cũng sẽ kích động như ta thôi. Mỗi một bức có thể nói là kinh điển của kinh điển, phong cách tinh tế, thần bí, theo đuổi sự hoàn mỹ trong từng chi tiết, hơn nữa vô cùng sống động. Sơn Hải Kinh là bộ truyện hồi lóp mười một ta từng mua về xem để làm phong phú thêm ý tưởng về truyện cho mình, giờ từng nhân vật trong đây được Sở Hôi vẽ ra, quả thật rất giống với tưởng tượng của ta thậm chí còn chi tiết và đặc sắc hơn nhiều. Nếu Sở Hôi cho xuất bản truyện này, nhất định ta sẽ mua luôn bốn năm quyển, một quyển để xem, một quyển cất để dành, còn lại đem tặng.

Có thể là kỷ ức bị từ chối hồi trước khiến Sở Hôi hơi chần chờ, nhưng dưới ánh mắt chờ mong của ta, đã nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu mới nói, “Chờ tôi vẽ xong Đại Hoang Kinh sẽ xem xét tới việc tìm nhà xuất bản.”

“Tốt quá! Tôi sẽ chờ tin tốt của anh!”

Có vài người như vậy đấy, chỉ cần gặp mặt mấy lần đã khiến bạn xem là tri kỷ, muốn dốc lòng với họ.

Sau lần đó, ta thường xuyên chạy tới xem Sở Hôi vẽ truyện, thấy Sở Hôi đã bắt đầu sáng tác phần Đại Hoang Kinh, tâm tình tốt đẹp hẳn, đột nhiên cảm thấy so với người ta mình đúng là quá không chuyên nghiệp, không thể tiếp tục xem về truyện là hoạt động giải trí như trước. Hôi ấy muốn lập nghiệp ở Phụng Châu không phải đầu làm việc không được, vẽ truyện lại không mang đến thu nhập, nhưng giờ tình thế đã khác. Ta có thể dùng về truyện để nuôi sống mình, vậy thì cần gì phải lo tìm việc khác nữa, vừa được làm việc mình thích lại không lo cơm áo gạo tiền, mắc gì không làm?! Nghĩ thông rồi, ta phát hiện trừ về vài truyện hài ngắn, hình như mình chẳng có lấy một truyện nào được xem là tác phẩm thật sự.

Đang lúc ta suy nghĩ tìm ý tưởng cho tác phẩm mới, vô tình phát hiện một tiểu thuyết trên mạng viết về hai chú chó lông vàng và Harry. Mới đầu ta bị thu hút bởi đoạn giới thiệu ghi nhân vật chính là hai chú chó lông vàng và Harry, đọc thử mấy chương, cảm thấy mặc dù không tính là xuất sắc nhưng ý tưởng đặc biệt mới mẻ độc đáo, hành văn sống động. Có thể là do lúc xem ta tự gắn mình là chú chó lông vàng còn An An là Harry kia nên mê mẩn luôn, bỏ hết ba ngày đọc một lèo tới cuối. Hình như bộ tiểu thuyết này vẫn chưa kết thúc, có điều đã lâu không thấy tác giả đăng chương mới.

Trong tiểu thuyết này, nhân vật chính số một sau khi chết biến thành một chú chó lông vàng, gặp và quen biết với nhân vật chính thứ hai, một chú chó Harry. Bởi vì chú chó Harry kia là con chó duy nhất có thể nghe hiểu Long Vàng, Long Vàng sợ cô độc bèn liều chết quần lấy Harry vốn tính tình lạnh nhạt. Sau khi trải qua nhiều khó khăn trở ngại, Harry mới dần chịu thành anh em tốt với Long Vàng vốn đơn thuần ngốc nghếch (tuy ngoài miệng không nói nhưng qua hành động có thể nhận ra Harry rất quan tâm Long Vàng) câu chuyện bắt đầu tới đoạn ảm áp thì bị ngưng giữa chừng.

Bỗng nhiên ta rất muốn chuyển thể tiểu thuyết này thành truyện tranh! Nhưng tại sao tác giả lại không viết tiếp? [diendandnfflê. quý.boiidôn](#) Tại sao? Tại sao chứ? Nói thật tác giả viết không tính rất tốt nhưng tình tiết và nhân vật đều vô cùng thích hợp chuyển thể. Quan trọng hơn, hai nhân vật chính là Long Vàng và Harry, giống chuyện của ta và An An! Kích động quá!

Ai tới giải thích cho ta biết tại sao tác giả không viết nữa đi! Hu hu!

Lần cập nhật cuối đã là nửa năm trước?! Ta bắt đầu tìm hiểu về tác giả của tiểu thuyết ‘Cuộc sống sau khi biến thành Long Vàng’ này, may mắn tác giả cũng chơi weibo, bèn nhấp vào địa chỉ ghi lại, mò tới weibo của tác giả.

Bài đăng mới nhất trong weibo của tác giả là hơn mười ngày trước, tốt quá, ít nhất tác giả không có biến mất. Ta nhanh chóng gởi tin nhắn riêng cho tác giả, sốt ruột đợi trả lời.

Ta: Lộc đại đại! Đã lâu không thấy ngài đăng chương mới của ‘Cuộc sống sau khi biến thành Long Vàng’! Cầu vãn!!

Hai ngày sau, ta nhận được tin trả lời của tác giả.

Lộc Ha Ha: *Mồ hôi* Hò Súp Cay đại đại đừng gọi một người trong suốt như tôi là đại đại! Cám ơn Hò Súp Cay đại đại đã yêu thích! Không có

chương mới là vì người đọc trộm quá nhiều, cộng thêm công việc bận quá, thỉnh thoảng dành ra một ít thời gian thức khuya viết lại bị mấy người đọc trộm gởi tin nhắn riêng tới weibo mắng đại loại như ‘viết đã dở còn cập nhật không có quy luật, hoàn toàn không xứng bỏ tiền ra xem’ này nọ. Công sức bỏ ra không những không được công nhận còn bị vũ nhục, cảm thấy áp lực, nên không còn tâm tình viết nữa. Thật xin lỗi.

Ta: Cạn lời! Đọc chùa còn dám chạy tới trước mặt tác giả tỏ vẻ, thật không biết phải nói gì để an ủi Lộc đại đại...

Lộc Ha Ha: Vốn vì chút chuyện này tâm tình vẫn luôn không vui, nay thấy Hồ Súp Cay đại đại thích, bỗng vui hơn hẳn! Cảm ơn đại đại rất nhiều!

Ta: Hi vọng Lộc Lộc có thể mau chóng vui vẻ trở lại! Không nên vì những kẻ không đáng làm ảnh hưởng tới tâm tình của mình. Coi như là vì những bạn đọc trung thành vẫn đang chờ chương mới, điều chỉnh tốt tâm tình rồi quay lại ha! Tôi thấy có rất nhiều bạn đọc để lại bình luận khích lệ đó, vì những thiên sứ nhỏ kia, mong Lộc Lộc đừng dễ dàng buông bỏ. A, tôi gọi bạn là Lộc Lộc được chứ? Ha ha! Gọi tôi là Hồ Súp Cay thôi được rồi, thật lòng không quen bị kêu đại đại *thẹn thùng*.

Lộc Ha Ha gởi tới một biểu tượng mặt khóc: Cảm ơn Hồ Súp Cay! Bạn nói đúng, coi như vì những bạn đọc vẫn luôn ủng hộ tôi, tôi phải tiếp tục kiên trì! Buồn rầu vì những kẻ đã đọc chùa còn nói lời khó nghe kia đúng là có lỗi với bản thân cũng như với những bạn đọc tốn tiền xem truyện. Cảm ơn lời khuyên của bạn một lần nữa! Chờ tôi hết bận, điều chỉnh tâm trạng tốt rồi sẽ lập tức cập nhật truyện. Dĩ nhiên có thể gọi tôi là Lộc Lộc! Cảm ơn vì đã trò chuyện với tôi!

Ta châm chọc một lát mới gõ: Tôi có việc này muốn hỏi ý bạn. Không biết bạn có hứng thú hợp tác với tôi không? Tôi muốn được bạn cho quyền chuyển thể tiểu thuyết này thành truyện tranh và đăng lên mạng.

Lộc Ha Ha gởi tới một biểu tượng giật mình: Thật sao?!

Ta gọi lại biểu tượng mặt ngưng ngẫm: Không biết bạn có thích phong cách vẽ của tôi không? Có lẽ hơi khác người một chút...

Lộc Ha Ha: Không không không! Tôi đã xem truyện của bạn rồi, rất thích! Khả năng tưởng tượng vô cùng phong phú...

Ta khiêm tốn nói: Khả năng tưởng tượng của bạn cũng rất tốt...

Lộc Ha Ha gởi biểu tượng đỏ mặt hời: Nếu Hồ Súp Cay thích thì cứ vẽ đi!

Ta nghiêm túc nói: Bạn cứ suy nghĩ cho thật kỹ đi rồi hẵng cho tôi câu trả lời. Tôi muốn là quyền được chuyển thể và sửa đổi một số tình tiết trong nguyên tác theo ý nghĩ của mình, có thể là cắt giảm hoặc tăng thêm gì đó.

Lộc Ha Ha: Nói thật, tôi cảm thấy tiểu thuyết này mình viết cũng không được tốt cho lắm, được Hồ Súp Cay thích là niềm vui bất ngờ với tôi, tất nhiên cũng sẵn lòng việc Hồ Súp Cay giúp nó trở nên hay hơn. Tôi tin Hồ Súp Cay! Bạn là tác giả vẽ tranh châm biếm tôi rất thích!

Ta vội nói: Tác giả thì không dám nhận, chỉ có thể gọi là một người thích vẽ tranh châm biếm thôi, ha ha! Nếu Lộc Lộc đồng ý giao nó cho tôi, nhất định tôi sẽ bỏ ra tất cả tâm huyết để đối đầu với nó! Nhưng dù sao, tôi vẫn hi vọng bạn sẽ suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định. Ba ngày sau tôi chờ câu trả lời chắc chắn của bạn!

Lộc Ha Ha: Được.

Có thể là ta cười rất tươi khiến An An tò mò, hỏi, “Chuyện gì vui dữ vậy?”

“Ha ha siêu vui! Trước tôi nói có một tiểu thuyết muốn chuyển thể nó thành truyện tranh cậu nhớ không?”

“Xem ra đã tiến triển rất thuận lợi?”

“Đúng vậy! Tôi đã liên lạc được với vị tác giả đã biến mất thật lâu kia, khích lệ người đó tiếp tục sáng tác, sau đó đề cập tới việc xin quyền chuyển thể truyện và đã nhận được sự tin tưởng của tác giả! Giờ chờ tác giả suy nghĩ cẩn thận xong sẽ cho tôi câu trả lời chắc chắn.”

An An gật đầu một cái, sau đó quay màn hình laptop trong tay về phía ta, nói, “Tôi cũng có một tin tốt muốn báo cho cậu.”

Ta ngạc nhiên hỏi, “Tin gì?” Sau đó đọc bài báo trong trang web trên màn hình laptop, đưa tin về việc Triệu Minh Vũ bị đưa ra tòa xét xử vì tội cố ý giết người.

“Muốn đi xem không?”

Ta cười nói, “Dĩ nhiên, không đi rất đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 70

Ba ngày sau, Lộc Ha Ha trả lời đồng ý. Sau đó biên tập viên của Lộc Ha Ha liên lạc với ta, thông qua đó, làm việc với quản lý đăng bài, trải qua bàn bạc, đưa ra bản hợp đồng về quyền chuyển thể và sửa đổi tiểu thuyết ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vàng’. Để không phụ lòng tin của Lộc Ha Ha, mặc dù tiểu thuyết chỉ mới đăng hai phần ba, nhưng từ hôm được trao quyền, ta đã dùng hết ba ngày để viết đại cương nhân vật và tình tiết truyện, tiếp đó lại tốn hơn nửa tháng bắt đầu bổ sung và sửa đổi chi tiết thêm.

Cuối tháng, An An và ta đi xem phiên tòa xử Triệu Minh Vũ, bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn, tình tiết ác liệt, Triệu Minh Vũ bị phán tù chung thân. Nhưng Triệu Minh Vũ không phục, đòi chống án ngay tại chỗ.

Ra khỏi tòa án, trời nắng chan chan, dường như có thể làm tróc luôn một lớp da. Ta nắm tay An An vọt lẹ vào xe, cảm thụ hơi lạnh trong đó mới thấy bớt rất da.

An An sờ đầu ta, hơi nhếch khóe miệng nói, “Kháng án, không chừng lần hai sẽ bị phán tử hình. Tên đó tự đi tìm chết, cậu không cần phải bận tâm.”

An An nói rất đúng, tự mình tìm chết, ai cũng không ngăn được. Án chung thân, ở trong tù biểu hiện tốt là được đặc xá dần, không chừng một ngày nào đó có thể ra tù, mặc dù thời gian hơi lâu, thật ra là rất lâu, nhưng so với án tử hình, chắc chắn chết, thì đã tốt hơn rồi.

Khoảng giữa tháng bảy, Tiểu Cửu làm tiệc đầy tháng cho đôi song sinh. Ta dẫn theo người nhà, chính là An An, hi hi, và quà tặng, hơn hờ đi dự tiệc. Tiểu Cửu đã đăng hình của hai bé con lên nhóm chat, là hai bé gái vô cùng dễ thương, mắt vừa to vừa tròn, lông mi vừa cong vừa vểnh. Tuy mới nhìn thì trông giống nhau như đúc, nhưng chị hai có con ngươi màu xanh biển, em gái lại có con ngươi màu đen, rất dễ nhận biết. divkjền.đàn/lẽ,qvkj,ủy.đôn Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của hai đứa, phát hiện mắt và mũi của hai chị em giống Tiểu Cửu, miệng và lỗ tai lại như khuôn đúc của Nhị Nhị, kết hợp tất cả ưu điểm của cha và mẹ, không đáng yêu mới là lạ!

Ta cứ nghĩ mình tới sớm lắm rồi, không ngờ một người bạn khác của Tiểu Cửu còn tới sớm hơn. Mặc dù không quen nhưng bọn ta vẫn lịch sự cười gật đầu chào nhau, sau đó ta lập tức xông lại ôm lấy chị hai từ tay Tiểu Cửu.

“A, bé con không sợ người lạ tí nào! Nói ôm là cho ôm liền...” Ta ngạc nhiên hô.

Tiểu Cửu cười nói, “Mới bấy nhiêu mà hai chị em đã biết mê đẹp rồi!”

Tiểu Cửu vừa nói xong, em gái đang nằm trên tay Nhị Nhị đã vươn tay muốn An An ôm. An An lộ vẻ do dự, sợ vô ý hơi dùng sức một chút sẽ làm tổn thương bé con yếu ớt.

Em gái duỗi tay cả buổi không thấy An An đáp lại, nước mắt nhanh chóng tụ đầy mắt, khiến ta đau lòng muốn chết, vội vỗ tay An An giục, “Cậu mau ôm đi!”

An An nhận lấy em gái, tư thế cứng ngắc. Đây là lần đầu tiên ta thấy cảnh An An tay chân luống cuống mặc cho bé con nhều nước miếng khắp bộ vest được may thuần thủ công của mình, nhìn không được, bật cười ha ha không ngừng.

Chị gái nghe ta cười cũng toét miệng cười theo, lộ ra nụ cười như thiên sứ. Người bạn ta chào lúc nãy vẫn luôn cầm máy hình trên tay, thấy vậy lập tức chụp lại khoảnh khắc vui vẻ này. Người này có vẻ ngoài còn ưu tú hơn cả ta và Tiểu Cửu vốn thuộc tộc đặc biệt, sau ta mới biết anh ta cũng giống ta và Tiểu Cửu đều không phải người bình thường.

Nhị Nhị nhìn hết nỗi cảnh em gái tiếp tục gieo họa cho bộ vest sang trọng của An An, bèn nói, “Để tôi ôm bé đi thay một bộ đồ khác.” divkvkjền.đàn/lẽ,qv.đôn Nhưng em gái cứ sống chết túm cổ áo An An không buông. Bình thường bé con mới tháng tuổi không thể nào mạnh dūr vậy, có điều con của người đặc biệt tất nhiên không thể dùng lẽ thường để phán đoán được. Nhị Nhị đành lắc đầu từ bỏ.

Tiểu Cửu giới thiệu tên người bạn cầm máy chụp hình kia, “Đây là Thi Viên,” Thi Viên cười cười gật đầu với ta và An An.

“Còn đây là Giang Tư và Trang Cận, hai người bạn tôi từng nói với cậu. Dù mới gặp lần đầu nhưng mọi người đừng khách sáo, đều là bạn bè tốt hết.”

Ta cười, khoát tay lên vai An An nói với Thi Viên, “Đây là ‘vợ’ của tôi, không được dòm ngó!”

Thi Viên bật cười, đáp, “Thật không ngờ! Tôi cứ tưởng cậu mới là ‘vợ’ chứ!”

An An không lên tiếng mặc ta nói hươu nói vượn. Ta được nước nghiêm túc vén tay áo lên, khoe bắp tay với chút thịt mỏng, “Trông đàn ông như tôi sao có thể là ‘vợ’, phải là trụ cột gia đình mới đúng!”

Thi Viên giờ máy chụp hình lên nói, “Chờ tôi rửa hình ra sẽ gởi cho ‘trụ cột của gia đình’ một phần!”

Ta xem qua mớ hình Thi Viên đã chụp, vui vẻ nói, “Cảm ơn! Anh chụp đẹp quá! Mau kết bạn rồi gởi file hình qua cho tôi luôn đi!”

Tiểu Cửu cười nói, “Thi Viên là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đã đạt rất nhiều giải thưởng lớn, hôm nay được cậu ấy chụp cho là vinh hạnh của chúng ta đây! Chung quy cũng là nhờ phúc của hai bé con!”

Thi Viên cười híp mắt, lại ôm lấy chị gái nói, “Ồ đây lớn nhất là hai bé con, mấy người đều phải xếp xó một bên hết!”

Đứng gần ta mới thấy bụng của Thi Viên phải nói là to khác thường, bèn vươn tay sờ sờ, nói, “Người anh em, nhìn anh gầy như vậy, không ngờ lại có bụng bìa không nhỏ ha...”

Thi Viên đang dùng má cọ cọ mặt chị gái, nghe vậy đáp, “Trong này đang có một bảo bối nhỏ, không phải bụng bìa.”

Ta phối hợp hỏi tới, “Mấy tháng rồi?” Nói xong bật cười ha ha không ngừng.

Thi Viên xòe một bàn tay ra, quơ quơ, “Năm tháng rồi, chẳng mấy chốc là có thể đỡ hàng xuống! Bảo bối nhỏ giầy vò tôi sắp mệt chết rồi!”

Người anh em, anh diễn thật quá! Bội phục! “Nhớ mời tôi ăn tiệc đầy tháng đó!”

“Nhất định, nhất định!”

Về nhà, ta nói với An An anh bạn kia thật thú vị, phải kêu Tiểu Cửu khuyên anh ta giảm bụng bìa mới được, đẹp trai thế kia lại có bụng to sẽ bị con gái chê khó mà tìm vợ được.

An An nhìn ta một cái, trầm ngâm trong chốc lát mới nói, “Cậu không thấy là anh ta không hề nói giỡn với cậu sao?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện anh ta mang thai.”

Ta nhìn An An với ánh mắt ‘cậu ngốc à’, sau đó vươn tay sờ trán An An, lại ngửi ngửi ngực cậu ta, “Cậu say hả? Không có mùi rượu mà...”

An An ôm đầu ta ép vào ngực, miệng dán lỗ tai ta hỏi, “Không tin thì cứ hỏi Tiểu Cửu thử, chắc chắn Tiểu Cửu sẽ không lừa cậu.”

Hỏi thì hỏi, sợ gì!

Tối, tắm rửa xong xuôi, ta ngồi trên giường gọi điện thoại cho Tiểu Cửu.

“Cái gì?”

Tiểu Cửu nói: “Mang thai thật!”

“Nhưng anh ta là nam!”

“Cậu ấy thuộc mèo dị tộc. Trong tộc này, có một chi, con trai có thể thụ thai sinh con, lần trước tôi chưa nói cho cậu nghe à?” Tiểu Cửu hỏi lại.

“Tất nhiên là chưa rồi! Trời ạ, mèo dị tộc! Hồi trước không phải anh nói rất khó gặp được người trong tộc này sao?”

“Cũng là nhờ duyên phận, đợi lúc nào rảnh tôi sẽ kể chi tiết cho cậu nghe. Thật ra lúc nhỏ bọn tôi từng gặp rồi, nhưng đã mất liên lạc từ lâu, đầu năm nay mới gặp lại. Khi nào rảnh chúng ta tụ tập tám chuyện đi!”

Ta vẫn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ con trai có thể mang thai, bèn hỏi ngu một câu, “Đều là dị tộc vậy chó dị tộc có năng lực đó không?”

“Theo tôi biết thì không. Có điều chúng ta thường mạnh ai nấy sống, cũng có thể là có nhưng chúng ta chưa gặp thôi, không chắc lắm.”

Nghe vậy, ta bỗng thấy hơi mất mát, “Anh chắc chứ? Nếu tôi cũng có năng lực đó thì tốt rồi! Như vậy sẽ có được một bé con thuộc về tôi và An An!” Chính ta cũng bất ngờ chuyện mình hoàn toàn không hề bài xích việc con trai sinh con.

Tiểu Cửu hỏi, “Cậu yêu Trang Cận tới mức nguyện ý sinh con cho cậu ta luôn rồi?”

Ta gật đầu không chút do dự, “Ừ! Tất nhiên, không sinh được có thể nhận nuôi nhưng nếu như có thể thì tôi nguyện ý.”

Tiểu Cửu chột nghiêm túc nói, “Phi Phi, Trang Cận không giống Nhị Nhị. Nhị Nhị không còn họ hàng thân thích nên bọn tôi bên nhau không có vướng ngại. Nhưng theo cậu nói thì Trang Cận có gia cảnh phức tạp, địa vị lại không tầm thường, nếu người nhà Trang Cận biết chuyện của hai cậu, chắc chắn sẽ không thuận lợi như tôi và Nhị Nhị. Tôi thấy, cậu thương Trang Cận như vậy cũng không phải chuyện tốt, Thi Viên đã vậy rồi, tôi không muốn cậu cũng bị tổn thương.”

Việc này ta đã từng nghĩ tới, “Đáng tiếc, nếu có thể khống chế tình yêu theo ý mình thì đã không có nhiều người ưu phiền vì nó rồi! Tôi hiểu điều anh nói nhưng xe tới núi ắt có đường. Yêu thì yêu thôi! Tôi sẽ trực tiếp đón nhận mọi khó khăn! Sợ bị tổn thương còn đi yêu làm gì, làm hòa thượng cả đời cho rồi! Tôi không hề muốn làm chó độc thân! Mà Thi Viên sao vậy? Cha của đứa bé không chịu nhận trách nhiệm?”

Tiểu Cửu cười nói, “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu! Phi Phi, cậu cứ luôn khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác! Cậu không hề thua kém Trang Cận, thừa ưu tú để sánh vai bên cậu ta!” Tiểu Cửu thở dài một tiếng, nói tiếp, “Cha của đứa bé trong bụng Thi Viên còn có gia cảnh phức tạp hơn An An nhiều, một lời khó nói hết. May mắn Thi Viên cũng giống cậu, biết nghĩ thoáng, không chui rúc vào vỏ ốc nên thật ra tôi cũng không lo lắm!”

“Tất nhiên! Einstein-Phi tôi ưu tú như vậy, dư sức sánh vai với bất kỳ ai! Được tôi yêu là phúc ba đời của cậu ta đó! Ha ha ha! Anh cứ lo cho tổ ấm nhỏ của mình đi, thỉnh thoảng hâm mộ bọn tôi là được rồi! Chuyện của bọn tôi cứ để bọn tôi tự xử, sẽ không tới mức đòi sống đòi chết đâu! Đừng lo!”

“Ừ. Cậu vẫn tự kỷ như xưa...”

“Tự kỷ giúp người ta càng thêm ưu tú, không tự kỷ uống công làm người ha ha ha!”

Ta cúp điện thoại, hưng phấn nói với An An vừa bước ra khỏi phòng tắm, “Thi Viên mang thai thật đó! Có điều, hình như là gặp phải một tên cận bã! Ấy da, sao trên đời nhiều cận bã quá vậy?!”

An An đi tới ngồi xuống mép giường. Ta vừa dùng máy sấy hong tóc cho An An, vừa hỏi, “Sao cậu không kinh ngạc gì hết vậy?”

“Ai nói tôi không kinh ngạc? Chỉ là không biểu hiện ra thôi.” An An hỏi hột nói.

Ta nhún vai, nói tiếp, “Thi Viên là mèo dị tộc. Tiểu Cửu nói trong mèo dị tộc có một chi đặc biệt, con trai có thể mang thai sinh con. Quà là thần kỳ! Chó dị tộc lại không nghe nói có năng lực này.”

An An nghiêng đầu nhìn ta, “Dường như tôi nghe thấy sự hâm mộ từ trong giọng nói của cậu?”

Ta vươn hai ngón tay ra so so, “Có chút xú đây thôi! Chỉ là tò mò nếu tôi và cậu có con sẽ trông như thế nào, giống cậu nhiều hơn hay giống tôi nhiều hơn? Tính tình ra sao?”

“Nhất định là giống tôi nhiều hơn.”

“Ai nói? Chưa chắc à!”

“Cậu ngốc như vậy, con nhất định sẽ cự tuyệt tiếp nhận gen từ cậu.”

“Nói cứ như chúng ta cũng sinh được ấy...”

“Tôi sẽ không ghét bỏ cậu chỉ vì cậu không sinh được, yên tâm.”

Ta ném máy sấy qua một bên, hừ hừ, “Làm như cậu có thể không bằng!”

An An nhặt máy sấy lên tự sấy, lạnh nhạt nói, “Không sinh được rất tốt, chỉ mới thảo luận thôi đã gây gổ thế này, sinh ra rồi còn không biết tới mức nào nữa. Tôi vẫn thích thể giới chỉ có tôi và cậu hơn.”

Chỉ một vài lời tâm tình cấp mười trên mười của An An đã khiến ta mê mẩn hận không thể lập tức nhào qua hiến thân!

Lỗ tai sắp chảy máu...

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phi Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 71

Đêm đó, bọn ta ‘điên cuồng’ cả đêm, hết tư thế này sang tư thế khác.

‘Điên cuồng’ xong quả nhiên thấy vui vẻ hơn trước nhiều, mặc dù hôm sau không tránh khỏi đau lưng mỏi gối, may mắn ta còn trẻ, tốc độ khôi phục tương đối nhanh, hi vọng đến sau bốn mươi tuổi vẫn giữ được khả năng khôi phục như bây giờ. Vì mục tiêu sau bốn mươi tuổi vẫn ‘trâu bò’, kiên trì chạy bộ mỗi ngày và chủ nhật tới phòng tập với An An đều là những chuyện phải làm!

Cuối tháng tám, ta đã hoàn thành đề cương chi tiết của ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vang’ sau nhiều lần sửa đổi tới lui, bắt tay vẽ tập đầu tiên.

Có lẽ do đây là bộ truyện tranh tương đối chính thức đầu tiên của ta, không giống mấy truyện hài ngắn lúc trước, nên tinh thần vẫn luôn trong trạng thái hưng phấn, cộng thêm có đại cương vô cùng chi tiết và hoàn chỉnh (cuối tháng bảy, Lộc Ha Ha đã viết xong phần cuối, kết thúc tiểu thuyết), trừ một chút rối rắm về tạo hình các nhân vật, còn tình tiết câu chuyện thì không có vấn đề gì, nói chung là đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, vì vậy đến cuối tháng chín, ta đã vẽ được mười tập. Trong khoảng thời gian này cũng lần lượt công bố hình tượng dễ thương của các nhân vật trong truyện. Các fan khi biết ta muốn vẽ một bộ truyện dài đều tò mò về vô cùng mong đợi. Lúc ta đăng hình của gia đình ba thành viên: Long Vang, Harry và người nhận nuôi, các fan càng kêu gào đòi tập đầu tiên dữ hơn.

Ngày một tháng mười, ta đăng tập đầu tiên, sau đó cập nhật tập mới đều đặn mỗi tối thứ sáu hàng tuần.

An An bóc tem tập đầu tiên.

Có lẽ vì số người ta bấm theo dõi không nhiều, trong đó có An An, là người bóc tem tập đầu nên bị các fan muốn tìm hiểu nhiều hơn về ta mò tới tận weibo, để lại bình luận ngay dưới bài chia sẻ tập đầu.

‘Khi nào Hồ Súp Cay đại đại mới cập nhật tập mới? Nhờ anh giục đại đại một tiếng được không? Quý gối cầu! Thích con chó bần bần dễ thương kia quá đi mất!’

‘Là bạn ngoài đời thực của Hồ Súp Cay đại đại? Hình đại diện dường như là tác phẩm của đại đại?! Mặc dù lối vẽ hơi khác, nhưng phong cách thì giống như đức... Mớ nốt ruồi trên mặt nhiều chả khác sao trên trời... Say!’

‘Người anh em bóc tem kia, mau thành thực khai báo, lúc Hồ Súp Cay đại đại đăng bài, anh đang ngồi chồm hổm bên cạnh chờ thời đúng không?!’

‘Chẳng lẽ không ai cảm thấy, hình đại diện Hồ Súp Cay đại đại vẽ cho người này tràn ngập ác ý sao?! Tôi vừa dùng PhotoSở Hòip lau thử cho khuôn mặt đầy nốt ruồi kia, phát hiện nguyên bản đẹp kinh người! Nếu người anh em này thật sự tuần tú như hình, nhất định là do Hồ Súp Cay đại đại ghen tỵ nên mới thêm một đống nốt ruồi cho người ta rồi! Nhất định là vậy!’

An An cao ngạo và lạnh lùng không đáp lại bất kỳ lời suy đoán nào. Còn ta, khi nhìn thấy cái bình luận khen An An đẹp được rất nhiều người bấm thích, bĩu môi thầm nghĩ: ai thêm ghen tỵ với cậu ta?! điện.đàn;lêq/ădshúy.đôn Tôi còn tuần tú hơn cậu ta nhiều! An An chỉ là có khí chất hơn ta xiu xiu thôi! Khuôn mặt toàn nốt ruồi kia là để hạ gục việc lúc trước An An cứ lấn áp ta hoài chứ bộ!

Ta trịnh trọng đàm phán với An An, “Chứng nào cậu mới đổi hình đại diện?”

An An nhàn nhã đáp, “Tôi nói muốn đổi hình đại diện lúc nào?”

Cứng rắn không được, ta lập tức chuyển sang mềm mỏng, nịnh nọt hỏi, “Cậu xem, cứ dùng một hình đại diện mãi thật không thú vị, đổi mới đi! Tôi sẽ đo ni đóng giày riêng cho cậu một cái cao cấp khác!”

“Cao cấp tới mức nào?”

“Dựa theo hình chó hồi trước của cậu! Một con Harry mập mập béo béo!” Ta nói xong, thấy sắc mặt An An khê biến, lập tức đổi giọng, “Đùa thôi! Sẽ vẽ một con Harry tuần tú ngồi ngời ngời dành riêng cho cậu làm hình đại diện! Vừa đẹp trai vừa đáng yêu!”

An An thu hồi tầm mắt, tỏ vẻ: không có hứng thú.

Đừng như vậy chứ! Ta nhanh nhẹn bu lại đấm chân cho An An, giả bộ hiền lành hiểu chuyện, “Vậy cậu thích mèo không? Vẽ một công tử Bô Ngẫu quý phái, quý nhất trong số các giống mèo, được không?”

An An vẫn không nói lời nào, chờ ta vò đầu bứt tai không biết làm sao, mới chậm rãi nói, “Nếu tôi đổi hình đại diện, chẳng phải sẽ chứng thực cho lời đồn cậu ghen tỵ tôi, nay bị phát hiện nên chột dạ kêu tôi lập tức đổi hình đại diện khác?”

Hả? Cũng có lý! Không thể tùy tiện đổi hình đại diện được!

Ta thờ dãi, “Làm người nổi tiếng trên mạng vốn không dễ dàng, không ngờ bạn bè của người nổi tiếng cũng thân bất do kỷ như vậy!”

An An vẫn tiếp tục lật sách, ra vẻ không hề để ý, “Vẽ một con Long Vàng mập mập béo béo cho tôi làm hình đại diện mới.”

“Chẳng phải cậu nói không thể đổi sao? Còn vẽ gì nữa?!”

“Vẽ hay không?”

“Vẽ!” Ai bảo tôi là người yêu của cậu chứ, nếu là người khác, dám ra lệnh cho tôi như vậy chắc chắn đã bị kéo vào danh sách đen ngay lập tức rồi!

An An liếc ta một cái, dường như đọc được suy nghĩ của ta, “Không để cậu vẽ không công đâu.”

Hả, có tiền công? Hi hi, khiến một kẻ phú quý tốn kém đúng là chuyện vui. Tuy nhiên ta vẫn giả bộ nói, “Người mình còn tính toán gì chứ! Tôi lập tức vẽ ngay đây! Chờ xiu ha!” Ta sợ An An đổi ý, dứt lời vội chạy nhanh vào phòng vẽ.

Chỉ ba nét bút ta đã vẽ ra một con long vàng mập mập béo béo, thêm vài nét nữa khiến cho nó càng thêm ngây thơ ngốc nghếch. Phải cao cấp! Bởi vì An cường hào đã ám hiệu có thù lao, để không khiến cường hào có cảm giác ta rất sốt ruột nhận tiền công mới vẽ ngoáy, bèn ráng ngồi nán lại hơn mười phút nữa trao chuốt nắn nọt thêm, sau đó hào hứng lưu hình vào di động, chạy ra đưa cho cường hào xem.

“Đây, nóng hổi mới ra lò luôn! Dễ thương không? Vô cùng dễ thương luôn đúng không? Đúng không?”

“Gửi cho tôi đi.”

“Ok, còn tiền...”

An An liếc ta một cái, “Chờ.”

“Ok!”

Sau khi ta gửi hình xong, An An móc điện thoại ra, bắt đầu lướt lướt. Một lát sau, trên weibo của ta có thông báo An An đã đổi hình đại diện. Lại thêm một lát nữa, An An vẫn tiếp tục lướt điện thoại nhưng không gửi bao lì xì cho ta! Muốn quyết nợ?!

Thôi, An An đã muốn quyết nợ thì ta làm gì đòi được! Ta hậm hực ngồi phịch xuống một góc khác của ghế sa lon, mở game ra chơi, giả cao ngạo, trong miệng lại lầm bầm, “Nói không giữ lời! Hừ! Không ngờ cường hào cũng quyết nợ! Đúng là điển hình càng có tiền càng keo!”

Ta trộm liếc An An một cái, thấy An An đã để điện thoại qua một bên, lập tức vào weibo xem thử, vẫn không có thông báo nhận được bao lì xì. Hoàn toàn tuyệt vọng!

Ta hưng hăng nhấp vào hình đại diện mới của An An, thấy An An đã đăng một tin mới trong weibo.đieneágie.đần;lêdsgq.ủy.đôn Trong bài chia sẻ tập hai truyện của ta, là thông báo chơi ‘đăng tin chia sẻ chọn ngẫu nhiên có thưởng’. Phần thưởng gồm mười lăm chiếc điện thoại dòng mới nhất của Apple. Không hổ là thổ hào!

Không thể để cho fan của ta bỏ lỡ! Mặc dù fan của An An (phần lớn là từ fan của ta sang) đang điên cuồng phát tin chia sẻ, ta vẫn chia sẻ tin này trên trang của mình, phòng hờ cho những fan chưa thấy.

Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, lượt chia sẻ đã lên mười ngàn. Đến lúc bọn ta ăn cơm tối con số này đã nhảy lên hai trăm năm mươi ngàn. . . Hưng phấn tới mức này sao? Có điều phần thưởng tận mười lăm cái, nếu là ta, ta cũng tham gia, biết đâu lại trúng!

Bỗng nhiên nhận ra, An An đang dùng cách này để quảng bá cho truyện cho ta! Trong lòng vừa ngọt ngào vừa khó chịu. . . Dùng cách kín đáo như vậy biểu đạt sự quan tâm với ta làm chi, rất muốn nói: có thể đổi phần thưởng thành tiền mặt cho tôi hết một lần không? Xót tiền muốn đứt ruột đứt gan! Rất thích phương thức thô bạo trực tiếp thế này của cường hào, nhưng nếu An An không phải là ‘vợ’ ta, thì ta đã rất vui sướng rồi. Hu hu.

Hàng loạt bình luận nói dài dưới thông báo chia sẻ trúng thưởng của An An.

Từ người qua đường tham gia:

‘Cám ơn cường hào. Chia sẻ.’

‘Cường hào, cường hào! Ngài có thiếu vật trang sức ở chân không? Cái loại đã tốt nghiệp đại học ấy...’

‘Cường hào, *lạy lạy*, cầu trúng thưởng!’

Từ fan của ta:

‘Cái gì?! Mới đổi hình đại diện! Chắc chắn là do Hồ Súp Cay đại đại về! Không sai đi đâu được!’

‘Ủng hộ cặp đôi này! Các vị cứ tùy ý!’

‘Đại đại của ta có một bạn trai cường hào, ta chỉ có một bạn trai tá điền *tạm biệt*’

‘Lật tung weibo của Z đại đại, phát hiện tổng cộng chỉ có mười tin! Cả mười cái đều là chia sẻ bài của Súp Cay đại đại. . . Quả là ‘chân ái’! Giám định hoàn tất.’

‘Súp Cay đại đại biết chứ?’

‘Phốc! Mặc dù Súp Cay đại đại ngoài đăng truyện thì không hề đăng tin liên quan cuộc sống hằng ngày, nhưng từ phong cách vẽ, cảm thấy đại đại là người rất thích đùa, còn ngài Z, vừa nhìn là biết cao lãnh, khác xa Súp Cay đại đại. . . Suy luận riêng, đừng ai để tâm!’

‘Ta chỉ muốn nhờ Z đại đại hỏi Súp Cay đại đại một chút, khi nào có tập ba?’

Xem xong bình luận, ta bấm làm mới weibo của An An, phát hiện lượt theo dõi trang đã tăng từ mười ngàn thành sáu mươi ngàn!

Ta nói với An An bằng giọng chua chua, “Mặc dù có nhiều người bắt đầu chú ý cậu, thích cậu, nhưng cậu không thể vì thế mà kiêu ngạo!” Chớ lên mặt với tôi, dù sao tôi cũng là người có hơn một triệu lượt thích và theo dõi!

“Khi nào đăng tập ba?”

Vì sao rõ ràng giọng ta đầy thương cảm, vì sao trong lúc ta nổi lên cảm xúc ‘đừng phụ nghĩa’, An An lại hỏi một câu vô duyên như vậy?!

“Cậu đi tìm chết đi. . .”

An An nhanh chóng vươn tay sờ đầu ta, khạc ra một câu, “Vuốt đuôi. . .”

Tức điên, xắn tay áo, đánh nhau!

Có lẽ nhờ đề tài mới mẻ, ý tưởng thú vị, cộng thêm phong cách vẽ không quá tệ của ta, bộ truyện này được hưởng ứng khá tốt, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý, chờ đợi nó. Mỗi lần cập nhật tập mới, lượt chia sẻ tăng kinh người, tất nhiên số người theo dõi trang của ta cũng càng ngày càng nhiều.

Vào lúc ta đăng tập thứ sáu của ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vang’, Sở Hôi đã vẽ xong Sơn Hải Kinh. Sở Hôi nghe ta khuyên, sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, quyết định đăng ký một trang weibo, bắt đầu đăng một bộ cổ đại đã vẽ lúc trước gồm hai mươi tập, cập nhật liên tục mỗi tuần một tập mới.

Cảm giác có bạn ‘kẻ vai chiến đấu’ thật sự rất tuyệt. Phong cách của Sở Hôi là thanh nhã thoát tục, tình tiết lại thú vị, nhờ sự đề cử của ta, rất nhiều người đã nhanh chóng bị hấp dẫn bởi phong cách vẽ và cả nội dung câu chuyện. Lượt theo dõi trang của Sở Hôi dần dần tăng lên.

Trong lúc ta đang trải qua những ngày tháng vô cùng vui vẻ và có động lực phấn đấu thì ‘được’ Trang Minh, người đã bị ta bỏ quên sau đầu, cho một ‘kính hi’ vô cùng lớn, ‘hi’ tới mức đau cả ruột.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 72

Trong lúc ta không hề chuẩn bị tinh thần, Trang Minh lại nói chuyện của ta và An An cho Trang Dân Sơ biết.

Hôm đó ta theo An An về nhà tổ, gặp được Trang Minh vốn tưởng vẫn đang ở nước ngoài. Anh ta qua đây hồi nào? Còn cười là lời với An An như vậy? Chỉ có tôi mới có thể cười là lời với An An thôi, biết không?! Vừa nhìn đã biết muốn quyến rũ An An nhà ta! Tức quá, lúc này không thể so độ đẹp trai được, bởi vì hiện giờ ta đang trong hình chó! Chỉ có thể trơ mắt nhìn!

Ta nghiêng đầu nhìn An An, thấy vẻ mặt An An vẫn thản nhiên như thường, trái tim lo lắng phập phồng lập tức bình tĩnh lại. Không uổng tình yêu của ta! An An hoàn toàn không bị quyến rũ, coi như được an ủi.

Trang Minh tới sớm hơn bọn ta nhiều, thấy An An vào bèn đứng lên nói, “Anh vừa nhắc em với chú xong! Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới!”

Trang Dân Sơ cười nói, “Giờ còn sớm, ngồi nghỉ ngơi một chút đi rồi ăn cơm.”

An An chào hai người một tiếng, sau đó bước tới sofa ngồi xuống. Ta nhảy lên theo, nằm dài ra.

Đầu tiên, Trang Dân Sơ hỏi An An chuyện công ty, sau đó, đột nhiên đổi đề tài, “Cha nghe Trang Minh nói con đang có người yêu?”

Ta và An An đều sững sờ, nhưng ít ra An An còn ngước mắt nhìn Trang Minh một cái, ta thì ngu người luôn. Khốn kiếp, Trang Minh đúng là đồ thù đoạn! Biết rõ người lớn khó mà tiếp nhận con cháu trong nhà có người yêu đồng tính vẫn đề lộ ra! Mặc dù từ mấy chục năm trước Trung Quốc đã hòa mình với thế giới, thông qua luật hôn nhân đồng tính, hiện tại phần lớn xã hội đã tiếp thu việc này, nhưng vẫn có một bộ phận người phản đối, đa số là những người thuộc thế hệ trước, cho rằng luật hôn nhân đồng tính gây bại hoại nếp sống xã hội, hướng thanh niên vào con đường lầm lỗi.

Mấy nhà giàu có như nhà họ Trang, gia cảnh phức tạp, An An lại là người thừa kế duy nhất, chắc chắn Trang Dân Sơ sẽ không tiếp nhận việc An An có người yêu đồng tính.

Trang Minh làm vậy chẳng khác nào ‘ăn không được thì đạp đổ’! Tên này không thể chịu được khi thấy ta gặp được, à không, là không thể chịu được khi thấy An An gặp được người đàn ông tốt!

Trang Minh cười với vẻ mặt vô tội, “Ngại quá, lúc nãy nói chuyện phiếm với chú, lỡ miệng lộ ra việc của em.”

Trang Dân Sơ xen vào, “Lỗi phải cái gì. Trang Cận có người yêu là chuyện tốt chứ sao? Chú không muốn nhúng tay vào, An An lại rất ít nhắc tới chuyện riêng của mình, nếu không nhờ con nói, không biết đến lúc nào chú mới nghe được từ chính miệng An An.”

An An không thêm nói gì với Trang Minh, quay sang trả lời Trang Dân Sơ, “Dạ.”

“Có thật?” Trang Dân Sơ hỏi lại, “Định lúc nào dẫn về cho cha và di Uyển thấy mặt?” Tiểu Uyển đi ra từ trong phòng bếp, chỉ nghe được khúc sau, ngồi xuống bên cạnh Trang Dân Sơ, hỏi, “Cho em thấy mặt ai?”

Trang Minh cười híp mắt nói với Tiểu Uyển, “Trang Cận có người yêu, chú hỏi lúc nào thì dẫn về ra mắt, sốt ruột muốn gặp con dâu tương lai ả!”

Tiểu Uyển mặt một bộ sullen xám Như Ý, khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng trông như mới ba mươi tuổi, mỉm cười dịu dàng, nói, “Thì ra là Tiểu Cận đã có bạn gái. diệpn.đàn;lẽ,qfghjuy.ddôn Lần trước di Tôn còn nói với di muốn làm mai cho con một cô, coi bộ không cần nữa rồi!”

Trang Cận đáp, “Gần đây cậu ấy khá bận, chờ khi nào rảnh con sẽ dẫn về.”

Trang Minh ngạc nhiên nói, “À, không phải gần đây cậu ấy luôn ở ríết trong nhà sao? Hôm qua anh còn nhắn tin với cậu ấy mà!”

Thật muốn chửi người! Khó trách hôm qua bỗng nhiên nhắn tin hỏi ta gần đây đang làm gì. Lúc ấy ta không đề phòng, thuận miệng nói đang nằm dài trong nhà chơi trò chơi, thì ra là gài sẵn chỗ này đây!

Tiểu Uyển hỏi, “Con cũng biết cô ấy?” Trang Minh gật đầu. Tiểu Uyển quay sang nhìn An An, cười nói, “Không công bằng! Trang Minh biết, nhất định bạn bè con cũng biết, chỉ có dì và cha con là chưa gặp, mau dẫn cô bé về chơi đi! Dì và cha con có phải thứ gì đáng sợ đâu!”

Trang Dân Sơ khẽ nhăn mày, giả bộ hỏi chơi, “Ở ríết trong nhà?”

Trang Minh cười lắc đầu, “Chú hỏi Trang Cận đi! Mất công con để lộ cái gì Trang Cận lại không tha cho con!”

An An đáp, “Gần đây cậu ấy bận hoàn thành luận văn tốt nghiệp nên ở ríết trong nhà sửa bài.”

Tiểu Uyển nói, “Còn đang đi học à, cha con...” Trang Dân Sơ nhìn Tiểu Uyển một cái, Tiểu Uyển vội nói, “Hồi trước Phong Diễn chuẩn bị bảo vệ luận văn cũng vội tới sứt đầu mẻ trán, nên đi hiểu. May mắn Khả Hình đã thuận lợi thông qua. Dân Sơ, Khả Hình cũng chơi lâu rồi, nên vào công ty phụ An An một tay chứ?”

Trang Dân Sơ đáp, “Khả Hình chơi tới quên hết trời trăng mây gió, hoàn toàn không hề nhớ tới việc về nhà rồi. Để nó chơi thêm nửa năm nữa đi, sang năm hằng bắt về. Trước tiên cứ để Phong Diễn theo anh nó vào công ty học tập. Trang Cận, con thấy sao?”

An An đáp, “Cho Phong Diễn vào công ty luyện tập cũng tốt.”

Tiểu Uyển muốn nói gì đó nhưng đã bị Trang Dân Sơ ngăn lại, “Để Phong Diễn bắt đầu từ thực tập sinh, dần dần học từ dưới lên.”

“Dạ.”

Trước khi đi ăn cơm, Trang Dân Sơ còn dặn An An sau khi người yêu bận việc xong thì mau dẫn về nhà ra mắt. An An nói dạ, nhưng không hứa cụ thể ngày nào.

Ăn cơm xong, An An và ta lập tức đi về phòng, không thèm nhìn Trang Minh giả dối lấy một cái. Thái độ quả quyết của An An khiến ta rất cảm động, kèm theo đó là xúc động muốn ‘hiến thân’.

Vào phòng, An An lập tức khóa cửa lại. Ta nhào lên giường, chui vào trong chăn, biến thành hình người, vén chăn lên, thò đầu ra, nhìn An An cười.

An An đứng nhìn xuống, hỏi, “Vui lắm hả?”

Dĩ nhiên là vui rồi! An An ghét bỏ mấy chiêu trò mờ ám của Trang Minh khiến ta vui muốn chết.

“Rõ vậy à? Ha ha ha! À, sao Trang Minh lại qua nữa?”

“Nói là qua tham gia triển lãm tranh của một người bạn.”

“Thuận tiện tới nhà cậu một chuyến, rồi thuận tiện vô ý lộ ra chuyện cậu có người yêu luôn?!” Ta cười khinh bỉ, thật muốn đi tìm Trang Minh đánh một trận. Là đàn ông thì nên dùng cách của đàn ông giải quyết vấn đề!

An An nằm xuống bên cạnh ta, nói, “Hiện nay không phải là thời cơ tốt để dẫn cậu về ra mắt.”

Ta đồng ý không chút do dự, “Tôi cũng chưa chuẩn bị tâm lý sẽ gặp người nhà cậu, cho nên cậu cứ tiếp tục vờ câm điếc đi, kéo được chừng nào hay chừng đó!”

An An lật người ôm ta, nhìn ta không chớp mắt, sau đó cọ cọ cằm lên mặt ta, “Ừ.”

Ta cọ lại, “Lấy đồ giùm tôi đi.”

“Không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, tôi, muốn, tu, tu, với, cậu.” An An nhấn từng chữ một.

Có tường không? Muốn đỡ tường lau máu mũi! Rõ ràng bình thường mặt ta rất dày, sao giờ lại đỏ bừng?!

Ta lấp bắp oán giận, “Lần sau trước khi cậu đen tối thế này, báo trước một tiếng được không?” diễđghn/đàn/ledbn'quý.đôgjn Để ta chuẩn bị tâm lý chứ, nếu không lần nào cũng mắc cỡ đỏ bừng thì quá mất mặt cho danh hiệu ‘lúc nào cũng khát khao’ của ta rồi.

An An không đợi ta nói hết, cúi người cắn môi ta. Hơi đau một tí, ta hít một hơi, trừng An An.

An An lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Cách một lớp chăn mỏng ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự cứng chắc của mớ cơ trên người An An, vừa nghĩ tới đã hận không thể nhanh chóng cõng đi giùm cậu ta!

Trong phim hay truyện, vào những lúc này thường sẽ có kẻ đáng ghét gõ cửa làm phiền, không ngờ ngoài đời cũng tương tự. Ta cứng đờ không động. An An vẫn bình tĩnh, tiếp tục hôn ta. Ta dùng đầu gối đụng đụng An An ý bảo dừng lại, nhưng An An không nghe. “Úm...” có người gõ cửa.

“Trang Cận, anh biết cậu đang ở trong phòng?”

Thì ra là Trang Minh. Thôi, tiếp tục làm việc của mình thì tốt hơn. Ta lập tức tỉnh táo lại, hôn trả An An.

“Trang Cận, anh có việc muốn nói với cậu.”

Bọn ta hôn tới khi cảm giác não hơi thiếu oxy mới tạm tách ra, An An tranh thủ đáp, “Có việc gì? Không thể chờ ngày mai nói sao?”

Trang Minh trầm mặc trong chốc lát, hỏi lại, “Cậu đang giận anh?”

An An phủ nhận, “Không đến nỗi, dù sao anh nói đều là sự thật.”

“Trang Cận, cho anh vào được không?” Lần đầu tiên ta nghe giọng Trang Minh yếu đuối như vậy, gần như khẩn cầu, nhưng An An vẫn thờ ơ, nằm sang một bên, luồn tay qua cổ, ôm chặt ta.

“Em mệt rồi, có gì mai nói đi.”

Có lẽ do thấy người bình thường luôn rất kiên cường nay bỗng lộ ra yếu đuối trông tội nghiệp, ta bỗng có chút xiu mềm lòng. Hình như An An nhận ra, nghiêng đầu nói nhỏ vào tai ta, “Nếu không phải là tôi, Trang Minh sẽ không bao giờ để lộ ra về yếu đuối, cho nên, cậu chớ mềm lòng cảm thấy tôi vô tình. Nếu không kiên quyết, anh ta sẽ cho là có hi vọng. Trang Minh rất thông minh, biết tôi không phải chỉ muốn vui đùa với cậu nên mới lời cha ra dọa tôi.” Dứt lời, An An cười lạnh một tiếng.

Chút xiu mềm lòng trong ta lập tức biến mất tãt. Đúng vậy, Trang Minh chỉ tỏ về yếu đuối cho An An nhìn, không phải cho ta, kẻ anh ta vốn rất chường mặt, cho nên chẳng cần phải mềm lòng làm gì!

Ta vén chăn lên, nhiệt tình ngồi lên người An An, bắt đầu cõng nết áo sơ mi của An An.

An An đặt tay ngang hông ta, lẳng lặng nhìn.

Cùng với tiếng bước chân Trang Minh càng lúc càng xa, toàn bộ nết áo của An An đã bị ta cõng ra hết. Ta sờ sờ mớ cơ trên người An An, ngấm lại mình, cúi đầu nhìn, chắc hơn lúc trước nhưng vẫn không đẹp bằng An An! Có lẽ do ta mãi suy nghĩ viễn vông khiến An An chờ lâu, vì vậy An An tự lật người, đè ta xuống.

Gào khóc! Lại trải qua một đêm kịch liệt! Có điều rất dè nén. Suốt đêm không dám gọi ra tiếng, mấy người nói có dè nén không? Mặc dù An An đã nói chỉ cần không gào quá dữ thì người bên ngoài sẽ không nghe thấy trừ phi có người cố tình dán tai lên cửa nghe lén.

Ta lý sự, “Sao cậu biết không có ai dán tai lên cửa nghe lén? Lỡ có thì sao?”

An An nhéo hông ta một cái, “Vậy cậu tiếp tục nhịn đi.” Sau đó ác liệt cắn chổ ‘nào đó’ trên ngực ta.

“A... Cậu là chó con hả, cố ý đúng không?”

An An ngẩng đầu lên nhìn kiệt tác của mình, “Ừ.”

Không biết xấu hổ! Ta cắn vai An An trả thù, ha ha hỏi, “Thích không?”

An An đè chặt gáy ta, áp miệng ta vào vai mình, nói “Thích.”

Ý là muốn ta cắn tiếp?

A lô, đồn cảnh sát phải không ạ? Ở đây có một tên biến thái! Các anh mau cử người tới bắt đi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 73

Hôm sau, ăn sáng xong, An An lập tức dẫn ta đi, nhưng Trang Minh cũng theo sát luôn.

Lúc mới quen, ta cảm thấy Trang Minh là người hiểu lễ nghĩa, lòng tự trọng cao, giờ mới phát hiện, đối mặt với tình yêu, người có lễ nghĩa có tự trọng cũng sẽ dây dưa không dứt.

“Trang Cận...”

An An mở cửa ghế phụ, lúc ta nhảy vô thì nghe thấy cái giọng có vẻ ưu thương của Trang Minh. An An vuron tay vuốt đầu ta, không thèm để ý tới.

Ta nhìn khuôn mặt đầy vẻ sầu bi của Trang Minh, thăm chặc lưỡi, tung chiêu mới?

“Trang Cận, anh biết cậu đang giận anh, nhưng, cậu đã sớm biết anh có ý với cậu đúng không?” Trang Minh hít sâu một, hỏi.

Ta và An An nhìn nhau, sau đó An An ngẩng đầu nói với Trang Minh, “Anh có ý gì? Dù tôi và Giang Tư chưa ở bên nhau, anh cảm thấy tôi và anh có khả năng sao?” Đường như An An rất khó hiểu việc Trang Minh làm, bởi vì trong suy nghĩ của An An, một người thông minh sẽ không bao giờ lãng phí thời gian cho một người biết trước là không có khả năng. Nhưng cậu ta không biết, trên thế giới có rất nhiều người như con thiều thân lao đầu vào lửa, không quan tâm nóng hay không, vẫn muốn thử một lần.

Trang Minh cười khỏ, “Quả nhiên... Tất nhiên anh biết chúng ta không có khả năng, chỉ là không cam tâm...”

“Không cam tâm thì sao? Dù không có Giang Tư, người yêu của tôi cũng sẽ không bao giờ là anh.”

“Lúc cậu nói những lời này, có nghĩ tới tôi là anh của cậu không? Thật tàn nhẫn!”

Ta cạn lời! Vậy lúc anh theo đuổi An An, có nghĩ tới An An là em họ của anh không?!

“Bởi vì tôi xem anh là anh mới nói những lời này, nếu là người lạ, anh nghĩ tôi sẽ dành thời gian để ý? Trang Minh, anh là người thông minh, đừng làm chuyện vô vị để biến chúng ta thành thù.”

Trang Minh lập tức lộ vẻ mặt lòng như tro tàn. Nếu là ta, nghe những lời tuyệt tình như vậy của An An, có lẽ sẽ điên mất. Trang Minh gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Sau khi về nhà, ta hỏi An An, “Cậu nghĩ Trang Minh đã chịu từ bỏ chưa? Nếu là tôi, nghe thấy người trong lòng nói vậy, tuyệt đối sẽ chết tâm, suốt đời không muốn gặp lại người đó lần nào nữa.”

An An đáp, “Có lẽ là rồi. Chuyện này nếu không nói cho dứt khoát, để anh ta nghĩ là có hi vọng lại càng không hay.”

An An thể hiện lập trường rõ ràng như vậy khiến ta vừa yêu An An nhiều hơn, lại có chút đồng tình với Trang Minh, mèo khóc tang chuột chẳng? Lỡ một ngày nào đó An An không yêu ta nữa, chắc chắn An An cũng sẽ kiên quyết ra đi như vậy. Mợ nó, chỉ nghĩ thôi đã thấy đau lòng muốn chết rồi! Vốn bọn ta đang ngồi ở hai đầu của số pha, tưởng tượng tới một ngày nào đó An An sẽ bỏ ta đi, ta bèn nhích người qua, ôm chặt lấy cổ An An, hôn lên môi cậu ta.

An An ôm eo ta, đáp lại, không hỏi tại sao ta lại nổi điên, giống như đang dùng hành động cụ thể để giúp ta xua đi những ý nghĩ không hay.

Tâm tình của ta bỗng tốt lên hẳn.

Thật ra, chẳng có gì phải lo lắng hết, suy nghĩ vẩn vơ này nọ không bằng tập trung để ý trước mắt. Tương lai là chuyện không cách nào biết trước, lo lắng chỉ cho một thân. Ít nhất, hiện tại An An đang yêu ta, ta có thể cảm nhận được điều đó.

An An đưa ta về không bao lâu lại lái xe tới công ty. Ta vào phòng vẽ tiếp tục vẽ truyện, một hồi bỗng nhớ tới việc tra thử có bao nhiêu tiền trong tài khoản ngân hàng. Ta thấy số dư trong đó cũng khá khá bèn nghĩ tới chuyện mua phòng. Không biết khi nào bạn An An về? Nếu định cư ở nước ngoài luôn và có ý định bán căn phòng này thì ta sẽ mua.

Ta vội vàng lấy điện thoại ra gọi tin nhắn cho An An hỏi thăm.

“Nếu bạn cậu muốn bán phòng, nói với anh ta nhớ ưu tiên để tôi! Tôi muốn mua phòng!”

“Coi bộ kiếm được không ít tiền?”

“Ha ha, không dám nói nhiều, nhưng mua trả góp chắc đủ!”

‘Chuyện phòng ốc chờ tối về tôi sẽ nói kỹ hơn với cậu.’

‘Ừ.’

Ta không phiền An An làm việc nữa, bắt đầu lướt weibo, theo thói quen vào trang của An An xem trước, phát hiện tối qua An An đăng tin mới. Duy nhất một cái tin không phải chia sẻ bài của ta. Nội dung của nó khiến ta không mấy vui vẻ: tiêu đề là ‘Ngủ như heo’ kèm theo một tấm hình chụp tư thế ngủ vô cùng xấu xí, há hốc mồm thè lưỡi của ta.

Ta giận, lập tức bình luận: Nếu Phi Phi biết cậu chụp nó lúc ngủ xấu như vậy, nhất định sẽ quyết đấu sinh tử với cậu!

Sau đó là bình luận từ các fan:

‘Phi Phi? Giống tên chú chó lông vàng trong một bộ phim rất nổi trên mạng!’

‘Hồi trước bạn của tôi làm trong đoàn phim đó, nghe nói chủ của Phi Phi là một thỏ hào chính hiệu, chẳng lẽ là Z đại đại đây?’

‘Mới vừa so sánh hình này với hình chú chó trong bộ phim kia, dường như là cùng một con! Hình chi tiết ở dưới.’

‘A, a!! Ngài Phi của chúng ta từ khi đóng xong bộ phim đó và nhận một quảng cáo nữa thì cực ít lộ mặt, không ngờ được gặp lại ngài Phi đã ngày càng phi hơn ở đây!’

Cái gì? Ta ngày càng phi hơn hồi nào?! Đây gọi là ngày càng đẹp trai hơn, biết không?!

Chẳng mấy chốc lời đồn chủ của ngài Phi là Z thỏ hào đã nhanh chóng lan khắp trên mạng. Ngay cả Trình Duy cũng nghe tiếng, bắt đầu bám theo dõi trang weibo của An An, đồng thời gửi tin nhắn riêng. Đừng hỏi ta tại sao biết. Bởi vì An An đã đăng nhập sẵn weibo trên máy tính bảng, Trình Duy vừa bám theo dõi, lập tức có thông báo gửi tới Nội dung tin nhắn: Chơi weibo rồi cũng không thêm nói một tiếng! Giấu kỹ dữ!

Sau đó Trình Duy lần theo weibo của An An, chú ý ta, gửi tin nhắn riêng cho ta: Giang Tư đúng không?! Hai cậu đang chơi trò gì đó?! Thì ra ý tưởng của quảng cáo công ích kia là từ cậu, Trang Cận cứ không chịu tiết lộ! Nếu không nhờ thấy cậu ta chia sẻ bài của cậu, và đọc bình luận thì tôi vẫn mãi không hề hay biết! Cậu và Thẩm Án đã nhắn theo dõi nhau từ sớm, sao không theo dõi trang của tôi luôn?! Hai người biết nhau lâu rồi à? Sau khi trấn an Trình Duy và nhắn theo dõi trang của anh ta xong, ta tiếp tục lướt weibo. Lúc này đổi sang dùng máy tính bảng, đăng xuất tài khoản của An An, thay bằng của ta.

Một lát sau, di động vang lên chuông báo tin nhắn. Ta nhìn sang, là tin nhắn từ bạn Sói Kính Diễm: Ăn cơm chưa?

Mới hơn ba giờ chiều, hỏi cơm trưa hay cơm tối? Ta nhắn lại: Cơm nào?

Kính Diễm: A, tôi bị vắng đầu rồi, bên này đang là buổi tối, nhưng trong nước thì mới hơn ba giờ chiều.

Ta: Chạy ra nước ngoài chơi bồi lâu lông, sướng dữ!

Kính Diễm: Không sướng bằng cậu! Kêu lên chơi game mãi vẫn không thấy tắm hơi cậu đâu!

Ta: Bạn! Mệt như cậu, làm gì còn thời gian chơi. Chỗ cậu làm cho chơi game trong giờ làm việc?!

Kính Diễm: Lén.

Ta: Ha ha, khi nào về?

Kính Diễm: Sao? Muốn gặp tôi?

Ta: Bạn trên mạng phải có cảm giác thần bí mới thú vị! Gặp mặt rồi thì còn gì là cảm giác thần bí nữa!

Kính Diễm: Cũng đúng! A, tôi có việc rồi, lần sau nói tiếp ha!

Chơi weibo một lát, ta nhớ tới chuyện Sở Hôi, quyết định gọi điện hỏi thăm thử.

‘Lần trước anh nói với tôi bộ truyện cổ đại kia được một diễn viên nổi tiếng xin chuyển thể thành phim, nay sao rồi?’

Sở Hôi hưng phấn đáp, ‘Ừ, là Thẩm Án. Quản lý của Thẩm Án đã liên lạc. Trước giờ tôi vẫn thích phim cổ trang của Thẩm Án, không ngờ sẽ có ngày được hợp tác với anh ấy!’

Ta vui vẻ nói, ‘Tốt quá rồi!’

‘Cũng nhờ cậu hết! Nếu không do cậu chỉ tôi đăng truyện lên mạng, tôi đã không có cơ hội chờ thấy truyện của mình chuyển thể thành phim, thậm chí là được diễn viên mình thích đóng trong đó!’

‘Bạn bè mà, khách sáo cái gì!’

“Bên kia muốn gặp tôi bàn chuyện ký hợp đồng, tôi sẽ tới chỗ họ, nhưng không dám đi một mình, cậu có rảnh không? Đi với tôi được không?”

Ta biết Sở Hồi có chút sợ xã giao, nghĩ mình cũng không bận bịu gì bên đồng ý, “Được chứ! Lúc nào đi?”

Sở Hồi nghe vậy, cười vui vẻ nói, “Thật ra tối qua tôi định gọi cho cậu, nhưng thấy weibo của cậu không có động tĩnh gì, nghĩ là cậu đang bận nên thôi, may mà cậu gọi tới. Là thứ sáu tuần này...” Sau đó Sở Hồi báo địa chỉ cụ thể, và thời gian gặp mặt rồi cúp máy.

Tối, An An đi làm về, ta nói cho An An biết thứ sáu sẽ tới công ty của Thẩm Ân với Sở Hồi, sau đó đi tắm, xong xuôi ngồi trên giường, bàn chuyện mua nhà với An An.

“Cậu thích phòng này?”

“Ừ. Ở quen rồi. Nếu bạn cậu muốn bán, nhớ nói cho tôi biết.”

“Không cần, muốn mua trực tiếp nói với tôi là được.”

“Sao? Muốn mua cho tôi? Nếu cậu có ý làm vậy, thì tôi sẽ không khách sáo đâu!”

An An liếc ta một cái, nói, “Tết vừa rồi cậu ta nói muốn bán gấp căn phòng này, tôi thấy vậy bèn mua lại luôn. Cậu muốn mua thì tôi sẽ cho một cái giá hữu nghị. Đừng ngại.” Sau đó An An nói ra một con số, ta nghe xong muốn lăn ra bất tỉnh luôn.

Thật là độc ác, vừa bằng tất cả số tiền ta có trong tài khoản, không hơn không kém!

“Không thể ưu đãi thêm chút nữa sao?”

“Giá hữu nghị còn chưa hài lòng? Theo giá thị trường...”

Đừng! Đừng theo giá thị trường! Ta sợ An An đổi ý, vội chống tay lên gối An An, chồm người tới, nói, “Mua mua mua! Tôi sẽ lập tức đưa tiền đặt cọc cho cậu! Chuyển khoản ngay và luôn!”

“Không cần. Cứ làm theo trình tự thủ tục.”

“Cậu nói sao tôi nghe vậy!” Mặc dù mua phòng là phải dốc hết tiền để dành nhưng có phòng đồng nghĩa có cảng tránh gió tránh mưa, ngộ nhờ về sau ta già nua suy sắc, bị An An quăng, lộn khom rồi còn phải xách giỏ đồ đi tìm phòng ở, chỉ nghĩ thôi đã thấy thê thảm rồi. Dĩ nhiên cũng có khả năng là An An già cả xuống sắc, ta ghét bỏ nên xách mông bỏ chạy.

Ta cố gắng tưởng tượng cảnh An An già cả xuống sắc quỳ gối van xin ta đừng đi. Được rồi, tưởng tượng không được, cảm giác hình tượng quỳ gối ôm bấp bệu cầu xin có vẻ hợp với ta hơn orz.

Thứ sáu, ta và Sở Hồi tới công ty của Thẩm Ân. Dĩ nhiên không thể nào được gặp chính mặt Thẩm Ân, chỉ có người phụ trách phần kịch bản tiếp ta và Sở Hồi bàn chuyện hợp đồng. Gần đây có lời đồn Thẩm Ân chuẩn bị đóng phim điện ảnh, đang tìm mua kịch bản khắp nơi. Giờ ta thấy truyện của Sở Hồi sắp được mua bản quyền chuyển thể, nghĩ có lẽ là thật. Dù sao truyện của Sở Hồi nếu chuyển thể thành phim truyền hình hẳn là phải thêm nhiều tình tiết và nhân vật nữa, cá nhân ta cảm thấy thêm vào, có vẻ dư thừa, làm mất đi cái hồn vốn có của câu chuyện, nhưng để đóng phim điện ảnh thì rất thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 74.1

“Là Sở đại đại và Súp Cay đại đại! Không ngờ hai người đều đẹp trai như vậy, tựa như nhân vật trong truyện của họ! Trước giờ mình cứ nghĩ người đẹp như vậy chỉ có trong truyện thôi chứ! Thật không khoa học!”

“Không! Giống nhân vật trong truyện của Sở đại đại thôi, không giống nhân vật trong truyện của Súp Cay đại đại! Bởi vì Súp Cay đại đại rất ít về người đẹp, chủ yếu đều là động vật, mặc dù gần đây đã chịu cập nhật thường xuyên hơn, nhưng vẫn không có liên quan gì tới người đẹp hết orz!”

“Đừng ha! Mình nói sai rồi! Hi hi! Chốc nữa chạy lại xin một bức tranh có chữ ký không biết có quá đáng lắm không?”

“Chắc là không đâu! Không được thì xin chữ ký thôi cũng được! Dù sao khi ký hợp đồng rồi, cũng coi như đồng nghiệp!”

“Đừng, đừng! Kích động quá đi mất!”

“Minh cũng vậy! Phải lên weibo khoe mới được!”

“Đừng! Đại ca chưa nói muốn công khai, nên cậu chó khoe là Sở đại đại và Súp Cay đại đại tới công ty của chúng ta.”

“Ừ. Vậy tới lúc đại ca cho công khai, chúng ta đăng hình ký tên lên được chứ?”

“Đến lúc đó hỏi đại ca thử coi sao.”

Ta nhìn hai cô gái làm việc trong công ty này châu đầu bàn tán, thỉnh thoảng còn trộm liếc bọn ta, bộ dạng dè dặt kích động trông thật đáng yêu. Để thương như vậy, ký về gì đó dĩ nhiên là được, dù họ chưa đến xin nhưng ta đã đồng ý trước.

Ta và Sở Hồi đi vào phòng làm việc của người phụ trách theo hướng dẫn của tiếp tân. đi.jk.đàn/lê,quýt.gku.đôn Thật ra lần này bọn ta tới chỉ là hình thức, hợp đồng đã được gởi cho Sở Hồi từ trước, đã mời luật sư xem qua, không có vấn đề gì, cũng không yêu cầu bán đứt bản quyền, vì vậy cuộc nói chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Bọn ta vừa ký vào hợp đồng xong, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, một người bước vào kèm theo hiệu ứng sáng lấp lánh, là Thẩm Ân.

“Đại ca!”

Thì ra vị ‘đại ca’ trong miệng hai cô gái lúc nãy là gọi Thẩm Ân, nghe rất thân thiết.

“Vương Miện, tôi về trễ rồi hả?”

Ta và Sở Hồi cùng đứng lên, “Chào anh!”

Trợ lý của Thẩm Ân bước vào sau, khép cửa phòng lại. Thẩm Ân áy náy nói, “Vốn là tôi muốn tự mình bàn bạc với hai vị, ai ngờ về trễ, may mắn có Vương Miện ở đây!”

Không ngờ Thẩm Ân lại coi trọng lần hợp tác này đến vậy! Sở Hồi nghe xong vô cùng kích động, nhưng người ngoài rất khó nhận ra, bởi vì biểu hiện chỉ là nụ cười tươi hơn lúc nãy một chút.

Vương Miện đưa hợp đồng cho Thẩm Ân, nói, “Anh Sở đã quyết định ký hợp đồng với chúng ta.”

Thẩm Ân nở một nụ cười có sức hút vô đối, bắt tay với ta, rồi tới Sở Hồi, nói, “Rất vinh hạnh được hợp tác với anh! Tôi rất thích truyện của anh! Hi vọng hợp tác vui vẻ!”

Sở Hồi đáp, “Cám ơn anh! Hợp tác vui vẻ!” Ta ngồi bên cạnh nhìn Thẩm Ân cười ngu. Mặc dù đã đóng phim với Thẩm Ân một khoảng thời gian khá dài, nhưng đây coi như là lần gặp mặt chính thức đầu tiên, trước còn hình chó không tính.

Ngay khi bọn ta ra khỏi phòng làm việc của Vương Miện, lập tức có mấy cô gái chạy lại xin chữ ký, và xin vẽ chân dung chibi cho họ.

Thẩm Ân đứng một bên thấy cấp dưới bu lại càng ngày càng nhiều, bắt đầu dĩ nhiên nói, “Bọn họ đã nhìn chán tôi rồi! Đứng sờ sờ đây mà họ đều làm như không thấy...”

Mọi người nghe vậy, đồng thời cười rộ lên.

Ta cứ tưởng những ngôi sao lớn đều ít nhiều có chút cao ngạo, không ngờ tiếp xúc rồi mới biết Thẩm Ân rất bình dị, rất gần gũi.

Sau khi ký tên cho các fan xong, ta lấy ra một quyển sổ đã chuẩn bị từ trước đưa tới trước mặt Thẩm Ân, nói, “Cứ nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội thấy anh ngoài đời, nay nhờ phúc của Sở Hồi rốt cuộc đã được thỏa lòng mong ước! Cho tôi xin chữ ký được không ạ?”

Thẩm Ân vui vẻ nhận lấy cuốn sổ, nhìn lướt qua hết cấp dưới của mình, hơi hást cằm, nói với về đặc ý, “Mấy người lơ tôi, nhưng vẫn có người rất thích tôi đây!” Dứt lời ký soàn soạt lên cuốn sổ.

Mọi người lại cười to một trận.

Trên bàn ăn, Vương Miện và Sở Hồi tán gẫu, còn Thẩm Ân nghiêng đầu nói với ta, “Thì ra Hồ Súp Cay đại đại tên thật là Giang Tư!”

Ta cười hỏi, “Anh sẽ không cho rằng tôi họ Hồ, tên Súp Cay chứ?!”

Thẩm Ân cười lắc đầu, “Tất nhiên là không! Có điều một người bạn của tôi cũng tên là Giang Tư.”

“Trùng hợp dữ?”

“Ừ! À, cậu cho tôi số điện thoại được không? Dù sao chúng ta đã theo dõi trang nhau của được một khoảng thời gian, coi như là bạn đi! Tôi rất thích truyện của cậu, trước kia và hiện tại đều thích, cũng đang theo dõi bộ mới của cậu! Có điều sao chỉ có Long Vàng, Harry và Teddy thôi, lúc nào thì về Husky?”

Ta cười hỏi, “Anh thích Husky?” dứt lời đọc số di động cho Thẩm Ân.

Thẩm Ân vừa “Ừ” vừa nhập số của ta vào điện thoại. Đột nhiên Thẩm Ân sững người, cau mày nhìn di động. điện.đạfn.lê,quu;ý.đoghôn Ta không thấy Thẩm Ân nhá máy qua, bèn hỏi, “Sao vậy? Số kỳ lắm à?”

Thẩm Ân phục hồi tinh thần, lắc đầu, bỏ di động vào túi áo, sau đó đọc số di động của mình cho ta lưu.

Chỉ chốc lát, nhân viên phục vụ lần lượt bưng đồ ăn tới bày lên bàn.

Thẩm Ân nói, “Mời mọi người!”

Bọn ta bắt đầu ăn cơm.

Ta cảm thấy Thẩm Ân đột nhiên có vẻ kỳ kỳ, rõ ràng lúc đầu còn hay nói, sau lại trở nên trầm mặc. Chẳng lẽ ta đã nói bậy gì đó đắc tội Thẩm Ân? Hi vọng sẽ không vì vậy mà ảnh hưởng tới sự hợp tác của Thẩm Ân và Sở Hồi.

Cơm nước xong, ta và Sở Hồi tạm biệt, ai về nhà ấy.

Ta vừa về tới nhà thì nhận được tin nhắn của bạn Sói.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 74.2

Kính Diễm: Tôi đã về.

Ta: Hoan nghênh về nước!

Kính Diễm: Nhấn không có tâm gì hết!

Ta: Chứ muốn tôi nhấn thế nào?

Kính Diễm: Sắp đăng tập sáu chưa?

Ôi mẹ ơi...

Ta trừng mắt nhìn màn hình di động, quyết định giả bộ hồ đồ: Cậu nói gì?

Kính Diễm: Thì tập sáu của ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vàng’ đó!

Sao Kính Diễm biết? Cậu ta đã rõ ràng tỏ vẻ ‘tôi biết hết rồi, đừng hòng gạt tôi!’ nếu tiếp tục phủ nhận sẽ rất kỳ cục.

Ta bình tĩnh đáp: Tôi luôn cập nhật đúng hạn mỗi tuần...

Kính Diễm: Thì ra lúc trước cảm giác truyện hài kia quen quen không phải là ảo giác của tôi! Cho cậu xem cậu còn lừa tôi... Đang cảm thấy đau khổ! Giờ mới biết tại sao người tự kỷ như cậu cũng có lúc khen người khác là thiên tài... Lúc đó quá ngây thơ, nhìn không thấu *lệ ròn*

Ta đáp: Ban ngày tôi phải ở công trường vác gạch, tối còn thức đêm vẽ truyện, nhiều tài nhiều nghệ, không những siêng năng chịu khó còn vẽ tốt như vậy, chẳng phải thiên tài thì là gì?!

Kính Diễm: Không biết xấu hổ!

Ta: Cảm ơn quá khen, ha ha! Cậu theo dõi weibo của tôi chưa? Weibo của cậu tên gì? Để tôi theo dõi luôn.

Kính Diễm: Tôi đã bấm theo dõi trang của cậu lâu rồi. Hãy gõ vào mục tìm kiếm ‘Kính Diễm là một đại soái ca’ đi.

Ta: Không biết xấu hổ!

Kính Diễm: Ha ha, cảm ơn quá khen!

Ta thầm nghĩ: Người đẹp sẽ không bao giờ tự nhận là mình đẹp!

Ta tìm được weibo của Kính Diễm, thấy cậu ta chỉ có hơn một ngàn lượt theo dõi, bỗng nhiên sinh ra cảm giác ưu việt khi làm người nổi tiếng trên mạng! Ta kiêu ngạo bấm theo dõi trang của Kính Diễm. Weibo hiện thông báo bọn ta đã theo dõi lẫn nhau, quả nhiên bạn Kính Diễm đã thích truyện của ta từ lâu.

Ta xem khắp một lượt weibo của Kính Diễm, phát hiện cậu ta rất nhàm chán, chỉ đăng lác đác vài bài, có thể tổng kết như sau: chơi trò chơi chọn trúng thưởng ngẫu nhiên chiếm ba mươi phần trăm, chia sẻ truyện của ta chiếm hai mươi phần trăm, nội dung có liên quan đến Husky chiếm bốn mươi phần trăm, còn lại mười phần trăm là địa chỉ một vài trang weibo hài khác. Phần giới thiệu bản thân chỉ có một dòng: Kính Diễm là một đại soái ca.

Xìu. Quả thật tự kỷ đến tận xương! Thích sinh vật ngốc như Husky, chờ chút, hình như trong số những người ta quen cũng có người rất thích Husky? Đột nhiên không nhớ nổi là ai, ta vỗ đầu một cái, quyết định bỏ nó qua một bên.

Tôi, ta ngồi đối diện An An ở bàn sách, giẫm chân không lên mu chân của An An, luyện thư pháp bằng bút lông. Ta chỉ luyện chơi, còn An An là rất nghiêm túc. Luyện một lát, ta rút bút của An An đi, “Trễ rồi, luyện nữa hư mắt, chờ ban ngày rảnh luyện tiếp!”

An An vươn tay muốn lấy bút lại, “Viết cho xong hai chữ cuối cùng.”

Ta nhìn bảng chữ mẫu, đúng là chỉ còn lại hai chữ cuối cùng, đối với người có triệu chứng cường chế nhẹ như An An, không viết xong hai chữ này, chán chán sẽ ngủ không yên, đành trả lại bút cho cậu ta.

Hai ngày sau, chuyện sang tên phòng ốc đã xong. Ta cảm chứng nhận bất động sản quơ quơ trước mặt An An khoe khoang, “Tôi có nhà rồi!” “Cậu nói thiếu.”

Ta kinh ngạc, “Thiếu cái gì?”

“Cậu không chỉ có nhà, còn có người yêu.”

Nói lời ân ái cấp mười trên mười với vẻ mặt hết sức nghiêm túc đúng là quyền rũ chết người! Trước mặt người yêu, chứng nhận bất động sản tính cái gì? Ta vút tờ chứng nhận qua một bên, nhào vào người An An, kéo cả vạt của cậu ta, hí hóp nói, “Xấu xa! Lại quyền rũ tôi.”

An An thản nhiên đáp, “Tôi chỉ quyền rũ một mình cậu.”

“Tốt! Cậu đã thành công!” Ta có thể dự liệu được mai sẽ lại đau thắt lưng cả ngày.

An An dấn môi vào vành tai ta, nội dung nặc dù mang tính thương lượng nhưng giọng điệu lại hết sức kiên quyết, “Cuối năm, chọn một ngày tốt đi đăng ký kết hôn.”

Ta dựa đầu lên vai An An cười to, “Lén đi đăng ký kết hôn, nếu bị cha cậu biết, trước khi đánh gãy chân cậu, nhất định sẽ đánh gãy chân tôi trước!”

“Tôi đã nói với mẹ rồi. Mẹ không ngăn cản, nên sẽ không có chuyện bị cha tôi đánh gãy chân.”

“Mẹ cậu đã ly hôn với cha cậu, cũng có gia đình riêng, vẫn có tiếng nói trong vụ này?”

An An nhìn thẳng ta, hơi nhếch khóe miệng, dùng mũi mình cọ cọ mũi ta, nhẹ nhàng nói, “Chuyện mẹ tôi đã đồng ý thì cha tôi không có quyền lên tiếng nữa. Họ có cuộc sống riêng của họ, chúng ta có cuộc sống riêng của chúng ta.”

Ta ngạc nhiên nghĩ thầm: Khí phách dữ! Không thèm quan tâm ý tưởng của cha mình luôn? Thật ra đến giờ ta vẫn không rõ lý do cha mẹ An An ly hôn, nay nghe An An nói, mơ hồ cảm thấy có lẽ là Trang Dân Sơ đã làm gì đó có lỗi rất lớn với mẹ của An An, nên mới có chuyện việc mẹ An An đã đồng ý thì Trang Dân Sơ sẽ không nói gì thêm.

“Nhưng mẹ cậu chưa gặp tôi đã đồng ý rồi?” Tại sao luôn có cảm giác như An An đang dụ ta.

“Cho nên, năm nay chúng ta không ăn tết ở Phụng Châu.”

“Chỉ ăn ở đâu?”

“Chỗ mẹ tôi.”

Ra mắt người lớn trong nhà?

Ta bỗng thấy có chút căng thẳng! Ra mắt lúc này hình như hơi sớm đúng không?!

“Gấp vậy? Không bằng chờ qua tết đi!”

An An vừa dùng tay vuốt lông mày của ta (hình như cậu ta rất thích việc này), vừa thản nhiên nói, “Cậu cứ đi theo tôi là được. Đừng lo lắng, có tôi ở đây. Mẹ tôi cũng không phải quỷ Dạ Xoa, sợ gì.”

“Ai nói tôi sợ chứ?” Ta che mặt, tỏ vẻ bất đắc dĩ, thật ra là giấu sự chột dạ.

An An bung mặt ta lại, cắn xuống cằm ta, “Ừ, cậu không sợ. Cậu đừng cảm nhất.”

Cái gì ‘cậu đừng cảm nhất’, thật là, đồ con nít ba tuổi chắc?

Ta bị lấn qua lộn lại một hồi, cảm giác căng thẳng cũng tiêu tán, đắm chìm vào hạnh phúc không rảnh nghĩ tới việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 75

Ngày thứ ba của kỳ nghỉ tết, An An dẫn ta bay đi Bắc Kinh, tìm mẹ.

Hiện tại giao thông vô cùng phát triển, đi lại thuận tiện đến mức ta còn chưa kịp điều chỉnh tâm tình thì đã về một phát tới nơi. An An nắm tay, ta kéo xuống máy bay.

Ta cố gắng giãy giụa vào phút chót, “Tôi bỗng nhớ ra quên mang theo con gấu bông mình thích nhất rồi!” Thật ra là gạt người, hoàn toàn không có con gấu bông nào hết.

“Có mang.”

Có cái đầu cậu ấy! Tôi lừa cậu nên cậu lừa tôi lại?

Ta ôm thật chặt cây cột ở bên cạnh, hô to, “Xạo!” Xạo xạo xạo!

“Tôi không phải là con gấu cậu thích nhất, muốn ôm nhất mỗi tối sao?”

Nói mấy lời xấu hổ với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc! Xin lỗi, cả người bỗng nhiên mềm nhũn, không còn sức giữ cột, vì vậy, bị bắt đi.

“Cậu là con gấu quý thì có chứ gấu bông gì...” Rõ ràng người bị ôm mỗi tối là ta.

Ta ngồi trong xe ngắm nhìn từng tòa nhà cao ngất bên đường. Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, con người bắt đầu chú ý tới hoàn cảnh sinh hoạt hơn, ngày trước thủ đô nổi tiếng nhiều khu u ám, nay dưới sự cải tạo của các nhà hoa học, đã trở thành trời xanh mây trắng, cây cối sum xuê tươi tốt, mặt đường sạch sẽ, nhìn thấy tươi mát hẳn.

Mẹ An An tên Trình Nhã Ngữ, An An đã cho ta xem hình trước, là một phụ nữ xinh đẹp tao nhã, vừa nhìn đã biết có tri thức hiểu lễ nghĩa, nụ cười mỉm dịu dàng càng làm bật lên khí chất quý phái hơn người. Hai anh em An An đã thừa hưởng tất cả ưu điểm về ngoại hình của cả cha và mẹ, thật khiến người ta hâm mộ!

Mặc dù ta đã luôn căng thẳng suốt đường đi, nhưng khi đến nơi, để không khiến An An mất mặt, ta lập tức cố gắng trấn định, ngẩng đầu ưỡn ngực theo sát An An đi vào nhà họ Tống. *diávên/àds/dàndb/lé"quý.dôbdn* Sau khi ly hôn với Trang Dân Sơ, Trình Nhã Ngữ đã tái hôn với Tống Dao Chi, nghe nói là một người si tình đã thích dì Trình rất nhiều năm, rốt cuộc đạt thành ước nguyện.

Người giúp việc đón lấy hành lý trong tay An An, định giúp An An cởi áo khoác, nhưng An An từ chối, tự mình cởi, sau đó giúp ta cởi áo khoác ra cùng mức lên giá. Vào phòng khách, đầu tiên ta bị thu hút bởi khuôn mặt vui vẻ của Tống Dao Chi, không giống kiểu trầm ổn uy nghiêm của Trang Dân Sơ, Tống Dao Chi trông lịch sự tao nhã, mang một đôi kính cận gọng bạc, lộ ra phong độ của người trí thức, mặc dù không trẻ, lại có sức hấp dẫn riêng của người trưởng thành. Còn mẹ An An, cũng mỉm cười dịu dàng, ánh mắt ôn hòa. Tóm lại hai người đều có vẻ ngoài trẻ hơn tuổi thật rất nhiều. Dưới sự chào đón ấm áp của hai người, chút căng thẳng trong lòng ta đã dần biến mất.

“Trên đường bị kẹt xe à? Có lạnh không?” Tống Dao Chi hỏi. Ta cười đáp, “Không ạ.”

An An bổ sung thêm, “Vẫn kẹt như mọi khi.”

Tống Dao Chi cười cảm thán, “Hai đứa còn trẻ còn sức, chứ mẹ con vừa tới mùa đông là tay chân lạnh lẽo như băng, dù trong nhà có ấm bao nhiêu vẫn vậy. Đúng là già rồi!”

Trình Nhã Ngữ liếc xéo Tống Dao Chi một cái. Tống Dao Chi lập tức giơ tay làm cử chỉ xin tha thứ. Trình Nhã Ngữ quay sang nhìn ta, An An lập tức cầm tay ta nói, “Đây là người yêu của con, Giang Tư.”

An An lộ liễu khiến ta vô cùng cảm động lại có chút xấu hổ, xem ra da mặt của ta cũng không dày như trong tưởng tượng.

Trình Nhã Ngữ bật cười, nói, “Mẹ vừa nhìn Giang Tư một cái đã cho là mẹ muốn ăn cậu ấy? Bảo vệ dữ?” kèm theo ánh mắt chế nhạo.

An An vốn luôn nghiêm túc trước mặt người ngoài, đối diện với Trình Nhã Ngữ lại không giống, khẽ cười nói, “Chẳng phải chú Tổng cũng bảo vệ mẹ như vậy sao?”

Tổng Dao Chi nghe nhắc tới mình, lập tức gật đầu tán thành, “Không sai!” về mặt phớt tỉnh vô cùng thú vị. Ta thấy mọi người vui vẻ nói đùa, cũng nhận không được bật cười khúc khích.

Trình Nhã Ngữ nói, “Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Mau ngồi xuống nghỉ một lát rồi ăn cơm! Mặc dù đi máy bay thì nhanh, nhưng quá trình ngồi xe tới lui sân bay không cũng đủ mệt rồi, chớ nói chi trên đường còn kẹt xe.”

An An gật đầu, kéo ta ngồi xuống.

Trình Nhã Ngữ hỏi thăm ta mấy tuổi, đang làm gì, trong nhà có những ai này nọ. Dù sao cũng sắp làm bạn với con trai mình cả đời không tới mức truy hỏi mười tám đời tổ tông nhưng ít nhất cũng phải hỏi một chút tin tức cơ bản là lẽ thường tình, chẳng có cha mẹ nào nghe con trai nói muốn kết hôn thì đồng ý luôn không thèm hỏi lấy một tiếng, nếu là ta, ta cũng làm vậy thôi.

Gia đình thì ta nói về cha mẹ nuôi, thật ra ta đã sớm xem họ là cha mẹ ruột của mình. Còn nghề nghiệp, không đợi ta nói, An An đã trả lời giùm ta. diên.xdãasdf/đàn/lẽ"qýy/quyddsonoo Trình Nhã Ngữ không hỏi nữa, lắc đầu nói với Tổng Dao Chi, “Lần đầu tiên thấy nó lo lắng cho một người tới vậy! Em hiểu rồi, nó không tới trung cầu ý kiến của em, mà chỉ là cho em thấy mặt vậy thôi, ý tứ rất rõ ràng: cho mấy người trông thấy người tôi muốn kết hôn, mặc kệ mấy người có đồng ý hay không, tôi vẫn chọn!”

An An nghe xong, dạ một tiếng, về mặt vô cùng nghiêm túc.

Trình Nhã Ngữ than thở, “Con lớn không nghe mẹ.”

Ta dù mặt đỏ tai hồng vẫn cố gắng trấn định (da mặt đã từ từ dày hơn), hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Tổng Dao Chi tiếp lời, “Anh thích tính Trang Cận, rất quả quyết! Nếu lúc trước anh cũng được như vậy thì đã không tro mắt nhìn em kết hôn với Trang Dân Sơ rồi.” Tổng Dao Chi không kiêng dè gọi thẳng tên Trang Dân Sơ trước mặt An An, xem ra quan hệ giữa hai người cũng không tệ.

Trình Nhã Ngữ lắc đầu về bất đắc dĩ, sau đó phất tay, kêu mọi người đi ăn cơm.

Trên bàn cơm, Trình Nhã Ngữ không thêm đề ý tới Tổng Dao Chi và An An, chỉ nói chuyện với ta, đề tài thì đủ loại, vô cùng thú vị. Hai người càng nói càng hăng, hoàn toàn không dừng lại được.

Ăn cơm xong, mọi người về phòng ngủ trưa một hồi, xế chiều lại ra phòng khách uống trà nói chuyện phiếm.

“Con nói muốn đi Thổ Nhĩ Kỳ ngồi khinh khí cầu?”

Ta gật đầu, “Dạ, còn muốn đi nhảy Bungee! Có điều vẫn chưa có thời gian rảnh.” sau đó liếc An An với ánh mắt u oán.

Trình Nhã Ngữ nhìn Tổng Dao Chi nói, “Em cũng muốn đi nhảy Bungee và ngồi khinh khí cầu thử!” kèm ánh mắt u oán giống ta. Mặt Tổng Dao Chi và An An vẫn thản nhiên như thường, thờ ơ bụng ly trà lên uống một hớp.

Ta cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với vợ chồng dì Trình, không hề có chút áp lực nào, cả hai vừa thú vị lại bình dị gần gũi.

Tối, sau khi tắm rửa xong, ta và An An nằm dài trên giường, trưa đã ngủ nhiều nên giờ không thấy buồn ngủ lắm, đang lúc ta nghĩ có phải đã thành công vượt qua cửa ải mẹ An An rồi hay không, An An đột nhiên lên tiếng, “Tôi chỉ có rảnh lúc đi hưởng tuần trăng mật.”

“Thì sao?” Ta nghiêng đầu nhìn An An, khó hiểu hỏi lại.

“Nếu cậu muốn đi Thổ Nhĩ Kỳ hoặc nơi nào khác, tôi có thể sắp xếp trong khoảng thời gian đó.” Giọng điệu vô cùng thản nhiên, thản nhiên đến mức ta cho là An An đang nói mấy chuyện đơn giản như hôm nay thời tiết không tệ lắm chẳng hạn, nhất thời không kịp phản ứng. Khi ta hiểu ra, lập tức ngồi bật dậy, kéo áo ngủ của An An, hưng phấn hỏi, “Thật không? Có thật không? Cậu sẽ cùng nhảy Bungee, cùng ngồi khinh khí cầu, cùng đi leo thác với tôi? Chúng ta nhảy Bungee hai người một lúc thử đi, nhất định là rất kích thích!”

“Cậu chắc chắn cậu dám nhảy từ độ cao hai trăm mét xuống?” Giọng An An có vẻ khinh bỉ vô cùng rõ ràng.

“Đừng có coi thường tôi quá!”

“Cậu đã tự tin như vậy thì tôi sẽ quay phim từ đầu tới cuối.”

“Quay thì quay, ai sợ! Đừng tới lúc đó lại sợ tới mức không dám quay là được, ha ha ha!”

“Ha ha...”

Bọn ta kết thúc cuộc nói chuyện bằng mấy câu khinh bỉ nhau, sau đó, ngủ, hoàn toàn quên mất cưới còn chưa cưới lấy đâu ra tuần trăng mật mà rồi rắm.

Tổng Dao Chi và Trình Nhã Ngữ chỉ có một đôi song sinh trai và gái mười bốn tuổi, hôm qua không thấy, nghe nói là đã đi qua nhà ông nội chơi. Ăn sáng xong, ta và An An ngồi phoi nắng đọc sách bên cửa sổ, đúng như câu ‘năm tháng yên bình’!

Lúc này tiếng gõ cửa cốc cốc bỗng vang lên, kèm theo một giọng nói nghe có vẻ rất hưng phấn, “Anh! Anh tới sao không nói với tụi em một tiếng!”

An An giới thiệu, “Đây là em trai tôi tên Tống Kham Nhiên, còn một đứa em gái nữa là Tống Khanh Nhiên, anh em sinh đôi, trước đã nói với cậu.”

An An thấy ta gật đầu rồi mới khép quyển sách trong tay lại, chuyển từ tư thế nửa dựa vào ghế thành ngồi thẳng, sau đó cất giọng nói, “Vào đi, cửa không khóa.”

An An vừa dứt lời, cửa đã bị mở ra, một thiếu niên hấp tấp xông vào, mặt mày sáng sủa tràn trề sức sống, theo sau là một thiếu nữ mặc áo khoác nỉ màu kem, mắt ngọc mây ngải, vô cùng thanh tú.

Ta cười chào hai đứa. An An định giới thiệu bọn ta cho nhau. Ta sợ An An dạy hư bọn nhỏ, bèn giành nói, “Anh là Giang Tư, bạn của anh tụi em.” Đừng nói kiểu như đây là người yêu của anh này nọ, mắc cỡ chết! Mỗi lần nhớ tới lời giới thiệu của An An hôm qua là ta lại muốn độn thổ.

Thiếu niên cười nói, “Em tên Tống Kham Nhiên” sau đó chỉ em gái bên cạnh, “Đây là em gái em, Tống Khanh Nhiên.”

An An liếc ta một cái, sau đó hỏi Tống Kham Nhiên, “Hai đứa qua nhà nội hả? Ông bà nội vẫn khỏe chứ?”

Tống Kham Nhiên đang tò mò quan sát ta, nghe An An hỏi, lập tức đáp, “Vẫn khỏe ạ! Tinh thần và thân thể đều tốt!”

“Vậy thì tốt rồi.”

Tống Khanh Nhiên chợt thốt lên, “Anh, anh này đẹp trai quá!”

Tống Kham Nhiên cười nhạo, “Con gái con đứa nói mấy lời này trước mặt người ta mà không biết ngượng!”

Tống Khanh Nhiên hất cằm xem thường, “Mắc mớ gì! Em đang khen chứ có chê đâu mà sợ!”

Ta cười nói, “Cám ơn lời khen của em. Em cũng rất xinh đẹp, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!”

“Không cần cảm ơn. A, cảm ơn anh!”

Hai anh em nhà này rất thú vị, mặc dù em gái nói chuyện hơi ngây ngô, nhưng hai anh em được dạy dỗ cực tốt, trừ lúc ban đầu hơi vội vàng một chút, lúc sau lại rất lễ phép chu đáo, thỉnh thoảng trong lời nói lộ ra vài phần bông bột của tuổi trẻ, đúng là thanh xuân tươi đẹp!

Lúc cặp sinh đôi đi rồi, ta hỏi An An, “Vừa mới nói chuyện với mấy người trẻ bọn tôi, cậu có cảm giác gì?”

An An liếc ta một cái, hỏi lại, “Mấy người trẻ bọn tôi?”

“Ừ! Vừa nhìn đã biết tôi và cặp sinh đôi là cùng lứa, luôn lộ ra vẻ phấn chấn bông bột của tuổi trẻ!”

“Thật sao? Tôi lại thấy cậu rất lão luyện.” An An nói với vẻ mặt đứng đắn, tay lại đặt lên hông ta vuốt tới vuốt lui. Đúng là ma chường! Đã là ma chường thì ai có thể thoát nổi?

“Ngụy trang thất bại! Đang bị công phá!” Ta lập tức ôm lấy An An, miệng thao thao bất tuyệt ý đồ thể hiện ta không hề lão luyện chút nào chỉ là bị người khác dụ dỗ thôi.

Bọn ta, trẻ người non dạ, nên mới dễ dàng bị quyến rũ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 76

An An học xấu... Từ việc An An trêu chọc ta cho đã sau đó... xoay người đi không chút lưu luyến có thể nhận ra được... Buồn bực, buồn bực... Đau khổ quá!

An An đã thay đổi từ lúc nào? Sao ta không phát hiện? Rõ ràng trước kia An An không như vậy! An An của lúc trước luôn rất trực tiếp, quả quyết không chút do dự, nói làm là làm ngay! An An thay đổi, khiến ta cảm thấy thật xa lạ.

Ta nằm dài trên giường, muốn được lẳng lặng một mình. ‘Lẳng lặng’, mày ở đâu, mau ra đây đi!

An An bước ra từ trong phòng tắm, ném cái khăn lông ướt nhẹ vào thẳng mặt ta.

“Mau dập lửa đi. Thời tiết khô ráo, dễ khí huyết dâng trào, chảy máu mũi nữa thì nguy.” Giọng nói lạnh lùng cứ như ta là người xa lạ. Không, hiện giờ hai chữ ‘vô tình’ đã hoàn toàn không đủ để diễn đạt mức độ vô tình của An An với ta! Muốn đánh một trận ghê! Làm như ta ‘khí huyết dâng trào’ không hề liên quan gì tới cậu ta vậy!

Chẳng biết là do lạnh hay do giận, tay ta run run cầm cái khăn ướt lạnh như băng tự lau mặt cho mình. ~~đá~~đến đũa ngà/lý đồa ghn Ta ngồi dậy, nhìn An An với ánh mắt u oán, “Cậu đã thay đổi tới mức khiến tôi không còn nhận ra... Cậu còn là An An bảo bối của tôi sao? Chẳng lẽ cậu đã quên những kỉ niệm vui vẻ ngồi đối ẩm luận thơ trước hoa dưới trăng của chúng ta lúc ban đầu...” Ta kéo thật dài âm cuối.

An An co giật khóe miệng, cổ nhin, không nói.

Ta tiếp tục khóc lóc kể lể trách móc An An, “Nay cậu, cậu lại đùa giỡn thân thể tôi! Đúng là cầm thú!”

“Lúc ban đầu trước hoa dưới trăng? Xin lỗi, tôi chỉ nhớ ban đầu của chúng ta trước bồn ăn cho chó.” An An ngoài cười như trong không cười nói ra sự thật.

Ta lập tức khôi phục bình thường, “Cái này gọi là ‘nghệ thuật hóa’, hiểu không?! Phối hợp với tôi một chút không được à? An An ga lăng của tôi đâu rồi?!”

An An vươn tay ra, nói, “Đứng lên. Đi ra ngoài một chút.”

Ta nắm lấy tay An An mượn lực đứng lên, cất khăn ướt vào phòng tắm, sau đó hỏi An An, “Đi đâu?”

“Bệnh viện.”

“Cậu bệnh à?”

“Cậu bệnh.”

“Tôi không có bệnh!”

“Có.”

“Bệnh gì?”

“Điên.”

“...” Ta lập tức buông tay An An ra, bắt khuôn mặt tươi cười biến thành mặt than, cố gắng hết sức trừng An An, ý đồ trừng cho cậu ta thấy xấu hổ phải nhận sai.

An An nhìn thẳng vào mắt ta một lát, sau đó hôn lên khóe miệng ta, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Muốn làm lạnh? Ta là người dễ dàng tha thứ như vậy sao?

“Hiện giờ tình trạng cơ thể cậu không ổn định, ngày ngày tu tu không phải là chuyện tốt.”

Nói như kiểu ta rất khao khát ấy! Rõ ràng là cậu quyến rũ tôi trước... Ta sờ sờ khóe miệng, quyết định tạm thời không truy cứu việc cậu ta đổ thừa. Mỹ nam kế của An An thử với ta trăm phát trăm trúng, trước mặt sắc đẹp, ta vĩnh viễn không thể cứng rắn nổi, thật đáng buồn bực!

Ta và An An vừa ra khỏi phòng, Tổng Khanh Nhiên bỗng từ đâu xuất hiện, hỏi An An, “Anh, anh định đi ra ngoài à?”

An An ừ một tiếng.

Tổng Khanh Nhiên lập tức cười híp mắt với ta, “Vậy em mượn bạn của anh một lát được không?”

An An nhú mày nhìn Tổng Khanh Nhiên, cự tuyệt không chút do dự, “Không.”

Có lẽ là Tổng Khanh Nhiên không ngờ An An từ trước tới giờ vốn rất thương yêu mình lại cự tuyệt trực tiếp như vậy, kinh ngạc hỏi, “Tại sao ạ?”

“Của riêng, không bán không cho mượn.”

Cái gì?! Ta liếc An An một cái, sau đó cười nói với Tổng Khanh Nhiên, “Đừng nghe anh em nói bậy! Tiểu thư, xin hỏi cô có cần giúp đỡ gì không?”

Tổng Khanh Nhiên nhe răng cười, cầm tay ta kéo đi, “Anh mau qua đây!” sau đó quay đầu nói với An An, “Anh, anh xuống lầu chờ một lát đi! Em chỉ mượn chút xíu thôi, sẽ trả lại ngay!”

Ta xen vào nói giúp Tổng Khanh Nhiên, “Hôm nay trời rất ấm, cậu ra vườn hoa dạo một lát đi, tôi lập tức xuống liền!”

An An thấy ý ta đã quyết, không nói gì thêm, thấy ta và Tổng Khanh Nhiên vào phòng sách rồi mới xoay người đi xuống lầu.

Vào phòng sách, Tổng Khanh Nhiên nhờ ta lấy một quyển sách để ở chỗ cao nhất xuống. Thì ra là lấy sách giùm, còn tưởng chuyện gì bí mật chứ! Ta nhanh chóng lấy sách đưa cho Tổng Khanh Nhiên.

Tổng Khanh Nhiên bỗng cười hỏi, “Anh Giang Tư, anh có thể ngồi đây với em một lúc không?”

Ta ngạc nhiên hỏi, “Tại sao?”

Tổng Khanh Nhiên tỏ vẻ thần bí, xoay người tiến về phía ban công, ngoắc đầu ngón tay ý bảo ta đi theo.

Bọn ta đứng trên ban công nhìn xuống vườn hoa. Hình như là An An! Đang lúc ta định cúi người nhìn cho rõ, Tổng Khanh Nhiên bỗng kéo áo ta, cho ta ngồi sụp xuống, nhìn xuyên qua rào chắn. Tổng Khanh Nhiên nói nhỏ, “Đừng để lộ.”

Ta thấy đáng vẻ thận trọng của Tổng Khanh Nhiên, thật sự rất muốn cười, nhưng sợ làm cô bé không vui nên cố nhịn, nói, “Ừ.”

Bên cạnh An An là một cô bé tuổi cỡ Tổng Khanh Nhiên, tóc ngắn, mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng có thể mơ hồ thấy là một thiếu nữ xinh đẹp. An An đi trước, cô bé kia theo sau cách khoảng hai bước chân. Đột nhiên cô bé đứng lại, nhìn An An mấy giây, sau đó bước nhanh đuổi theo. An An bỗng dừng bước, hình như do cô bé kia gọi.

Tổng Khanh Nhiên vui vẻ nói, “Rốt cuộc cũng dừng cảm một lần!”

Ta hỏi nhỏ, “Bạn em hả?”

“Dạ, bạn thân của em đó! Thích anh em lâu rồi nhưng mãi không dám nói, em thấy sốt ruột giùm, kêu bạn ấy dừng cảm lên, rốt cuộc hôm nay bạn ấy mới lấy hết can đảm tới gặp anh em.”

Ta nói, “Nhưng anh em quá già so với bạn ấy. Em không cảm thấy giống như một đóa hoa tươi cảm lên bãi gì đó sao?” Ta chỉ ra điểm mấu chốt nhất.

Tổng Khanh Nhiên đập vai ta một cái, vẻ mặt ‘anh chẳng biết gì hết’, “Con trai càng lớn tuổi càng có sức quyến rũ! Anh em xuất sắc như vậy, em cảm thấy bạn ấy chẳng bị thiệt gì hết. Hướng chỉ bạn ấy thích anh em, cứ thử một lần, dù tỏ tình không thành về sau nhớ lại cũng không hối hận, bởi vì đã cố gắng hết sức rồi!”

Ta gật đầu tán thành, “Em nói đúng, ít nhất đã từng cố gắng, tương lai sẽ không cảm thấy hối hận.”

Tổng Khanh Nhiên cười nói, “Nếu anh em từ chối, em cảm thấy anh và bạn ấy cũng rất xứng, dù vẫn cách bạn ấy nhiều tuổi nhưng trông anh trẻ hơn anh em nhiều! Bạn thân em rất đẹp, không sợ thiệt đâu, anh có muốn thử không?”

Ta biết là Tổng Khanh Nhiên đang nói giỡn, cười ha ha đáp, “Ngại quá, anh có người yêu rồi, ha ha.”

Tổng Khanh Nhiên nhún vai, “Vậy coi như em chưa nói gì hết! A, kết thúc nhanh dữ?”

Ta nhìn xuống dưới, thấy chỉ còn cô bé kia cúi đầu đi, “Hình như tỏ tình thất bại...” ~~diageen.đàn/lê/quysgddoo.đôn~~ Tuy hoàn toàn không ngoài dự đoán nhưng ta vẫn phải làm bộ như thật đáng tiếc, hỏi Tổng Khanh Nhiên, “Bạn ấy thích anh em bao lâu rồi?”

“Khoảng chừng hai năm.”

“Mười ba tuổi đã thích?”

“Dạ.”

Sớm quá! Cảm giác thế hệ trước như bọn ta không cách nào so được với lớp trẻ thời nay!

Tổng Khanh Nhiên đột nhiên đứng lên, vừa vỗ bụi trên quần áo vừa nói, “Em đi an ủi bạn ấy đây.”

Ta giục, “Ừ, mau đi đi.” Năm hết tết đến, không chừng cô bé kia sẽ mất vui cả tết luôn.

Ta và Tổng Khanh Nhiên cùng đi xuống lầu. Ta sợ cô bé kia gặp người lạ sẽ xấu hổ bèn quyết định lướt qua thật nhanh, tiến vào vườn hoa tìm An An, nhưng vẫn thấy cảnh Tổng Khanh Nhiên khoát tay lên vai cô bé kia, thân thiết nói, “Vào phòng mình trước đã rồi nói.”

“Ừ.” Cô bé kia đang lúc đau lòng không chú ý có ta, giọng nói mang theo tiếng khóc.

Tổng Khanh Nhiên sờ mặt cô bé kia, hình như đang lau nước mắt giùm, bộ dáng này, trông rất người lớn và ga lăng. Cô bé kia được Tổng Khanh Nhiên ôm vào lòng, tựa đầu vào vai Tổng Khanh Nhiên...

Dường như đã vô tình phát hiện một bí mật ghê gớm... Nhất định là do ta nghĩ nhiều thôi!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 77

Lúc ta định đi ra công tìm An An, thì thấy An An quay lại, mày khề chau như đang có điều gì phiền muộn. Thật ra không vui cũng phải thôi, tự nhiên bị cô em gái gài bẫy!

An An kéo tay ta đi về phía hầm để xe, “Sao xuống trễ vậy?” hiếm lắm mới thấy lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn với ta. Không thể không thừa nhận, dù ở trạng thái nào An An cũng đều rất đẹp trai, tới mức khiến ta đi không động, a, nói sai rồi, phải là tới mức ta lộ ra ánh mắt lấp lánh thuần khiết!

Ta đáp, “Lấy vài cuốn sách giùm em cậu, cao quá cô bé lấy không tới.” Trần định! Không thể biểu hiện quá lộ liễu, phải làm một đứa trẻ ngoan chừng chặc.

“Trong đó có thang, dù cao cách mấy nó cũng lấy tới.” An An hừ lạnh một tiếng.

Ta phẩy phẩy tay An An, “Đừng nắm tay! Cô bé kia vẫn đang ở đây, lỡ may bắt gặp thì không hay đâu, muốn kích thích cô bé thêm à?” tuy miệng nói vậy nhưng tay vẫn không có ý buông ra.

Chẳng mấy chốc bọn ta đã tới hầm để xe, An An im lặng nhét ta vào trong xe, rồi ngồi vào ghế lái, động tác hết sức lưu loát, chỉ chớp mắt xe đã ra khỏi công chung cư.

“Cậu rảnh quá ha, núp trên đó xem rất vui?”

“Tôi núp rồi cậu vẫn thấy?”

“Lù lù thế kia không muốn thấy cũng khó.”

Ta vươn tay sờ mặt mình. Gân đây quả thật đã mập hơn trước năm ký, nhưng lúc trước ta vốn gầy, giờ tăng lên năm ký có đáng gì đâu, chút thịt này chỉ khiến ta càng đẹp trai hơn thôi!

Không, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là rốt cuộc cậu ta có biết cách nói chuyện không vậy?!

“Cậu là người yêu của tôi, sao cứ thích dùng ngôn ngữ làm tổn thương tôi vậy?! Không biết tôi đang mang thai, cần yêu thương che chở sao? Cậu khiến tim tôi lạnh quá!”

An An nhìn cái bụng chỉ có cơ của ta, nói, “Cậu không nhắc tôi cũng quên mất, xin lỗi, về sau sẽ chú ý.”

Ta tiếp tục diễn sâu, xoay cái gương trên trần xe qua soi, “Người ta thường nói sau khi mang thai da sẽ trở nên xấu đi, mụn nổi trùng trùng, tôi thì chẳng thấy cục nào! Nhưng dù có nổi chắc chắn cũng không ảnh hưởng tới sự tuần tú của tôi!” định kể đến naf/n/eq,ủy,đôlknn Nói xong, ta mỉm cười nhìn An An.

“Nụ cười có ý gì?”

“Ý là cậu thật có phúc!”

“Hả?”

“Tôi đang mang thai vẫn duy trì được vẻ đẹp trai ngời ngời, mặt mày không những hồng hào khỏe mạnh còn không có mụn trứng cá mụn bọc này nọ! Cậu quá may mắn!”

An An nói đầy ẩn ý, “Ừ, trông rất đầy đặn.”

Sao cứ có cảm giác bất kỳ câu nào phát ra từ miệng An An cũng sai sai?! Ta khoanh tay lại, quyết định không diễn nữa.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Không phải hôm qua cậu nói muốn đi phố chợ đêm nổi tiếng một lần cho biết sao?”

“Giờ mới mấy giờ, sớm quá không?”

“Chúng ta tới gần đó làm chút chuyện, chiều tới đi qua cho tiện.”

Làm chút chuyện... Làm chút chuyện...

Hiện tại có vài từ mẫn cảm không thể nghe, bởi vì với năng lực liên tưởng xuất chúng sẽ dễ dàng hiểu sai, hiểu sai là lập tức kiểm chế không được! đĩn,ẽn.đna/nlee/qys.úy.đnlkôn Ta cảm thấy gần đây cơ thể cứ là lạ sao ấy, trước kia mặc dù ngoài miệng luôn gào khóc nói mấy lời đen tối đòi An An làm tội, nhưng thực tế nhiều khi không thật sự nghĩ như vậy, gần đây lại khác, chỉ nhìn An An thôi đã thấy đói khát muốn chết rồi orz

Không muốn tưng dục thì chắc ta phải ở riêng mới được, bằng không, lúc nào cũng có khả năng sẽ xúc động bỏ nhào tới An An như một con sói đói!

“Trước kia, tôi tuyệt đối không có khát khao như vậy!” Ta tìm kiếm an ủi từ An An.

“Từ lúc quen cậu, chưa lúc nào cậu thấy không khát khao.” Hiển nhiên An An không hề có ý an ủi ta.

“Nói quá! Rõ ràng trước kia tôi tinh khiết như băng như ngọc, kể từ khi theo cậu, đúng, chính là từ khi ở bên cậu, ngày ngày chịu nỗi khổ bị quyến rũ, mới có cái vẻ như ‘tôi chịu hết nỗi rồi, mau tới đây đi’ này nọ!”

“Cái từ tinh khiết như băng như ngọc đã bị cậu xuyên tạc ý nghĩa.”

“Tôi là người yêu của cậu, phải biết yêu thương tôi! Huống chi người ta còn đang mang thai con của cậu đó!”

An An cho ta một ánh mắt xin lỗi, “Mỗi lần tranh luận là ta tôi lại quên mất cậu là người yêu của tôi, xin lỗi về sau sẽ chú ý.”

“Trời ạ! Cậu không hề mỗi giây mỗi khắc nhớ tôi là người yêu của cậu không nói, còn dám quên mất? Chẳng lẽ cậu không biết người đang mang thai có quyền có tình gây sự?! Cậu xong đời rồi! Cậu đã đắc tội tôi, tôi muốn bắt đầu có tình gây sự.”

“Từ khi quen cậu, mỗi ngày đều cảm nhận được sự cố tình gây sự của cậu.” An An nói với vẻ mặt ‘tôi đã sớm quen cái thói của cậu rồi’.

Quả nhiên lần nào ta cũng bắt lấy sai trọng điểm, thấy vẻ mặt An An như vậy, lại không muốn có tình gây sự nữa.

“Đau bụng.”

“Muốn đi vệ sinh?”

“Hình như vậy.” Cảm giác không nói rõ được, chẳng biết là đau bụng muốn đi vệ sinh hay chỉ là đau đơn thuần.

“Cứ đi thử coi sao.”

“Ừ.”

Bọn ta dừng xe cạnh một phòng vệ sinh công cộng, ta định đi xuống một mình, bỗng nghe An An nói, “Để tôi đi với cậu.”

Trong lòng ta vui tới mức muốn bay lên, ngoài miệng lại nói, “Chỉ là đi vệ sinh thôi, cũng muốn theo? Thiệt là, cậu không thể rời khỏi tôi dù chỉ nửa bước ả?”

An An im lặng nhìn ta với ánh mắt vô cùng quen thuộc. Là ánh mắt lúc đầu ta cứ nghĩ An An bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của ta, sau An An nói mới biết, nó có nghĩa là ‘đồ ngốc’. Ta giận, đang định phát tác, thì bụng đau quá, đành khom người phóng vào nhà vệ sinh trước. An An vội vàng chạy theo.

Đến cửa phòng vệ sinh, ta ngăn An An lại, “Cậu ở ngoài chờ đi, tôi đi xả, cậu theo làm gì?”

An An đáp, “Tôi không hề nói muốn theo vào, cậu nghĩ nhiều rồi.”

Hừ, đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 77.2

Ta ngồi một hồi, dùng sức mãi không thấy ra, bụng vẫn đau vô cùng, sau đó bắt đầu đổ mồ hôi lạnh toàn thân, trời đất quay cuồng, mở mắt ra, phát hiện mình lại biến thành chó.

Khốn kiếp! Rõ ràng gần đây đã rất tiết chế, sao vẫn biến?!

Ta nâng chi trên lên mở cửa nhà vệ sinh, đau khổ bước ra, ngẩng đầu nhìn An An, cố gắng dùng ánh mắt truyền đạt: Tôi không có lên biến, tự nhiên vậy đó, chẳng hiểu tại sao luôn!

An An trầm mặc trong chốc lát, hỏi, “Bụng còn đau không?”

Đau, nhưng không đau bằng lúc này, cho nên ta lựa chọn lắc đầu.

“Nói thật.”

Đúng là cái gì cũng không thoát khỏi mắt An An được. Ta lắc đầu, gật đầu, lại lắc đầu, hi vọng không khiến An An chóng mặt.

“Đau, nhưng không bằng lúc này?”

Trời... vậy mà An An cũng hiểu được?! Ta gật đầu thật mạnh, sùng bái nhìn An An.

An An vào phòng vệ sinh lấy quần áo ra, rồi kêu ta đi.

Sau khi bọn ta lên xe, An An nói, “Đi bệnh viện khám thử coi sao?”

Ta lắc đầu, bởi vì thể chất đặc biệt, nói thật ta không hề muốn đi bệnh viện chút nào, sợ họ phát hiện ra, sẽ xử lý ta như xử lý quái vật.

An An nhận thấy sự lo lắng của ta, trấn an nói, “Đừng lo, chỗ này tin được.”

Chỉ một câu này đã khiến mọi lo lắng của ta lập tức tan thành mây khói, An An sẽ không bao giờ lừa ta, nếu An An đã nói như vậy thì nhất định là chỗ có thể tin được.

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tới bệnh viện, An An nhờ người quen khám cho ta. Bởi vì bệnh viện thoạt nhìn khá sang, bệnh lại ít, không bao lâu đã có kết quả xét nghiệm.

“Tiêu hóa không tốt, có lẽ do gần đây ăn một ít đồ khó tiêu. Về ăn nhiều trái cây hơn, uống nhiều nước.”

An An hỏi, “Không còn vấn đề gì khác đúng không?”

Bác sĩ nghe vậy, xem kết quả xét nghiệm một lần nữa rồi cười nói, “Đừng lo, thủ cung của cậu rất khỏe mạnh, chỉ là đường ruột hơi yếu, có thể do lúc trước không chú ý, ăn uống lung tung nên mới bị.”

Không có mà! Rõ ràng gần đây rất chăm chỉ ăn trái cây rau dưa, giảm thịt và cơm! Nhắc mới nhớ hình như đã mấy ngày ta chưa đi đại tiện rồi.

“Tôi sẽ kê một ít thuốc giúp tiêu hóa và vitamin. Cậu nhớ dứt cho nó uống đúng lượng. Về sau ăn uống chú ý hơn thì sẽ không có vấn đề gì.”

Mặc dù kết quả khiến ta thấy rất xấu hổ, nhưng biết mình không bị bệnh nặng gì, vẫn thở phào một hơi.

Lúc lên xe, ta bỗng phát hiện còn một vấn đề chưa giải thích được, chỉ vì táo bón mà cứ bất ngờ biến hình? Chẳng lẽ không chỉ cấm dục, còn phải bắt đầu cấm ăn?

Nếu vậy, làm người còn gì vui nữa, có khác cá muối chỗ nào đâu?!

Chỉ chớp mắt, vạn ý niệm đã lướt qua, lòng như tro tàn, tim như bị dao cắt, khổ sở đến chết đi sống lại. Thượng Đế ơi, đừng tàn nhẫn với con như vậy!

Đợi chút, hình như lần trước đã lạy ông trời, lần này lại lạy Thượng Đế, có khi nào các vị thánh thần sẽ cho rằng ta không có thành ý không? A, hẳn là các thánh thần sẽ không so đo mấy chuyện nhỏ này với ta...

Mới đi ra ngoài không tới hai giờ đã thê thảm quay về nhà!

Trình Nhã Ngữ đang ngồi trong phòng khách, thấy bọn ta, ngạc nhiên hỏi An An, “Chú chó này là từ đâu tới đây?”

An An bình tĩnh đáp, “Của bạn ạ. Có việc nên nhờ con chăm giùm mấy ngày.”

Trình Nhã Ngữ thấy ta ngoan ngoãn không sủa không gào, cười nói, “Mẹ nghe nói giống Long Vàng rất ngoan và thông minh, dắt tới đây cho mẹ xem thử đi.”

An An không động, đoán chừng là muốn dẫn ta thẳng lên lầu, nhưng không tiện từ chối, sợ Trình Nhã Ngữ sinh nghi, đành cúi đầu nhìn ta. Ta nháy mắt mấy cái, ý bảo không sao.

An An dẫn ta tới trước mặt Trình Nhã Ngữ, rồi ngồi xuống. Trình Nhã Ngữ vươn tay sờ đầu ta, nói, “Đúng là ngoan thật.”

An An cũng đặt tay lên lưng ta nhẹ nhàng vuốt ve.

Trình Nhã Ngữ bỗng hỏi, “Ừa Tiểu Tư đâu?”

An An đáp, “Cậu ấy có mấy người bạn ở đây, đã nhiều năm không gặp nên muốn ở lại trò chuyện thêm.”

Trình Nhã Ngữ gật đầu, sau đó bung ly trà lên uống một hớp, nói, “Năm đó, lúc mẹ và cha con ly dị, Khả Hinh vẫn còn nhỏ nên không biết nguyên nhân thật sự, nay đã qua nhiều năm cũng không cần thiết phải cho con bé biết.” diển.đnà"lẽ,qusdfgbý,đsfôn Trình Nhã Ngữ ngừng một chút rồi tiếp, “Mẹ rất thích tính Giang Tư, sáng sủa nhiệt tình, rất đáng yêu. Con đã thích thì cứ tiếp tục đi. Năm đó mẹ làm theo ý mình, ông bà ngoại không ngăn cản, giờ mẹ cũng sẽ không vì con thích một đứa con trai mà ngăn con. Mẹ tự chọn, rốt cuộc chọn sai người, tự mình ăn khổ, không oán trách ai. Nay đến phiên con, mặc kệ sau này là khổ là vui, cũng phải tự chịu trách nhiệm lấy.”

Ta dựa sát vào, khoát cầm lên đùi An An nhìn Trình Nhã Ngữ nói. Giọng di Trình nghe nhàn nhạt nhưng không xa cách, lời nói chân thành tha thiết, và luôn nhìn An An một cách dịu dàng.

An An khẽ gật đầu một cái.

Trình Nhã Ngữ nắm ly trà trong tay sưởi ấm, cười cười nói, “Phía mẹ con có thể yên tâm, nhưng bên cha con không chắc sẽ dễ, gây gổ hằn là không tránh khỏi. Mặc dù có thể sẽ không tới mức cãi nhau kịch liệt, nhưng quan hệ giữa hai cha con nhất định sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, con đã nghĩ kỹ chưa?”

An An nở nụ cười cũng nhàn nhạt như Trình Nhã Ngữ, “Trước giờ con vẫn luôn tự giải quyết chuyện của mình, dù là trong cuộc sống hay trong tình cảm. Nếu ông ấy ngăn cản chỉ vì người yêu con là nam, thì tình cha con này...” dízghbñ.đnà"elee"qusdłbý.đôn An An dừng lại một chút mới nói tiếp, “Ông ấy đã làm chuyện có lỗi với chúng ta trước, thậm chí lúc lựa chọn xây dựng gia đình mới với một người phụ nữ khác hình như cũng không thông báo tiếng nào. Khi con dẫn Khả Hinh qua Pháp, ba người họ ở trong nước sống vui vui vẻ vẻ, con có đi phá hư không? Cho nên ông ấy cũng không có tư cách gì để ngăn cản chuyện của con.”

Trình Nhã Ngữ đặt ly trà xuống bàn, cười bất đắc dĩ, “Con không đi phá hư là vì con hoàn toàn không thêm quan tâm thôi! Mẹ biết hai cha con tách ra quá lâu, tình cảm chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, nhưng không ngờ con đã xa cách với ông ấy đến vậy.” kèm theo là tiếng thở dài.

“Mẹ đừng lo. Giờ ông ấy khác xưa nhiều rồi, đã ôn hòa hơn, có khi cũng không đến nỗi quá căng. Huống chi, tạm thời con cũng không có ý định nói cho ông ấy biết con muốn kết hôn.”

“Ừ, con coi rồi làm đi. Đúng rồi, mẹ nghe chú Tổng nói, Trang Phong Diễn vào công ty?”

“Dạ.”

Trình Nhã Ngữ cười lạnh một tiếng, dặn dò An An, “Đừng để cho Khả Hinh biết Trang Phong Diễn là con của ông ấy và Tiểu Uyển, nếu không, không biết nó sẽ làm âm mưu thế nào đâu. Mẹ không muốn dính dáng gì với ông ấy nữa. Tự con phải chú ý nhiều hơn! Đó là ý của cha con?”

“Từ khi Phong Diễn chưa tốt nghiệp đại học ông ấy đã nói sẽ để Phong Diễn vào công ty thực tập. Con chỉ tạm thời quản lý công ty giùm ông ấy thôi, sau này ông ấy muốn giao cho ai thì tùy, con sẽ không ngăn cản, cũng không có hứng thú.”

“Tiểu Uyển hẳn là không có gan tranh với mẹ, không do ông ấy tự quyết thì còn ai nữa? A, ông ấy cho là mẹ không biết chuyện Trang Phong Diễn?! Con nắm trong tay cổ phần mẹ cho, ông ngoại cho, ông nội cho, đều là của con, sao lại không cần? Nếu ông ấy không muốn tập đoàn chia năm xẻ bảy thì tốt nhất là không nên hi vọng xa vời tranh giùm những thứ vốn không thuộc về mẹ con Tiểu Uyển! Đã làm chuyện xấu xa, phải chuẩn bị tâm lý sẽ bị người ta đâm chọt cả đời!”

Vui quá mà khóc! Rốt cuộc đã được thấy cảnh ân oán tình thù trong nhà giàu ngoài đời thực! Ta đã sùng bái An An, giờ phút này lại bắt đầu sùng bái mẹ An An, dám yêu dám hận, dứt khoát không dây dưa tình xưa! Di Trình, làm tốt lắm!

An An nhà ta quyết không thể trở thành thánh nam! Tuy không ham hố, nhưng đã là của mình thì một cọng lông cũng không thể cho!

Dù không muốn nói nhưng vẫn phải nói, tin này thật sự quá sốc!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 78

Hôm sau, ngủ một giấc dậy, ta lại khôi phục hình người, bắt đầu chuỗi ngày bị An An giám sát ăn trái cây rau xanh, không cho ăn thịt.

Bữa tối đêm giao thừa, đầy bàn đồ ăn ngon, mỗi lần ta nhìn không được định gấp thịt ăn, sẽ bị An An đạp chân một cái... Khó sở! Ta vừa nuốt nước miếng vừa ăn rau cải, chỉ được nhìn không được đụng, cảm giác tuyệt vọng này, ai hiểu thấu?!

Mẹ An An phát hiện, trách An An, “Sao con không cho Tiểu Tư ăn món thắng bé muốn ăn?”

Ta phối hợp rung rung nhìn mẹ An An.

“Gần đây dạ dày của cậu ấy không ổn, bác sĩ nói phải ăn chay.”

Mẹ An An phát tay một cái, “Hôm nay khác! Không ăn chay một bữa cũng không chết được...” dứt lời, dùng đũa sạch gấp cho ta một cái cánh gà to đùng.

Ta vô cùng hạnh phúc, gấp lên chuẩn bị cho vào miệng, bỗng thấy cái nhìn đầy áp bách của An An, lập tức tỉnh táo lại, dè dặt khoát tay, “Dì, con nên nghe lời bác sĩ thì hơn.” sau đó thả cánh gà xuống chén lại, đẩy tới trước mặt An An với vẻ hết sức lưu luyến.

Mẹ An An liếc An An một cái, sau đó lắc đầu, nhìn ta nói, “Thôi, mẹ không quản được hai đứa! Có điều, con gọi sai rồi phải không?”

Tổng Kham Nhiên và Tổng Khanh Nhiên nghe vậy đồng thời nhìn về phía ta. Tổng Kham Nhiên cười trộm, Tổng Khanh Nhiên thì khuôn mặt hơi co quắp. Mấy ngày trước, sau khi cô bé biết quan hệ của ta và An An, đã rất kinh ngạc, còn hỏi thẳng tại sao ta lại giấu. May mắn Tổng Khanh Nhiên là một cô bé thẳng tính, giải thích rõ ràng là xong, đoán chừng lúc này vẫn đang trong giai đoạn thích ứng.

Ta sững người một chút, sau đó hiểu ra, nhanh chóng kêu to, “Mẹ!” âm thanh vô cùng vang dội.

Tổng Dao Chi cười ha hả, nói với Trình Nhã Ngữ, “Em đã chuẩn bị bao lì xì chưa mà bắt con người ta dối xưng hô?” sau đó nhìn ta lắc đầu, “Không có phí đôi giọng đã gọi, nhanh nhẹn quá!” kèm theo là vẻ mặt ‘đứa nhỏ ngốc!’.

Ta cười hì hì.

Trình Nhã Ngữ liếc Tổng Dao Chi một cái, sau đó lấy ra một bao lì xì như làm ảo thuật, rất dày, vô cùng dày, dày tới mức có thể nhận thấy bằng mắt thường, đưa cho ta. “Anh cho rằng em cũng ngốc giống anh?” Người đã chuẩn bị đầy đủ sẽ khí thế như vậy đấy!

Tổng Dao Chi sờ sờ mũi, nói, “Một lát ăn cơm xong anh sẽ bổ sung.”

Tối, ta vuốt ve hai bao lì xì thật dày, yêu thích không buông tay.

“Nhóc tham tiền.”

Nghe An An giễu cợt ta mới chịu thả hai bao lì xì qua một bên, lật người muốn ôm An An, lại bị đẩy ra một cách vô tình.

“Năm đang hoàng đế. Không được vượt tuyến.”

“Sắp sang năm mới rồi, chỉ một đêm cũng chẳng chết ai!”

Trả lời ta là An An xoay lưng lại, kéo chăn lên tới mặt. Hừ, tàn nhẫn vô tình, cả ôm cũng không cho. Có điều, gián tiếp chứng tỏ An An rất quan tâm sức khỏe của ta! Hì hì.

Ta nhấn tin trả lời mấy tin nhắn chúc mừng năm mới xong, an tâm đi ngủ.

Hôm sau, ta dậy thật sớm, đòi An An tiền lì xì theo thông lệ. An An nhanh chóng chuyển khoản cho ta, sau đó hỏi ta sẽ tặng gì cho mình. Cái này ta đã suy nghĩ xong từ sớm rồi! Bổ sung là ta rất am hiểu tay không bắt sóng!

Ta vỗ vỗ bụng, nói, “Sinh con cho cậu!”

Chỉ một câu, đã khiến An An không phản bác gì được, ha ha ha ha ha.

Sau một tràng ha ha ha ha là vui quá hóa buồn, có điều chuyện buồn này khi hết tết về lại Phụng Châu ta mới biết.

An An dẫn ta đi thăm quan thủ đô mấy ngày, sau đó bay về Phụng Châu chuẩn bị đi làm, hết tết, ai lại bận việc người này.

‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vãng’ của ta đã đăng khoảng hai phần ba, đại khái khoảng tháng năm sẽ kết thúc. Từ khi truyện được đăng, rất nhiều fan đề lại bình luận yêu cầu ta xuất bản thành sách. Tất nhiên đã sớm có biên tập liên hệ với ta bàn chuyện này, giờ đang trong giai đoạn chuẩn bị. Còn bộ Sơn Hải Kinh của Sở Hồi đã tới khâu tuyên truyền, từ phản hồi của bạn đọc có thể nói là rất được yêu thích. Tác phẩm của mình được mọi người công nhận, quả là một việc vô cùng hạnh phúc, đặc biệt khi đọc những phản hồi đầy ắp của bạn đọc, nhớ lại vô số đêm nỗ lực đã qua, khoảnh khắc đó cảm thấy mọi công sức bỏ ra đều rất đáng giá.

Đầu xuân, thời tiết dần ấm lại, ta càng ngày càng thích ngủ, cộng thêm chuyện lạ là miệng càng ngày càng kén chọn, ăn gì cũng thấy không ngon. An An lo lắng không thôi nhiều lần muốn kéo ta đi bệnh viện kiểm tra, nhưng trừ hai vấn đề trên, cơ thể không còn gì khác lạ nữa, nên ta cứ lần lữa không chịu đi. Bỗng một ngày, ta phát hiện cơ bụng sáu múi của mình đã biến thành chỉ còn một múi, sợ hết hồn hết vía, ngẩng lại trừ chạy bộ mỗi sáng đúng là đã lâu không chịu tập luyện nghiêm túc, cho nên mới ra cơ sự. Dù vậy ta vẫn quyết định hỏi ý kiến Tiểu Cửu thử xem.

Thứ bảy, ta và Tiểu Cửu hẹn gặp mặt ở siêu thị. Tiểu Cửu trước ôm một bé, sau dịu một bé, tất nhiên không hề thấy khó khăn gì hết, nhưng ta vẫn lại phụ ôm một bé. Lần trước ta ôm chị gái lần này ôm em gái, hai chị em vô cùng dễ thương, càng lớn càng đáng yêu!

Hai bọn ta, mỗi người ôm một bé, vừa chọn đồ vừa trò chuyện.

Ta nói những thay đổi thất thường của mình cho Tiểu Cửu nghe, lo lắng hỏi, “Không phải là mắc bệnh nan y gì chứ?” Em gái nằm trong ngực ta uốn éo qua lại, vươn tay muốn bóp mặt ta. Ta nghiêng đầu tránh sang hướng khác, tiếp tục nói chuyện với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu trầm ngâm một lát mới nói, “Sao tôi cứ cảm thấy biểu hiện của cậu y hệt Thi Viên lúc mang thai... Lúc đó Thi Viên cũng thỉnh thoảng bất ngờ biến về nguyên hình.”

Ta hoảng sợ hỏi lại, “Cái gì? Chó dị tộc lại có biểu hiện mang thai giống mèo dị tộc? Có phải chứng tỏ nạn lớn đang bùng xuống đầu tôi không?!”

Em gái thấy ta kích động, vừa hưng phấn y y a a vừa chảy nước miếng không ngừng, toét miệng cười với ta, hẳn là cho rằng ta đang nói chuyện với bé. ~~điền.đnlkàn"lêq.kurquynlkôn~~ Không phải đâu, bé con à! Em gái phấn đầu uốn éo cả buổi, rốt cuộc được ta nâng lên, lập tức véo má ta bóp rồi bóp, chẳng khác gì chơi kéo cao su.

Tiểu Cửu vừa chọn rau vừa nói, “Đừng nóng! Ngộ nhớ là mang thai thật thì sao?”

Ta ngu ngơ, “Không phải cậu nói chó dị tộc không có năng lực đó sao?”

Tiểu Cửu đáp, “Lần trước tôi đã hỏi Thi Viên thử, cậu ấy nói có một cậu bạn đã từng gặp một người nam thuộc chó dị tộc có thể chất giống bọn họ. Lúc đó tôi cứ nghĩ là Thi Viên nói giỡn, giờ ngẫm lại, mấy triệu chứng cậu kể...”

“Cho nên...”

“Cho nên có thể là cậu mang thai thật, đồng nghĩa, cậu sắp làm cha.”

Trời đất quỷ thần ơi, cảm giác não không đủ dùng!

“À, đứa bé là của An An?”

Ta bất mãn nói, “Không phải của An An còn có thể là của ai?! Tôi là người vô cùng chung thủy, làm sao có chuyện giấu An An đi ngoại tình?!”

“Nếu là thật, cậu có muốn sinh không? Nghe Thi Viên nói, chó dị tộc mang thai rất nguy hiểm, dễ dàng mất mạng. Cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi quyết định! Cũng may hai người đã ở bên nhau, không cần cố ý giấu giếm, hãy bàn với An An đi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Ừ. Cậu muốn kiểm tra cho chắc thì hãy đi bệnh viện Thi Viên từng tới khám thử, đừng tới bệnh viện bình thường.” Tiểu Cửu lo lắng nói tiếp, “Tuy cậu đã từng nói rất muốn có con với An An, nhưng tôi vẫn hi vọng cậu sẽ suy xét cho thật kỹ một lần nữa. Phái nữ trong tộc chúng ta muốn sinh sản đã khó đừng nói chỉ là nam. Là một người bạn, tôi khuyên, nếu khám ra có thì phá đi là tốt nhất. Trước tôi không rõ lắm, cũng không ngờ cậu có thể chất như vậy nên không nói cho cậu biết. Cũng tại tôi! Sớm biết thì tôi đã nói để cậu có biện pháp phòng rồi.”

Ta vội nói, “Chuyện này có ai ngờ đâu, sao trách anh được! Đừng lo, không chừng chỉ là bệnh dạ dày bình thường thôi, mùa xuân vốn là mùa dễ mắc bệnh mà. Chờ tôi đi khám cho chắc đã rồi nói. Đừng nghiêm trọng giống như chúng ta sắp sinh ly tử biệt không bằng!” Ta an ủi Tiểu Cửu.

Lần này đến phiên Tiểu Cửu bất mãn, “Đừng nói gở!”

“Hi...”

“Hi...”

“A, em gái biết ‘hi hi’ rồi!”

Tiểu Cửu vui vẻ cười nói, “Nó biết hi hi từ lâu rồi!”

Có vẻ là chị gái biết ba ba đang khen em gái, không chịu yếu thế, học theo, “Hi!”

Ta nắm tay chị gái khen, “Con cũng giỏi quá!”

Nhìn hai chị em sinh đôi vô cùng đáng yêu, bảo ta quyết định, “nếu có, phá hay không phá”, quá tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 79

Tự nhiên An An nhìn chăm chăm ta thật lâu, thật lâu. Không phải là đã phát hiện chuyện gì chứ? Ta nhìn An An, mạnh mẽ xông qua, ôm chặt lấy An An, hít một hơi, nói, “Cậu thắng! Đúng là có chuyện, nhưng chờ tôi xác nhận lại rồi sẽ nói cho cậu biết, được không?” Không đợi An An đáp, ta nói tiếp, “Gần đây tôi bị áp lực rất lớn, đừng buộc tôi, đến lúc nên nói sẽ nói hết không chút giấu giếm, tôi thề!”

An An vuron tay vỗ nhẹ lên vai ta, sau đó ôm ta, đặt cằm trên vai ta cọ cọ, tỏ vẻ đồng ý.

“Xem ra không phải là muốn đi hút mỡ...”

Ta đang đắm chìm trong cảm xúc ‘An An thật quan tâm mình’, nghe câu này, sém chút phun một búng máu! Có điều nhờ vậy, u sầu trong lòng cũng biến mất theo. Ta đẩy An An ra, giờ chân đạp một cái, “Hút mỡ gì chứ?!”

An An nhún vai, “Mấy ngày nay cậu cứ vuốt bụng than thở không còn cơ, lại hỏi tôi có phải eo mình to ra không, có nên giảm cân không vân vân và vân vân, cộng thêm hai ngày qua cứ lên lên lút lút, làm tôi nghĩ là cậu muốn đi hút mỡ.”

Khả năng tưởng tượng đạt đỉnh điểm, chịu phục!

“Động tay động chân gì đó? Tôi đi tắm đây.”

Thứ tư, sau khi An An đi làm, ta nhanh chóng chạy tới bệnh viện Thi Viên chi.

Ta tìm bệnh viện này hơi mất thời gian, bởi vì nó nằm ở nơi khá hẻo lánh, dưới chân một ngọn núi, nhìn từ bên ngoài lại chẳng giống bệnh viện chút nào, trông giống một nơi thăm quan hơn, với nền đá mài cong và kiến trúc vô cùng cổ kính. Bên trong trong bệnh viện cũng được bố trí rất thanh lịch, trong không khí nhàn nhạt mùi hương an thần, trấn an tâm tình người tới.

“Bác sĩ...”

“Gọi tôi là đại phu!”

“Đại phu, tôi có thai thật sao?”

Vị bác sĩ (đại phu) để hai cọng râu nhỏ bên mép trông như bọn lang băm bịp bợm nghe vậy bèn nói, “Không có thật, có giả, được chưa?!”

“Đại phu, tôi nói sai rồi, mong ngài đừng chấp nhặt.”

“Mới hai tháng. Từ kết quả xét nghiệm cho thấy sức khỏe của cậu rất tốt, trước mắt không có gì đáng ngại. Cứ mỗi tháng tới khám một lần, đợi thời cơ chín muồi là có thể phá. Về sau chú ý phòng ngừa, không thể phá nhiều lần, bằng không sớm muộn gì cơ thể cũng suy sụp!”

Ta há hốc mồm, “Phải phá sao?!”

Bác sĩ ngạc nhiên hỏi, “Chưa có ai nói cho cậu biết sao? Người trong tộc cậu, mang thai là chuyện chẳng khác gì tự sát, phá là biện pháp giải quyết tốt nhất!”

Sấm sét giữa trời quang! Đã nguy hiểm như vậy sao còn cho bọn ta có kiểu thể chất này để tự hành hạ mình?!

Ta vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi lại, “Có trường hợp ngoại lệ nào, sinh thành công, cha và con vẫn bình an không?”

“Có.” Bác sĩ đáp.

Ta vui mừng hỏi, “Người đó có biện pháp đặc biệt nào sao?”

Bác sĩ bắt đầu kể, “Không có biện pháp đặc biệt nào hết. Chỉ có thể nói cậu ta mạng lớn, chịu đựng được tới cuối cùng. Nhưng dù sinh thành công, còn sống, sức khỏe cũng không được như xưa, trời âm mây đau nhức cả người, đông vừa đến lại lập tức ngủ đông, vai không thể gánh, tay không thể xách, hơi thở mong manh. Tóm lại là sống vô cùng khổ sở.”

Ta thờ dãi nói, “Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi!”

Bác sĩ đang xem kết quả xét nghiệm của những bệnh nhân khác, nghe vậy liếc ta một cái, “Cậu cũng muốn sinh?”

Ta chần chờ một hồi mới đáp, “Thật ra, tôi là người rất ích kỷ, vừa nghe nói nếu tiếp tục giữ lại sẽ rất thảm thậm chí là chết đã cực kỳ sợ hãi. Nhưng vừa nghĩ tới, con của tôi không biết từ cái mũi tới ánh mắt rốt cuộc là giống tôi hay là giống cậu ấy nhiều hơn, đã cảm thấy vô cùng chờ mong. Tâm tình phức tạp, khó có thể chọn lựa.” “Rất nhiều người cũng giống như cậu. Một số chọn giữ lại rốt cuộc không chịu nổi, bỏ đi trước, để lại người yêu sống trong khổ sở một mình. Một số chọn phá, rồi làm thủ thuật triệt sản. Còn số ít chọn giữ, rốt cuộc giống như đạo qua Quỷ Môn Quan, có lẽ trong mắt cậu là may mắn, nhưng thật ra họ đã mất rất nhiều.”

Ta nói chuyện với bác sĩ thêm một lát rồi cảm ơn xong chạy vội về nhà.

‘Một mình cậu tới kiểm tra không có người theo cùng, là do không nói cho người kia biết?’

‘Chuyện này muốn lớn sẽ lớn muốn nhỏ sẽ nhỏ. Tôi khuyên cậu hãy bàn bạc thật kỹ với một nửa kia của cậu.’

Lời của bác sĩ vẫn còn văng vẳng bên tai ta.

Chiều mùa xuân, mặt trời vừa xuống núi khí lạnh đã lập tức ập tới. Ngồi trên chiếc xe buýt lắc lư xuống núi, lòng ta càng thêm phiền muộn. Người ta thường nói mỗi lần phụ nữ sinh con là một lần vượt cạn, đàn ông sinh con càng không cần phải nói, hơn nữa còn là kiểu thể chất tỉ lệ tử vong chín mươi phần trăm như ta... Có thể nói là hi vọng xa vời. Làm khó người mắc chứng khó lựa chọn quá!

Ta càng nghĩ, tâm tình ngày càng kém. Đột nhiên chuông báo có tin nhắn của di động vang không ngừng, ta vội lấy ra xem, là từ Kính Diễm.

Kính Diễm: Thứ sáu tuần rồi cậu không đăng tập mới... Thật không khoa học!! Hết bận rồi tôi mới phát hiện ra!

Lúc này ta cũng mới nhớ là mình quên đăng truyện thật, bèn nhấn lại.

Ta: Ngoài đời thực có nhiều chuyện quá, vội vàng nên quên mất! Cậu không nhắc tôi cũng quên luôn orz.

Ta làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhấn tin nói chuyện phiếm với Kính Diễm, một hồi, cảm giác như đúng là không chuyện gì xảy ra thật.

Kính Diễm: Quên hỏi, cậu cura đồ người trong lòng chưa?

Ta: Anh đây ra tay còn không đồ?! Đồ từ sớm rồi!

Kính Diễm: Khi nào chia tay?

Ta: Hồi làm gì?

Kính Diễm: Chia tay là tôi có thể đường đường chính chính theo đuổi cậu.

Ta: Đừng làm rộn!

Kính Diễm: Tôi rất nghiêm túc! Tôi thích cậu lâu rồi, đang đợi cậu chia tay đây!

Ta: Tôi đã có con với người ta luôn rồi! Cậu không có cura đâu!

Kính Diễm gửi tới một khuôn mặt khóc thét: Không phải chứ?! Hai người nhận con nuôi luôn rồi? Đăng ký kết hôn hồi nào? Sao không nói với tôi một tiếng? Cơ hội nhận được tiền mừng tốt thế này cậu lại không đòi?!

Ta: À, vẫn chưa đi đăng ký...

Kính Diễm gửi tới một vẻ mặt giận dữ: Nực cười! Anh ta dám không cho cậu một danh phận!

Ta tỏ vẻ cao lãnh: Là tôi chưa cho cậu ta danh phận!

Kính Diễm..

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 80

Về đến nhà, làm một tác giả có tinh thần trách nhiệm, ta vội vàng bổ sung tập mới, sau đó đăng sớm luôn tập mới của tuần này xem như bồi thường, xong xuôi mới tựa vào lưng thành ghế thờ phào một hồi.

Sau khi uống một ly nước ấm, lạnh lẽo trong người đã tan hết, ta nằm dài trên sofa suy nghĩ lát nữa phải nói với An An thế nào.

Ta nằm ngủ trên giường, nghe tiếng An An về, vốn định đứng lên nấu cơm, nhưng có thể là do buồn ngủ quá, vẫn không mở mắt ra nổi.

An An tắm rửa nấu cơm xong mới vào đánh thức ta. Có một bàn tay khô ráo ấm áp dán lên mặt ta, kèm theo hơi thở quen thuộc. Ta nghiêng mặt cọ cọ theo bản năng, tỉnh dậy, đập vào mắt là một khuôn mặt vô cùng tuần tú của người yêu, cảm giác vô cùng tự hào!

Ta làm nũng muốn An An ôm, “Hết sức rồi...” nói xong nhìn An An với ánh mắt hết sức tha thiết. Anh hai à, nể mặt chút đi! Mặc dù tự tôi cũng thấy rất buồn nôn, da gà nổi đầy tay.

An An rất nể mặt, vươn tay ôm ta dậy không chút do dự, nhưng vẫn tặng kèm một câu theo đúng phong cách độc miệng xưa giờ, “Nặng.”

Ta nhìn An An với vẻ mặt bị thương. An An cười khề, “Nhưng ôm rất thoải mái.”

“Giỏi!” Ta khen.

Hình như An An không quen bộ dạng không nổi khùng của ta, “Sao đột nhiên hiền vậy? Không cãi vài câu, kiểu như ‘tôi không nặng chút nào’ này nọ à?”

“Bởi vì người đàn ông của cậu rất rộng lượng, không thêm so đo với cậu!”

“Tốt.” An An nghĩ một đằng nói một nẻo, khen ta.

Ta làm bộ như không biết An An nói sáo, khiêm tốn đáp, “Cũng thường thôi, thường thôi!” vừa nói tay vừa táy máy nhấn nhấn lên cơ bụng của An An. Cứng quá, ấn thôi cũng thấy lao lực rồi!

Ăn cơm xong bọn ta ngồi xếp bằng trên giường, mặt đối mặt. Ta nghiêm túc nhìn An An. An An bình tĩnh lấy một cái gối dựa đặt vào tay ta, “Ôm đi cho thoải mái.”

Người yêu mặc dù hơi độc mồm độc miệng một xíu, nhưng lúc cần dịu dàng vẫn rất dịu dàng, săn sóc tỉ mỉ không thiếu chút gì!

Ta ôm lấy gối, quyết định tâm sự về cuộc sống tương lai với An An.

Ta nhìn An An với ánh mắt mong đợi, “Cậu thích có con không?”

An An lập tức lắc đầu, “Không.”

Quá dứt khoát, hoàn toàn không cho ta thời gian phản ứng. Ta hỏi lại, “Thật sự không thích?”

“Ừ.” Vô cùng gọn gang, không chút dông dài.

“Tại sao?”

“Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

“Bỗng nhiên nhớ ra hình như chưa từng tâm sự tỉ mỉ về tương lai với cậu lần nào, sẵn hôm nay không bận tu tu, chúng ta tâm sự một chút đi!” Nhắc mới nhớ, bọn ta thật lâu không tu tu rồi, lần gần nhất đã là trước tết, kể từ khi bị biến nguyên hình không rõ lý do ở thủ đô (sau ta mới biết là do mang thai), An An lo cho sức khỏe của ta nên không chịu làm nữa.

An An nói, “Không muốn có sự tồn tại của một ai khác giữa chúng ta. Với tôi, một mình cậu là đủ rồi.”

Giọng An An không phải kiểu đấm đui đưa tình hoặc dịu dàng tình cảm, lại chạm tới tận sâu trái tim ta, một câu ‘Với tôi, có cậu là đủ rồi’ khiến ta vừa chua xót một cách khó hiểu vừa cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ta ngồi nhích lại gần, kéo tay An An, cúi đầu nhìn lòng bàn tay cậu áy hỏi, “Nếu tôi muốn có một đứa con thì sao?”

Ta nghĩ rằng An An sẽ nói lập tức nói mấy kiểu như ‘nếu cậu muốn thì chúng ta sẽ sinh’ này nọ. Không ngờ An An lại cầm ngược tay ta, nói, “Tôi không có dư thừa sức lực đi yêu người khác.” Ta vốn không phải người đa sầu đa cảm, nhưng nghe An An nói vậy, xúc động như sắp tràn ra, may mà đang cúi đầu nên An An không thấy, giả bộ cười nhạo, “Hôm nay cậu thật buồn nôn...” dnlkien.đàn/lelkn.quý.nlkđôn sau đó tránh khỏi tay An An, làm bộ xoa xoa da gà trên cánh tay.

“Giang Tư, chỉ có hai chúng ta thôi được không? Chỉ có cậu và tôi.” Giọng An An vô cùng trịnh trọng.

An An thật sự không thích có con?

“Có phải cậu đang nghĩ tôi muốn nhận nuôi một đứa con?”

An An không lên tiếng. Ta tiếp tục nói, “Nếu như đứa bé này mang dòng máu của cả hai chúng ta, cậu cũng không muốn?” Ta điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu lên nhìn An An, cười.

Tôi nay ta đã có nhiều lần ‘tưởng rằng’, ‘nghĩ rằng’ nhưng lần nào cũng không đúng, lần này cũng vậy. Ta cho rằng sau khi An An nghe xong sẽ cười ta, “Cậu nói mớ à?” nhưng không có.

An An vẫn không chút dao động, quả quyết, “Tôi đã nói, chỉ cần một mình cậu.”

Ta kinh ngạc nhìn An An, “Cậu đã biết phải không?”

An An khề cau mày, “Cái gì?”

Ta khẳng định, “Cậu đã liên lạc với Tiểu Cửu và nghe Tiểu Cửu nói đúng không? Cậu đã biết! Nhất định là cậu đã biết!”

“Giang Tư, chúng ta để nó đi đi, được không?”

“An An, tôi không muốn!” Trước khi mang thai ta chưa bao giờ hề một chút lại muốn khóc như bây giờ, “Tôi không muốn cho nó ra đi.” Rõ ràng chỉ là một mớ thịt chưa thành hình, đã bắt giặc chiếm lấy một góc trong tim ta. ~~điễn đnlkàn/lê/quynlk.đ'ôm~~ Có lẽ do ta từng hi vọng và ảo tưởng về nó, mới khổ sở khi phải từ bỏ như lúc này.

An An nắm lấy vai ta, nhìn ta thật lâu, bỗng ôm ta vào lòng, siết thật chặt, giọng khàn khàn nói, “Tôi cũng không muốn cậu ra đi.” Nặng tựa ngàn cân.

Ta nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu mới khàn khàn hỏi, “Biết đâu sẽ ổn thì sao? Biết đâu tôi và con đều an toàn hết?”

“Không có ‘biết đâu’! Giang Tư, tôi không muốn có bất cứ ‘biết đâu’ gì với cậu, tôi muốn ‘chắc chắn’!”

“An An, chúng ta thử đi, được không? Chẳng phải vẫn còn vài tháng sao?”

Đêm này, bọn ta cùng ngủ trên một cái giường, nhưng mỗi người đều kiên trì với ý riêng của mình. Sau đó, An An vẫn chăm sóc ta rất tỉ mỉ, nhưng hoàn toàn không suy nghĩ lại về vấn đề kia, thái độ vô cùng kiên quyết, khiến ta vô rất nhức đầu.

Hôm nay, thấy An An lại về nhà với gương mặt cự tuyệt trao đổi, ta nổi giận, vỗ bàn, “Trang Cận, cậu tới đây cho tôi!” Đây là lần đầu tiên ta phát giận thật sự, gọi thẳng tên họ của An An.

An An cởi áo khoác ra treo lên, rồi vừa chậm rãi tháo cà vạt vừa nói, “Nếu như là về vấn đề đứa bé, tôi cảm thấy tôi đã biểu đạt hết sức rõ ràng ý của mình.”

“Sao cậu nhất gan dữ vậy?! Cứ thử một lần đi!”

An An nhú chặt mày, dường như cố nén cái gì đó, thật lâu sau mới nói, “Tôi không muốn dùng tính mạng của cậu để thử bất cứ cái gì hết. Tôi không đồng ý. Mặc dù nó là máu mủ của hai chúng ta đi nữa, tôi cũng không muốn dùng mạng của cậu để đổi lấy. Đối với tôi mà nói, quá khó khăn!”

Ta cố gắng ổn định nhịp tim bị An An nhiễu loạn, cảm động thì cảm động nhưng vẫn nói, “Trong vòng mấy tháng tới, chỉ cần xuất hiện bất kỳ dấu hiệu không ổn nào, chúng ta sẽ quyết định lại, được không? Tôi đảm bảo, nếu có dấu hiệu nguy hiểm, lập tức tới bệnh viện ngay! Tôi sợ chết nhất, tuyệt đối sẽ không hi sinh bản thân vì ai khác! Cậu nghĩ tôi quá vĩ đại rồi, An An.”

“Giang Tư, vừa nghĩ tới khả năng xấu có thể xảy ra tôi đã không cách nào thờ nổi, trái tim đau tới mức sắp chết. Cậu không thể ích kỷ như vậy!” Ta thấy được gân xanh trên trán An An nhô ra, cậu ấy đang cố gắng kiềm chế sự nóng nảy.

Ta không đành lòng, đứng lên chạy tới ôm chặt An An, trấn an, giờ khắc này ta mới hiểu được nỗi khổ sở của An An.

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi có ích gì, cậu cũng không đồng ý...” An An nhìn ta, vẻ mặt đau đớn.

“Bởi vì, đối với tôi mà nói bỏ cũng là một quyết định quá khó khăn.”

Bọn ta nhìn vào mắt nhau thật lâu, cuối cùng, ta nghĩ ra một ý tưởng dung hòa bầu không khí căng co này. “Thật ra chúng ta cũng không hiểu lắm về vấn đề này, khó tránh khỏi sẽ nghĩ quá lên. Lần trước tôi đi khám, bác sĩ nói mấy tháng đầu không đáng ngại, hung hiểm nhất là mấy tháng cuối, cho nên bây giờ chúng ta cứ bình tĩnh, đi nhờ bác sĩ tư vấn kỹ hơn một lần nữa, được không? Cậu đi với tôi, tự mình hỏi bác sĩ cho yên tâm.”

Có lẽ do ta quá kiên trì, cũng có lẽ do An An cảm thấy mình biết quá ít, không cách nào phán đoán chính xác được, bèn gật đầu đồng ý.

Hôm sau, ta tranh thủ dẫn An An tới bệnh viện nọ. An An có biểu hiện giống hệt ta lúc đến đây lần đầu tiên, nhưng nhớ lại tình huống đặc biệt của ta, cảm thấy bệnh viện ở nơi vắng thế này cũng là điều hiển nhiên.

Ta lại gặp vị bác sĩ để hai cọng râu nhỏ bên mép, làm các xét nghiệm kiểm tra một lượt. Khi có kết quả, bọn ta vào trong phòng làm việc của vị bác sĩ này nghe tư vấn. Ta lập tức hỏi bác sĩ vấn đề An An lo lắng.

“Thời gian đầu, tôi có thể đảm bảo với cậu cậu ấy sẽ không có chuyện gì. Có khá nhiều người giống cậu ấy, muốn thử coi sao, cuối cùng khi biết nguy hiểm sẽ tự hiểu ra.” Bác sĩ nhìn ta một cái sau đó nói tiếp với An An, “Tôi hiểu tâm tình của cậu, cũng thông cảm với tâm tình của cậu ta, nếu cứ giằng co không xong, thì cứ để cậu ta thử một lần đi, biết khổ rồi thì tới đây. Chỉ là...”

An An lập tức hỏi, “Chỉ là cái gì?”

Bác sĩ trầm ngâm một lát mới nói, “Chỉ là, đợi càng lâu, sẽ càng không nở bỏ, đồng nghĩa càng đau khổ hơn.”

An An nghe vậy, nhìn ta.

Nếu bác sĩ đã nói có thể thử, vậy thì dù thế nào ta cũng muốn thử một lần. “Không sao! Không thử một lần tôi sẽ càng đau khổ day dứt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chương 82

‘Cuộc sống sau khi trở thành Lông Vàng’ gây ra ảnh hưởng không nhỏ trên mạng, nên tuy chưa chính thức xuất bản, số lượng đặt trước đã tăng lên kinh người, khiến không ít công ty điện ảnh và truyền thông liên tục liên lạc với Lộc Ha Ha, hỏi về việc chuyển thể thành phim. Công ty của Thẩm Ân cũng nằm trong số đó. Bởi vì Thẩm Ân và Sở Hồi hợp tác vô cùng vui vẻ, thanh toán nhanh nhẹn, tìm đoàn quay phim và diễn viên đều rất đáng tin, ta bèn giới thiệu người phụ trách bên công ty Thẩm Ân cho Lộc Ha Ha.

Có lẽ do thái độ làm việc nghiêm túc của ta, trước khi Lộc Ha Ha và biên tập phụ trách vấn đề bản quyền của trang tiểu thuyết Tấn Giang bay tới Phụng Châu, đã nói hi vọng có thể gặp mặt ta trước, thậm chí muốn ta cùng đi bàn bạc hợp đồng chuyển thể với công ty Thẩm Ân. Nhờ sự tin tưởng tuyệt đối ngay từ lúc đầu Lộc Ha Ha dành cho ta cộng thêm sau này tiếp xúc nhiều, dần dần ta đã xem Lộc Ha Ha là bạn, tất nhiên sẽ không từ chối yêu cầu như vậy. May mắn Lộc Ha Ha hẹn gặp vào tháng ba, bằng không chờ mấy tháng nữa bụng ta to ra, ai hẹn ta cũng không đi! Tính ra bạn Lộc Ha Ha cực kỳ may mắn luôn, đúng không?! Ha ha!

Đến tháng ba, bụng của ta chưa biến đổi gì mấy, mặc đồ rộng rãi một chút là không lo bị ai nghi ngờ. Hôm đi gặp Lộc Ha Ha, ta mặc sơ mi bên trong, bên ngoài trùm thêm một chiếc áo len cổ tròn, kết hợp với quần jeans. Soi gương, cảm giác mình vẫn đẹp trai ngời ngời như trước, hoàn toàn không nhìn ra là đang mang thai. An An không yên tâm, tự mình đưa ta tới chỗ hẹn, nhìn ta bước vào quán cà phê rồi, mới quay đầu xe chạy đi.

Lúc Lộc Ha Ha nhìn thấy ta, đã cho là ta đi nhầm bàn, sau nghe ta gọi ‘Lộc Ha Ha’ mới kinh ngạc hỏi, “Hồ Súp Cay đại đại?” Ta cười gật đầu, ngồi xuống ghế đối diện. Lộc Ha Ha lấp bắp nói, “Lúc ký hợp đồng, thấy cậu viết tên tiếng Anh, cứ ngỡ cậu là người Anh gốc Hoa... Không ngờ cậu tới mức này, còn trẻ hơn cả tôi nữa! Nếu biết sớm thì tôi đã không hẹn cậu gặp mặt rồi!”

Ta giả bộ đứng dậy, nói, “Vậy tôi về đây!”

Lộc Ha Ha cười hi hi, nói, “Cậu mau ngồi xuống đi! Fan của cậu mà biết cậu đẹp trai thế này, chắc chắn sẽ hưng phấn chết mất!”

“Vi không để fan hưng phấn chết, tôi ăn núp khổ lắm chứ có sướng gì đâu! Ha Ha cũng rất xinh đẹp, luôn miệng nói mình mập thì ra là gat người!”

“Để chuẩn bị cho cuộc gặp mặt này, trước khi tới mấy tháng tôi đã điên cuồng tập thể dục mới thoát khỏi thân hình mập mạp đấy chứ! Ở nhà lười thôi không sao, ra ngoài, phải giữ thể diện cho các fan chứ! Vào thời điểm quan trọng, không thể như xe bị tuột xích được!”

Lộc Ha Ha bây giờ đã không còn là một tác giả nhỏ nhoi chỉ có mấy ngàn fan nữa. divkuijẽ.đàn/lê"qbjkuy/đbkôn Trước khi bắt đầu đăng truyện ‘Cuộc sống sau khi trở thành Lông Vàng’ ta đã chú thích rõ tác giả của nguyên tác là Lộc Ha Ha của trang tiểu thuyết Tấn Giang, nhờ đó mấy bộ tiểu thuyết viết lúc trước của Lộc Ha Ha cũng được chú ý tới, nhà xuất bản bắt kịp xu thế lập tức cho xuất bản thành sách. Lộc Ha Ha ngày càng được nhiều người biết đến hơn, lượng fan trên weibo sớm vượt qua mười ngàn. Đoán chừng chờ cái tin ký hợp đồng chuyển thể thành phim với công ty Thẩm Ân được loan ra, cộng thêm tháng tư ra sách ‘Cuộc sống sau khi trở thành Lông Vàng’ và tháng năm ta kết thúc đăng truyện, có lẽ lượng fan của Lộc Ha Ha sẽ vượt qua bảy chữ số.

“Mặc dù không thể đăng ảnh chụp chung lên weibo, nhưng phát một tin nói tôi đang đi ăn với cậu, cũng đủ khiến cả đám người hâm mộ tôi chết rồi, ha ha ha! Tuyệt đối đừng cần tôi!” Lộc Ha Ha càng nói càng hưng phấn, nhanh chóng soạn tin, sau đó hỏi ta, “Đăng một tấm cậu làm động tác tay như trong truyện được không?”

Ta không nỡ làm Lộc Ha Ha mất hứng, bắt đắ dĩ đồng ý, làm động tác tay đã từng vẽ trong truyện đặt trước ngực cho Lộc Ha Ha chụp.

Lộc Ha Ha kích động đăng tin: Trời trong nắng ấm. Gặp mặt Hồ Súp Cay đại đại. Sẽ không bị fan của đại đại quần ầu chứ?! Ha ha ha!

Sau đó, bọn ta vừa uống trà vừa bàn về hợp đồng, cuối cùng hẹn thời gian chính xác cùng đi tới công ty của Thẩm Ân.

Trên đường về, ta vừa đăng nhập vào weibo, lập tức nhận được một mớ thông báo có tin mới, đọc lướt qua bình luận của các fan, sém chút phun một búng máu tươi ngay trên xe.

‘Z thổ hào! Trai nhà ngài lên đi gặp người khác kìa, mau tới vác về đi!’

‘Hâm mộ Lộc đại đại *gầm rú*’

‘Chỉ cần cái hình tay này, ta có thể tự vui cả năm!’

‘Z thổ hào có phúc!’

‘Nói mau! Sao dám lên đi gặp người khác? *Rồng to*’

‘Tại sao gần đây không thấy Z đại đại xuất hiện trả lời bình luận...’

‘Đã lâu không thấy Súp Cay đại đại và Z đại đại liếc mắt đưa tình tú ân ái. Không phải là đang cãi nhau đấy chứ? Nếu có thì mau làm lành nha!’

Ta xem đến mấy bình luận sau, nụ cười trên mặt dần biến mất, chống cằm nhìn ra cảnh vật hai bên đường. Gần đây hình như An An càng ngày càng bận, có lúc nửa đêm giật mình tỉnh giấc, không thấy An An bên cạnh, ta rón rén đi tìm, thấy đèn trong phòng sách đang sáng...

Bởi vì xung quanh ta chỉ có một mình Thi Viên hiểu rõ việc mang thai, có gì không biết ta đều hỏi Thi Viên. Thi Viên cũng luôn nhiệt tình trả lời, dần dần bạn ta ngày càng thân hơn. Tháng tư, bụng ta bắt đầu nhô lên, không thể nói rõ là vui hay buồn, có lẽ là mỗi thứ một nửa, tóm lại tâm tình rất phức tạp.

Mặc dù chưa đăng xong truyện ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vang’ nhưng ta đã sớm giao hết bản thảo cho nhà xuất bản. diên/x/đa/n/1 e/auts/quý.đôn Biên tập phụ trách thuyết phục ta ký bán đứt luôn, còn bày tỏ nhà xuất bản rất muốn ta có những hoạt động kiểu như họp fan hoặc tổ chức buổi ký tặng này nọ, như vậy lượng tiêu thụ sẽ tăng lên. Nếu ta chỉ là một người bình thường, có lẽ sẽ suy xét tới đề nghị của biên tập, nhưng thân phận của ta đặc biệt, thể chất cũng không giống người thường, dĩ nhiên phải giữ bí mật hết sức có thể, cho nên đã nhiều lần từ chối đề nghị của biên tập.

Tháng năm, thời tiết nóng dần lên.

Ta tỉnh lại trong vòng tay An An, cho rằng còn sớm, muốn đi vệ sinh nhưng sợ đánh thức An An, bèn lặng lẽ xê dịch thân thể, không ngờ vẫn khiến An An tỉnh giấc.

‘Đói không?’

‘Xin lỗi, làm cậu thức hả? Tôi muốn đi vệ sinh.’

An An đáp, ‘Đã dậy từ hồi sáu giờ rồi.’

‘Hả? Vậy bây giờ là mấy giờ?’

‘Mười giờ hai mươi.’

Ta hoảng hốt, không còn tâm tư đi vệ sinh nữa, vội giục An An, ‘Cậu quên hả? Hôm nay mới thứ tư thôi!’

An An cười khẽ một tiếng, ‘Cậu cho rằng tôi vội tới chân không chạm đất hơn hai tháng là để làm gì? Còn không phải là vì để có thể ở bên cậu suốt mấy tháng tới sao?’

Ta sững người, nháy mắt mấy cái hỏi lại, ‘Hả? Hai tháng nay cậu vội tới mức không có thời gian ngủ là vì muốn dành thời gian ở bên tôi suốt mấy tháng tới?’

‘Bằng không cậu cho là vì cái gì?’

Buồn phiền tích tụ trong lòng ta hai tháng qua lập tức tan biến theo mây khói, bỗng nhiên thấy cực kỳ cảm động, nhưng vẫn oán trách, ‘Tôi cứ ngỡ ngoài miệng cậu đồng ý, trong lòng lại phản đối nên mới cố ý làm bộ bận rộn, không thêm quan tâm tôi.’

‘Tôi không quan tâm cậu lúc nào?’

‘Cậu bận tới mức không rảnh để ý tới tôi...’

An An xoa xoa đầu ta, thở dài, ‘Cậu kiên trì muốn thử, tôi cũng đã nói chuyện với bác sĩ biết đoạn thời gian này không có gì nguy hiểm nên đồng ý với cậu, sao lại giận dỗi vì việc này được?’

‘Khi nào cậu đi làm lại?’

‘Tạm thời chưa quyết định, xong chuyện của cậu đã rồi mới tính tiếp.’

Ta choáng váng, ‘Xong chuyện của tôi phải tới tận tháng mười lăm đó!’ Tập đoàn lớn thế kia, tổng giám đốc không đi làm suốt năm tháng, được không vậy?! Tự thấy hổ thẹn!

An An trầm mặc một hồi, nói, ‘Mong được như lời cậu nói, tới tháng mười... Chuyện của công ty cậu không cần bận tâm, lo chú ý giữ gìn sức khỏe của mình là được. Cậu khỏe mạnh chính là hồi báo tốt nhất cho tôi.’

‘Ừ!’

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 83.1

Trước tháng thứ bảy, cơ thể ta vẫn ổn như thường, nếu không có biểu hiện thích ngủ hơn trước và bụng ngày càng lớn, thật không cảm giác mình đang mang thai. Ta đều đặn lướt weibo và vẽ truyện mỗi ngày. ‘Cuộc sống từ khi trở thành Long Vàng’ đã chính thức kết thúc hồi giữa tháng năm, cho nên hiện tại ta chỉ vẽ chơi vài truyện hài ngắn.

Tháng sáu, ta tới công ty Thẩm An một chuyến, giúp Lộc Ha Ha bàn chuyện hợp đồng. Lúc về ‘Cuộc sống sau khi trở thành Long Vàng’, ta đã sửa lại hai tình tiết trong đó, Lộc Ha Ha cảm thấy hai tình tiết này rất thích hợp kịch bản phim, bèn nói với Thẩm An, Thẩm An cũng tán thành, cho nên ta cần tới một lần nữa để bàn bạc kỹ hơn.

Ta vào phòng làm việc của Thẩm An để bàn chuyện. Thẩm An nói, “Bình thường rất ít dùng nên trông khá lạnh lùng.” Ta cười nói, “Diễn viên mà, vội bay tới bay lui, hiếm khi ở một chỗ nên phòng làm việc trông lạnh lùng cũng dễ hiểu thôi.”

Thẩm An bỗng nhiên nhìn chằm chằm bụng ta hồi lâu.

Ta làm bộ như không thấy, thăm nghĩ: người bình thường hẳn sẽ không liên tưởng đàn ông có bụng to là đang mang thai đâu, đúng không? Huống chi bụng ta cũng chỉ hơi to một chút thôi.

Đột nhiên, Thẩm An hỏi, “Cậu có bao lâu rồi?”

Chắc là hỏi ta có bụng bia bao lâu rồi?

“Khoảng chừng năm sáu tháng gì đó. Mùa đông lười động nên vậy, đợi qua một thời gian nữa, chăm chỉ luyện tập là nhỏ lại ngay thôi!” Ta đáp.

Thẩm An cứ nhìn ta không nói, khiến ta càng thấy lạ. Nghe nói nghệ sĩ vì giữ dáng, lúc nào cũng phải ăn uống kiêng khem rất dữ, hẳn là Thẩm An cho rằng ta ăn uống không cần tiết chế mới thành thể này, đang ao ước ghen tỵ với ta đây mà!

Một lúc sau, Thẩm An tiếp tục bàn kịch bản với ta. Xong xuôi hết, lúc ta đứng dậy chuẩn bị đi, Thẩm An chợt nói, “Thể này rất nguy hiểm”

Ta sững người, quay đầu lại hỏi, “Cái gì?”

Thẩm An chỉ vào bụng ta nói, “Tôi biết cậu đang mang thai. Cậu là dị nhân đúng không?”

Sét đánh ngang tai! Thậm chí ta còn cho rằng mình đang nằm mơ, ngơ mặt nói, “Anh...”

“Tôi là chó dị tộc, cho nên cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không để lộ chuyện của cậu đâu!”

Quý thần thiên địa ơi! Ngôi sao lớn Thẩm An cũng là chó dị tộc?! Chó dị tộc lẫn vào trong làng giải trí, còn làm nên thành tích sáng chói thế kia! Ta bỗng có cảm giác tự hào lây, kích động nói, “Không ngờ gặp được đồng hương, đang vô cùng kích động...”

Hình như ta đã nắm sai trọng điểm rồi?!

Thẩm An há hốc mồm, “Phản ứng của cậu thật sự là ngoài dự đoán của tôi...”

Ta vuốt bụng cười nói, “Không ngờ cùng tộc với ngôi sao lớn, phản ứng như vậy là bình thường thôi!”

Thẩm An lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Chúng ta quay lại vấn đề chính đi! Cậu rất thích người kia? Không tiếc mạo hiểm tính mạng sinh con cho anh ta? Cậu có biết với thể chất như chúng ta việc mang thai là vô cùng nguy hiểm không?” di lkẽđan/đàn/t;êqunlkty/s/knôn Thẩm An đã nín thật lâu giờ mới bộc phát ra, “Người kia có biết cậu sẽ gặp nguy hiểm không? Nếu biết còn để cho cậu sinh, tôi nghĩ cậu nên xem xét tới việc chia tay với anh ta!”

Ta cau mày, không thích suy nghĩ phiến diện của Thẩm An, “Là do tôi kiên quyết muốn sinh, cậu ấy không còn cách nào mới buộc phải đồng ý. Mong anh đừng nghĩ xấu cậu ấy như vậy! Cậu ấy không phải kiểu người chỉ biết nghĩ cho bản thân!”

Dường như Thẩm An cũng nhận ra mình quá lời, bèn phát tay nói, “Xin lỗi, tôi không nên kết luận khi chưa hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.”

Nếu Thẩm An đã nói xin lỗi, ta cũng không muốn tiếp tục oán trách, bèn lắc đầu nói, “Không sao! Dù gì cũng cùng tộc, thật sự rất cảm ơn sự quan tâm của anh.” di nkẽđan/lẽq/syq.qsúy.đ;ur;ron Ta thật sự cảm kích sự quan tâm của Thẩm An, nhưng không thích cách nghĩ của anh ta về An An. An An đã làm rất nhiều vì ta, nhiều hơn tưởng tượng của người ngoài rất rất nhiều.

Thẩm An thờ dãi nói, “Không ngờ tình cảm của hai người tốt như vậy. Mấy câu châm ngôn của tôi không hề khiến cậu dao động chút nào... Ghen tỵ quá đi mất...”

Cái quý gì đây?! Sai lời thoại rồi phải không?

Ta nhìn Thẩm Ân với vẻ mặt khó hiểu. Thẩm Ân khoanh tay tựa vào bàn làm việc, nói, “Nể tình cùng tộc, tôi sẽ tặng cho cậu một món quà vô giá, có thể giúp cậu giảm bớt khổ sở trong quá trình mang thai.”

Thật tốt như vậy? Chỉ vì cùng tộc mà tặng một món quà vừa nghe đã biết không tầm thường? Nhưng nghe rất hấp dẫn! Vì con, ta bỏ qua mọi thắc mắc, lập tức nhìn Thẩm Ân với hai mắt sáng lấp lánh. “Hai ngày nữa tôi sẽ đưa qua cho. Cậu có thể đặt nó trong phòng ngủ của mình.”

Ta gật đầu, “Nghe rất thần kỳ.”

“Đầu chỉ nghe thần kỳ, nó thật sự là một vật vô cùng quý hiếm, đến khi cậu sinh xong tôi sẽ đòi về lại.” Thẩm Ân hừ hừ nói.

Trong ấn tượng của ta, Thẩm Ân luôn là người chừng mực, lễ độ, giọng điệu này cảm giác cứ quen quen thế nào ấy.

“Được, được, sinh xong nhất định sẽ trả lại cho anh!”

“Nhớ giữ cho kỹ, không được làm hư!”

“Chờ anh giao tới tay tôi đã rồi hãy nói...” Ta càng nghe càng tò mò, không biết là thứ gì.

“Cậu không sợ tôi đưa cho cậu thứ gì đó độc hại sao?” Thẩm Ân kinh ngạc hỏi.

Ta khựng người, đứng ha, sao Thẩm Ân vừa nói ta đã lập tức tin tưởng không chút do dự? Vật kia thật thần kỳ như anh ta nói? Ngộ nhờ là bọn giang hồ bịp bợm lừa Thẩm Ân, anh ta tin nên mới đưa cho ta thì sao? Ta bèn hỏi, “Từ đâu anh có nó?”

Thẩm Ân kêu ta ngồi xuống sô pha lại, nghiêm túc đáp, “Tôi có một người bạn, ba là bác sĩ, mẹ là người cây. Bà ấy trồng khá nhiều cây thuốc thần kỳ cho chồng. Nếu cậu vào vườn thuốc của bà ấy sẽ thấy được những cây thuốc vô cùng trân quý gần như đã tuyệt chủng từ lâu trong thế giới loài người. Cây tôi đưa cho cậu đối với bạn tôi mà nói thật sự chẳng đáng là gì.”

Nghe vậy, ta cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Đúng là sống càng lâu chuyện thần kỳ gì cũng có thể thấy, không chừng sao này sẽ may mắn có cơ hội gặp người cây một lần.

Có điều, hình như Thẩm Ân hơi nhiệt tình quá thì phải?! Không biết có nên tiếp nhận ý tốt của anh ta không? Dù sao cũng không thân như Tiểu Cửu. Nhưng ngẫm lại, Thẩm Ân chẳng có lý do gì để lừa hoặc hại ta cả.

Có lẽ Thẩm Ân đã nhận ra sự do dự của ta, lấy di động ra bắt đầu lướt lướt, không biết muốn làm gì.

Chuông báo tin nhắn của điện thoại ta bỗng vang lên. Ta lấy ra xem, là tin nhắn từ Kính Diễm.

‘Ngẩng đầu nhìn người trước mặt.’

Ta ngẩng đầu nhìn Thẩm Ân.

Thẩm Ân phát tay một cái.

Ta hét nhìn di động lại nhìn Thẩm Ân, lắp bắp hỏi, “Anh... Là sao?” Hôm nay đúng là lắm chuyện dọa người!

Thẩm Ân sờ sờ lỗ mũi, đáp, “Thì là vậy đó!”

Qua loa thế thôi? Bạn Sói của ta là Thẩm Ân? Thẩm Ân là Kính Diễm?!

Ta tròn mắt nhìn Thẩm Ân, tay cầm điện thoại run run không ngừng, “Nói rõ hơn đi!”

...

“Chuyện là vậy đó!”

Nghe Thẩm Ân nói xong, ta cảm thấy cả người đều không khỏe.

Thẩm Ân chỉ là nghệ danh, tên thật đúng là Kính Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 83.2

“Anh nhận ra tôi hồi nào?”

“Từ lần ăn cơm với cậu và Sở Hòe. Nghe cậu nói tên Giang Tư, tôi cho rằng chỉ là trùng tên trùng họ, bấm số di động của cậu vào chuẩn bị lưu thì thấy tên cậu hiện ở phía trên, nhờ đó mới biết!” Thẩm Ân nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Trời ạ, quả là một con chó tâm cơ! Không phải tất cả chó dị tộc đều là ví dụ điển hình của chó tâm cơ hết đấy chứ?! Ta tròn mắt, “Biết rồi anh còn giả vờ lâu như vậy? Sao lúc ấy không nói cho tôi biết anh là Kính Diễm luôn?” Hèn chi hôm đó nhắn tin nói biết ta là Hồ Súp Cay, đúng là thiếu đạo đức!

“Không phải cậu cũng lừa tôi sao...”

Thì ra là ăn miếng trả miếng! Ta nhìn Thẩm Ân với vẻ khinh bỉ, “Là đàn ông thì phải có tấm lòng khoan dung như biển lớn, biết không?”

“Không may tôi là trường hợp cá biệt.”

Ta chỉ còn biết tròn trố mắt, nhưng mơ rồi rầm về sự nhiệt tình của Thẩm Ân đã tự động biến mất.

“Lúc nào mới đưa cây thần kỳ tới?” Thẩm Ân là bạn Sói thì ta không cần phải khách sáo nữa.

“Cậu thật không muốn suy xét tôi thử?”

“Sao? Anh muốn chơi yêu đương, muốn có em bé, muốn tôi chia tay với cha của đứa nhỏ?”

“Trông tôi giống loại bại hoại đó sao?” Thẩm Ân hào hứng sờ cằm nói, “Có điều nghe cậu nói xong, bỗng cảm thấy chơi thử cũng không tồi?”

“Không, tôi cho rằng là do sức hút của tôi quá lớn, đã khiến thanh niên tốt như anh đi vào con đường tội lỗi!” Ta làm bộ bi thống nói.

“Đây gọi là cạnh tranh đường đường chính chính, biết không?! Lúc tôi và cậu biết nhau, cậu và anh ta vẫn chưa có gì, chỉ là nhờ anh ta may mắn ở gần cậu, còn tôi thì chậm một bước mà thôi!”

“Dù anh nói trước, cậu ấy nói sau đi nữa, tôi vẫn sẽ chọn cậu ấy! Bởi vì đó là người tôi yêu sâu đậm! Không liên quan tới vấn đề sớm hay muộn!” Ta nhìn Thẩm Ân với vẻ mặt ‘đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Mau tỉnh lại đi!’

“Được rồi, được rồi! Không chia tay thì thôi! Đừng xát muối vào tim tôi nữa! Ngay lúc thấy cái bụng bầu của cậu, lòng tôi đã như tro tàn rồi.” Thẩm Ân đỏ trán, vẻ mặt bi thương.

“Lòng như tro tàn còn hỏi người ta khi nào chia tay?! Lòng anh bị đốt thành đen tối luôn thì có!”

Thẩm Ân đen mặt, không chịu nói chuyện tiếp.

Ta thật sự chưa bao giờ nghĩ tới Thẩm Ân lại là bạn Sói, bởi vì bạn Sói hay đùa và Thẩm Ân chẳng chặc gần như là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Nhưng ngay khi ta biết nguyên hình của Thẩm Ân là Husky, lập tức không cảm thấy lạ nữa, ha ha, Husky, loài chó nổi tiếng ngốc nghếch. Vừa nghe tên đã có thể cười cả một ngày rồi. Hèn chi Thẩm Ân nhiệt tình với mấy truyện hài của ta như vậy, chủ động bám theo dõi, giúp ta chia sẻ, còn dùng thân phận Kính Diễm gửi đường dẫn cho ta xem.

Trên đường về, ta nghiêm túc suy nghĩ về việc có nên vẽ một bộ truyện ‘Ngôi sao lớn là Husky ngốc nghếch’ không, loại truyện hài ngốc ngốc thể này cực hợp với phong cách của ta.

Hai ngày sau, ta nhận được một bồn hoa nhỏ màu xanh dương nhạt, do trợ lý của Thẩm Ân đưa tới. Hoa có mùi thơm thoang thoảng rất dễ chịu. Ta quyết định đặt nó trên bệ cửa sổ phòng ngủ.

Ta gọi điện cảm ơn Thẩm Ân về món quà. Thẩm Ân lo lắng nói, “Hoa này chỉ giúp an thần, không thể bảo đảm cậu thuận lợi sinh ra đứa bé. Cậu thật không nghĩ tới việc phá thai sao?”

“Giúp an thần là tốt rồi, dù sao có còn hơn không. Tôi muốn thử thử coi sao, xem có thể chịu đựng nổi không.”

“Tạm thời tôi chưa liên lạc được với người bạn kia, khi nào liên lạc được, tôi sẽ nhờ người đó tới giúp cậu điều dưỡng thân thể. Nếu ý cậu đã quyết, thì hãy cố gắng kiên trì đến lúc bạn tôi tới!”

Ta vô cùng biết ơn sự giúp đỡ của Thẩm Ân, lại thấy hai chữ ‘cảm ơn’ không đủ để biểu đạt, cười nói, “Xem ra lúc đầu bị anh mắng không hề uổng phí giờ được lời rồi!”

“Chúc cậu may mắn!”

“Từ trước tới nay tôi đều rất tốt số!”

“Vẫn tự kỷ như trước, cúp máy đây!”

“Ừ.”

Bồn hoa Thảm Án tặng quả nhiên có tác dụng an thần rất tốt, ở bên cạnh nó khiến ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Qua tháng thứ bảy, An An trở nên trầm mặc hẳn, ta ở đâu An An ở đó, không cho ta rời khỏi tầm mắt của cậu ấy bất kỳ một giây nào, khiến ta liên tưởng tới hình ảnh gà mẹ ấp trứng, vừa buồn cười vừa chua xót. An An yêu quý của ta đã lâu không được ngủ ngon, hốc mắt càng ngày càng đen, ngày ngày ở nhà trông chừng ta, thậm chí mua đồ dùng hằng ngày cũng nhờ trợ lý mua, bởi vì tình huống của ta đặc biệt, không thể thuê người giúp việc, An An phải tự làm tất cả mọi chuyện, còn nửa đêm tỉnh giấc nếu không thấy ta nằm trong lòng, sẽ sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh cả người.

An An tựa như một dây cung đã bị kéo căng tới cực hạn.

Mặc dù ban ngày trông An An vẫn bình tĩnh như thường, nhưng ta biết, người không cách nào thả lỏng được chính là cậu ấy.

Việc duy nhất ta có thể làm cho An An là khiến mình trông giống một người khỏe mạnh, trái cây rau dưa ngũ cốc gà vịt heo bò gì đều không kén chọn.

Tuy ta luôn cố gắng bổ sung dinh dưỡng, nhưng trừ cái bụng ngày càng to, tứ chi lại càng ngày càng teo, gương mặt vốn hồng hào cũng bắt đầu biến thành tái nhợt, rồi xanh lè. Thậm chí ta không thể gặp sáng, bằng không sẽ khiến mắt bị đau, vì vậy trong nhà phải kéo rèm che kín cả ngày, khiến da An An biến trắng không ít.

Bọn ta giống như một cặp ma cà rồng sống trong pháo đài cổ âm trầm. Đúng, điểm giống ma cà rồng nhất là: tái nhợt và đẹp trai chuẩn không cần chỉnh.

“Tôi đi vệ sinh đây! Một lát nấu canh trứng gà được không? Thêm chút hành lá cắt nhỏ!”

“Được.” An An đã sớm quen với việc ta bỗng nhiên đòi ăn gì đó, sau khi đồng ý, lập tức đi vào bếp. Ta cười cười, xoay người bước vào phòng vệ sinh.

Ta núp trong phòng vệ sinh, vịn vòi xả nước chảy liên tục, ngồi trên bồn cầu thở dốc. Trong bụng như có một cây gậy đang nhào khuấy, đau tới mức đổ mồ hôi lạnh cả người. Dù vậy, ta vẫn không muốn cho An An biết. Thật ra từ hôm qua ta đã bắt đầu thấy khó chịu, nhưng nếu để An An biết, nhất định An An sẽ bắt ta đi bệnh viện.

Mới bảy tháng thôi. Tạm thời vẫn trong giới hạn chịu đựng. Đã đau còn bị nhóc con trong bụng đá tới đá lui, đúng là họa vô đơn chí!

“Cha con đang đau muốn chết này, đừng quậy thêm nữa!”

Sau khi con đau qua đi, ta vịn tường đứng lên, đi tới bồn rửa tay, dùng nước lạnh rửa mặt, hít sâu một hơi, mở cửa, bước ra.

“Nấu nhanh vậy?” Ta làm bộ kinh ngạc hỏi An An đang đứng ngay ngoài cửa phòng vệ sinh, sau đó dắt tay cậu ấy kéo vào phòng khách.

An An trầm mặc nhìn ta.

Ta ngược mặt cười, vẻ mặt vô tội.

“Nếu khó chịu thì nói cho tôi biết, đừng trốn chịu một mình.”

Ta cúi nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt của bọn ta, “Tôi sợ cậu lo lắng.”

“Cậu giấu càng khiến tôi khó chịu hơn.”

“Xin lỗi.”

“Đừng quên những lời cậu đã hứa với tôi.”

“Không đâu! Lúc nào không chịu nổi nữa, tôi nhất định sẽ tới bệnh viện.”

Ta cảm cực tới tháng thứ chín. Sắc mặt từ xanh lè chuyển thành vàng vọt, dường như đồ ăn hoàn toàn không được hấp thu, người gầy như que củi. Lúc soi gương ta thậm chí không nhận ra đó là mình, bỗng nhớ tới một bộ phim tên là ‘Cô dâu cương thi’, cô dâu có cơ thể gầy gò, chỉ có đầu là to.

Bởi vì sức khỏe ta càng ngày càng kém, An An đưa ta tới bệnh viện dưới chân núi kia, muốn ta làm giải phẫu, nhưng ta kiên quyết không chịu.

“Cậu xem, đã cố được tám tháng, chỉ còn hai tháng cuối thôi! Tôi vẫn chịu được! Ráng tới giờ rồi, để tôi kiên trì thêm xíu nữa đi, được không?” Ta biết, mình đau một An An sẽ đau mười, cho nên đã lâu không chịu gặp An An, nhờ điều dưỡng nhốt An An ngoài phòng bệnh, không cho vào.

Không ngờ ta cũng có thể tàn nhẫn với An An tới mức đó.

Bác sĩ nói ta có thể kiên trì tới hôm nay đúng là không dễ. Hơn nữa cơ thể cũng khá hơn mấy người trước một chút, không tới mức chỉ còn thoi thóp. Bác sĩ nói có nhiều người tới tháng thứ tám tinh thần đã bắt đầu trở nên không tỉnh táo. dnkiến/dàn'nlk/lêq/quýnlk.đôn Nghe vậy ta cảm thấy có động lực hơn hẳn. Có lẽ nhờ tinh thần kéo cơ thể, mặt ta trông hồng hào một chút, mắt dần không sợ sáng nữa, thậm chí ban ngày còn kêu An An đẩy ta đi dạo trong sân được.

“Tôi còn chịu được, cậu không thể ép tôi đi phá.” Ta cúi đầu nói, không dám nhìn thẳng An An.

Không chỉ ta ốm yếu, An An trông cũng chẳng khá hơn chút nào, người gầy rộc, râu ria xồm xoàm, tóc tai rối bời, hốc mắt trũng sâu, ánh mắt lạnh như hồ băng, dường như chứa đựng áp lực vô hình.

Chỉ hơn một tháng nữa thôi. Lần đầu tiên ta có ý tưởng mong thời gian trôi nhanh lên một chút.

Bồn hoa Thâm Án tặng đã được dời tới trên tủ đầu giường bệnh theo yêu cầu của ta. Có lẽ nhờ nó, ta mới may mắn hơn những người khác. Quả nhiên là một loại cây thần kỳ.

Đầu tháng chín, ta gọi cho Thâm Án một lần. Thâm Án nói người bạn kia đã vào núi chưa về, nên vẫn không liên lạc được.

Vận may quả nhiên không thể tồn tại mãi mãi.

Bác sĩ nói lúc này chỉ còn xem ta có chịu nổi tới cùng không. Nếu không nổi thì mổ lấy con ra, tất nhiên, đồng nghĩa đứa bé cũng không sống được. Nếu chịu nổi, đứa bé có thể sống, ta cũng không quá nguy hiểm, với tình trạng hiện giờ của ta, chịu khó điều dưỡng nửa năm có thể khôi phục. Chỉ là không biết nửa tháng cuối cùng sẽ gây ảnh hưởng cho ta đến mức nào.

Lúc này, ta chỉ biết nói thầm với đứa nhỏ trong bụng cố gắng lên, đừng tiêu hao sức lực của ta quá, bằng không dù ta không đồng ý, An An cũng sẽ mặc kệ, nhờ bác sĩ mổ lấy đứa bé ra.

Đôi lúc ta nghĩ, dù ta thuận lợi sinh ra, có khi An An cũng không vui nổi, bởi vì quá trình đau khổ thế nào, An An là người cảm thụ rõ nhất. A, còn chưa sinh, đã bắt đầu phiền não vì mối quan hệ cha con giữa hai người, tự bó tay với mình!

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 84

Mấy ngày sau, An An chợt nói với ta có việc phải đi một chuyến, có thể lâu mới về. Ta không hỏi là việc gì, bởi vì ta tin tưởng An An.

Trước khi An An đi, ta nắm tay An An nói, “Cố gắng đi sớm về sớm, đừng để bọn tôi đợi lâu!” Suy nghĩ thật sự của ta là rất muốn cố tình gây sự, ôm chặt An An gào khóc: Đã lúc nào rồi còn đi?! Khốn kiếp! Cầm thú!

Lúc này rồi vẫn còn sức tưởng tượng mấy cảnh thế này, khiến ta càng thêm phục mình!

An An vén mớ tóc mái đã dài của ta qua một bên, dịu dàng nói, “Chờ tôi về.” Ta lộ ra nụ cười tự cho là đẹp nhất của mình, “Ừ.”

Không ngờ, An An đi luôn một tháng chưa thấy về.

Tuần đầu tiên còn gọi tin nhắn hoặc gọi điện. Càng về sau, tựa như đã biến mất khỏi thế gian, không một chút tăm hơi. Người này, không phải là ghét đứa bé tới mức ghét lấy sang ta chứ? Tự nhiên bị chọc cười bởi ý tưởng ngu ngốc của mình!

Giữa tháng chín, đầu óc ta bắt đầu hỗn loạn, ngủ nhiều hơn thức, thường xuyên cảm thấy bụng đau như muốn nứt ra, cảm giác vô cùng sợ hãi, lại không biết đang sợ cái gì, sợ chết, hay sợ đứa bé trong bụng không chịu kiên trì tới lúc gặp ta, có lẽ cả hai. Lúc này, ta rất rất rất muốn thấy An An.

Nhưng An An vẫn chưa về.

Nửa đêm, ta đau tới mức giật mình tỉnh ngủ. Điều dưỡng trực vô cùng chuyên nghiệp, vừa phát hiện có vấn đề lập tức báo cho bác sĩ. May mắn mấy hôm trước vị bác sĩ râu cá tre kia đã chuẩn bị tâm lý, túc trực ở đây chờ sẵn.

Ta đau quá không chịu nổi, mơ màng ngất đi. Trong lúc mê mang, hình như có người gọi ta, đầu tiên là bác sĩ, sau lại cảm giác là An An.

Ta nghĩ là An An, bèn liều mạng há miệng hút khí, mắng, “Chờ tôi tỉnh lại sẽ quyết chiến một trận sinh tử với cậu! Cả tháng nay chết ở đâu vậy?!”
đìnhkên.đnànlk[“mn/lénlquys.đôn Cứ tưởng nghe sẽ khí thế hùng hục, nhưng khí thở còn không đủ nói chỉ khí giận, thực tế lời ta phát ra chỉ ong ong như tiếng muỗi kêu. Ta giận tới mức hận không thể lập tức mở mắt ra, nhào qua cắn An An mấy phát cho đến khi cậu ta cau mày mới hả dạ.

Bỗng nhiên có một bàn tay đặt vào bụng ta. Ngay khoảnh khắc đó, ta cố gắng cuộn người lại tự vệ theo bản năng, nhưng dường như cơ thể đã thoát khỏi sự khống chế của não bộ, không thể tránh khỏi đôi tay đó, khiến ta vô cùng sốt ruột.

Cuối cùng, không biết đã trải qua bao lâu, cảm giác đau nhói từ mắt cá chân truyền tới kích thích ta mở mắt ra, mơ hồ thấy có người đứng bên cạnh.

“Giang Tư...”

Là An An, đúng là giọng của An An! Ta trợn to mắt, muốn xác nhận không phải mình đang nằm mơ, thấy một người cũng đeo khẩu trang che kín mặt chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời, thở phào một hơi, “Cuối cùng cậu cũng về.” Đột nhiên, chỗ bắp đùi đau nhói, ta gào to một tiếng, mẹ ơi, sinh con, đau bụng thì thôi, sao chân cũng đau? Tiếp theo, tới cánh tay đau, chuyện gì đang xảy ra?

Một giọng nói không biết từ đâu truyền tới, “Tình rồi à?” nghe ấm áp như gió mùa xuân.

An An vuốt đầu ta nói, “Bác sĩ đang chăm cứu cho cậu.”

“Tạm thời cậu chưa có sức ăn uống gì đâu, uống đỡ viên thuốc này đi. Há miệng...” Ta lập tức há miệng theo bản năng, lỗ mũi nhanh chóng ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, mát lạnh. Viên thuốc tan ngay trong miệng. Sau khi nuốt thuốc xong, đầu óc ta tỉnh táo hẳn, nhìn rõ hơn người đút thuốc cho ta. Trông rất ôn hòa, có đôi mắt cười, dường như chuyện lớn như trời sập cũng không là gì cả, không chờ ta tiếp tục tìm từ mô tả, ngực lại bị châm ba kim, đau tới mức liên tục hút khí.

An An lập tức nắm lấy tay ta trấn an, giới thiệu, “Đây là bạn của Thẩm Ân, bác sĩ Khê Hòa.”

Bạn của Thẩm Ân? Không phải vị bác sĩ này vẫn đang ở trong núi chưa liên lạc được sao?

Bác sĩ Khê Hòa vừa thông thả chăm cứu vừa cười híp mắt nói, “Cha của con cậu lật khắp ngọn núi tôi đi một lượt tìm tôi, sau đó bắt tôi trói lại.” Thô bạo như vậy? Ta không biết phải nói gì, đành nhìn Khê Hòa với ánh mắt xin lỗi.

“Hồi trước tôi nghe Thẩm Ân nói trong tộc cậu ấy có một nhóm người thể chất đặc biệt, luôn rất tò mò nhưng chưa có cơ hội gặp. Lần này may nhờ cha của con cậu, bằng không không biết lúc nào tôi mới được thấy. Chỉ là, lúc anh ta xuất hiện, tôi đang bận nói chuyện với người bạn nhỏ của tôi, một bụi hoa đặc biệt, rất khó nở hoa. Người bạn nhỏ kia bị anh ta dọa sợ, lập tức khép cánh lại. Chắc phải mười năm nữa mới nở tiếp... Để được tận mắt nhìn nó nở hoa, tôi đã chạy tới trước mấy tháng chờ sẵn, kiên nhẫn ngày ngày trò chuyện mới được nó xem là bạn...”

Xin lỗi, tất cả đều là vì tôi.

Thì ra An An nói có việc phải đi là đi tìm Khê Hòa, trong núi không có sóng điện thoại hèn chi không liên lạc được.

Khoảng thời gian đó cơ thể ta càng ngày càng kém, đều là An An tiếp xúc với Thẩm Ân, có lẽ An An nghe Thẩm Ân nói vị bác sĩ này có biện pháp cứu ta mới quyết định tự mình đi tìm. Những gian khổ trong quá trình tìm kiếm, khó nói hết bằng lời.

Mặc dù cuối cùng đã bình an sinh ra, nhưng vì cơ thể ta bị hao tổn quá nhiều, nên tình trạng đứa bé hết sức nguy kịch, không chỉ nhỏ gầy hơn trẻ sơ sinh bình thường mà hô hấp còn vô cùng yếu ớt, may mắn có Khê Hòa ở lại điều trị giúp.

Bác sĩ râu cá trê nói nếu không nhờ vị bác sĩ giỏi tới mức không thể tưởng tượng này, dù đứa bé có đủ tháng, với thân thể nhỏ gầy và tiếng khóc như mèo kêu thể kia cũng khó mà nuôi sống. May mắn...

Cha con ta đều sống, An An lại tiếp tục bận trước bận sau, chăm sóc hai con ma bệnh. ~~đinlẽn/đnnkàl;êqysnlk/đônkn~~ Ta cảm thấy An An đúng là số khổ, gặp phải người như ta. Khi ta nói suy nghĩ này cho An An nghe, cậu ấy chỉ im lặng, nhưng lúc ta nhắm mắt tựa vào ngực An An ngủ, dưới ánh trăng mờ, có tiếng An An thì thầm bên tai, “Chỉ cần cậu còn sống, tôi không có gì là khổ hết.”

Lúc đầu tới chết đi sống lại cũng không rơi một giọt nước mắt, nay chỉ vì câu nói này, nước mắt lại chảy như mưa. An An lặng lẽ gạt nước mắt cho ta, sau đó khẽ hôn lên mắt ta.

“Sờ như sờ bộ xương trong phòng thí nghiệm.”

Ta giận, nhấc chân đạp An An, “Chờ tôi cảm động xong hẵng nói được không?”

“Cảm động thì ngày mai ăn nhiều một chút.”

“Phụ nữ thật vĩ đại!”

“Sao bỗng nhiên nói vậy?”

Ta cảm khái, “Sinh con quả nhiên không phải chuyện đùa...” Không tự mình thử nghiệm, thật sự không cách nào đồng cảm.

“Chuyển đề tài nhanh quá.”

“Cậu nuôi tôi cứ như nuôi heo ấy! Suốt ngày ‘ăn nhiều một chút’ ‘ăn nhiều một chút’...” Ta chọc An An.

Chắc là bọn ta làm ồn bé con đang ngủ say trong giường nhỏ bên cạnh, nó chọt oa một tiếng, ta dùng bả vai đẩy An An, ý bảo đừng nói nữa, sẽ quấy rầy con ta nghỉ ngơi.

An An nhéo một cái trên cánh tay không có mấy lạng thịt của ta, rồi cau mày. Ha ha ha, muốn báo thù lại bị xương chọc cho đau đúng không?!

Ta đang cười hả hê, An An bỗng kề sát miệng vào tai ta, thì thầm, “Ngày mai tôi sẽ đút cho cậu ăn.” Ta thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dạng nhúm mày của An An lúc nói chuyện, trong bóng đêm mờ ảo, vô số ý tưởng mơ mộng bị gọi lên. Ta vờ như nghe không hiểu, nhắm mắt lại làm bộ ngủ.

Chương 106: Chương 85

Ta càng tiếp xúc lâu với Khê Hòa, càng cảm thấy người này vô cùng đáng yêu và lương thiện. Mặc dù dùng ‘đáng yêu’ để hình dung một người đã sắp ba mươi tuổi có vẻ không thích hợp cho lắm, nhưng với bề ngoài nhìn không nghĩ sắp ba mươi của Khê Hòa, thật sự xứng với hai chữ ‘đáng yêu’. Tính tình đáng yêu, cười cũng đáng yêu, còn đặc biệt lương thiện và tốt bụng.

Khe Hòa giúp bọn ta hết mình, không hề đòi một đồng tiền công nào, chỉ nói hi vọng ta có thể cho một ít máu hoặc thứ gì khác ví dụ như tóc, móng tay này nọ. Đó coi như một kiểu của nghiên cứu, nhưng ta hoàn toàn tình nguyện, bởi vì đây là ân nhân cứu mạng của cha con ta.

Khi bọn ta xuất viện về nhà, bé con đã sắp hai tháng tuổi, tét cũng gần kề. Ngày đó, An An hỏi ta, “Để tôi đặt tên cho con được không?”

Việc này có gì mà không được?! Ta lập tức gạt đầu không chút do dự, nghĩ An An sẽ dùng họ mình, nên chỉ hỏi muốn đặt tên gì.

An An đáp, “Hàn.”

Trang Hàn, trắng hân... Có khi nào sau này đi học sẽ bị bạn bè cười nhạo không? Ta bỗng thấy lo lắng cho tương lai của con trai mình.

Bỗng một ngày, ta mở ngăn tủ chuyên đựng giấy tờ ra, vô tình thấy sổ hộ khẩu mới, tiện tay lật xem, phát hiện tên con trai không phải Trang Hàn, là Giang Hàn. Ta ngạc nhiên cầm hộ khẩu đi hỏi An An đang ngồi trong phòng sách xem văn kiện trợ lý đưa tới, “Sao con trai lại cùng họ với tôi?”

“Con do cậu sinh, không theo họ cậu thì theo họ ai?”

Chẳng lẽ An An thật sự không thích thằng bé? Ta lập tức chống nạnh nói, “Làm như nó không phải con cậu vậy?!”

“Không phải con tôi, tôi sẽ nửa đêm thức dậy pha sữa cho uống? Không phải con tôi, tôi sẽ tắt bật nửa móng thay tã cho? Không phải con tôi, tôi sẽ nấu com giặt quần áo cho cha nó? Ngược lại người nào đó từ khi sinh con xong còn hay nói nhảm hơn cả lúc trước.” An An nhanh chóng nói một tràng dài. Dù là câu nhảm cũng nói có sách mạch có chứng như vậy đấy...

Ta ghen lời, lập bập nói, “Ngài, ngài cực khổ quá rồi! Vậy tôi không quấy rầy ngài làm việc nữa. Để giảm bớt gánh nặng cho ngài, tôi đi chơi với con trai đây, bái bai!”

Tết đến, An An không về nhà tổ, ở lại với ta và con trai. Con ta vẫn nhỏ gầy như cũ, sức khỏe vô cùng yếu, thường hay ngã bệnh, mỗi khi ôm cứ sợ làm đau nó. Dù vậy mắt nó vừa tròn vừa sáng, lấp lánh như sao trên trời, lúc ta làm xấu chọc ghẹo nó sẽ nhìn thẳng vào ta không chớp, siêu siêu đáng yêu!

Ta nhìn con trai lớn lên từng ngày, lòng thấy ấm áp như mùa đông được mặt trời chiếu rọi, hận không thể chia sẻ với tất cả mọi người, nhưng cố nhịn, chỉ cuồng khoe con trong nhóm chat bạn bè.

Khi Giang Hàn tròn một trăm ngày, ta và An An mời vài người bạn đến chơi, thực tế toàn là bạn của ta, bởi vì bạn của An An đều là người thường. An An cảm thấy không cần thiết công khai với họ quá sớm, không tốt cho con trai. [đinlên/addanf/nlk/leq/úyddnkono](#) Bọn ta chỉ mời vài người biết rõ sự việc, gồm cả nhà Tiểu Cửu, Thi Viên và đứa con trai bá đạo như Ma Vương, Thẩm Ấn và bác sĩ Khê Hòa vẫn đang ở Phụng Châu.

Cặp song sinh nhà Tiểu Cửu đã sắp hai tuổi, bắt đầu biết đi. Hai chị em được Tiểu Cửu và Nhị Nhị dắt vào, tò mò quan sát khắp căn phòng, sau đó chỉ vào mấy quả bóng bay màu xanh dương nhạt ta treo trên tường kêu mẹ. Ta lập tức tháo hai quả xuống đưa cho hai chị em. Hai đứa lập tức cầm bóng bay chạy đi tìm nhóc Ma Vương nhà Thi Viên chơi. Nhóc Ma Vương nhà Thi Viên mới hơn một tuổi, đang thời kì hiếu động, cứ uốn éo qua lại trong tay Thi Viên đòi xuống, Thi Viên bèn đặt cho ngồi trên sofa. Nhóc con lập tức tự mình leo xuống, bò thật nhanh trên sàn giống hệt con chuột đồng. Cặp song sinh cầm bóng bay cười khanh khách đuổi theo, mặc dù nghiêng ngả lao đảo như có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào, nhưng di chuyển không hề chậm và vẫn không té.

Giống ba quả banh tròn vo đang lăn lăn lăn.

Nhị Nhị tới ngắm Giang Hàn một lát, sau đó chạy đi kéo cặp song sinh đang chơi rất hăng lại. Lúc này, nhóc Ma Vương giữ giường nôi, lao đảo đứng lên, tròn to mắt nhìn em trai đang say mê mút ngón tay ở bên trong. Thi Viên thấy con trai hiếm lắm mới lộ ra vẻ mặt ‘đây là cái quý gì?!’ bèn chọc, “Khuôn mặt gì đây? Trông ngốc bạo luôn!”

Nhóc Ma Vương không thèm để ý lời chế giễu của ba ba, vươn tay ra định chọc lên má Giang Hàn. An An đứng bên cạnh thấy, lập tức gạt tay nhóc ra. [dinlên/đanl/lekhnq/aqts,đnlôn](#) Nhóc Ma Vương ngửa đầu nhìn An An một cái sau đó cúi đầu y y a a một tràng với em trai, nhưng không dùng tay chọc má em trai nữa. An An vẫn không nề tình, ôm con trai đi thẳng một mạch về phía ta.

Nhóc Ma Vương thấy em trai bị ôm đi, tròn to hai mắt nhìn theo. Thi Viên bước tới, ôm nhóc lên, vỗ mông mấy cái, cười nói với ta, “Nhóc con này chắc

là đã xem con trai cậu thành đồ của mình rồi, tính tình bá đạo y hệt cha nó!”

Nhóc Ma Vương lại uốn éo y y a a một tràng. Thi Viên véo mặt nhóc, nói với về ghét bỏ, “Đó là bảo bối của hai chú, con gào cái gì? Không phải của con đâu!”

Đúng là cha ruột sao?! Ta cười ngửa tới ngửa lui một hồi mới ngừng được.

Thẩm Ân chỉ tới chơi một lúc rồi đi không ở lại ăn cơm. Diễn viên quả là bận rộn, đặc biệt còn là diễn viên đang nổi như Thẩm Ân, có thể tới một chuyến đã không dễ.

Khê Hòa được cặp song sinh thích vô cùng. Cặp song sinh đang chơi hăng, ngồi bên cạnh Khê Hòa chốc lát đã yên tĩnh lại, ngoan ngoãn nghe Khê Hòa nói chuyện, thỉnh thoảng còn bật cười khanh khách.

Nhóc Ma Vương cứ bò theo Hàn Hàn miết, Hàn Hàn ở đâu nhóc ở đó. Khó nổi đồng chí An An hoàn toàn không thêm nề tình, chẳng cho bất kỳ cơ hội tới gần nào.

Ăn cơm xong, cả đám nhóc tập trung xếp hàng để Khê Hòa kiểm tra sức khỏe cho. Khám xong, Khê Hòa kết luận, trừ con ta phải chú ý chăm sóc, ba bé con còn lại đều rất khỏe mạnh.

Tiệc trăm ngày của Hàn Hàn kết thúc trong không khí vô cùng vui vẻ.

Thời gian vội vã trôi nhanh, chớp mắt đã tới giữa hè. Cuộc sống yên bình bị xao động một xúu bởi tin tức An An mang về.

“Mẹ cậu biết chuyện Triệu Minh Vũ, đã dẫn theo con trai tới Phụng Châu.”

‘Mẹ’ đối với ta, thật xa lạ, bỗng nhiên nghe An An nói, thậm chí hơi sững sờ không biết là ai. Một lúc sau, ta ngược mắt nhìn bầu trời xanh thẳm với ngàn mây trắng trên cao, hỏi lại, “Đề làm gì?”

“Cha dượng của cậu ngã bệnh, cần dùng tiền.”

Ta đuổi tay ném Hàn Hàn lên cao, tiếng cười non nớt của Hàn Hàn lập tức vang lên. Ta chụp Hàn Hàn lại, làm mặt xấu hỏi, “Thích được ba ba ném cao cao?” Hàn Hàn càng cười vui vẻ hơn.

Ta hiểu ý An An, nói không thất vọng là không thể nào, gật đầu một cái, “Vây à.”

“Cậu muốn gặp bà ấy không?” An An đứng bên cạnh xích đu ta ngồi, theo thói quen vươn tay vén tóc mái qua một bên cho ta. Hàn Hàn thấy An An lập tức vươn tay muốn ôm. An An vội ôm lấy bé con lên. Hàn Hàn tựa đầu lên vai An An, chơi một hồi, bắt đầu ngáp.

Ta ngược nhìn đám lá xanh trên đầu, đáp, “Chưa bao giờ liên lạc, có gặp cũng không biết nói gì.”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 86

Ta bỗng nhiên nhớ ra đã lâu không lên weibo, quyết định lên weibo lướt một vòng xem thử.

‘Súp Cay đại đại vẫn khỏe chứ? Đã lâu không thấy đại đại xuất hiện...’

‘Đại đại, sao bỗng dưng lặn mất tăm vậy? Đã quen nhìn đại đại và Z thổ hào tú ân ái, đột nhiên hai người đều không xuất hiện. Hi vọng hai người vẫn ổn.’

‘Hỏi Sờ đại đại, Sờ đại đại nói đại đại ngã bệnh, đang tịnh dưỡng, đã ổn chưa?’

Ta thấy nhiều fan quan tâm hỏi thăm, thật sự cảm động, nhìn con trai đang ngủ ngọt ngào trong giường nhỏ, đăng tin: Tôi rất khỏe, vẫn còn sống! Mọi người thì sao?

‘Mẹ ơi, xác chết vùng dậy!’

‘Mau đến xem, mau đến xem! Súp Cay đại đại tái xuất giang hồ!’

‘Nhớ mấy năm trước đại đại cũng đột nhiên biến mất một khoảng thời gian rất lâu, sau đó đột nhiên trở lại, còn vẽ một bộ truyện dài, cho nên lúc đại đại biến mất, tất cả mọi người đều sốt ruột, riêng ta vẫn tin chắc đại đại sẽ lại xuất hiện!’

Đây nhất định là fan kỳ cựu, hẳn là đang nhắc đến khoảng thời gian khi ta chết biến thành chó, vô cùng xúc động!

‘Đại đại, có phải ngài chia tay với Z thổ hào, sau đó ẩn cư rừng sâu chữa vết thương lòng, vừa mới xuống núi?’

Đọc xong bình luận trên, ta nhin không được bật cười ra tiếng, sợ đánh thức con trai, phải cố nén tiếp.

‘Súp Cay đại đại, nói Z thổ hào lúc nào rảnh cũng ho một tiếng cho mọi người biết vẫn còn sống đi!’

Đây nhất định là fan của An An.

Ta vui vẻ lướt weibo một hồi, nhìn đồng hồ thấy đã tới giờ, quyết định vào bếp nấu cơm.

Lúc ăn cơm tối, ta cho Hàn Hàn một cái muỗng nhỏ để nó tự chọc loạn, nói với An An, “Cậu đã lâu không lên an ủi fan của mình rồi! Đăng một cái tin báo bình an đi, họ rất lo lắng cho cậu đó!” Cực kỳ có tâm đúng không? diễn/đàn/lêq/quý.đôn Fan của An An biết ta lương thiện như vậy, nhất định sẽ yêu chết ta!

An An ít chơi weibo, nên thật lâu không lên cũng không thấy gì, nghe ta nói vậy, bèn hỏi, “Đăng cái gì?”

“Tùy ý! Cái gì cũng được.”

Ta tắm rửa xong, nằm dài trên giường lướt weibo xem thử An An đăng cái gì. Cái quý gì đây?!

Tin mới nhất trên weibo của An An: Tùy ý.

Bình luận:

‘Đã xảy ra chuyện gì?’

‘Tùy ý? Là sao? Có điều đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là Z thổ hào đã sống lại! Vui quá mà khóc!’

‘Vui tới mức muốn ở trần chạy rông! Súp Cay đại đại đăng tin mới, ngay sau đó Z thổ hào cũng đăng theo! Ai đó mau tới nói cho tôi biết hôm nay là ngày gì đi!’

‘Cặp đôi năm ấy chúng ta cùng theo đuổi đã cùng nhau biến mất lại cùng nhau xuất hiện trong cùng một ngày!’

‘Dường như đã vô tình phát hiện một bí mật không thể bật mí!’

Ta chuẩn bị cầm di động ra phòng tắm hỏi tội An An, chợt nghe Hàn Hàn vốn đã ngủ hừ hừ một tiếng, vội đặt di động xuống qua xem thử. Chờ ta đỡ Hàn Hàn ngủ lại xong, An An đã tắm ra, đang ngồi trên giường vừa lau tóc vừa nhìn di động.

‘Cậu đăng cái quý gì đó?’

‘Chẳng phải cậu bảo tôi đăng ‘Tùy ý’ sao?’ An An nói với vẻ mặt vô tội.

Chắc chắn là cố ý! Còn dám giả bộ vô tội!

‘Cậu lại đăng cái gì nữa đó?’

‘Thấy nhiều bình luận nói không hiểu, nên giải thích cho họ biết.’

Ta vào weibo xem thử An An giải thích cái gì.

‘Hò Súp Cay nói mọi người lo lắng cho tôi, kêu tôi đăng tin báo bình an. Tôi hỏi đăng cái gì, cậu ấy nói ‘Tùy ý’.’

Ta muốn học mấu chết ngay tại chỗ, cố gắng dùng chút hơi tàn soát lại đăng một tin chú thích: Chàng trai ngay thẳng. *bái bai*

‘Đời này sống không còn gì tiếc nuối! Cặp đôi phát đường, ngọt khóc!’

‘Quá ngọt! Ta muốn lên sân thượng hóng gió một lát cho bình tĩnh lại!’

‘Hai người, đã thành đôi?’

‘Lúc trước cùng biến mất, phải chăng là đi hưởng tuần trăng mật?’

‘Hưởng tuần trăng mật? Rất có khả năng!’

‘Ngọt ngọt ngọt!’

Chương 108: Chương 87

Ta bắt đầu chơi weibo lại, mặc dù không ngày ngày đăng bài như trước, vì còn phải chăm sóc cục cưng, nhưng không đến mức cả mấy tháng trời chẳng có bài mới. Khoảng hai ba ngày hoặc một tuần gì đó ta sẽ tranh thủ lúc rảnh đăng một vài tranh hài lên.

Giữa thu, sau khi ta biết cả nhà mẹ được bồi thường như ý, cầm tiền rời khỏi Phụng Châu, coi như xong, không để ý họ nữa.

Ngày nọ, Trang Dân Sơ đột nhiên dẫn theo trợ lý xuất hiện trước cửa nhà ta. Một giờ trước An An vừa ra khỏi nhà đi công ty, xem ra bọn họ có canh giờ tới.

Trang Dân Sơ bước vào vội về mặt hầm hầm, ngồi xuống sofa, chống gậy nhìn ta.

“Nhà tôi chỉ có nước trái cây và nước lọc, hai vị muốn uống loại nào?” Cảm giác câu này không hợp cảnh cho lắm, người ta hình như là đến hỏi tội, ta lại biểu hiện như thường, có phải là trông không nghiêm túc gì hết?!

Trang Dân Sơ dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, chậm rãi nói, “Không cần. Cậu ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Ta ngồi đối diện Trang Dân Sơ, im lặng chờ nghe. Dù gì ta đã dụ dỗ con trai người ta, người ta tuy thái độ cứng rắn nhưng không vừa gặp đã mắng chửi xối xả là lịch sự lắm rồi.

Đột nhiên Trang Dân Sơ cười nói, “Cậu không cần quá căng thẳng.”

Ta cười đáp, “Tôi không có căng thẳng đâu.”

“Cậu biết tôi là ai?” Trang Dân Sơ nhún mày hỏi.

Không biết ông là ai mà dám mở cửa cho vào? Ta cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt, tự nhủ: đây là người lớn, không phải bạn bè cùng tuổi, không được lỗ mãng. “Biết ạ. Bác là cha của Trang Cận.”

Trang Dân Sơ vuốt cằm nói, “Cậu muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi Trang Cận?”

Trang Dân Sơ nhanh chóng vào thẳng chủ đề, khiến ta trở tay không kịp.

“Trước mắt con chưa nghĩ tới vấn đề này, nên không biết trả lời thế nào. À, nếu bác muốn dùng tiền để dụ con thì không cần đâu, con không thiếu tiền.” Để thể hiện mình cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, ta nhanh chóng phản kích. Trong phim đều diễn như vậy đấy!

Ta thấy trợ lý của Trang Dân Sơ cứ co giật khóe mắt, nghĩ thầm, hình như chiều này hơi mạnh, địch đỡ không nổi.

Trang Dân Sơ trừng ta, “Ngu xuẩn!”

Ta giả bộ bình tĩnh vậy thôi, thật ra trong lòng cũng hơi căng thẳng một chút.

“Là một người đàn ông, cậu cam tâm bị một người đàn ông khác nuôi như một con thú cưng?” Ngôn ngữ khinh miệt kèm ánh mắt khinh bỉ.

Tuy lúc trước ta đúng là thú cưng thật, nhưng vẫn tỏ vẻ kinh ngạc nói, “Chắc bác hiểu lầm rồi! Hiện là con đang nuôi Trang Cận, cậu ấy ăn của con, uống cũng của con, chứ không phải Trang Cận đang nuôi con đâu!” Dứt lời, ta tiếp tục cười bí hiểm.

Lúc này không chỉ trợ lý của Trang Dân Sơ co giật khóe mắt, Trang Dân Sơ cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng tương tự, cuối cùng giận quá nện rầm rầm cây gậy xuống sàn nhà “Không biết xấu hổ!” Chắc là nghĩ ta đang vu oan cho An An.

Ta đang sợ Hàn Hàn bị đánh thức, thì quả nhiên lập tức nghe thấy tiếng khóc của Hàn Hàn, tuy rất nhỏ, nhưng tai ta vô cùng thính nên vẫn nghe rõ mồn một. Ta lập tức chạy vội vào phòng ngủ ôm Hàn Hàn, để lại hai người vội về mặt khó hiểu trong phòng khách.

Ta ôm con trai dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của An An đã lớn lên trắng trắng mềm mềm ra, lễ phép giải thích, “Xin lỗi, bảo bối tình nên con phải chạy vào xem.” Bởi vậy đột nhiên bỏ đi không phải vì cố ý ra oai phủ đầu đâu, dù sao ông cũng là cha của An An, tôi rất tôn trọng!

Lúc này đến phiên Trang Dân Sơ kinh ngạc nhìn ta và Hàn Hàn đang vươn tay muốn nắm lấy lỗ tai ta. Tuy ta đã kịp thời chạy tới đỡ dành nhưng khóe mắt Hàn Hàn vẫn còn treo nước mắt, trông rất tội nghiệp.

“Đây là... Đây là...” Trang Dân Sơ càng nhìn càng tròn to mắt, “Là con của Trang Cận?!” Tuy hỏi, nhưng ngữ điệu lại là khẳng định.

Khuôn mặt của Hàn Hàn đã nẩy nở, trông rất giống An An. Đương nhiên nhìn kỹ cũng có nét giống ta. Vì vấn đề này, ta và An An đã tranh chấp không biết bao nhiêu lần, tới mức mệt quá, chấp nhận kết luận (dưới sự xin thỏa hiệp của ta): Bảo bối năm mươi phần trăm giống An An, năm mươi phần trăm giống ta. Đúng, An An thật sự chấp nhặt như vậy đấy, hoàn toàn không hề có sự rộng lượng như vẫn thể hiện trước mặt người ngoài.

Ta gật đầu, nắm tay Hàn Hàn quơ quơ trước mặt Trang Dân Sơ, “Bảo bối mau nhìn nè, đây là ông nội, cha của cha con đó!” Chết! Mỗi khi chơi với con trai ta lại tự động chuyển sang kênh thiếu nhi có chú Thâm Hạo, dì Cúc Bình và chị Nguyệt Lượng, bình thường ở nhà một mình muốn bắt chước thế nào thì bắt chước, nay có khách lại nhất thời quên mất. Xấu hổ quá! Hình tượng bình tĩnh chững chạc của ta đã bay theo gió rồi...

Trang Dân Sơ lấp bắp nói, “Nó, nó sinh con với người khác còn bắt cậu nuôi...” kèm theo ánh mắt, không biết phải diễn tả thế nào, bởi vì chất chứa cả một đồng cảm xúc hỗn loạn.

Ta thầm phân bác: Ê, đứa nhỏ này là miếng thịt rớt từ trên người tôi xuống, không có quan hệ gì tới người nào khác hết!

Không thể nói ra! Có lẽ là Trang Dân Sơ nghĩ An An đã tìm khắp người ‘thay thế’ rồi, cuối cùng vẫn quyết định đem con về cho ta nuôi, chứng tỏ ý đã quyết, phỏng chừng không cách nào dao động, hơn nữa ta lại miệng lưỡi trơn tru cứng mềm đều không ăn, còn biết giả vờ ngu ngốc, bèn tức giận bỏ đi rồi.

Từ đó về sau không thấy Trang Dân Sơ tới làm phiền bọn ta nữa, nhưng không tỏ vẻ đã tiếp nhận ta. Đối với ta, kết quả vậy là tốt lắm rồi. Nếu ta là Trang Dân Sơ, đặt mình vào địa vị và hoàn cảnh của ông ta, chắc cũng nhất thời khó mà tiếp thu. diennknn/đàn/lêq/unklhy/đôn Ai khác không sao, muốn làm gì mặc kệ, đến phiên con mình, lại không nghĩ vậy được. Ta hiểu tâm tình của Trang Dân Sơ, nên không được tiếp nhận cũng không sao.

Hôm ấy, khi An An về tới nhà đã hỏi ta, “Ông ấy tới?”

Ta đang thay tã cho Hàn Hàn, không rảnh phản ứng An An, chờ thay xong mới ừ một tiếng. An An ngạc nhiên nói, “Xem ra cũng không làm khó dễ gì cậu.”

“Ông ấy dùng tiền tài dụ dỗ tôi, muốn tôi rời khỏi cậu.”

“A, cậu vẫn còn ở đây, chứng tỏ đã từ chối sự hấp dẫn của tiền tài, không tiếc sao?” An An vươn tay muốn ôm con trai. Ta lập tức hất ra, ý bảo An An chưa tắm, lấn sang một bên chơi đi.

“Tất nhiên có hơi tiếc, nhưng tôi cảm thấy bản thân cậu có giá hơn số tiền ông ấy cho nhiều!” Sống lâu với người không nói thì thôi hễ nói là phải lời tâm tình cấp mười trên mười, ta đã học được gần giống cái kiểu nghiêm trang bày tỏ tình cảm kia, ha ha.

“Đang rất cảm động.”

“Cảm động? Cảm động thì tôi lo hầu hạ tôi cho tốt, còn phải vĩnh viễn yêu tôi!” Ta cười xấu xa nói.

An An cũng cười, dán sát miệng vào tai ta, nói một câu, sau đó hôn lên môi ta.

An An nói: Tôi yêu cậu.

Hai tay Hàn Hàn đang chia ra nắm lấy tóc của ta và An An. Ta chỉ lo cười ngây ngô vì câu nói của An An, hoàn toàn không biết đau, cũng không nhận thấy tóc sắp bị kéo đứt rồi. ơ, "iên/xdandf/lê"/qutys, đ, "ôn Hàn Hàn cho rằng bọn ta đang chơi trò gì đó vui lắm, hưng phấn y y a a hoa chân múa tay không ngừng. Nhờ đó, ta tỉnh táo lại, đẩy An An ra, và nghiêm mặt nói, “Lần sau nhớ chú ý tình huống xung quanh, tuy tôi biết là do tôi đẹp trai quá nên cậu không kiềm chế được!”

An An không nói gì, chỉ véo khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai một cái rồi cầm đồ đi hướng phòng tắm.

Ta nhìn theo bóng lưng cao ngất của An An, bật thốt, “Trang Cận!” An An quay đầu lại nhìn ta, khuôn mặt cười như không cười khiến ta suýt nữa không không chế được. Đúng là xấu xa! Biết rõ ta không có khả năng miễn dịch còn lặp đi lặp lại nhiều lần trước mặt ta!

An An thấy ta cứ chằm chằm không nói, bèn giục, “Có gì không? Không thì tôi đi tắm đây.”

Ta gờ tay lên che mặt lại rồi mới nói, “Tôi cũng yêu cậu!” Ta đợi mãi vẫn không thấy An An có động tĩnh gì, bèn tách các ngón tay ra, trộm nhìn An An qua khe hở giữa các ngón. An An có vẻ như không hề ngạc nhiên.

“Tôi biết.”

Cái gì?

Chỉ vậy thôi?!

Tuy hơi hụt hẫng nhưng nhớ lại vừa rồi An An chủ động nói ra câu kia, ta vẫn cảm thấy rất ngọt ngào. Thôi, tha cho cậu một lần đó! Dù sao bọn ta đã làm cha, phải chững chạc một chút, sao có thể mong An An nhào qua như lang như hổ rồi thế này thế kia được!

Ta cúi đầu nhìn con trai đã nhắm mắt ngủ trên vai mình, hôn cái trán thơm thơm của nó, nói nhỏ, “Ba ba cũng yêu con.”

“Hi hi.”

“Cười vui dữ! Làm như nghe hiểu những gì ba ba nói không bằng...” Ta lại tiếp tục hôn lên khuôn mặt mềm mềm của Hàn Hàn, còn véo má của bảo bối bé nhỏ.

“Hi hi.”

Con ta siêu đáng yêu!

...

Thôi chết, hưng phấn quá, véo má con trai tới khóc luôn rồi...

Hết chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ngoại Truyện

Giang Hàn năm tuổi có một mái tóc đen bóng xinh đẹp dài tới ngang eo. Tại sao một bé trai lại để tóc dài? Lúc đầu là vì khi còn nhỏ Hàn Hàn rất yếu ớt tóc vừa dài chậm vừa mỏng, hai người cha không nỡ cắt, sau sức khỏe Hàn Hàn dần tốt lên, tóc càng ngày càng đen bóng mềm mượt, hai người cha cũng vẫn không nỡ cắt. Khi Hàn Hàn ba tuổi, chuẩn bị học lớp mầm, ba ba Giang Tư quyết định dẫn bé đi cắt tóc, Hàn Hàn lại không chịu. Giang Tư và Trang Cận thương con nên không ép. Cuối cùng để dài tới tận giờ.

Bởi vì Hàn Hàn vừa xinh đẹp đáng yêu lại có mái tóc dài, người khác thường lầm Hàn Hàn là bé gái. Thậm chí khi Giang Tư và Trang Cận dẫn Hàn Hàn đi công viên chơi còn có người ngạc nhiên hỏi, “Bé con nhà hai cậu đáng yêu thế kia sao lại cho mặc đồ con trai? Tội mà có một công chúa nhỏ xinh đẹp như vậy nhất định sẽ nhồi đầy tủ đồ của bé bằng đầm công chúa các kiểu!”

Những lúc ấy Giang Tư sẽ đáp, “Không, bảo bối nhà tôi là bé trai!” Người nghe nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói, “Bé trai sao để tóc dài làm gì? Cậu không nói chắc chắn sẽ không ai nhận ra đâu! Dễ thương quá!”

Cuối cùng Giang Tư sẽ cười nói, “Cám ơn! Con của anh (chị) cũng rất đáng yêu!”

Cũng bởi vì mái tóc dài này mà dẫn tới xung đột ở nơi Hàn Hàn học.

Trang Cận dẫn con trai ra khỏi nhà trẻ, hai cha con không lên xe mà dắt tay đi trên đường dành cho người đi bộ, tài xế lái xe chạy từ từ theo sau.

“Sao con đánh nhau với bạn?”

“Bạn cười con vào nhà vệ sinh nam, còn đẩy con! Nếu cậu ta chỉ cười mà không đẩy con sẽ không đánh nhau.” Hàn Hàn bé nhỏ biểu đạt rất rõ ràng suy nghĩ của mình.

Trang Cận lập tức nói, “Đúng! Đáng đánh!”

Hàn Hàn không ngờ ba lớn sẽ nói vậy, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn ba lớn. Trông vô cùng đáng yêu.

Trang Cận vuốt ve đầu con trai, khom người ôm Hàn Hàn lên, nói, “Con trai của ba ba không phải là một đứa trẻ không biết nói lý. Nếu con đánh ai, nhất định là do người đó có lỗi trước, ba ba tin con! Tay còn đau không?” đinlkn/đnà/lêq;/yadnkd.đônkn Giang Tư thường nói Trang Cận là một tên thương con đến cuồng, không phải không có lý.

Hàn Hàn lộ ra nụ cười ngây thơ, ôm cổ Trang Cận hỏi, “Còn ba nhỏ có giận không ạ?” ý chỉ Giang Tư.

“Con không làm gì sai hết, sao ba nhỏ lại giận! Đừng lo! Tôi muốn ăn gì đây?”

“Kem được không ạ?”

Trang Cận cười khẽ, vươn tay捏 má con trai, “Không thể lấy kem làm cơm tối!”

Hàn Hàn lộ vẻ mắt mác trong giây lát, lại hỏi, “Vậy cánh gà chiên mật được không ạ?”

“Được chứ!” Trang Cận chậm rãi nói tiếp, “Ăn com xong có thể ăn kem.”

“Thật ă?!” Hàn Hàn vui vẻ hô to.

“Nhưng chỉ được ăn một cây.”

Toàn bộ u buồn của Hàn Hàn trong suốt một buổi chiều đã nhanh chóng tan thành mây khói dưới sự an ủi của Trang Cận và đồ ăn ngon, tiếng cười riu rít vang khắp đường phố.

Dù từng đánh nhau ở nhà trẻ vì mái tóc dài, cũng không khiến Hàn Hàn sinh ra ý nghĩ cắt bỏ, chứng tỏ bé thích mái tóc của mình tới cỡ nào. Nhưng, ngay ngày đầu tiên trở về sau chuyến đi chơi Disney Land kéo dài một tuần do hai ba ba cố ý dành thời gian dẫn Hàn Hàn đi chơi nhân lúc Hàn Hàn nghỉ hè, hai người cha đã ngơ người khi nghe quyết định của con trai.

Giang Tư cho rằng mình nghe lầm, vội hỏi lại, “Con nói là con muốn cắt tóc?”

Hàn Hàn mặc áo ngủ màu xám tro, tay cầm gối đầu, ngồi trên giường nhìn Giang Tư, gật đầu khẳng định.

Giang Tư vừa vuốt ve mái tóc của con trai vừa nói, “Con đã suy nghĩ kỹ chưa? Cắt xong rồi tự nhiên hói hận muốn dài ngay bằng thể này là không được đâu!”

Trang Cận đang cài nút tay áo sơ mi, nghe vậy, thầm nghĩ: hẳn phải là chuyện rất nghiêm trọng mới khiến con trai quyết định từ bỏ mái tóc dài vốn rất yêu được, mức độ quan trọng tất nhiên hơn buổi họp của công ty nhiều, bèn ngồi xuống giường, ôm Hàn Hàn đặt lên đùi mình, hỏi, “Sao bỗng nhiên con lại muốn cắt? Chẳng phải lúc ở Disney Land vẫn rất thích sao?” dứt lời nhìn về phía Giang Tư. Giang Tư nhún vai, tỏ vẻ cũng không biết lý do.

Hàn Hàn cười đáp, “Con thấy trên ti vi nói, rất nhiều bạn nhỏ đang cần tóc, bởi vì các bạn ấy bị bệnh, bệnh rất nặng, không có tóc. Con cảm thấy, có thể tặng tóc của con cho các bạn, nên muốn cắt. Ba ba có thể gọi cho các bạn giúp con sau khi cắt xong không?” Trong chương trình đó, có một bé trai tóc vàng nhỏ tuổi hơn Hàn Hàn đã cắt mái tóc của mình để tặng. Hàn Hàn rất thích em trai vừa dũng cảm vừa tốt bụng kia, suy nghĩ thật lâu mới quyết định cũng cắt tóc đem tặng.

Giang Tư và Trang Cận đều sững sờ. dinkkẽn/đàn/lêquynlks/đôn Giang Tư là người luôn để lộ cảm xúc ra ngoài, nghe con trai nói vậy, lập tức hiểu rõ vấn đề, cảm động nói, “Nếu con thích mái tóc của mình, chúng ta có thể tặng các bạn thứ khác. Tặng người khác cũng không nhất thiết phải là vật yêu thích của mình, con hiểu không?” Giang Tư biết chương trình đó, là chương trình do một cơ quan từ thiện kêu gọi quyên góp tóc cho những trẻ em bị bệnh ung thư.

Hàn Hàn cười nói, “Con hi vọng có thể giúp các bạn bằng chính sức lực của mình! Ba ba có thể, con cũng có thể!”

Trang Cận gật đầu nói, “Được! Chờ cắt xong, chúng ta sẽ cùng nhau đi gội tóc cho các bạn.”

“Dạ! Cảm ơn hai ba ba!”

Giang Tư áp trán mình vào trán con trai, cọ tới cọ lui, “Con khiến ba ba cảm thấy rất tự hào!”

Hàn Hàn cười khanh khách kêu Giang Tư ôm quăng cao cao, không những không sợ, còn dũng cảm nói, “Ba ba, cao thêm chút nữa được không?”

“Vậy phải xuống dưới vườn hoa mới được, bằng không ba ba sợ con sẽ đụng vào trần nhà.”

Hàn Hàn bị Giang Tư chọc cười, ôm chặt cổ Giang Tư hỏi, “Ba nhỏ yêu con không?”

“Tất nhiên là ba nhỏ rất rất yêu con!”

“Ba lớn thì sao?”

“Cũng vậy luôn!”

Hàn Hàn, “Con cũng yêu hai ba ba siêu siêu nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Einstein Phì Và Trang Phú Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.